

Междувездно приключение от най-висок клас!

Джордж Р. Р. Мартин

ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА

**ДЖЕЙМС
С. А. КОРИ**

**СИБОЛА
ГОРИ**

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА **БАРД**

ДЖЕЙМС С. А. КОРИ СИБОЛА ГОРИ

Превод: Юлиан Стойнов

chitanka.info

Междузвездно приключение от най-висок клас!

Джордж Р. Р. Мартин

След събитията във „Вратата на Абадон“ човечеството е получило достъп до хиляди светове извън Слънчевата система, но това не означава, че конфликтът между обитателите на вътрешните и външните планети е преустановен. На богатата на литий планета Ил, селище, построено от самонастанили се поясни колонисти, влиза в пряк конфликт със земна корпорация, получила лиценз от ООН за разработване и изучаване на този нов свят. Напрежението между двете групи скоро прераста в насилие и ООН изпраща Джеймс Холдън и екипажа на „Росинант“, за да посредничат в спора.

Но скоро възникват далеч по-сложни проблеми, след като се стоварва поредица от бедствия — природни стихии и активирана система за защита, останала от времето, когато тук е властвала протомолекулата.

*На Джей Лейк и Елмър Ленард,
господа, беше удоволствие!*

ПРОЛОГ

БОБИ ДРЕЙПЪР

Хиляди светове, помисли си Боби, докато вратата на субтранса се затваряше. И не само хиляди светове. Хиляди *системи*. Слънца. Газови гиганти. Астероидни пояси. Всичко, до което човечеството вече се е докосвало, но хиляди пъти повече. Мониторът над седалката пред нея показваше новини, но говорителите бяха повредени и гласът на диктора бе твърде изменен, за да разбере нещо. Можеше само да следи картините, които изникваха и изчезваха до него. Нови данни бяха постъпили от сондите, пратени през порталите. Ето и поредното изображение на непознато слънце с кръгове, описващи орбитите на новите планети. Всички незаселени. Каквото и да беше създало протомолекулата и я бе изстреляло към Земята в незнайно далечното минало, то вече не отговаряше на призивите. Строителят на моста бе отворил пътя, но по него не се задаваха велики богове.

Изумително, мислеше си Боби, колко бързо човечеството може да премине от „Що за невъобразим разум е създал тези умопомрачителни чудеса?“ до „Е, след като те не са тук, защо аз да не се възползвам от всичко това?“.

— Прощавайте — сепна я флегматичен мъжки глас. — Дали нямате малко дребни за един ветеран, а?

Тя отмести поглед от монитора. Мъжът беше мършав, с посивяло лице. Тялото му носеше всички белези на ниска гравитация — издължен скелет, голяма глава. Той облиза устни и се наведе напред.

— Ветеран, а? — попита тя. — Къде сте служили?

— Ганимед — отвърна мъжът и вдигна глава в опит да си придаде достоен вид. — Бях там, когато всичко пропадна. Когато се върнах тук, властите ме изхвърлиха на улицата. Опитвам се да спестя за билет до Церера. Семейството ми е там.

Боби усети, че в гърдите ѝ се надига гняв, но се опита да овладее гласа си и да запази спокойно изражение.

— Пробвахте ли в службата за подпомагане на ветерани? Може би там ще могат да ви помогнат.

— Просто искам да хапна нещо — изломоти той, гласът му стана неприятен. Боби огледа вагона. Обикновено по това време във влака нямаше много пътници. Кварталите под Аврора Синус бяха свързани с общи тунели. Част от великия марсиански проект за тераформиране, започнал преди още Боби да се роди и който вероятно щеше да продължи и много след смъртта ѝ. Но точно днес бе съвсем сама. Тя се опита да си представи какво ли вижда в нея просякът. Беше едра жена, висока и плещеста, но тъй като седеше и днес бе избрала широк пуловер, вероятно я бе взел просто за дебелана. Грешеше.

— В кое подразделение сте служили? — уточни тя. Той премигна. Очакваше да изглежда изплашена от него и се чувстваше объркан, задето не е.

— Подразделение?

— Да, в коя част?

Непознатият отново облиза устни.

— Не искам да...

— Защото има нещо много странно — продължи тя. — Мога да се закълна, че познавам почти всички, които са били на Ганимед, когато започнаха с размириците. Нали разбирате, когато преживеете нещо подобно, не може да не остави отпечатък в паметта ви. Защото виждате доста приятели да умират. Та какъв чин имахте? Аз бях артилерийски сержант.

Сивото лице беше злобно и пребледняло. Устата на мъжа се изкриви. Той затъкна ръце дълбоко в джобовете и промърмори нещо.

— А сега — не млъкваше Боби — работя по трийсет часа на седмица в службата за ветерани. И съм сигурна, че бихме могли да помогнем на един изтъкнат ветеран като вас.

Той се обърна, но ръката ѝ се стрелна към лакътя му по-бързо, отколкото му трябваше, за да се дръпне. Лицето му се изкриви от болка и страх. Тя го притегли към себе си. Когато заговори отново, гласът ѝ бе любезен. Произнасяше думите ясно и отчетливо.

— Измисли друга история.

— Да, госпожо — смотолеви просякът. — Обещавам. Ще го направя.

Вагонът се разтнесе, забавяше скорост за следващата станция — Брич Кенди. Тя го пусна и се надигна. Очите му се изцъклиха, когато се изправи. Родът ѝ произхождаше от Самоа и понякога ръстът ѝ имаше подобен ефект върху хора, които не го очакваха. Случваше се да ѝ е неприятно от това. Но не и днес.

Брат ѝ обитаваше приятна дупка за хора от средната класа в Брич Кенди, не далече от долния университет. Известно време живя при него, когато се върна на Марс, и все още събираше късметата от разпиляния си живот. Процесът се оказа по-дълъг, отколкото очакваше. А след като приключи, у нея остана чувството, че дължи нещо на брат си. Семейните вечери бяха част от дълга.

Коридорите на Брич Кенди бяха просторни. Рекламите по стените оживяваха, когато се приближаваше, програми разпознаваха лицето ѝ и ѝ предлагаха стоки и услуги, които смятаха, че може да я заинтригуват. Среци с непознати, членство във фитнес салони, *шаварма* за вкъщи, новия филм на Мбеки Суун, консултация при психолог. Боби се опитваше да не го приема навътре. Ала ѝ се искаше наоколо да има повече хора, още няколко лица, за да добавят разнообразие в програмата. Да създават впечатление, че може да са предназначени за някого от другите, който минава наблизо. Не за нея.

Ала Брич Кенди не бе така многолюден както обичайно. Имаше доста по-малко минувачи в субтранса и коридорите, по-малко посетители и в тяхната служба. Говореше се, че кандидатите в горния университет намалели с шест процента.

Човечеството все още не бе успяло да основе жизнена колония на новите светове, но данните от сондите непрестанно се трупаха. Човешката цивилизация имаше своята нова граница и градовете на Марс изпитваха последствията от съперничеството.

Веднага щом пристъпи прага, посрещна я примамливата миризма на прясно сготвено от снаха ѝ *гъмбо* и тя усети, че устата ѝ се напълва със слюнка. Чуваше гласовете на брат си и племенника. Караха се, което я притесняваше, но те бяха нейното семейство. Тя ги обичаше. Беше им дължник. Дори и да превръщаха в нещо изкусително идеята да си вземеш *шаварма* за вкъщи.

— ... не казах това — говореше племенникът ѝ. Учеше в горния университет, но когато в семейството избухваше разпра, все още се държеше като шестгодишен.

Брат й викна нещо в отговор. Боби долови нервно потропване на пръсти по масата при всеки от изброяваните аргументи. Почукването като реторичен инструмент. Баща й имаше същия навик.

— Марс вече не е само една от възможностите. — Чукване. — Той не е второстепенен. — Чукване. — Тези портали и каквото и да има от другата страна не са нашият дом. Усилията ни да тераформиране...

— Не възразявам срещу тераформирането — прекъсна го племенникът й, докато крачеше из стаята. Снаха й я видя и й кимна мълчаливо от кухнята. Боби й махна в отговор. В центъра на гостната на екрана на телевизора се редяха гледки от различни далечни планети, а един приглушен глас говореше разпалено между кадрите.

— Казвам само, че разполагаме с нови данни. *Данни*. Само това казах.

Двамата се бяха навели над масата сякаш помежду им имаше невидима шахматна дъска. Игра на концентрация и интелект, погълнала вниманието им до такава степен, че не забелязваха света около тях. В много отношения това бе самата истина. Тя взе един стол, без някой от тях да забележи пристигането й.

— Марс — продължи брат й — е най-изучаваната позната планета. Няма значение колко данни са натрупани за други светове. Те не са за Марс! Все едно е като да гледаш хиляди монитори с хиляди картини, ала те всички да са от мястото, където се намираш.

— Няма нищо лошо в познанието — отвърна момчето. — Ти самият все ми го повтаряш. Не разбирам защо се ядосваш толкова за това.

— Боби, как върви животът? — прекъсна ги снаха й и постави купа върху масата. Ориз и чушки като подложка за *гъмбото* и напомняне за другите, че имат гост. Спорещите се намръщиха, недоволни от намесата.

— Добре — каза Боби. — Пристигна договорът за корабостроителниците. Това ще поуталожи духовете заради новите работни места.

— Защото ще строят изследователски и транспортни кораби — отбеляза момчето.

— *Дейвид*.

— Извинявай, мамо. Но е така. — Дейвид очевидно не смяташе да отстъпва. Боби си сипа ориз в чинията. — Преустройват старите кораби, които стават за това, и ще строят нови, за да могат хората да отлетят за далечните звезди.

Брат й също посегна към лъжицата, но млясна недоволено с уста, за да покаже колко уважава мнението на сина си.

— Съвсем скоро първият истински изследователски екип ще пристигне на една от тези планети...

— Татко, на Нова Тера вече живеят хора! Натам заминаха доста бежанци от Ганимед... — Младежът млъкна и погледна виновно Боби. Ганимед бе нещо, което не обсъждаха на тези вечери.

— Изследователският екип още не се е приземил — изтъкна брат й. — Ще минат години, преди там да се появят първите истински колонии.

— Ще минат поколения, преди някой тук да може да ходи на повърхността! Нямаме дори шибана магнитосфера!

— Мери си приказките, Дейвид!

Снаха й поднесе основното ястие. Храната в купата изпускате благоухания и Боби неволно преглътна.

— Как е новият ти апартамент? — попита я снаха й.

— Много е приятен — отвърна Боби. — И не е скъп.

— Жалко, че отиде да живееш в Плитчините Инис — рече брат й. — Ужасен район.

— Никой няма да посмее да обезпокои леля Боби — подхвърли момчето. — Тя ще му откъсне главата.

Боби се ухили.

— Ами, достатъчно е да ги погледна лошо и те...

Откъм дневната запримигва червена светлина. Новините се бяха сменили. Яркочервени ленти пълзяха отгоре и отдолу на екрана, на който жена от Земята с издадена долна челюст гледаше мрачно в камерата. Зад нея бушуваха пламъци, сетне се мярна изображение на стар заселнически кораб. Думите, които пълзяха по лентите от двете страни бяха: „ТРАГЕДИЯ НА НОВА ТЕРА“.

— Какво е станало? — ахна Боби. — Какво може да е станало там?

1. БАСИА

Навремето Басиа Мъртън бе приятен човек. Не беше от хората, които правят бомби от стари варели за смазочно масло и миньорски взрив.

Той изтърколи поредния варел от малката работилница зад къщата си и се насочи към един от електрокарите на Първо кацане. Два реда къщурки се простираха на север и на юг и свършваха там, а зад тях имаше само сумрак. Фенерчето, прикачено на колана му, подскачаше, докато вървеше, хвърляйки странни, бягащи сенки над прашната земя. Дребни чуждоземни животинки го посрещаха с врясъци иззад пределите на осветения кръг.

Нощите на Ил — никога не я наричаше Нова Тера — бяха много тъмни. Планетата притежаваше тринайсет малки луни с ниско алbedo, разположени равномерно на една и съща орбита, заради което всички ги смятаха за изкуствени космически тела. Откъдето и да се бяха взели, за всеки, израсъл на планетоиден спътник на Юпитер, те приличаха повече на пленени астероиди, отколкото на истински луни. И не правеха нищо, за да улавят и отразяват светлините на слънцето на Ил, когато залязваше. Тукашната нощна фауна се състоеше предимно от малки птички и гуцери. Или това, което новите обитатели на Ил смятаха за птички и гуцери. Животинките имаха само най-далечно въглеродно сходство със своите земни съименници.

Басиа изпъшка от усилие, докато нагласяше варела в багажника на колата, и миг по-късно второ изпъшкване долетя от няколко метра встрани. Гуцер имитатор, подтикнат от естественото си любопитство, бе изпъзлял до самия край на осветената част, блестящите му очички святкаха. Животното изпъшка отново и големият въздушен сак под брадата му се разду и отпусна. Изчака малко, втречено в него, и когато не получи отговор, се върна в тъмнината.

Басиа извади еластичните ремъци от кутията с инструменти и се зае да прикрепва варелите. Експлозивите нямаше да се задействат от

тупване на земята. Или поне така бе казал Куп. Басиа нямаше желание да изпробва твърдението му.

— Бас — обади се Лусия.

Той се изчерви от притеснение като малко момче, което са хванали да краде сладкиш. Лусия знаеше какво е намислил. Никога досега не бе успял да я излъже. Самото ѝ присъствие го караше да се съмнява дали е избрал правилния път. Ако е така, защо тогава се срамува от нея?

— Бас — повтори тя. Нямаше настойчивост. Гласът ѝ бе тъжен, не ядосан.

— Луси — отзова се той и я погледна. Тя стоеше в края на осветения кръг, бялата ѝ рокля бе прилепнала към тялото от студения вятър. Лицето ѝ бе като тъмен облак.

— Фелсия плаче — рече тя, но без да го обвинява. — Страхува се за теб. Ела да поговориш с дъщеря си.

Басиа се обърна и отново се зае да притяга ремъците, криейки лицето си от нея.

— Не мога. Те идват.

— Кой? Кой идва?

— Знаеш какво имам предвид. Ще вземат всичко, което сме създали тук, ако не им се опънем. Трябва ни време. А така се печели време. Без площадка за кацане ще са принудени да използват по-малки совалки. Ето защо ще ѝ видим сметката. Ще ги накараме да я построят отново. Никой няма да пострада.

— Ако нещата се влошат — изтъкна тя, — можем просто да си тръгнем.

— Не — възрази Басиа и тя с изненада долови заплаха в гласа му. Той се обърна, направи няколко крачки и лицето му попадна в осветената част. — Стига сме бягали. Напуснахме Ганимед. Зарязахме Катоа и избягахме, а семейството ми живя цяла година на кораб, тъй като никой не ни позволяваше да се приземим където и да било. Повече няма да бягаме. Никога вече. Отнеха ми всички деца, които можах.

— И на мен ми липсва Катоа — въздъхна Лусия. — Но не тези хора го убиха. Войната беше.

— Беше заради бизнеса. Решиха, че е по-важен, подхванаха война и ми отнеха сина.

„А аз им позволих — добави той наум. — Взех теб, Фелсия и Яцек и изоставих Катоа, защото мислех, че е мъртъв. А не беше.“ Думи, които бе твърде болезнено да произнесе, но Лусия знаеше, че ги мисли.

— Не беше по твоя вина.

„Напротив, беше“ — бе на път да каже, ала преглътна.

— Тези хора нямат никакви права над Ил — заяви той, опитвайки се да говори разумно. — Ние дойдохме първи тук. И обявихме тази земя за наша. Ние първи започнахме да добиваме литий, продадохме го, можем да наемем адвокати у дома, които да защитават правата ни. Но ще е по-трудно, ако корпорациите вече са стъпили тук. Трябва да спечелим време.

— Ако го направиш — каза Лусия, — ще те пратят в затвора. Не ни го причинявай. Не постъпвай така със собственото си семейство.

— Правя го *заради* моето семейство — отвърна той тихо. Кое то беше по-лошо, отколкото ако викаше. Той се метна зад кормилото и натисна педала. Електрокарът се понесе с пронизително пищене. Басиа не погледна през рамо, за да не види лицето ѝ.

— За моето семейство — повтори шепнешком.

Басиа се отдалечи от къщата и подкара към паянтовото поселище, което бяха започнали да наричат Първо кацане още по времето, когато избираха място за приземяване на сензорните карти на „Барбапикола“. Никой не си направи труда да го преименува, след като от идея се превърна в реално съществуващо място. Басиа се насочи към центъра на градчето, само два реда сглобяеми къщи, излезе на широката, прашна ивица земя, служеща за централна улица, и свърна към истинското място на първото кацане. Бежанците, колонизирали Ил, се бяха спуснали от своя кораб с малки совалки и единствените площадки за кацане, от които се нуждаеха, бяха равни участъци в околностите. Но хората от „Роял Лиценз Енерджи“, *корпоративните*, тези, които разполагаха с лиценз от ООН, предоставящ им този свят за разработка и изучаване, щяха да се спуснат с тежко снаряжение. А тежкотоварните транспортни совалки се нуждаеха от площадка за кацане. Бяха я построили в същото равно и открито поле, където заселниците се приземиха за първи път.

Басиа намираще всичко това за обидно. За нахално и нагло. Това място имаше особено значение за тях. Представяше си го някой ден

като парк, с паметник в центъра, в чест на тяхното пристигане на този нов свят. А вместо това РЛЕ бяха вдигнали тази чудовищна и грозна площадка направо върху тяхното място. И което бе по-лошо, наеха колонисти да го направят и немалко от тях намираха идеята за добра.

Басиа имаше чувството, че някой им изтрива историята.

Когато се приближи, Скоти и Куп вече го очакваха при новата площадка. Скоти седеше на края на металната платформа, провесил крака надолу, подръпваше от лулата и плюеше между краката си. Малката електрическа лампа, поставена до него, го озаряваше в зловещо зеленикаво сияние. Куп бе встрани и оглеждаше небето, оголил зъби. Куп бе поясен от старата школа и бе понесъл по-тежко от другите агорафобичното лечение. Беше втренчил поглед в просторите горе, мъчейки се да привикне с тях като дете, на което са взели проходилката.

Басиа спря електрокара до площадката, скочи и се зае да развързва ремъците и да сваля варелите.

— Няма ли да ми помогнете? — изръмжа той. Ил беше голяма планета, с гравитация малко над 1 g. Дори след шест месеца земеделие мускулите и костите му все още не се бяха адаптирали достатъчно. Мисълта, че трябва да вдигне тежките варели и да ги положи внимателно на земята, накара раменете му неволно да потръпнат.

Скоти се изхлузи от платформата и тупна на метър и половина долу. Той отметна лъскавата си черна коса от очите и всмукна шумно от лулата. Басиа долови тежкия, тръпчив мирис на канабиса, който Скоти отглеждаше в собствената си баня и размесваше с изсушени тютюневи листа. Куп се наведе и на устните му затрептя зла усмивка. От самото начало планът бе негов.

— Хм — изсумтя. — Красота.

— Не се привързвай към тях — кимна Басиа към варелите. — Няма да се задържат дълго в този вид.

Куп издаде звук като бумтене и се разсмя. Тримата свалиха четирите тежки варела от колата и ги подредиха до платформата. Басиа се облегна за миг мълчаливо на електрокара, докато Скоти тъпчеше лулата си, а Куп поставяше детонаторите. Върху малките им екранчета трепкаха тревожни червени светлинки.

В мрака се виждаха осветените прозорци на къщите. Вдигнати със собствените им ръце, те изглеждаха красиви на бледата светлина

на звездите. А зад тях бяха руините. Продълговати и ниски чуждоземни постройки с две масивни кули, стърчащи на близкия хоризонт като термитни хълмове. Покрай тях и останките бяха прокопани множество тунели и помещения, каквито нито един човешки ум не би измислил. Денем руините бяха обгърнати от зловещо седефено сияние. Нощем бяха само по-тъмно петно в мрака. Миньорските шахти се спотайваха зад тях, невидими в този час на нощта. Ако трябваше да бъде честен пред себе си, Басиа не обичаше мините. Руините бяха странни реликви от далечното минало на планетата и като всичко, което навяваше страх, но не представляваше пряка заплаха, те избледняха в съзнанието му след първите няколко месеца. Мините притежаваха история и внушаваха надежди. Беше прекарал половината си живот в ледени тунели, но тези тук, минаващи през почвата на чужда планета, миришеха *странно*.

Куп нададе тих вик, дръпна рязко ръка и я размаха. Нищо не избухна, така че не беше нещо кой знае колко опасно.

— Мислите ли, че ще ни платят да я вдигнем отново? — попита Скоти.

Басиа изруга и плю на земята.

— Нямаше да стигнем дотук, ако не бяха разни типове, готови да бозаят от цицата на РЛЕ. Не могат да се приземят, ако площадката я няма. Достатъчно е да не я вдигаме повече.

Скоти се разсмя и изпусна облак дим.

— И без това ще пристигнат рано или късно. Така говорят хората. Защо да не им вземем парите?

— Хората са глупаци — тросна се Басиа.

Скоти кимна, замахна бързо и помете един гущер имитатор от седалката на електрокара. Опря крака на таблото и дръпна от лулата.

— Трябва да си плюем на петите, преди това чудо да подскочи във въздуха. Барутът вдига ужасен шум.

— Ей, момчета — подвикна Куп. — Готов съм. Да приключваме, а?

Скоти се надигна и закрочи към площадката. Басиа го последва, но първо взе оставената на таблото лула и я прибра в багажника.

— Експлозивите — промърмори той — експлодират.

Скоти сви рамене, но не изглеждаше впечатлен. Когато приближиха Куп, той вече бе повалил първия варел.

— Добра работа. Солидна.

— Благодаря — отвърна Басиа.

Куп легна по гръб на земята. Басиа легна до него. Скоти претърколи внимателно първата бомба между тях.

Басиа се пхна под платформата, притегли един по един варелите и се зае да наглася жиците на детонаторите. По някое време чу електрически вой и си помисли, че Скоти се е метнал в колата и е отпрашил. Едва след няколко секунди осъзна, че се приближава втори електрокар.

— Ей — чу познатия глас на Питър.

— *Кво дири* тоя копелдак тук? — промърмори недоволно Куп и изтри чело с опакото на ръката.

— Искаш ли да разбера? — предложи Скоти.

— Басиа — рече Куп. — Иди питай кво иска Питър. Скоти още не си е изцапал гръба.

Басиа се измъкна изпод платформата и направи място за Скоти при последните две бомби. Колата на Питър бе паркирана до неговата и мъжът стоеше между двете, пристъпвайки от крак на крак. Гърбът и ръцете на Басиа бяха изтръпнали от усилието. Жадуваше всичко това да приключи час по-скоро и да се прибере у дома при Лусия, Фелсия и Яцек.

— Какво става? — попита Басиа.

— Те идват — отвърна Пит шепнешком, сякаш някой можеше да го чуе.

— Кой идва?

— Всички. Временният губернатор. Корпоративната охрана. Научен и технически екип. *Всички*. Работата е сериозна. Ще ни пуснат отгоре цяло правителство да ни управлява.

Басиа сви рамене.

— Стари новини. От осемнайсет месеца хвърчат насам с пълна тяга. Затова сме тук.

— Не — поклати глава Питър и погледна тревожно звездите. — Идват *сега*. „Едуард Израел“ премина в спиращ режим преди половин час. Излязъл е на висока орбита.

Басиа усети в устата си възкиселия вкус на страха. Той вдигна глава към небето. Милиарди непознати звезди, наричани още галактика Млечен път, само дето ги гледаше под друг ъгъл. Погледът

му се местеше трескаво и изведнъж го видя. Движението му бе едва забележимо, но ако се вгледаш внимателно... Корабът бе пуснал своя товар. Транспортната совалка се снижаваше.

— Щях да ви съобщя по радиото, но Куп каза, че прослушвали всички честоти и... — Басиа не го изслуша. Той вече тичаше назад. Скоти и Куп тъкмо се измъкваха изпод площадката. Куп изгупа прашните си панталони и се ухили.

— Имаме проблем — съобщи Басиа. — Корабът вече се спуска. Вече са в атмосферата.

Куп вдигна глава. Светлината от фенерчето хвърли сенки по лицето му.

— Хъм — изсумтя той.

— Мислех, че си наясно, човече. Мислех, че следиш какво става горе.

Куп сви рамене, нито се съгласи, нито възрази.

— Трябва да измъкнем бомбите отдолу — продължи Басиа. Скоти понечи да коленичи, но Куп сложи ръка на рамото му.

— Защо? — попита.

— Ако се опитат да се приземят сега, може да задействат бомбите — обясни Басиа.

Куп му отговори с усмивка.

— Може — кимна. — И какво от това?

Басиа сви ръце в юмруци.

— Човече, те се спускат *сега*.

— Разбрах го — каза Куп. — Но не мога да кажа, че се чувствам задължен към тях с каквото и да било. А и без това вече няма време да ги извадим.

— Но можем да махнем капсулите на детонаторите. — Басиа се наведе. Зашари с лъча на фенерчето под платформата.

— Може и да можем, а може и да не можем — изтъкна Куп.

— Куп? — Скоти го гледаше объркано. Куп все едно не го чу.

— Какво пък, това също е идея — подхвърли той замислено.

— На този кораб има хора. — Басиа вече пълзеше под платформата. Най-близкият детонатор бе поставен на влажната земя. Той опря рамо на една подпора и се пъкна навътре.

— Няма време, друже — извика Куп.

— Ще има, ако си докараш и ти задника тук — кресна ядосано Басиа. Капсулата бе прилепнала като магнит за варела. Той се опита да я отлепи, но пръстите му се плъзгаха.

— Оф, мамка му! — Куп добави още нещо, което Басиа не чу. — Мамка му, Бас!

Капсулата се отдели. Басиа я пъкна в джоба си и запълзя към втората бомба.

— Няма време! — извика Куп. — Изчезвай оттам, ще се опитаме да ги взривим, преди онези горе да са кацнали.

Една от колите си тръгна. Пит бе решил да се отдалечи на безопасно разстояние. Сетне нов звук. Басовият рев на спирачни двигатели. Той погледна отчаяно към трите необезвредени бомби и запълзя към ръба на платформата. Совалката бе като тъмен масив в черното небе, толкова близо, че вече се различаваха соплата.

Няма да успее.

— Бягайте! — кресна той. Тримата хукнаха едновременно към колата. Ревът на двигателите се усилваше, стана оглушителен. Басиа стигна електрокара и посегна към детонатора. Ако ги взриви сега, може би совалката ще успее да се издигне.

— Недей! — викна Куп. — Твърде близо сме!

Басиа стовари длан върху копчето.

Земята под тях изригна, удари го силно, засипа го с талази от камъни и кал, но болката бе нещо далечно. Дълбоко в себе си усещаше, че е ранен лошо, но това също не бе толкова важно. Това, което му се стори най-странно, бе тишината. Светът на звука спираше до черепа му. Чуваше дишането си, ударите на сърцето. Всичко отвъд това бе изключено.

Той се претърколи по гръб и погледна към обсипаното със звезди небе. Транспортната совалка бе увиснала над него, ала соплата ѝ кървяха с пламъци, а звукът вече не бе страховитият нисък бас, а пискливо цвилене на ранено животно, усетило, че търбухът му е разпран. Совалката бе твърде близо, взривът — прекалено силен, и няколко злощастни осколци бяха попаднали не където трябва. Нямаше как да разбере какво е станало. Частица от него осъзнаваше, че са постъпили лошо, но му бе трудно да се вслушва в гласа ѝ.

Совалката изчезна от полезрението му, надавайки предсмъртен вик, докато се носеше встрани, и сетне настъпи тишина. Скоти седеше

на земята до него, загледан в посоката, където бе изчезнал корабът.

Когато ярките петна пред погледа му изчезнаха, се върнаха звездите. Басиа ги гледаше как премигват и се питаше коя ли от тях е Слънцето. Толкова далече. И толкова близо, благодарение на порталите. Той бе свалил совалката им. Сега вече те ще дойдат. Не им бе оставил друг избор.

Внезапно го завладя пристъп на болезнена кашлица. Имаше чувството, че дробовете му са пълни с течност. Кашля мъчително няколко минути. Болката само се усилваше и сега пулсираше в цялото му тяло.

А с нея дойде страхът.

2. ЕЛВИ

Совалката се разтресе и хвърли Елви Окойе към ремъците — толкова силно, че ѝ изкараха въздуха, а след това я върна в утешаващата прегръдка на противоускорителното кресло. Светлините трепнаха, угаснаха и после блеснаха отново. Тя преглътна, а вълнението и нетърпението ѝ бяха заменени от животински страх. До нея Ерик Вандерверт продължаваше да се подсмивва, едновременно подигравателно и обнадеждено, както го бе правил през изминалите шест месеца. Отсреща Файез бе ококорил очи, а кожата му бе посивяла.

— Всичко е наред — рече Елви. — Всичко ще бъде наред.

Още докато произнасяше тези думи, частица от нея осъзна колко са наивни. Тя не знаеше какво става. Нямаше никакъв начин да е уверена, че всичко ще бъде наред. И въпреки това първият ѝ порив бе да го каже, сякаш изричайки го, щеше да превърне думите в реалност. Пронизителен и раздиращ звук идваше откъм корпуса на совалката, няколко различни тона се блъскаха и надпреварваха. Тя усети, че тежестта ѝ се премества вляво и в същия миг креслото реагира с омекотителите, сякаш изпълняваше сложен хореографски танц. Файез изчезна от полезрението ѝ.

Мелодичен звън възвести обръщение на пилота към пасажерите, последва го женски глас.

— Дами и господа, изглежда, че площадката за кацане е повредена сериозно. Няма да можем да се приземим този път. Ще се върнем на орбита и ще се скачим с „Едуард Израел“, докато бъде осигурена възможност...

Гласът замлъкна, ала съдейки по тихото свистене, пилотът все още бе на линия. Елви предполагаше, че нещо е отвлякло вниманието ѝ. Корабът подскочи и завибрира и Елви се улови за ремъците. Някой близо до нея започна да се моли на глас.

— Дами и господа — заговори отново пилотът. — Боя се, че повредата на площадката за кацане е предизвикала неизправности и в нашата совалка. Не мисля, че ще успеем да се върнем обратно горе. Недалеч оттук има изсъхнало дъно на езеро. Ще направим оглед от въздуха, за да проверим не може ли да го използваме за аварийно кацане.

За миг Елви почувства облекчение. „Все още има къде да кацнем“ бе последвано от по-ясно разбиране на ситуацията и нов прилив на страх: „Тя иска да каже, че ще се ударим“.

— Ще ви помоля да останете в противоускорителните кресла — добави пилотът. — Не разкопчавайте коланите и моля ви, дръжте ръцете и краката си прилепени към тялото. Креслата са пълни с омекотяващ гел, който върши чудесна работа. След няколко минути ще ви свалим долу.

Изкуствено спокойният глас изплаши Елви много повече, отколкото ако бе чула викове и крясъци. Пилотът полагаше всички усилия да не предизвика паника. Би ли го правил, ако нямаше причини за паника?

Тежестта ѝ се премести отново, после осезаемо намаля, което сочеше, че совалката се спуска. Падането сякаш продължаваше вечно. Тропотът и дрънченето се усилиха до невъобразими предели. Елви затвори очи.

— Всичко ще бъде наред — повтаряше си тя. — Всичко ще бъде наред.

Ударът разцепи совалката през средата като опашка на омар, върху която се е стоварил чук. За един кратък миг тя мярна непознати звезди в чуждо небе и съзнанието ѝ премигна, като че Господ Бог бе изключил осветлението.

* * *

Векове по-рано европейците бяха нахлули в обезлюдените от мор земи на Америка, прекосявайки океана с малки дървени кораби с големи платна, уповаващи се на ветровете и уменията на моряците да ги отведат в земите, които наричаха Новия свят. Близко шест месеца религиозни фанатици, авантюристи и доведени до отчаяние от

бедността нещастници се оставяха в ръцете на немилостивите вълни на Атлантическия океан.

Преди осемнайсет месеца Елви Окойе напусна станция Церера по договор с „Роял Лиценз Енерджи“. „Едуард Израел“ беше огромен кораб. Някога, преди три поколения той бе един от заселническите кораби, откарали човечеството до Пояса и системата на Юпитер. Когато преселението приключи и желанието за разширение достигна естествените си граници, „Израел“ бе преустроен в танкер за вода. Епохата на разселването бе отминала и романтиката на свободата отстъпи място на всекидневния прагматизъм — въздух, вода и храна, в този ред. В продължение на десетилетия корабът бе работен кон на Слънчевата система, а после Пръстенът се отвори и всичко се промени отново. Корабостроителниците на Буш и станция Тихо подхванаха ново поколение заселнически кораби, но преоборудването на „Израел“ щеше да приключи по-скоро.

Когато за първи път се озова на борда, Елви бе изпълнена с усещането за чудо, с надежда и вълнение, подсилвано от тихото, равномерно бръмчене на рециклаторите по старомодните тесни коридори. Ерата на приключенията се бе завърнала и бе призовала този стар воин със заточен наново меч и излъскана от ръждата броня. Елви си даваше сметка, че всичко това е породено по-скоро от превъзбуденото ѝ съзнание, но не се опита да потуши пламъка в себе си. „Едуард Израел“ отново бе заселнически кораб и трюмовете му бяха напълнени със сгъваеми къщички, атмосферни сонди, самоподдържащи се лаборатории и дори високопрецизен фемтоскоп. Разполагаха с изследователски и картографски екипи, геолози и хидролози, екзобиологичната група на Елви и още много. Тук всеки втори имаше по няколко научни степени. Над хиляда души заедно с екипажа обитаваха този гигантски кораб.

Бяха истински град в небето, лодка на поклонници, отпредила се към скалата на Плимът и едновременно на легендарното плаване на Дарвиновия „Бигъл“. Това бе най-великото и прекрасно приключение, на което някога бе тръгвало човечеството, и Елви щеше да бъде част от него като член на екзобиологичната група. В светлината на всичко това бе съвсем естествено да смята, че атмосферата на кораба е пропита с радост и нетърпение.

И над всички тях управляваше губернатор Трайнинг.

Беше го виждала няколко пъти през седмиците, прекарани в ускоряване и спиране, последвано от бавното преминаване през пръстените, и сетне пак ускоряване и спиране. Ала разговаря с него за първи път малко преди да ги спуснат със совалката.

Трайнинг бе слаб мъж с махагонова кожа и снежнобяла коса, напомняше ѝ на нейните чичовци. Имаше искрена и успокояваща усмивка. Тя стоеше на палубата за наблюдение и се опитваше да си внуши, че огромните монитори, показващи планетата под тях, са всъщност прозорци, че светлините на непознатото слънце се отразяват във високите облаци, прелитащи близко под тях, макар че ако се съдеше по нивото на гравитацията, все още не бяха на свободна орбита. Странна и красива гледка. Един-единствен гигантски океан, из който са разпръснати острови. Огромен континент, заемащ половината полукълбо, широк на екватора и изострен към северния и южния полюс. Официалното название на света бе Четвърто Берингово проучване, кръстен така на сондата, която за пръв път бе удостоверила съществуването му. Но в коридорите, кафенетата и гимнастическите салони всички го наричаха Нова Тера. Така че очевидно тя не бе единствената, завладяна от романтично настроение.

— Какво мислите, доктор Окойе? — попита я Трайнинг с мекия си глас и Елви неволно подскочи. Не го беше чула да се приближава. Не го видя да застава до нея. Споходи я желанието да се поклони или да докладва с официален тон. Но изражението му бе толкова кротко, дори весело, че тя се отказа.

— Чудех се какво съм направила, за да заслужа всичко това — призна Елви. — Съвсем скоро ще видя първата напълно извънземна биосфера. Ще узная неща за еволюцията, които досега бе практически невъзможно да научим. Трябва да съм била някой много добър човек в предишния си живот.

На мониторите Нова Тера блестеше в кафяво, златисто и синьо. Височинните ветрове караха зеленикавите облаци да се разтварят като гигантски ветрила. Елви се наведе напред и губернаторът се засмя.

— Ще станете прочута — рече той.

Елви премигна от изненада, закашля се смутено и също се засмя.

— Сигурно, нали? — попита тя. — Вършим неща, които досега човечеството не е правило.

— Някои неща — посочи Трайинг. — Но други сме ги правили открай време. Надявам се историята да се отнесе към нас благосклонно.

Тя не можа да схване напълно какво означава това, но преди да попита, се появи Адолфъс Мъртри. Нисичък човечец с пронизателни сини очи, Мъртри бе шеф на службата за сигурност и бе толкова неотстъпчив и експедитивен, колкото Трайинг доброжелателен. Двамата мъже се отдалечиха заедно и оставиха Елви сама със света, който ѝ предстоеше да изучава.

Транспортната совалка бе голяма колкото някои от космическите кораби, които Елви бе виждала. Наложиха се да построят специална площадка за кацане, която да я издържи. Тя носеше на борда си първите петдесет сгради, базови лаборатории и най-важното — твърдостенен периметърен купол.

Елви бе оставила на ръчния ѝ терминал да я отведе при отреденото ѝ място в пасажерския салон. Когато започнали да строят първите колонии на Марс, периметърните куполи били жизненонеобходими за оцеляването. Нещо, което ще задържи въздуха вътре и ще отразява радиацията. На Нова Тера целта им бе да ограничават заразяването. Корпоративният лиценз, получен от РЛЕ, налагаше присъствието им на планетата да е свързано с минимално въздействие върху околната среда. Беше чувала, че на планетата вече живеят хора, и можеше само да се надява, че са били достатъчно предпазливи да не замърсяват местата, които обитават. Защото ако не бяха го сторили, взаимодействието между местните организми и докараните отвън можеше да доведе до непредвидени последствия. Може би ще бъде трудно да се разбере кои какви са.

— Имаш угрижен вид.

Файез Саркис седеше в противоускорителното кресло и разглеждаше широките ремъци на гърдите и кръста си. Беше израсъл на Марс и притежаваше издължено, крехко тяло и голяма глава, типични за ниската гравитация. Очевидно познаваше добре кресла като това. Елви едва сега осъзна, че терминалът на ръката ѝ продължава да ѝ напомня, че си е намерила мястото. Тя седна и гелът под тапицерията побърза да се оформи около бедрата и гърба ѝ. Чувстваше се малко притеснена. Винаги се страхуваше, че креслото може да я погълне в себе си или да я смаже.

— Мисля си за предстоящото — рече тя, докато се отпускате не без усилие. — Доста работа ни чака.

— Зная — въздъхна Файез. — Край на почивката. Идва време да си изкарваме прехраната. Но мисля, че беше забавно. Като изключим онези моменти, когато ускорявахме при цяло *g*.

— Нова Тера е малко над това, нали знаеш?

— Не ми го напомняй — изкриви устни той. — Не разбирам защо не можехме да започнем с някоя приятна планета с балсамови дръвчета и цивилизована гравитация.

— Такъв ни бил късметът — рече Елви.

— Е, веднага щом изкарат на пазара марсоподобен свят, ще поискам да ме прехвърлят.

— Ти и половината Марс.

— Така е, нали? Някъде, където има подходяща за дишане атмосфера. И магнитно поле, за да не се налага да живеем като къртици. Защото искрено се съмнявам, че до края на дните си ще видя завършен тераформиращия проект.

Елви се размая. Файез бе прикрепен едновременно към групата на геолозите и хидролозите. Беше учил в най-добрите университети във Земята и тя знаеше — тъй като го познаваше отдавна, — че също като нея е развълнуван и изплашен. Приблужи се Ерик Вандерверт и се настани в креслото до Елви. Тя му се усмихна любезно. През тази година и половина след Церера между членовете на научната група бе имало немалко романтични или ако не романтични, то сексуални връзки. Елви бе успяла да остане встрани от тези вълнения. Беше научила горчивия урок, че работата и романтиката са взривоопасна и нестабилна смес.

Ерик кимна на Файез, после насочи вниманието си към нея.

— Вълнуващо, нали? — рече.

— Да — потвърди Елви, а седящият отсреща Файез завъртя очи.

По алеята между креслата вървеше Мъртри. Погледът му не пропускаше нищо — креслата, ремъците, лицата на хората, готвещи се за спускане. Елви му се усмихна и той ѝ кимна отсечено. Не беше враждебен, просто човек, погълнат от работата. Погледът му се задържа върху нея сякаш я преценяваше. В него нямаше нищо сексуално, нищо между мъж и жена. Беше като на товарач, който проверява дали добре е закрепил контейнерите. Той ѝ кимна отново,

вероятно доволен, че си е поставила правилно колана, и продължи нататък. Когато се изгуби от погледите им, Файез се засмя.

— Нещастният копелдак ще изгризе стените — подхвърли той, като посочи с очи Мъртри.

— Така ли? — попита Ерик.

— Вече година и половина сме под негова власт, нали? Но сега ние слизаме долу, а той остава на орбита. Сигурно си мисли, че ще се изтрепем още на първата смяна.

— Поне е загрижен за нас — изтъкна Елви. — Затова го харесвам.

— Ти харесваш всички — присмя й се Файез. — Такава ти е патологията.

— А ти не харесваш никого.

— Такава е мойта — кимна ухилено той.

Чуха се три мелодични сигнала за включване на оповестителната система.

— Дами и господа, името ми е Патриша Силва и аз съм вашият пилот за тази малка разходка до повърхността.

Хор от смях и възбудени гласове изпълни помещението.

— След около десет минути ще се разкачим с „Израел“ и очакваме спускането да отнеме петнайсет минути. Така че след час вие всички ще дишате съвсем различен въздух. Губернаторът е на борда, затова ще се погрижим всичко да мине гладко и безаварийно, а ние да получим премии за добре свършена работа.

Нов изблик на смях и веселие. Дори от пилота. Елви се ухили и Файез също грейна. Ерик се покашля.

— Какво пък — рече Файез. — След като стигнахме чак дотук, май е време да приключваме.

* * *

Болката нямаше точно място. Беше твърде голяма, за да се побере някъде. Разпространяваше се навсякъде и обхващаше всичко. Елви осъзна, че пред очите ѝ бавно изплува нещо. Огромен крак, може би на рак. Или прекатурен монтажен кран. Равната повърхност на изсъхналото езеро се простираше към него, но с приближаването се

покриваше с вълни от пръст. Сякаш странният предмет си бе пробил път от дълбините на земята или се бе забил в нея. Агонизиращият ѝ ум се опита да го свърже с катастрофата на совалката.

Но не — това беше нещо местно. Руини. Странни постройки, изоставени от чужда цивилизация, която бе създала протомолекулата и пръстените, сега занемарени и пусти. Елви внезапно и необяснимо си спомни една изложба, на която я бяха водили като малка. Там имаше снимка с висока резолюция на велосипед в канавка пред руините в Глазгоу. Последствията от катастрофа, предадени от една фотография като компресираното съдържание на поема.

„Поне ги видях с очите си — помисли си тя. — Поне стигнах тук, преди да умра.“

Някой я бе изнесъл от разбитата совалка. Когато обърна глава, видя разпилени отломки и разхвърляни между тях тела. Всъщност имаше и такива, които стояха на крака. Движеха се между ранените и мъртвите. Не познаваше лицата, нито телата. След година и половина на „Израел“ би трябвало да познава всички, следователно тези тук бяха чужди. Местните. Самонастанилите се. Нелегалните. Миришеше на сажди и кимион.

Вероятно бе изгубила съзнание, защото, когато отвори очи, над нея се бе надвесила жена. Ръцете ѝ бяха окървавени, лицето ѝ бе измацано с чернилка и кръв, но не беше нейната.

— Ударила си главата си, но животът ти е вън от опасност. Ще ти дам нещо за болката, но искам да стоиш неподвижно, докато ти шинираме крака. Ясно ли е?

Жената беше красива, по някак суров начин. По мургавите ѝ бузи имаше тъмни петна, като разхвърляни върху коприна перли. Белите кичури в черната ѝ коса наподобяваха лунна светлина върху водна повърхност. Само дето на Нова Тера нямаше лунна светлина, а безброй непознати звезди в небето.

— Ясно? — повтори жената.

— Ясно — потвърди Елви.

— Кажете ми с какво се съгласи току-що.

— Не помня.

Жената се приведе и плъзна ръка по рамото на Елви.

— Торе! Ще ми трябва скенер на главата. Може да е с контузия.

Друг глас — мъжки — долетя от мрака:

— Да, доктор Мъртън. Веднага щом приключи тук.

Доктор Мъртън се обърна към нея.

— Ако сега си тръгна, обещавах ли да стоиш неподвижно, докато дойде Торе?

— Не, всичко е наред. Ще дойда да помогна.

— Сигурна съм, че можеш да ни помогнеш — каза красивата жена с въздишка. — Добре, ще го почакаме заедно.

От мрака изплува сянка. Елви позна Файез по начина, по който пристъпваше.

— Тръгвайте. Аз ще остана при нея.

— Благодаря ви — кимна доктор Мъртън и изчезна. Файез се отпусна с пъшкане на земята и кръстоса крака. Косата му стърчеше във всички посоки от непропорционално голямата глава. Беше стиснал устни. Елви се протегна и го улови за ръката, усети, че неволно се дръпва, преди да позволи пръстите ѝ да докоснат неговите.

— Какво стана? — попита Елви.

— Площадката за кацане експлодира.

— Ох — възкликна тя. — Те ли са го направили?

— Не. Не са те.

Елви се опита да обмисли думите му. „Щом не са го направили те, как е възможно да се е случило?“ Умът ѝ се бе проявил достатъчно, за да си даде сметка, че нещо не е наред с нея. Това вероятно бе добър знак.

— Колко е зле?

Тя по-скоро усети, отколкото видя, че Файез свива рамене.

— Зле. Единствената относително добра новина е, че селцето е близо и докторът им е компетентен. Учила е на Ганимед. И ако товарът ни не бе разпилян на няколко километра и обхванат от пламъци, може би щеше да успее да направи нещо.

— А екипите?

— Видях Грегорио. Добре е. Ерик е мъртъв. Нямам идея какво е станало със Софи, но ще ида да огледам наоколо, когато дойдат за теб.

Значи Ерик е мъртъв. Преди няколко минути седеше в съседното кресло и се опитваше да флиртува с нея, а тя го смяташе за досаден. Не можеше да го проумее.

— Судям? — попита.

— На „Израел“ е. В безопасност.

— Това е добре.

Файез стисна ръката ѝ и се дръпна. Тя усети прохладата на въздуха на мястото, където допреди малко бе кожата му. Той се загледа към останките и телата. Беше толкова тъмно, че едва различаваше силуета му на фона на звездите.

— Губернатор Трайинг също не успя.

— Не успя?

— Мъртъв е като удавен плъх. Не знаем кой командва сега.

Тя усети, че по бузите ѝ се стичат сълзи, а в гърдите ѝ се заражда болка, която нямаше нищо общо с травмите. Припомни си добродушната усмивка на Трайинг и топлината в гласа му. Работата му едва започваше. Странно, че вестта за смъртта на Ерик се бе плъзнала по повърхността на съзнанието ѝ като хвърлен по водата камък, докато кончината на губернатор Трайинг я засегна толкова дълбоко.

— Съжалявам — прошепна тя.

— Има защо. Намираме се на чужда планета, на година и половина път от нашата система, запасите ни са унищожени и съществуват доста големи шансове хората, които сега ни помагат, да са саботьорите. Смъртта не е нищо добро, но поне е някакъв изход. Може скоро да завидим на Трайинг, че за него всичко е приключило.

— Не го казваш сериозно. Всичко ще бъде наред.

— Елви? — Файез я погледна и се разсмя тихо. — Аз пък мисля, че няма да е наред.

3.

ХЕЙВЛОК

— Ей — повика го инженерът от килията. — Нали вече не се сърдиш, а?

— Уилямс, работата ми не е да се сърдя — отвърна Хейвлок от мястото, където се поклащаше до бюрото. Станцията за вътрешна сигурност на „Едуард Израел“ беше миниатюрна. Две бюра, осем килии, всичко колкото една стая. А когато корабът бе стационариран на висока орбита, липсата на достатъчна гравитация я правеше още по-малка.

— Виж, знам, че малко изпусих, но сега вече съм трезвен. Можеш да ме пуснеш.

Хейвлок погледна ръчния си терминал.

— Още четирийсет и пет минути — обяви той — и ще бъдеш свободен.

— Хайде, Хейвлок. Имай сърце.

— Такива са правилата. Нищо не мога да направя.

През последните тринайсет години Димитри Хейвлок бе работил в охранителните отдели на осем различни корпорации. „Пинкуотър“, „Звездна спирала“, „Кшем кооператив“, „Стоун & Сибетс“ и още. Дори в „Протоген“ за кратко. Беше живял на Земята, Марс, Луната и Пояса. Беше си имал работа с всичко — от бунтове до престъпления от страст, от контрабанда на наркотици до един идиот, който крадеше чорапите на хората. Не беше виждал всичко, но бе видял много. Достатъчно, за да знае, че не може да се види *всичко*. И достатъчно, за да си дава сметка, че реакцията му към всеки проблем е по-важна за неговите подчинени, отколкото за самия проблем.

Когато гръмна реакторът на база „Ейтън“, двамата му партньори изпаднаха в паника и Хейвлок си спомняше ужасяващия страх, сковал вътрешностите му. Когато избухнаха бунтовете на Церера след разрушаването на ледовлекача „Кентърбъри“, неговият колега бе повече обезпокоен, отколкото изплашен, и Хейвлок се изправи срещу

проблема със същата мрачна решимост. Когато поставиха под карантина „Ибису“ заради нипавирус, шефът му бе завладян от неистова енергия и управляваше кораба сякаш е негово царство, а Хейвлок със задоволство се отдръпна и остави на други да мъкнат товара.

Хората, знаеше Хейвлок от дълъг опит, са първите и най-усъвършенствани социални животни, а той бе част от човечеството. Беше толкова романтично — и толкова мъжествено — да се преструва, че е остров, незасегнат от вълните на емоциите около него. Но не беше вярно и той се бе примирил с този факт.

Когато се разнесе слухът, че площадката за кацане е избухнала, и започнаха да пристигат съобщения за жертви, реакцията на Мъртри бе съдържан и концентриран гняв, и такава бе тази на Хейвлок. Сега цялата работа се вършеше на планетарната повърхност и единственият клапан за изпускане на налягането оставаше „Едуард Израел“. А как вървят нещата на „Израел“, определено зависеше от Хейвлок.

— Моля те! — продължи да хленчи Уилямс от килията. — Искам да се преоблека с чисти дрехи. Няма голямо значение, нали? Само няколко минути.

— За теб може да няма, но е така и толкоз — заяви спокойно Хейвлок. — След четирийсет и пет минути ще може да се прибереш. А сега седи спокойно и се опитай да се наслаждаваш на живота.

— Не мога да седя, докато сме в безтегловност.

— Това е метафора. Не ставай буквояд.

Договорът на „Едуард Израел“ бе много перспективен. „Роял Лиценз Енерджи“ беше първата истинска експедиция в една от новите системи след отварянето на пръстените и значението, което компанията отдаваше на успеха на мисията, оказваше отражение върху размера на тяхното заплащане. Всеки ден на „Израел“ се отчиташе бонус за рискове — още откакто товареха припаси, оборудване и екипаж на Луната. За почти година и половина полет и още осемнайсет месеца обратен път при пълно заплащане работата тук се превръщаше по-скоро в кариерата на живота.

И въпреки това Хейвлок се поколеба, преди да постъпи на служба.

Беше виждал репортажи от Ерос и Ганимед, кланицата в така наречените бавни зони, когато чуждоземни защитни средства бяха

накарали кораби да набият внезапно спирачки и да изстребят до една трета от екипажите и пътниците си. При толкова много учени и инженери на борда на „Израел“ беше трудно да забрави човек, че летят към непознатото. А тук можеше да има чудовища.

Но ето че сега губернатор Трайинг бе мъртъв. Мъртъв бе Северн Астрапани, статистикът, който пееше рю-поп класики в надпреварата за таланти. Аманда Чу, която веднъж бе флиртувала с Хейвлок, когато и двамата си бяха пийнали, също не бе между живите вече. Половината от мъжете и жените от първия отряд бяха убити. И тишината, която се възцари на „Едуард Израел“, беше като миг на шок между удара и болката. След него дойдоха гневът и мъката. Не само на екипажа. И на Хейвлок.

Ръчният му терминал изписука. Съобщението бе ограничено само за членовете на службата за сигурност. Мъртри, Уей, Траян и Смит, и негова милост. Хейвлок го отвори с чувство за задоволство. Може да беше най-ниският по чин в групата, но все пак бе вътре. Да го включват, означаваше, че има известен контрол над събитията. Всичко това, разбира се, беше илюзия, но не го безпокоеше. Той прочете бързо съобщението, кимна и въведе кода за отваряне на килията.

— Извади късмет — съобщи на инженера. — Трябва да ида на една среща.

Уилямс се измъкна от тясното помещение. Прошарената му коса бе разчорлена, кожата му изглеждаше по-сива от обикновено.

— Благодаря — произнесе мрачно.

— Само не го прави пак — каза Хейвлок. — И без това положението е достатъчно сериозно.

— Просто бях пиян — оправда се инженерът. — Не исках да се стига дотук.

— Зная. Гледай да не се повтаря. Ясно?

Уилямс кимна, свел очи, улови се за дръжките и се изстреля в коридора към жилищните помещения и дрехите, които не са изцапани с петна от повръщано. Хейвлок почака да излезе, заключи станцията и се отправи към заседателната.

Мъртри вече беше там. Той беше дребен човек, но с енергия, която се излъчваше от него сякаш е топлина. Хейвлок знаеше, че е работил в корпоративни затвори и служби за охрана на добре печелещи индустриални компании. С подобна биография едва ли

щеше да изпитва уважение към останалите си колеги. До него във въздуха се рееха Чандра Уей, информационен специалист, и заместникът по наземните операции Хасан Смит.

— Хейвлок — посрещна го Мъртри.

— Сър. — Хейвлок кимна в отговор, улови се за една дръжка и се завъртя така, че да е ориентиран във въздуха приблизително като останалите. След няколко секунди в помещението влетя Рийв, прекият заместник на Мъртри.

Мъртри кимна.

— Рийв, затвори вратата.

— Траян? — попита Уей, но по мрачните нотки в гласа ѝ си личеше, че вече подозира отговора.

— Траян загина в совалката — отвърна Мъртри. — Смит? Получавах повишение.

— Съжалявам, че го чувам, сър — рече Смит. — Траян беше добър офицер, истински професионалист. Ще ни липсва.

— Така е — потвърди Мъртри. — Тук сме, за да обсъдим плана за действие.

— Ще хвърлим скала върху заселниците? — попита Уей, ала в гласа ѝ не се долавяше и намек за шега. Въпреки това Мъртри се усмихна.

— Засега ще играем по правилата — отвърна той. — Освен това все още имаме хора долу. Пратих до централната служба запитване как да процедираме във връзка с инцидента. Но съм сигурен, че ако се наложи, ще можем да осигурим прикритие на хората си на терен.

— Намираме се на година и половина от Слънчевата система — припомни Уей. Ала друго искаше да каже — никой не може да ни спре да постъпим както решим.

— Освен това сме на часове от всеки екран и новинарска служба от Земята до Нептун — подхвърли Рийв. — Това, което стана, е гадно, но трябва да се придържахме към моралните принципи. Ако реагираме несъразмерно, пак ще подхванат любимата песен как злите корпорации притискат бедните поясни. Това е следпротогенов свят. Няма начин да спечелим.

— Не знаех, че са те направили политкомисар — озъби се Уей и Рийв стисна челюсти. Когато Мъртри заговори, гласът му бе спокоен, равен и заплашителен като гърмяща змия.

— Това няма да го правим.

— Сър? — не разбра Рийв.

— Няма да позволя да се джавкаме помежду си. Не тук и сега.

Уей и Рийв се спогледаха.

— Съжалявам, сър — обади се първа Уей. — Нямах право да говоря така.

— Не е проблем, защото няма да се случи втори път — натърти Мъртри. — Какви са реакциите от „Барбапикола“?

— Никакви — докладва Уей. — Поясните пращат съболезнования и предлагат помощ, сякаш биха могли да направят нещо.

— Подгряват ли двигателите?

— Не, доколкото ми е известно — отвърна Уей.

— Ще ги държим под око все пак — рече Мъртри. Това беше твърдение и въпрос.

— Можем да вземем кораба им под арест — предложи Уей. — Принадлежал е на „Мао-Квиковски“, преди да се разпадне. Ще го конфискуваме. Наричайте го незаконен акт, но ще поставим няколко души на борда и ще го изолираме.

— Ще го имам предвид — кимна Мъртри. — Хейвлок, как е екипажът?

— Шокирани, сър. Изплашени. Гневни. Те са учени. Гледат на заселниците като на пречка и заплаха за техните изследвания. За повечето от тях случката е извън опита им.

Мъртри се почеса по брадичката.

— Какво смятат да правят сега?

— За момента ли? Едни се напиват и си крещят. Други обмислят възможни правни решения. Повечето просто искат нещата да отминат, за да може да се заемат с изследванията си.

Мъртри се засмя.

— Господ да поживи яйцеглавите. Е, добре.

— Все още разполагаме с две леки атмосферни совалки — посочи Хейвлок. — Ще намеря пилоти и ще евакуираме хората долу.

— Никаква евакуация. Заселниците няма да спечелят този рунд — заяви Мъртри. — Никой, който слезе долу, няма да се връща. Ще свалим още хора, за да им помагат. Каквото и да изследват, ще се

погрижим да вървят напред, така че всички да разберат, че няма мърдане.

— Да, сър — отвърна Хейвлок, чувствайки се леко засрамен.

— Рийв, ти ще слезеш долу. Свържи се с местните. Открий каквото можеш. Пази хората ни. Покажи на всички, че пипаме здраво.

— Но без да прекалявам, за да не изпросят съчувствие от новинарските емисии у дома — кимна Рийв.

— Уей, искам да не сваляш поглед от вражеския кораб. Ако започне да подгръва двигателите, съобщи ми на часа.

— Сър, ще позволите ли да препрограмираме комуникационния лазер?

„Едуард Израел“ не разполагаше с торпедни апарати или електромагнитни оръдия. Най-близкото до оръжие беше един стар комуникационен лазер, който можеше да се усили до степен да пробива корпуси. Корабът бе строен във времена, когато опасностите в космоса се свеждаха до радиация или загуба на херметичност, но не и преднамерено насилие. Беше почти отживелица.

— Не — каза Мъртри. — Просто следи какво правят, подслушвай разговорите и ми докладвай. Ако някой трябва да вземе решение, това ще съм аз. Без самоинициатива. Разбра ли ме?

— Да, сър.

— Хейвлок, ти ще останеш тук и ще координираш работата с наземния екип. Използвай совалките по предназначение, за да сваляш долу персонал и материали. Тук сме, за да построим база. С това и ще започнем.

— А ако ни нападнат, сър? — попита Уей.

— Тогава това ще е решение на заселниците и ние ще уважим избора им — рече Мъртри.

— Не съм сигурна, че разбирам какво имате предвид, сър — погледна го с недоумение тя.

Усмивката на Мъртри не стигна до очите му.

— Последствията ще са за тяхна сметка.

* * *

Каютата на Хейвлок бе малко по-голяма от килия в ареста, но доста по-удобна. В края на своята смяна той се бе изтегнал в противоускорителното кресло, когато на вратата се почука и Мъртри влезе. Шефът изглеждаше навъсен, но не повече от обичайното.

— Нещо ново, шефе? — попита Хейвлок.

— Ти си работил с поясни — каза Мъртри. — Какво мислиш за тях?

— Ами и те са хора — отвърна Хейвлок. — Някои са по-добри от другите. Все още имам приятели на Церера.

— Чудесно. Но какво *мислиш* за поясните?

Хейвлок се намести сконфузено.

— Затворени. Като в племе. Мисля, че това, което ги обединява, е, че не харесват хората от вътрешните планети. Могат да преглътнат марсианците. Нали и те живеят при по-ниско *g*.

— Значи мразят предимно земляни — промърмори Мъртри.

— Това ги държи единни. И любимата песен е, че са потискани от Земята. Затова култивират това чувство. Мразенето на хора като нас ги превръща в единна нация.

Мъртри кимна.

— Знаеш ли, има хора, които биха те нарекли предубеден заради подобно изказване.

— Предубеден си само когато не си бил там — въздъхна Хейвлок. — Бях на станция Церера точно преди да се присъедини към СВП. Преживял съм всичко на собствен гръб.

— Хм, сигурно си прав — кимна замислено Мъртри. — Затова исках да разговарям с теб. Неофициално. Повечето хора на този кораб са земляни или марсианци. Но има и неколцина поясни. Като онзи механик. Как му беше името?

— Бишен?

— Той. Дръж него и останалите под око.

— Да не става нещо?

— Просто повечето заселници са поясни или от външните планети, а РЛЕ е земна компания. Не ми се ще да се объркат кому да са по-верни.

— Да, сър — рече Хейвлок. И после, малко по-напрегнато: — Става ли нещо, сър?

— Не и за момента. Но... всъщност, ти също трябва да знаеш. Получих съобщение от централата. Молбата ми за пълна свобода на действие беше отхвърлена с подобаващо уважение. Очевидно в тази история се намесва политика. СВП и ООН говорят за това, което искат да стане. И на първо място държат да се отнасяме добре със заселниците.

Гневът на Мъртри бе обясним, но дълбок и Хейвлок осъзна, че у него се надига нещо подобно.

— Но нали ние получихме лиценза? Имаме право да сме тук.

— Така е.

— И не ние сме виновни за смъртта на тези хора.

— Не сме.

— Тогава какво трябва да правим? Да седим със скръстени ръце, докато поясните ни избиват и разграбват снаряжението и припасите ни?

— Продажбата на литий от техните нелегални миньорски лагери е замразена — съобщи му Мъртри. — Инструктират ни да не предприемаме каквото и да било, което може да доведе до разпалване на конфликт.

— Това са глупости. Как се очаква да си вършим работата, ако държат да сме мили и добри с копелдаци, които може да стрелят по нас?

Мъртри сви рамене в знак на съгласие. Когато заговори, в гласа му се долавяше спокойствие и известно примирение.

— Изглежда, ни пращат като посредници.

ИНТЕРЛЮДИЯ СЛЕДОВАТЕЛЯТ

... то се пресяга и се пресяга, и се пресяга, и се пресяга, и се пресяга...

Сто и тринайсет пъти в секунда, никакъв отговор, и то се пресяга. Няма съзнание, макар че части от него имат. В него има структури, които някога са били отделни организми — примитивни, еволюирали и сложни. То е създадено да импровизира, да използва каквото намери на място и после да продължи нататък. Върши това, за което е предназначено, после изоставя създаденото да се адаптира. Съзнателните части се мъчат да намерят някакъв смисъл в това пресягане. Да го интерпретират.

Човек би си представил крак на насекомо, който непрестанно потрепва. Би видял искра, пресичаща празно пространство толкова бързо, че звукът е постоянно бръмчене. Друг, не толкова чувствителен, ще преживява отново и отново загубата на плът от скелет, гаденето и страха, желанието да срещне своята кончина, която е с нея от много години. Името ѝ е Мария. То не ѝ позволява да умре. Не ѝ дава утеха. То не знае за нея, защото не може да знае.

Но това, че не знае, не значи, че не е активно. То намира енергия там, където може, къпе се в потоци от ниска радиация. Миниатюрни устройства, по-дребни от атоми, смучат енергия от бързодвижещите се частици, които преминават през тях. Субатомни вятърни мелници. То прояжда пространството и се пресяга, и се пресяга, и се пресяга.

В тези части от него, които имат съзнание, все още трепкат спомени за отминал живот. Тъкани, променили се, без да умират, съдържат в себе си момента, в който момче чува сестра си да напуска дома. Образи, свързани с насилие, красота и секс. Спомени за плът, която отдавна не съществува. Те съдържат метафори: митохондрия, морска звезда, мозъкът на Хитлер в буркан, царството на ада. Те сънуват. Те са структури, блещукащи като неврони. Те са жертва на видения, думи, болка и страх, и всичко това до безкрай. Едно

несекващо чувство за болест. Старец, припомнящ собствения си глас да прошепва слова, за които дори не подозира: „Ако излъжеш, баща ти да умре. От костите му корали да станат“.

Ако дойде отговор, то може и да спре. Ако изобщо има някакъв отговор, то ще застине неподвижно като мраморна плоча в подножието на хълм, но отговор няма. Белезите знаят, че такъв отговор няма да дойде никога, но рефлексите се задействат отново и отново и то се пресяга.

То е решило милиарди малки загадки в каскади от рефлексии. Няма спомен да го е правило, освен в своите белези. То само се пресяга и носи съобщението, че задачата му е изпълнена. Нищо не отговаря и затова то не може да спре. То се пресяга. То е сложен механизъм за решаване на загадки, използващ това, с което разполага.

„Това са перли, които са били негови очи.“

И освен това то си има следовател.

От всички белези винаги има един последен. Най-запазен. Той е полезен и затова е използван. То създава следователя по схема, без да осъзнава и опитва нов начин да се пресегне. И нещо отговаря. Нещо, което не би трябвало да е там, нещо чуждо и първично, но отговор има и затова през годините то създава следователя отново и се пресяга. Следователят става по-сложен.

То няма да спре, докато не осъществи онази последна връзка, но никога няма да я направи. То се пресяга, опитва нови комбинации, различни начини да стигне по-далече, без да осъзнава, че го прави. Без да осъзнава, че съществува. Пусто е, с изключение на незначителните части.

Кракът на насекомото трепери до безкрай. Белегът, който моли за смърт, ще се моли, докато може. Следователят ще разследва вечно. Тихият глас ще шепне завинаги.

„Нищо от него не изчезва, само претърпява повърхностни промени.

В нещо по-богато и странно.“

То се пресяга.

4. ХОЛДЪН

— „Сали Райди“, тук „Росинант“, кораб с независим статут. Искаме разрешение да преминем през Пръстена с още един кораб от СВП, „Мечтата на Калисто“.

— „Росинант“, изпратете оторизиращ код.

— Пращаме. — Холдън чукна с пръст по таблото, за да изпрати кода, и невинното движение едва не го запокити над креслото заради ниската гравитация. Няколко разтегнати сухожилия и стари рани се обадиха болезнено.

— Остаряваш — рече Милър. Детективът стоеше на няколко метра от него, със смачкания си сив шлифер и шапка с обърната надолу периферия. Беше опрял крака в пода, сякаш имаше гравитация. Това бе най-доброто изпълнение на Милър, което бе виждал досега — а през последните две години изображението ставаше все по-детайлно. Колкото по-малко Милър се интересуваше от обкръжаващата го реалност.

— Но не и ти.

— От костите ми ще станат корали — произнесе призракът и това вероятно бе някакво съгласие. — Всичко опира до размяна.

Когато „Сали Райди“ прати потвърждение, Алекс ги прекара през Пръстена с елегантна и бавна маневра, а „Калисто“ се стараяше да поддържа същия курс и скорост. Звездите изчезнаха, когато корабът навлезе в черната пустош на пръстеновата вътрешност. Милър трепна, докато минаваха през портала, и изчезна в облак светулки в мига, когато входният люк на мостика се отвори с трясък и Еймъс се промуши вътре.

— Кацаме ли? — попита монтьорът без встъпление.

— Няма да се наложи при този полет — отвърна Холдън и включи линията с Алекс, който бе в пилотската. — Дръж така, докато видим, че „Калисто“ се скачва, сетне ни върни назад.

— Шефе, няколко дни на станция няма да ни дойдат никак зле — подхвърли Еймъс и се намести над едно от контролните табла, като се закрепил с ремък. Сивият му комбинезон имаше белег от изгоряло на ръкава, а долната част на лявата му ръка бе превързана. Холдън я посочи въпросително, но Еймъс само повдигна рамене.

— На станция Тихо ни чакат два кораба с почвени обогатители — рече Холдън.

— На никого няма да му стиска да опита нещо срещу който и да било от корабите наоколо при толкова много флотски съдове. Ще бъде самоубийство.

— И въпреки това Фред ни плати щедро и прещедро да ескортираме корабите му до станция Медина, а на мен ми харесва да получавам от него пари. — Холдън настрои корабния телескоп и го завъртя към Пръстена, давайки увеличение. — И не ми се ще да се задържам тук повече от необходимото.

Призракът на Милър бе творение на чуждоземна технология, същата, която бе създала порталите. Той преследваше Холдън вече две години, откакто бяха деактивирали станцията на Пръстена. През повечето време настояваше за нещо, разпитваше или придумваше Холдън да мине през новоотворените портали и да се заеме с изследване на планетите отвъд. Фактът, че Милър можеше да се появява пред Холдън само когато е сам — а на кораб с размерите на „Росинант“ почти никога не оставаш сам, — бе единственото, което му помагаше да запази здрав разсъдък.

Алекс се спусна от пилотската, оредяващата му черна коса бе щръкнала във всички посоки от кафеникавия скалп. Под очите му имаше тъмни кръгове.

— Няма ли да кацаме? Няколко дни на станция няма да ни дойдат никак зле.

— Видя ли? — попита Еймъс.

Преди Холдън да успее да отговори, в люка се подаде и Наоми.

— Няма ли да се скачваме?

— Капитанът държи да литнем обратно заради ония два товарни на Тихо — отвърна Еймъс и гласът му прозвуча едновременно неутрално и подигравателно.

— Няколко дни наистина биха ми дошли... — поде Наоми.

— Обещавам, че като се върнем на Тихо, ще си вземем една седмица. Просто не исках да си профукваме времето за почивка тук...
— Той посочи екраните, на които се виждаше мъртвата сфера на Пръстеновата станция и блестящите портали.

— Шубелия — подсмихна се Наоми.

— Аха.

Комуникаторът оживя, прехванал насочен към тях инфолъч. Еймъс бе най-близо и чукна на екрана.

— „Росинант“ на линия — рече той.

— „Росинант“ — отвърна познат глас, — говори станция Медина.

— Фред — повдигна вежди Холдън. — Проблеми?

— Вие, хора, няма ли да кацате? Обзалагам се, че няколко дни няма да ви се отразят...

— Мога ли да ти помогна с нещо? — прекъсна го раздражено Холдън.

— Ами да, можеш. Обади ми се, след като се скачите. Трябва да обсъдим една работа.

— Проклятие — изруга тихо Холдън и прекъсна връзката. — Имали ли сте някога чувството, че цялата вселена се е обърнала срещу вас?

— Понякога имам чувството, че цялата вселена се е обърнала срещу *теб* — ухили се Еймъс. — Забавно е да се гледа.

— Отново са сменили името — отбеляза Алекс, който бе дал увеличение на монитора и разглеждаше гигантската конструкция, доскоро известна като „Бегемот“. — Станция Медина. Подходящо име за нея.

— Не означава ли „крепост“? — попита намръщено Наоми. — Прекалено войнствено, може би.

— Не — отвърна Алекс. — Е, донякъде. Това е била оградената част на селището. Но постепенно се е превърнала в социален център. Тесни улички, предназначени да затруднят нахлуването на нашественици, но и пречка за влизането на коли — конски впрягове, а по-късно и моторизирани. Така че можеш да я посещаваш само пешком. Там се събирали уличните търговци. Превърнало се в място за пазаруване и пиене на чай. За приказки и обмяна на информация. Добро име за станция.

— Май доста си мислил по въпроса — отбеляза Холдън.
Алекс повдигна рамене.

— Интересно е, еволюцията на този кораб и имената. Започна като „Науву“. Заслон за бежанци, а? Голям град наред космоса. Превърна се в „Бегемот“, най-големия и страховит боен кораб в Слънчевата система. А сега е станция Медина. Място за срещи. Същият кораб, три различни имена, значещи различни неща.

— Същият кораб — повтори мрачно Холдън, докато инструктираще „Росинант“ да стартира процедура за скачване.

— Шефе, имената имат значение — погледна го със странно изражение Еймъс. — Имената променят всичко.

* * *

Вътрешността на станция Медина бе реконструкция в прогрес. Огромни части от централния въртящ се барабан бяха покрити с трансплантирана почва, подготвяна за отглеждане на земеделски култури, но на много места стоманената и керамичната основа все още се виждаше. По-голямата част от пораженията, получени от бившия заселнически кораб по време на сраженията, бяха отстранени и поправени. Помещенията и складовете в стените на барабана се превръщаха в епицентър на усилията да се изследват далечни нови светове, които сега бяха достъпни за човечеството. И ако Фред Джонсън, бивш офицер от Земята, а сега водач на уважавано крило на СВП, се опитваше да утвърди станция Медина като седалище на ново управление от типа на Лигата на планетите, той поне имаше здравия разум да не го произнася на глас.

Холдън бе виждал твърде много хора да умират тук, за да го смята за нещо различно от огромно гробище. Което по неговите представи можеше и да е друг израз за всяко управление.

Фред бе разположил новата си служба в помещенията на предишната колониална администрация от епохата на „Науву“. Освен това използваша и офисите на Радио „Свободна бавна зона“. Те бяха ремонтирани, преобоядисани и декорирани с освежаващи атмосферата растения и монитори, на които се показваше космическото пространство около Пръстена. Холдън намираще във всичко това

странно противоречие. Вярно, хората бяха нахлули в извънпространствения космос чрез тунели до различни места, разпръснати из галактиката, но не бяха забравили да вземат със себе си декоративни цветя.

Фред се мотаеше из офиса и правеше кафе.

— Черно, нали?

— Аха — потвърди Холдън и прие димящата чаша. — Не ми харесва да идвам тук.

— Разбирам те. И ти благодаря, че го направи. — Фред се отпусна в едно кресло с въздишка, която изглеждаше малко пресилена, имайки предвид тази една трета *g* от въртенето на станцията. Но бремето, което му тежеше, очевидно нямаше нищо общо с гравитацията. Петте години, през които Холдън го познаваше, не се бяха отнесли благосклонно към него. Прошарената му преди коса сега бе изцяло посивяла, а мургавата кожа — покрита с плетеница от бръчици.

— Някакви признаци да се пробужда? — попита Холдън и посочи с чашата към стенния екран, на който се виждаше уголемено изображение на Пръстеновата станция.

— Трябва да ти покажа нещо — рече Фред, сякаш Холдън изобщо не го бе заговарял. Капитанът кимна и Фред чукна върху пулта пред него. Екранът на бюрото оживя. На него лицето на Крисджен Авасарала бе замръзнало наред думата. Очите на заместник секретарката на изпълнителната служба бяха полупритворени, на устните ѝ трепкаше насмешлива усмивка. — Тази част се отнася за теб.

— ... не е нищо повече от извинение, за да се перчат един пред друг — заговори Авасарала, когато той пусна записа. — Затова смятам да пратим Холдън.

— Да пратим Холдън? — удиви се Холдън, но записът продължаваше и Фред не му отговори. — Да пратим Холдън къде? Къде ще пращаме Холдън?

— Ще е подръка, когато дойде на Медина, всички го мразят еднакво и може да се спори дали е безпристрастен. Има връзки с теб, с мен и с Марс. Ужасен избор за дипломатическа мисия, което го прави идеален за случая. Инструктирай го, кажи му, че ООН ще му плати за отделеното време по двойна тарифа, и го прати на Нова Тера колкото

се може по-скоро, преди нещата там да са се объркали още повече, отколкото са сега.

Възрастната дама се наклони към камерата и лицето ѝ изпълни екрана, Холдън можеше да различи дребни подробности като бръчки и бенки.

— Холдън, ако Фред ти показва това, искам да знаеш, че родната ти планета оценява твоята служба. Опитай се обаче да не си показваш рогата както преди. И без това положението е достатъчно шибано.

Фред спря записа и се облегна назад.

— И така...

— За какво, по дяволите, говори тя? — попита Холдън. — Какво е Нова Тера?

— Нова Тера е тъпото име, което дадох на първия изследван свят от порталната мрежа.

— Чакай, мислех, че е Ил.

— Ил — рече Фред с въздишка — е името, с което я кръстиха поясните, когато за първи път кацнаха на нея. „Роял Лиценз Енерджи“, корпорацията с договор да я експлоатира, я нарича Нова Тера.

— Могат ли да го правят? Хората вече живеят там. Всички я наричат Ил.

— Всички *тук* я наричат Ил. Мисля, че разбираш проблема — продължи Фред. Той сръбна от кафето, за да спечели малко време за размисъл. — Никой не беше подготвен за това. Група бежанци от Ганимед, обитаващи тежкотоварен шлеп на „Мао-Квик“, профучаха с максимална скорост през Пръстена веднага щом пристигнаха първите резултати от сондите. Преди да успеем да анализираме дори тези данни. Преди военната блокада. Преди Медина да успее да наложи безопасни ограничения в скоростта около Пръстена. Минаха толкова бързо, че дори нямахме време да ги повикаме по радиостанцията.

— Нека да предположа — рече Холдън. — Порталът Ил лежи точно срещу Слънчевия портал.

— Не съвсем. Но са били достатъчно умни да се приближат под ъгъл, за да избегнат сблъсък с Пръстеновата станция при скорост от триста хиляди километра в час.

— Значи те живеят на Ил от година и изведнъж РЛЕ се появява и им казва: ей, това е нашата планета?

— РЛЕ имат лиценз от ООН да извършват научноизследователска дейност на Ил, Нова Тера или както и да я наречеш. И те са там, *защото* бежанците от Ганимед се приземиха първи. Планът беше да се изучават тези светове в продължение на година, преди някой да заживее на тях.

Нещо в тона на Фред накара Холдън да се замисли и той вдигна пръст.

— Чакай. Лиценз на ООН? Откога ООН има право да се разполага с хиляди планети?

Фред се усмихна мрачно.

— Положението е сложно. От едната страна са ООН, които се опитват да си присвоят правото да управляват всички тези светове. От другата са граждани на СВП, заселили един от тях без разрешение. Да прибавим и енергийна компания, получила лиценз за изследване на една планета, която по случайност притежава най-богатите залежи на литий, известни някога на човечеството.

— Имаме и теб — добави Холдън, — управляващ пропускателния пункт, през който трябва да преминават всички, желаещи да стигнат там.

— Май по-безопасно е да се каже, че СВП имат фундаментални противоречия с ООН относно идеята им те единствени да решават кому да предоставят лицензи.

— Значи вие двамата с Авасарала държите всичко това скрито-покрито, за да не се превърне в нещо по-голямо?

— Може да се каже поне по пет различни начина, но горе-долу се свежда до това. Където се появяваш и ти — посочи го Фред с чашата, върху която беше изписано с едри букви „ШЕФЪТ“. Холдън съдържа смеха си. — Никой не те притежава, но двамата с Авасарала сме работили с теб и мисля, че можем да го направим отново.

— Доста глупава причина.

Усмивката на Фред не издаваше нищо.

— Като прибавим и факта, че разполагаш с кораб, пригоден за опериране в атмосфера.

— Знаеш, че никога не сме го използвали за това, нали? Не изпитвам никакво желание да правя маневри в атмосфера, отдалечена на милиони километри от най-близкия ремонтен хангар.

— „Росинант“ е предназначен и за бойни действия и...

— Забрави. Каквото и да пише на чашата ти за кафе, нямам намерение да се превръщам в ботуш върху шията на заселници. Няма да го направя.

Фред въздъхна и се надигна. Когато заговори, гласът му бе тих и мек като памук. Но това не криеше стоманата в него.

— На път сме да изработим правила как да се управляват тези хиляди планети. Този случай е изпитание. Ще заминеш като безпристрастен посредник и наблюдател.

— Аз? Посредник?

— Долавям иронията. Но нещата там вече са доста зле и ни трябва някой, който да не позволи да се влошат още, докато три административни служби се спогодят как да работи четвърта.

— Искаш да кажеш, че очакваш от мен да се преструвам сякаш вършите нещо, докато всъщност се опитвате да разберете какво трябва да се направи? — попита Холдън. — На този объркан фон?

— Заселниците са взривили товарна совалка на РЛЕ. На борда ѝ е бил временният губернатор. Той е мъртъв, както и куп учени и служители на РЛЕ. Ако не се намесим своевременно в преговорите, нищо чудно на Ил скоро да избухне война между поясни и корпорация на ООН.

— Значи аз трябва да опазя мира?

— Накарай ги да разговарят, насърчавай общуването. Прави каквото правиш винаги — поддържай пълна прозрачност. В този случай тайните няма да са от полза за никого. Така че случаят е по твоята специалност.

— Мислех, че за вас съм най-непредсказуемият субект в цялата галактика. Или може би Авасарала праща тлеещ фитил в буре с барут с *надеждата* нещата да се провалят?

Фред повдигна рамене.

— Хич не ме интересува какво иска тя. Може би старата дама те харесва. Не очаквай от мен обяснение.

* * *

Милър чакаше Холдън пред офиса.

— В момента на станция Медина има три хиляди души — въздъхна Холдън. — Как нито един от тях не е тук, за да ти попречи да ми досаждаш?

— Ще приемеш ли работата? — попита Милър.

— Не съм решил — отвърна Холдън. — Което ти вече знаеш, тъй като можеш да бърникаш в мозъка ми. Така че ме питаш, защото смяташ да ме убедиш, че *трябва* да я приема. Поправи ме, ако греша.

Той пое по коридора, надявайки се да срещне някого, за да накара призрака да изчезне. Милър го последва и стъпките му отекнаха по керамичния под. Фактът, че това ехо съществуваше само в главата на Холдън, правеше сцената още по-зловеща.

— Не грешиш. Приеми предложението. Човекът е прав. Важно е. Подобни ситуации лесно могат да ескалират от местен конфликт до пълна касапница. Онзи път на Церера...

— О, спри, моля те. Не искам да слушам повече спомени от полицейското ти минало. Какво има на Ил, че искаш да ида там? Сигурно ще е по-лесно, ако изплюеш камъчето и ми съобщиш какво се крие от другата страна на тези пръстени.

— Знаеш какво търся — рече старият детектив. Дори успя да си придаде натъжен вид.

— Да, онази странна цивилизация, която те е създала. И вече съм наясно, че не си я открил. По дяволите, и ти знаеш, че няма да я намериш.

— И все пак трябва да... — Милър изчезна. По коридора премина жена със синята униформа на отдела за сигурност, загледана в ръчния си терминал. Тя избърбори нещо като поздрав, без да вдига глава.

Холдън се изкачи по стълбата към вътрешния въртящ се барабан. Тук нямаше опасност Милър да го изненада. В барабана цареше трескава активност, работниците разстилаха почвен слой за предстоящата сеитба, други вдигаха сглобяеми къщи и складови помещения. Холдън им помаха жизнерадостно и продължи нататък. Откакто Милър бе зачестил с появите си, взе да цени близостта на други човешки същества. Със самото си съществуване правеха живота му по-малко чудат.

Той избягна асансьора към инженерния преходен пункт, който щеше да го изведе от барабана към микрогравитацията на кърмата на

бившия заселнически кораб. „Росинант“ бе на док там. Вместо това тръгна по дългата извита платформа, на която непрестанно бе в ползрението на служителите, работещи из барабана. Последния път, когато вървеше по тази платформа, хора около него стреляха и умираха. Споменът не беше от приятните, но бе по-добър, отколкото да си затворен в асансьорната кабина с Милър. Отдавна му беше писнало да слуша спомените му.

Преди да мине преходния пункт и да излезе на инженерната палуба, той спря и надзърна във вътрешността на жилищния отсек на барабана. Тук, от високо, почвените парцели приличаха на шахматни полета с тъмнокафяви и сиви цветове. Машините, които пълзяха по тях, бяха като насекоми, погълнати от своите задачи — да превръщат една метална сфера в самоподдържащ се свят.

„Ще забравим как се прави“ — помисли си Холдън. Човечеството едва бе започнало да се учи да живее в космоса и сега му предстоеше да забрави. Защо да се откриват нови начини за оцеляване на малки станции като Медина, когато има хиляди светове за завладяване, с достатъчно въздух и вода? Изумителна мисъл, но въпреки това навяваше на Холдън меланхолия.

Той обърна гръб на работниците, заети с безсмислената си работа, и се отправи към своя кораб.

* * *

— И така — поде Наоми, когато екипажът се събра в камбуза. — Отиваме ли на Ил?

През последните десет минути Холдън им бе разказал за предложението на Фред Джонсън и Крисджен Авасарала, след което се унесе в размисъл. Истината бе, че не знаеше отговора на въпроса на Наоми.

— Има много причини да го направим — рече той накрая, като потропваше нервно върху металната повърхност на масата. — Сделката е доста добра. Ще бъде като изпит преди завладяването на хиляди светове. Признавам, идеята да се включим в толкова мащабна операция ми се струва привлекателна. Може би ще помогне да се

изработи формула за действие от тук нататък. Всичко това е много вълнуващо.

— А и парите са добри — кимна Еймъс. — Не забравяй за парите.

— Но... — обади се Наоми и постави ръка на рамото му, подканяйки го да сподели страховете си. Той ѝ се усмихна и я потупа по ръката.

— Но имам доста сериозна причина да откажа — довърши той. — Милър иска да отида.

Настъпи продължителна тишина. Наоми първа я наруши:

— Ще приемеш предложението.

— Така ли?

— Да — рече тя. — Защото смяташ, че можеш да помогнеш.

— Мислиш ли, че не можем?

— Не — отвърна Наоми. — Мисля, че *ти* можеш. И дори и да не успеем, ще е гадно да не опитаме.

— Друго има ли за обсъждане? — попита Еймъс. — Защото парите са добри.

5. БАСИА

— Исус плаче, Басиа, дете мое — говореше Куп. — Ние *печелим*. Нима ще се правиш на сестрица, ако играта загрубее?

Останалите го гледаха очаквателно. Скоти и Пит, но също Дорис и Катрин. Ибрахим и Задие. Басиа скръсти ръце.

— Ако разберат кой е убил техния губернатор... — поде, но Куп размаха ръце, сякаш гонеше мухи.

— Няма. Щом не са го направили досега, ще си остане само една случайност. Не помня кой го е направил. Ти помниш ли, Задие?

Задие поклати глава.

— Аз ли? Ту — промърмори тя с типичния жаргон на поясна. Каквато беше преди. Куп я посочи с пръст, сякаш доказваше нещо.

— На мен също не ми се нрави каквото стана — обади се Пит. — Но ако не го бяхме направили, сега те щяха да са тук с пълната си мощ, а не само с някакви останки. Холдън щеше да дойде в техния куполен град и какво щяхме да правим тогава?

— *Именно* — закима Куп. — Искахме да ги забавим и това направихме. Въпросът е как да се възползваме от спечеленото време.

— Да ги избием всичките и да хвърлим труповете им в *шахтите* — подхвърли Лорис с усмивка, която показваше, че се шегува.

— Мислех си да видим сметката на преподавателя им — предложи Ибрахим. — Всички сигнали минават през ретранслатора в техническия павилион. Ако нещо се случи с него, ще бъдат изолирани от света като всички нас.

— Това ще повлияе ли и на ръчните им терминали? — попита Куп.

— Може би — сви рамене Ибрахим. — Със сигурност ще ги ограничи на повърхността.

— Заслужава си да се обмисли — завъртя глава Куп.

Руините, където се срещаха, бяха на час път пеша от градчето. Високи кули от странен, подобен на кост материал стърчаха от земята,

подпрени една на друга по начин, който изглеждаше причудлив, ако не ги погледнеш под определен ъгъл, и тогава ще видиш симетрията. Пониските постройките бяха със заоблени краища, вълнисти като гръбнака на заровено животно или машина с неясно предназначение.

Тих ветреца полъхваше сред руините със звук на тръстикова флейта, свиреща в далечината. Нещо бе живяло тук някога, но отдавна си бе отишло и сега костите му бяха скривалище за Басиа и заговорниците. Внезапно го споходи образ от научнопопулярен филм, показващ скарида, обитаваща скелета на кит.

— Имам един въпрос — рече той. — Каква е нашата цел? Добре, ще ги лишим от комуникации. Какво печелим от това?

— Ще им е по-трудно да вземат надмошцие — изтъкна Лорис. — Четох лиценза както и всички останали. Има доста общи приказки за научни изследвания и прочее, но нека да бъдем откровени. РЛЕ са тук заради печалбата. Ако успеем да ги убедим, че няма да получат нищо...

— Това няма значение — прекъсна я Ибрахим. — Трябва да предявим нашите претенции към планетата. Печалбата и загубата идват след това.

— Не съм съгласна, Брам — възрази Лорис. — Ако погледнеш историята на колониализма, правните аспекти и претенциите за название са неизменно постфактум. Това, което виждаш, е...

— Това, което аз виждам — намеси се Куп, — е *времето* преди наблюдателят на СВП/ООН да пристигне тук и да промени играта. Басиа? Смяташ ли да се намесиш?

Басиа размърда пръсти и кокалчетата му изпукаха.

— Когато дойде наблюдателят, той трябва да види, че РЛЕ действа хаотично и неорганизирано, а ние разполагаме с достатъчно количество рафиниран литий, готов за пазара.

— Ето *това* трябва да постигнем — потвърди Куп със зла усмивка.

След срещата те се разотидоха по двойки, за да не привличат внимание. Първо Пит и Ибрахим, заедно, защото бяха любовници. После Скоти, пуфтящ с лулата си. След това трябваше да са Задие и Куп, както обикновено. Но не и днес. Днес Куп даде знак на Задие да върви напред. Тя направи жест с ръка, съответстващ на кимване, физически идиом на поясните, когато трябва да общуват в скафандри,

и се отдалечи, а издълженото ѝ тяло придаваше на походката ѝ едновременно несръчен и грациозен вид. Като жираф.

— Много ти се струпа на теб напоследък — подхвърли Куп.

Басиа сви рамене.

— Началото беше лошо. Това е всичко.

— По-рано ти беше един от тях. Не се съпротивлявай.

— Няма — отвърна огорчено Басиа.

Двамата бяха прекарали повече от година на кораба край Ганимед. Бяха спорили, най-вече относно изселването им към новите планети, към които водеха пръстените. Басиа познаваше Куп. Знаеше, че е воювал в един клон на СВП, който не се бе съгласил на компромиси с вътрешните планети. Разцепеният кръг на Съюза на външните планети бе татуиран малко над лявата му лопатка. Не за първи път Басиа си помисли, че през последните години терминът „външни планети“ бе придобил съвсем друг смисъл.

— Сигурно е трудно — сви вежди Куп. — Особено на големите станции. Церера. Ерос. Ганимед. Там е пълно с вътрешни. Живееш сред тях. Работите заедно. Неусетно започваш да ги харесваш. А после пристигат заповеди и ти завърташ кранчето, а някой умира. Ей такива неща. Компромисите на живота. Нуждите на клетката.

Басиа кимна, но усещаше неприятен вкус в устата.

— Това ли сме ние? Клетка на СВП?

— Съпротивляваме се срещу корпоративната хватка на земляните. Има и по-лоши модели.

— Аха — кимна Басиа. — Схващам тезата ти.

— Наистина? Защото виждам, че събуждаш доста въпроси в доста глави. Караш ги да се чудят дали сме на прав път, или не.

— Това проблем ли е за теб? — тросна се Басиа.

— Проблем е за теб, друже. Защото колкото повече се питаш, толкова повече се питат и те. А както и да се преструваш, ние всички помним кой натисна копчето.

* * *

Връщането от подобни срещи винаги навяваше потискащи мисли на Басиа. Навсякъде бе пълно със знаци, които да му напомнят какво

бе направила тяхната малка група — клетка. И какво не бе направила. Малката хидрологична лаборатория на брега с геодезичния купол, сондите, наподобяващи миньорски шахти. Къщата на екзобиолозите в края на града. Непознатите лица на площада, униформите с емблемата на РЛЕ.

В полето северно от градчето имаше мач и се вдигаше прахоляк, там заселници, между които и неговият Яцек, играеха с корпоративните. Поне бяха в различни отбори. Засега. Басиа описа дъга и влезе в градчето по пътя, който водеше към шахтите. Ветрецьт се усилваше на пориви и вдигаше още прахоляк. Високо в синьото небе триъгълна формация от едри същества, наподобяващи въздушни медузи, изпускаха златисти дири от белите си тела. Лусия разправяше, че всяко едно е голямо колкото кораб, но Басиа някак си не можеше да го повярва. Чудеше се дали някой се е сетил да им даде име.

— Басиа!

— Керъл — кимна той на едрата жена, която закрачи редом с него. Керъл Чиуиуи беше една от първите кандидатури за координатор, след като се приземиха. Умна, умееща да се съсредоточи и да постига резултат, но без да е прекалено настойчива. Почти със сигурност се бе досетила, че той е въввлечен в инцидента с площадката, но това нямаше значение. Някои тайни си остават тайни, защото никой не ги знае. Други — защото никой не ги произнася на глас.

— Събирам група за работа в шахтите. Утре ще тръгнем. Вероятно ще останем пет или шест дни. Идваш ли?

— Проблем ли има?

— Не, и мисля, че трябва да си остане така. Нужна е още руда, преди да пратим кораба.

— Ще е добре да напълним хангарите, докато не е дошъл наблюдателят.

— Мисля, че ще успеем — отвърна с усмивка Керъл. — Радвам се, че участваш. Ще се срещнем в девет на площада.

— Добре — каза Басиа и тя го потупа по рамото, обърна се и забърза по свои задачи. Изминаха двайсет минути, преди да си даде сметка, че всъщност не бе потвърдил съгласието си. Ето защо дадоха на нея да организира тези неща, помисли си той.

Неговата къща бе близо до края на града. Бяха си направили тухли от тукашната почва с помощта на миньорски инструменти и ги

изпекоха в пригодена за целта пещ. Щеше да е по-примитивно само ако бяха издълбали пещера и бяха изрисували бизони по стените. Лусия беше на малката веранда и метеше тухлите с метла, сплетена от местни треви, които ухаеха на тор и мента и се превръщаха от черни в златисти, когато ги срежеш.

— Нямах идея какво изпуска във въздуха това нещо — рече той. Беше малка шега между двамата. По отговора щеше да прецени какво е настроението ѝ. Лакмусов тест за състоянието на техния брак.

— Една трета е канцерогенна, една трета мутагенна и останалото един Господ знае какви ги върши — отговори тя с усмивка. Значи нещата бяха добре. Басиа усети, че топката в стомаха му се отпуска. Целуна я по челото и се шмугна в хладината на къщата.

— Можеш да спреш с това — подхвърли през рамо. — Защото вятърът се усилва.

Лусия направи още няколко безцелни движения, тревата остърга тухлите, после се прибра при него. Според представите им от Ганимед или кораба къщата им бе огромна. Спалня за всяко от децата и една обща за тях двамата. Помещение за готвене. Капитанската каюта на „Барбапикола“ беше по-малка с няколко квадратни метра от техния дом. Беше грубо и примитивно място, но го имаха. Той седна на стола до прозореца и се загледа навън.

— Къде е Фелсия? — попита.

— Излезе.

— Говориш като нея.

— Фелсия е основният ми източник на информация за Фелсия — изтъкна Лусия. Отново се усмихваше. Беше в това добро настроение от седмици. Басиа знаеше, че е нарочно. Ще иска нещо от него и ако е умен, няма да позволи да го манипулират. Ала му се щеше да не е само театър. Тъкмо за това участваше.

— Ако има някой виновен, че е така, не съм аз. Бях много изпълнителен като малък. Има ли нещо, което да става за ядене?

— Има от корабните порции.

Басиа въздъхна.

— Салата?

— Скоро — каза тя. — Новият разсад върви добре. Стига да не открием нещо странно в него, ще пробваш първите моркови идната седмица.

— Някой ден ще можем да се изхранваме от тукашната почва.

— По-скоро от тази на север. — Лусия сложи ръка на рамото му и се загледа през прозореца. — Защото тук дори местната фауна среща трудности да вирее.

— Север. Юг. За мен Ил е тук.

Тя се обърна и отиде в кухнята. Басиа изпита влечение към нея, спомен за тялото ѝ, когато бяха млади, без деца и пълни със страст през цялото време. Чу тихия пукот и свистенето от отварянето на консерва. Въздухът се изпълни с мирис на готвено с картофи месо. Лусия се върна с две малки чинии.

— Благодаря ти — рече той.

Лусия кимна, седна на своя стол и подгъна крак под себе си. Гравитацията я бе променила. Мускулите на ръцете и раменете ѝ имаха релеф, извивката на гърба, когато сядаше, бе с различен ъгъл. Ил ги променяше по начин, по който не бе предполагал. Басиа взе вилица и започна да се храни.

— Утре отивам в мините — съобщи.

Тя повдигна вежди.

— Защо?

— Поддръжка — обясни той, защото знаеше какво си мисли. — Керъл ме помоли.

— Добре, тогава. — Което означаваше, че е доволна, задето го е поканила Керъл, а не Куп.

За миг го досрамя, сетне се подразни, че е изпитал срам. Неволно стисна устни.

— Наблюдателят идва — продължи Лусия, сякаш зад думите ѝ не се криеше нещо повече. — Джеймс Холдън.

— Чух. Това е добре. Ще имаме известен коз срещу РЛЕ.

— Предполагам.

Басиа помнеше времето, когато се смееха заедно. Когато Лусия се връщаше от болницата на Ганимед и разказваше истории за пациенти и други доктори. Ядяха култивирани пържоли, крехки колкото не може да е крехко нито едно месо от животно, и пиеха бира, ферментирала на някоя от луните. Разговаряха с часове, много след времето за сън. А сега разговорите им бяха предпазливи, сякаш думите имаха стъклени кости. Той побърза да смени темата.

— Странно е, като си помислиш — заговори. — Вероятно никога вече няма да изляза в космоса. Толкова много години, през които трябва да внимаваш, да преценяваш всяка своя стъпка, а сега каквото и да правя, винаги е в атмосферата.

— На мен ли го казваш? Ако знаех, че ще се стигне дотук, щях да стажувам във всички отделения на болницата.

— Какво пък, и сега си най-добрият хирург на човешка ръка на цялата планета.

— Само че най-добрият хирург на ръката прекарва времето си да чете за хранителни разстройства и гинекология — отвърна сухо Лусия. Погледът ѝ бе отвлечен, замислен. — Трябва да поговорим за Фелсия.

Ето че се започва. Към това е водело всичко. Той се поизправи и сведе поглед към земята.

— Какво има да се говори?

— Тя вече приказва за това, което предстои да се случи. С нея.

— Същото, което ще се случи с всички нас.

Лусия пхна поредната хапка в уста и започна да дъвче бавно. Вятърът отвън се усили и посипа с пясък стъклото. Когато заговори отново, гласът ѝ бе тих, но непреклонен.

— Тя мисли за университета. Мина тестовете и изпита в мрежата. Нуждае се от нашето разрешение, за да попълни формулярите.

— Твърде е млада — възрази Басиа и още докато произнасяше тези думи, се смути. Гърлото му се сви, в него се надигна яд и той побутна чинията настрана.

— Но няма да е по времето, когато стигне там — изтъкна Лусия. — Ако замине с първата пратка руда и се прехвърли на Медина, може да е на Ганимед или Церера след деветнайсет месеца. Най-много двайсет.

— Нужна ни е тук — рече с твърд глас Басиа. За да покаже, че разговорът е приключил. Само че не беше.

— Не съжалявам, че дойдох тук — поде Лусия. — Ти не си ме карал. Въпреки месеците след Ганимед, когато живеехме натъпкани като сардели. Въпреки всички станции, които отказваха да ни приемат. Не съм го забравила. Когато „Мао-Квиовски“ се разпадна, аз бях тази, която помогна на капитан Андрада да подготви документите за конфискуването. Аз превърнах „Барбапикола“ в наш дом.

— Зная.

— Когато гласувахме, моят глас бе с твоя. Може би животът ни на бежанци ни направи толкова диви и смели. Да дойдем тук, да започнем всичко отначало, под чуждо небе. И под една нова звезда. Смятах го за нещо естествено и не съжалявам, че те последвах.

Гласът ѝ постепенно набираше сила. Тъмните ѝ очи святкаха гневно, подканяйки го да се възпротиви. Но той не го направи.

— Нямам нищо против да прекараме остатъка от живота си в добив на литий и отглеждане на моркови — продължи тя. — Ако никога повече не вляза в операционна, не се надвеса над пострадалата ръка, значи така ми е писано. Защото аз избрах да бъде така. Яцек и Фелсия не са правили този избор.

— Няма да пратя децата си обратно — заяви Басиа. — Какво ще получат там? Тук ни чака толкова много работа, неща, които да открием, да разберем. Как изобщо може да ти хрумне подобна идея? — Той също повиши глас, но не викаше. Почти.

— Ние избрахме да дойдем тук. Фелсия има свой избор. Можем да ѝ попречим или да ѝ помогнем.

— Да ѝ помогнем да се върне не е никаква помощ — не се предаваше Басиа. — Мястото ѝ е тук. Както на всички нас.

— Там, откъдето идваме...

— Ние идваме оттук. Нищо от предишния ни живот вече няма значение. Сега сме на Ил. И по-скоро бих умрял, отколкото да им позволя да докарат тук оръжията и войните си, техните корпорации и научни проекти. Проклет да съм, ако ми отнемат още едно дете.

— Татко?

Яцек стоеше на вратата. Имаше угрижено изражение. Стискаше футболна топка под мишница.

— Синко — рече Басиа.

В тишината се чуваше само воят на вятъра. Басиа се изправи, взе чинията си, сетне и тази на Лусия. Отнасянето им в рециклатора бе като маслиново клонче, но все отнякъде трябваше да започне. Изпълваше го безсилен гняв, трябваше да върши нещо, за да му даде воля. Катоа, площадката за кацане, угрижените очи на Яцек. Годините, през които скитосваха, за да стигнат до тази малка тухлена къщурка, от която дъщеря му искаше да избяга. Всичко това се примесваше в напирещ гняв, горещ като вътрешността на пещ.

— Случило ли се е нещо? — попита Яцек.

— С майка ти си говорехме.

— Ние не сме отгук — заяви Лусия сякаш Яцек не бе влизал, сякаш разговорът им можеше да продължи и пред него. — Преструваме се, че е така, но не е.

— Ще бъде — отсече Басиа.

6. ЕЛВИ

Елви седеше на високата полянка, изпружила пред себе си крака, и наблюдаваше безмълвно. Растителните аналози — просто не можеше да ги нарече растения — се издигаха над сухата, бежова почва, простирайки разклонения към слънчевата светлина. Най-високите едва надминаваха половин метър, имаха плоски, нащърбени върхове, които се въртяха, следвайки слънцето, и блещукаха като телца на бръмбари. Слаб ветрец зашумоля сред стъблата и охлади бузите на Елви. Тя не помръдна. На четири метра от нея гущерът имитатор нададе тих крясък.

Този път отговорът дойде от по-близо. Елви се опита да не подскочи от вълнение. Наложил си да стои неподвижно като камък. Щеше ѝ се да размаха ръце от радост, да се изкиска. Жертвата се приближаваше. Беше с размери на врабче и имаше тънък гребен от пера, който се спускаше от гърба към двете страни. Шест издължени крачета, завършващи с куки. Опита се да ги си представи в ролята на пръсти, но не беше виждала някое от дребните животинки да ги използва за нещо подобно. Животното изписука, нещо средно между гугукане на гълъб и звук на тамбура. Гущерът чакаше търпеливо, извърнал широко разположените си очи към животинчето. Елви забеляза, че по тялото му пробяга слаба тръпка, почти невидима под люспестата кожа.

С бързината на изстрел гущерът отвори уста и отвътре изхвърча влажна, розова плът. Жертвата дори не успя да изпищи, когато обърнатият навън стомах на гуцера я прикова към земята. Елви неволно сви юмруци от удоволствие, докато гледаше как гущерът прибира бавно изстреляните си вътрешности. Жертвата бе мъртва или парализирана, прилепнала към розовата плът. По стомаха се бяха полепили също пръст и малки камъчета. Най-сетне цялата тази маса достигна разтворената паст и започна дългият процес по прибирането ѝ вътре. От предишни наблюдения Елви знаеше, че ще отнеме повече

от половин час, преди всичко във вътрешностите на гущера да си застане на местата. Тя се изправи, изтупа прахта и се отдалечи.

Кракът ѝ бе все още в шината, която ѝ поставиха през онази ужасна нощ. Сега вече болката от счупената кост бе притъпена и по-скоро досадна пречка, отколкото проблем, но шината затрудняваше движенията ѝ. Тя отвори торбата и прибра внимателно гущера вътре. Погледът му се плъзна объркано по лицето ѝ. Нищо чудно, че не ѝ вярва.

— Съжалявам, мъничък — рече му тя. — Но е в името на науката.

После затвори торбата и активира програмата за вземане на образци. Гущерът издъхна мигновено, а междувремево програмата вече анализираше структурата му, вземаше проби от тъканите с помощта на миниатюрни игли и събираше цялата тази информация. По времето, когато се върне в малката си къщичка и извади трупчето от торбата, гущерът имитатор и неговата плячка ще бъдат моделирани в нейния компютър: терабайти от информация, готови да бъдат препратени на „Едуард Израел“, а оттам — в лабораториите на Луната. На сигнала щяха да са му нужни само няколко часа, за да преодолее разстоянието, което тя бе изминала за осемнайсет месеца, но през тези часове само тя и малката ѝ група щяха да са единствените хора от цялото човечество, които знаят тайните на дребното същество. Ако Господ Бог бе слязъл да ѝ предложи Александрийската библиотека в замяна, Елви не би се съгласила.

Тя излезе на хълма и пред нея се разпростря миньорското селце. Беше съвсем малко. Две успоредни улици с празно пространство в средата, което минаваше за площад. Къщите бяха скупчени една до друга, вдигнати от подръчни материали от сандъците на кораба и това, което бяха могли да използват на планетата. Сякаш някой бе хвърлил долу шепя зарчета. Елви бе привикнала с правите линии на архитектурата, създавана и използвана в космоса, където пространството за живеене е ограничено. Този вид строителство обаче нямаше приложение тук и това придаваше на селцето живот, сякаш просто бе израсло от земята.

Файез седеше на тясната веранда пред тяхната къща. Кожата му бе потъмняла през седмиците след катастрофата. Предварителните

хидроложки проучвания бяха задържали него и хората от групата му близо две седмици на открито.

— Знаеш ли какво ми харесва на тази планета? — попита той вместо поздрав.

— Нищо?

Той се нацупи обидено.

— Харесва ми периодът на въртене. Трийсет часа. Имаш предостатъчно време да си свършиш работата, да се натряскаш в салона и пак да се наспиш. Не разбирам как не сме се досетили за това у дома.

— Безспорни предимства — потвърди Елви, докато отключваше вратата на своята стая.

— Разбира се, това също така означава, че през изминалия месец сме били тук шест седмици. Да можеха само да пооправят и гравитацията.

Сглобяемата къща бе дълга шест метра и широка четири, с легло, душ, тоалетна, кухня и малка работна станция. Докато поставяше торбата в анализиращия термостат, тя се замисли колко често в работата си стига до заключения, повлияни от външния вид. Веднага щом зърна изпъкналите очички на гуцера имитатор, реши, че е хищник. Всеки, надзърнал в стаята ѝ, щеше да приеме, че пространството е приоритет. Всяка вещь бе подчинена на своята функция. Тя погледна към огледалото над миниатюрната мивка. Кожата ѝ бе покрита с тънък слой бежов прах, досущ сценичен макияж.

— Не искам да го правя — промърмори тя и избърса влажните си страни.

— Гледай откъм светлата страна — подхвърли Файез. — Досега само веднъж са се опитали да ни убият.

— Не ми помагаш.

— Не се и опитвам — подчерта той.

Бяха кремирали губернатор Трайнинг и останалите загинали от катастрофата. С изключение на един местен, пристигнал с неизлечим рак на костите, те бяха първите човешки жертви на планетата. Със сигурност бяха първите убити.

Но след случката хората от селцето проявяваха към тях само загриженост. Лусия Мъртън, лекарката, която дойде да ѝ помогне след

катастрофата, бе прегледала внимателно всички оцелели. Един поясен от Церера на име Джордан бе донесъл на Елви храна, стотвена за пострадалите от жена му. Пасторът я покани на службите в селската църква. Всяка постъпка на обитателите на Нова Тера говореше, че те са внимателни, любезни и искрени. Само дете някой от тях бе убил губернатора и още десетина пътници.

Лагерът на РЛЕ се разполагаше на юг от селището.

Елви, Файез и половината от служителите на РЛЕ се бяха съгласили да участват в срещите на селската община. Другите или бяха твърде погълнати от работата си, или още бяха обидени. Всъщност, ако не се чувстваше задължена да обясни на заселниците всички рискове от заразяването на местната флора и фауна, Елви също щеше да си стои у дома.

Повечето учени от РЛЕ бяха полеви изпитатели. Обличаха се, за да им е удобно, тя също. Единствените с униформи бяха на хората от отдела за сигурност. Хобарт Рийв, заместникът на Мъртри, командваше трима въоръжени охранители с униформи на РЛЕ, които изглеждаха по-скоро като войници. Бяха пристигнали с една от малките совалки почти веднага след катастрофата. Когато дойде заповедта на РЛЕ никой да не слиза на планетата до пристигането на наблюдателя на ООН, Рийв вече се бе заел с разследването на това, което неизменно наричаше „инцидента“.

Общинската зала за срещи бе на централния „площад“ до църквата. Двете постройки бяха трудно различими, ако се изключеха няколко религиозни рисунки в църквата.

Столовете бяха изработени от индустриални пружини и преоборудвани противоускорителни кресла. Ако селцето се намираще в някоя по-богата на растителност част на планетата, вероятно щяха да използват и местни материали. Но тук литиевите залежи бяха най-близко до повърхността, а литият бе това, което носеше приходи на заселниците. Подобно на организми, търсеци благоприятна среда за пребиваване, всички човешки заселници бяха избрали тези два десетина квадратни километра, за да построят своя дом.

Елви седна отзад при другите служещи на РЛЕ с изключение на Рийв, който се бе настанил отпред при местните. До нея беше Михаела, атмосферен физик. На устните ѝ трепкаше усмивка. Анеке и Тор, двама геоинженери, се бяха настанили от другата страна и се

държаха за ръцете. Файез бе на стола отпред и разговаряше със Судям, дошла с първата група веднага след инцидента. Инцидентът. Нападението. Анеке се наведе и прошепна нещо на Тор. Той се изчерви и кимна, прекалено ентузиазирано. Елви се опита да не обръща внимание на интимниченето им.

За кмет местните си бяха избрали късо подстригана марсианка на име Керъл Чиуиуи, само че не я наричаха кмет, а координатор. Тя призова събранието към ред и Елви усети, че сърцето ѝ се разтуптява. Поясните имаха свой дневен ред и се заеха да го следват, тъй като смятаха обсъжданите въпроси за по-важни — водопречиствателната инсталация, дали да приемат или не кредит от една банка на СВП при неизгодни условия, докато получат средства от първия товар с литий, и прочее. Разговаряха спокойно, проявяваха истинска загриженост. Ако имаше яд, страх или мисъл за убийство, то бе дълбоко спотаено.

Дойде и редът на Рийв и той се изправи решително пред малката зала. На устните му трепкаше напрегната, принудена усмивка.

— Благодаря ви, госпожо координатор, за поканата да говоря — поде той. — Имаме потвърждение, че независимият наблюдател е на път с пълномощия от ООН, Марсианския конгрес и СВП да помага в процеса на развитие на колонията. Надяваме се да разрешим проблемите, свързани със сигурността, преди той да пристигне.

— Надяваме се да окачим лошите на бесилото, преди някой да се появи тук и да ни каже, че не можем — прошепна тихо Файез, така че само Елви да го чуе.

— Вече успяхме да идентифицираме експлозива, използван при атаката, и издирваме човека или хората, имали достъп до него.

— Нямаме ни най-малка представа кой го е направил и тъй като складовете ви за експлозиви са разграден двор, едва ли ще разберем скоро — промърмори под нос Файез.

— Не е необходимо да ви обяснявам сериозността на положението, но „Роял Лиценз Енерджи“ е твърдо решена да спомогне за успеха на тази колония, както за нашите служители, така и за вашата общност. Ние всички сме заедно в това и вратата ми е отворена за всеки, който иска да зададе въпроси или да сподели опасения. Надявам се, че ще можем и занапред да разчитаме на вниманието и съдействието, които проявявате откакто дойдохме.

— И тъй като не разполагаме с нищо, ще бъдем благодарни, ако тези от вас, които знаят кой е поставил експлозивите, просто ни съобщят. Освен това, ако обичате, не ни избивайте, докато спим. Благодарим предварително за това — продължи с мърморенето Файез.

Судям се покашля, за да скрие смеха си, и той ѝ се ухили. Изправилият се отпред Рийв кимна и слезе от подиума. Координаторът се надигна и погледна към дъното на помещението. Елви почувства внезапно и непреодолимо желание да отскочи до тоалетната.

— Доктор Окойе? — подкани я жената. — Искате да говорите?

Елви кимна и стана от стола. До предния край имаше около десет метра и Елви ги измина с изопнати докрай нерви. Топлината на събралите се човешки тела внезапно ѝ се стори непоносима, миризмата на пот и прах — отвратителна. Езикът ѝ бе изсъхнал и залепнал за небцето, но все пак тя успя да се усмихне. По приблизителна преценка пред нея седяха около двеста души, вперили погледи в Елви. Сърцето ѝ биеше като лудо, зачуди се дали в залата има достатъчно въздух. Някой ѝ бе казал веднъж, че трябва да търси познато лице в тълпата и да се преструва, че говори на него. На четвъртия ред вляво Лусия Мъртън бе положила ръце в скута. Елви ѝ се усмихна и жената се усмихна в отговор.

— Ще ви отнема само минута — започна тя. — Трябва да поговорим за заразяването на тукашната флора и фауна. Нали разбирате — тъй като ние изгубихме купола. Периметърния купол?

Лусия придоби мрачен и сериозен вид. Елви рискува да погледне към останалите хора в публиката и съжали, че го е направила.

— Част от... ааа. Част от договора на РЛЕ с ООН се отнася за обстойно проучване на околната среда. Това е втората биосфера, която сме виждали някога, и има ужасно много неща, които не знаем. Хубаво ще е, ако можем да ги разберем. В идеалния случай ние би трябвало да разполагаме с напълно затворена система на повърхността. Изолирана херметично като космически кораб. С въздушни шлюзове и обеззаразяващи помещения, където...

Бръцолевеше. Тя се ухили, надяваше се някой да ѝ отвърне със същото. Никой не го направи. Елви преглътна измъчено.

— Всеки път, когато вдишваме, ние приемаме напълно непознати микроорганизми. И макар да притежаваме различни протеоеми, ние все още сме големи мехури от вода и минерали. Рано или късно някой

от местните микроорганизми ще намери начин да се възползва от това. Същото важи и в обратната посока. Всеки път, когато дефекираме, ние въвеждаме милиарди бактерии в околната среда...

— И сега сигурно ще ни кажеш как трябва да серем? — обади се мъжки глас.

Елви се изчерви. Лицето на Лусия оставаше студено и непроницаемо, погледът ѝ бе втренчен някъде другаде.

— Искам само да кажа, че ако го вършим правилно, ще разполагаме с една защитена, стерилна околна среда и няма да ходим да го правим сред руините или в лехите, защото...

— Защото смяташ, че го вършим неправилно — прекъсна я мъжът, седящ до Лусия. Беше едър мъжага с прошарена коса и набола брада, от онези, които винаги изглеждат ядосани. — Само че не е твоя работа да го решава.

— Разбирам, че положението тук е доста сложно — поде отново Елви и усети, че в гласа ѝ се долавя отчаяние. — Но всички ние вече живеем в тази огромна чинийка на Петри и затова изготвих списък с някои съвсем малки жертви, които можем да направим в името на научното...

Мъжът до Лусия изпръхтя и се наведе напред, опрял юмруци на коленете. Гледаше я както хищник гледа плячката си.

— Омръзна ми да съм жертва в името на науката — заяви той с глас, в който се долавяше спотаена агресия. Лусия положи ръка върху китката му, но други в помещението вече бяха заразени от недоволството на мъжа. Чу се шум от местещи се столове, гласове на хора, откъслечни разговори. „Който и да е убил Трайинг, вероятно е в това помещение — помисли си тя. А сетне добави наум: — Какво, по дяволите, правя тук?“

Керъл Чиуиуи се изправи с измъчено изражение. Засрамена заради провала на Елви.

— Доктор Окойе, може би ще е по-добре да се върнем на този въпрос друг път. Късно е и хората са уморени.

— Добре — смотолеви Елви. — Да, разбира се.

Кожата ѝ пламтеше от срам, докато се връщаше на мястото си, а после излезе в настъпилата нощ и се отправи към къщата. Обувките ѝ хрущяха по сухата земя. Беше прохладно и миришеше сякаш скоро ще завали. Не измина и половината път, когато един глас я спря.

— Извинявам се заради баща ми.

Елви се обърна. Момичето бе малко повече от тъмно петно в мрака. Елви изпита облекчение, че гласът не е мъжки.

— Няма нищо — рече тя. — По-скоро аз не се справих добре.

— Не, той беше виновен — упорстваше момичето, докато се приближаваше. — Никой не може да се оправи с него. Брат ми умря и оттогава татко не е същият.

— Ох — въздъхна Елви. — Съжалявам.

Момичето кимна, вдигна ръка и на дланта ѝ се появи зеленикава светлина, която озари лицето ѝ. Беше красива, така както са красиви младите, но Елви си помисли, че след години ще стане хубава като майка си.

— Вие сте дъщеря на доктор Мъртън — сети се Елви.

— Фелсия — представи се момичето.

— Радвам се да се запознаем, Фелсия.

— Мога да ви изпратя до вас. Нямате светлина.

— Нямам — съгласи се Елви. — А трябваше да си взема.

— Всеки забравя понякога — рече момичето и пое по пътя. Елви ускори крачка да я застигне. Известно време двете вървяха мълчаливо. Елви усещаше, че момичето събира сили да я заговори за нещо. Признание или заплаха? Нещо опасно? Елви се надяваше, че няма да е пристъп на параноя, всъщност бе почти сигурна, че не е.

Когато най-сетне момичето заговори, гласът ѝ бе напрегнат от тревога и надежда, и думите ѝ не съвпадаха с нито едно от предположенията на Елви.

— Какво е да ходиш в университет?

7. ХОЛДЪН

„Трябваше да има фанфари“ — помисли си Холдън.

Преминаването през Пръстена, в друга звездна система, на половин галактика от Земята, би трябвало да е драматичен момент. Тромпети, вой на сирени, напрегнати лица, втречени в мониторите. Но вместо това нищо. Никакъв осезаем признак, че „Росинант“ е изминал петдесет хиляди светлинни години през космоса. Само зловещият мрак на вътрешността на Пръстена бе заменен от непознатото звездно небе на далечната система. Вместо усещане за чудо — рутина. Пространственият тунел би трябвало да е кипяща вихрушка от светлина и енергия, а не само голям пръстен от метал с различни звезди от другата страна.

Той сдържа импулса да включи общата аларма само за да добави напрежение към момента.

Новото слънце бе бледожълта точка, не много различно от земното, когато се наблюдава от Пръстена, малко отвъд орбитата на Уран. Имаше пет скалисти вътрешни планети, един масивен газов гигант и няколко планети джуджета на отсрещния край. Четвъртата планета от слънцето беше Ил. Нова Тера. Четвърто Берингово проучване. Лиценз номер 24771912-Ф23 на РЛЕ. Наречи го както искаш.

Всички тези названия бяха твърде семпли за това, което обозначаваха. Първият дом на човечеството на чужда звезда. Хората непрестанно откриваха начини да превръщат изумителни събития в ежедневието. След още няколко десетилетия, когато всички планети бъдат изучени и колонизирани, Пръстенът ще е само междинна станция. Никой няма да си спомня какво е било.

— Брей — възкликна Наоми, вторачи ококорени очи в образа на планетата. Холдън усети прилив на привързаност към нея.

— И аз си мислех нещо подобно — призна той. — Радвам се, че не съм единственият. — Той включи връзката с пилотската.

— Ой? — обади се Алекс.
— Колко бързо можеш да ни закараш там?
— Достатъчно, ако изтърпите някои неудобства.
— Дай газ тогава, защото времето ни е ограничено.
— Ако минем на максимална тяга, ще бъдем на повърхността след седемдесет и три дни.
— Седемдесет и три — повтори Холдън.
— Нека са седемдесет и две цяло и осем.
— Космосът — въздъхна Холдън — е твърде голям, мама му стара.

* * *

Пет часа по-късно започнаха да пристигат съобщенията. Холдън накара Алекс да намали до 0,3 g, за да вечерят, и пусна първия запис, докато помагаше на Еймъс да приготви паста.

На екрана се появи възрастен мъж с мургаво лице и посивели коси. Имаше хлътналото лице и големия череп на поясен и лек намек за церерски акцент.

— Капитан Холдън — поде той в началото на записа. — Фред Джонсън ни уведоми, че идвате, и исках да ви благодаря за помощта. Името ми е Касим Андрада, аз съм капитан на независимия товарен кораб „Барбапикола“. Позволете да ви запозная с положението.

— Би било добре — измърмори Еймъс, докато изсипваше спагетите в цедката. Холдън му подаде купичката с доматиен сос и той се зае да ги бърка, като поглеждаше към екрана.

— Преди около четири месеца колонията най-сетне започна добива на литий. Вече качихме на борда няколкостотин тона сурова руда. При нивото на чистота, което отчитаме след рафинирането, би трябвало да се получат десетки тонове литий. Ще бъде достатъчно, за да се закупят снаряжение, лекарства, почва, семена и всичко, от което се нужда една истинска колония.

Наоми влезе в камбуза, почуквайки нервно ръчния си терминал.

— Ухае чудесно и аз... — Тя спря, забелязала, че записът е пуснат.

— „Едуард Израел“ — продължи Андрада — заяви, че няма да ни позволят да напуснем орбита, докато не бъде проведен арбитражът. Позицията на „Роял Лиценз“ е, че те притежават този литий, докато някой не заяви друго. Една от първите ви задачи ще бъде да накарате „Израел“ да вдигне блокадата и да ни разреши да откараме рудата до рафинерията на Палада, където купувачите ни вече чакат нетърпеливо.

— Брей — възкликна Еймъс, разсипвайки спагетите в чиниите.
— Това ли е нашата задача?

Холдън натисна копчето за пауза.

— Прозвуча като заповед, а?

— Той е от СВП — посочи Наоми. — Смята, че си тук като маша на Фред.

— Заради този тип още сега получих стомашни спазми — оплака се Холдън. — Ще догледам след ядене остатъка от записа.

* * *

На следващия ден го чакаха пет нови записа. Капитанът на „Едуард Израел“, възрастен землянин на име Маруик с пламтящо червена коса и британски акцент, настоя Холдън да потвърди лиценза на РЛЕ, като повреди двигателите на „Барбапикола“, в случай че се опита да напусне системата. Фред му пращаше поздрав и напомняше, че Авасарала заплашва да го разпъне на кръст, ако провали мисията. Три различни нови организации настояваха за интервю, включително и лична молба от Моника Стюарт за предаване на живо веднага щом се върне.

Милър ги следеше над рамото му, докато се появи Наоми, след което детективът изчезна в облак от синкави искри.

— Мисля, че Моника те харесва — подхвърли ухилено Наоми и се изтегна на двойното противоускорително кресло, което използваша за легло. — След дванайсет минути Алекс ще превключи на максимално ускорение и ми се ще да умра.

— Моника ще флиртува и с гущер, ако това ще ѝ осигури добро интервю. Кажи на Алекс да задържи още половин час, за да пратя отговорите и да си приготвя пистолета.

Наоми се надигна със стенание.

— Ще направя кафе, а ти си търси патроните.

— Не си тръгвай. — Той се пресегна към нея. — Не искам да записвам в присъствието на Милър.

— Той е само в главата ти — промърмори Наоми, но все пак седна. — Няма да излезе на записа.

— Смяташ ли, че това ме кара да се чувствам по-спокоен? Наистина?

Наоми пропълзя в леглото и се стуши в него. Той дръпна един кичур от косата ѝ и тя въздъхна.

— Обичам дългите полети, но когато ги няма тия убийствени натоварвания — призна тя. — Да си лежим, да си четем, да слушаме музика. Ужасно е, че си толкова известен.

— Но пък е причината да сме богати сега.

— Можем да продадем кораба и да си намерим работа на някой от пръстените на Сатурн...

Холдън мълчеше, играейки си с косата ѝ. Това не беше сериозно предложение. И двамата знаеха, че не могат да се върнат към предишния си живот. Той и Наоми на един ледовлекач, от който никой във вселената не се интересува — освен ако не закъснее с доставката. Анонимни хора, водещи анонимно съществуване. На кого ще му е нужна такава служба, след като вече има хиляди светове, изобилстващи от вода и въздух?

— Ще се справиш ли без мен долу? — попита Наоми.

Поясните заселници от Ганимед бяха прекарвали месеци на „Барбапикола“ в подготовка за кацането на Ил. Упражнения за заздравяване на мускулите и костите, подсилване на растежа с хормони, за да издържат телата им в гравитация, малко по-силна от тази на Земята. Наоми нямаше нито време, нито желание да променя физиологията си заради тази работа. Холдън ѝ бе заявил, че трябва да е готова да се върне с него на Земята, когато тук приключат. Разговорът обаче остана недовършен, тема, която засега болезнено избягваха.

— Не, няма — заяви той. — Но имам ли избор?

— Еймъс ще се грижи за теб.

— Страхотно — рече Холдън. — Долу ме чака вероятно най-сериозната криза в две слънчеви системи и вместо да водя със себе си мъдър съветник, вземам човек, който най-вероятно ще се забърка в някой бой в бара.

— Може пък да ти е полезен точно с това — рече тя и плъзна пръсти по гърдите му. — Нали не си спрял да вземаш лекарствата против рак?

— Всеки ден. — „И до края на живота си.“ Но не го добави.

— Нека техният доктор те прегледа, след като кацнете.

— Добре.

— Те те използват — добави тя, сякаш вече не го бяха обсъдили.

— Зная.

— Наясно са, че всичко ще се обърка. Каквото и да решите, все ще има някой недоволен или разгневен. Затова пращат теб. Ти си жертвеният агнец. Наеха те, защото няма да скриеш нищо, но тъкмо затова лесно могат да те обвинят в каквото им е удобно.

— Ако мислех, че е неизбежно, нямаше да приема работата — отвърна Холдън. — И си давам сметка защо са избрали мен. Не е защото съм най-квалифицираният. Но не съм и идиотът, за който ме смятат. Мисля, че научих някои номера.

Наоми вдигна ръка и дръпна косата му на темето. Преди да успее да изохка, тя му показа няколко кичура. Бяха посивели.

— Дърто псе — рече.

* * *

Полетът до Ил бе много по-изтощителен от дългите периоди на полет под тяга в открития космос. Всеки път, когато „Росинант“ снижаваше ускорението до поносими размери за хранене или поддръжка, Холдън получаваше десетки съобщения, които трябваше да прегледа и на които да отговори. Капитанът на „Едуард Израел“ настояваше с нарастваща упоритост Холдън да отправи заплахи към капитана на „Барбапикола“. Заселниците и техните колеги и сънародници на „Барбапикола“ искаха от него да бъде вдигната блокадата. И двете страни се обвиняваха една друга за ескалирането на конфликта, макар че според Холдън фактът, че досега само заселниците бяха пролели кръв, отслабваше позициите им.

Аргументът им обаче, че само продажбата на литий може да превърне колонията им в жизнеспособна и че блокадата на орбитата ще предизвика глад, изглеждаше напълно основателен. РЛЕ

продължаваше да настоява, че щом разполага с лиценз от ООН, рудодобивните права и товарът с литий на орбита им принадлежат.

— Има хиляди светове за изследване, а ние продължаваме да се караме за ресурси — промърмори Холдън, след като прочете едно особено дълго и гневно писмо от правния съветник на РЛЕ, който се намираше на „Израел“.

Алекс, който се бе надвесил над съседния монитор, промърмори:

— Какво пък, предполагам, че литият е нещо като хубаво наследство. Никой не може да изкара от него повече, отколкото вече има.

— Не чу ли онази част за хилядите нови светове?

— Може би на някои от тях има повече литий, а може би не. Но на този определено има. Хората са смятали, че златото е нещо, за което си заслужава да се бият, а тази фъшкия долу е продукт на всяка свръхнова, което означава, че почти всяка планета около G2 звезда ще има залежи. Звездите изгарят лития с бързината, с която го създават. Цялата налична руда е възникнала при Големия взрив, а такива не се срещат често. Ето ти истински дефицит, приятелче.

Холдън въздъхна и насочи един от вентилаторите към лицето си. Хладният полъх го накара да настръхне. На кораба не беше топло. Горещината идваше от стреса.

— Ние сме невероятно късогледни.

— Само аз и ти ли? — попита Алекс, без да го поглежда.

— Цяла една нова граница се разтвори пред нас. Имаме възможност да създадем ново общество, с неизброими богатства зад всяка порта. Но решаваме, че на този свят има съкровище, и вместо да си поделим проклетата галактика, ще се бием за трохите от него.

Алекс кимна, но не отговори.

— Знаеш ли, боя се, че докато слезем долу, ще сме впримчени толкова силно в това противопоставяне, че няма да можем да го разрешим — въздъхна отново Холдън.

— Ама ти наистина ли вярваш, че можем да им помогнем? — ухили се Алекс.

— Наистина. Ще слеза в инженерния, ако ти потрябвам.

— Един час до тяга — подвикна зад гърба му Алекс.

Холдън изрита с крак дръжката на люка и той се повдигна със свистене. Спусна се по стълбата покрай жилищния отсек и се озова в

машинното, където Еймъс разглобяваше някакъв сложен механизъм на една от пейките. Холдън му кимна и бутна с крак последния люк към реакторното. Еймъс го погледна въпросително, но капитанът поклати глава и механикът се върна към прекъснатата работа.

Когато люкът зад него се затвори, реакторът се озари от синкаво сияние. Холдън се спусна по стълбата до палубата и се облегна на стената.

— Здравсти — поздрави Милър и се приближи иззад реактора, сякаш бе чакал от другата страна появата на капитана.

— Трябва да поговорим — каза Холдън.

— Това е моя реплика. — Детективът го дари с познатата печална усмивка.

— Правим това, което ти искаш. Прехвърлихме се през Пръстена в една от другите системи. Предполагам, че ще ме накараш да слеза на планетата, за да можеш да се огледаш там.

Милър кимна, но не отговори. „Колко от това, което казвам, вече му е известно? Колко предвидим е мозъчният модел, който са ми създали?“ Холдън реши, че подобни размишления са сигурен път към лудницата.

— Искам да знам две неща — заяви той, — инак това пътуване ще свърши дотук.

— Добре. — Милър вдигна длани в поясния начин за потвърждение.

— Първо, как успяваш да ме следваш навсякъде? Появи се на този кораб след Ганимед и оттогава те срещам навсякъде. Да не съм заразен? Така ли оставаш в мен? Минах през два портала, без да се отърва от теб, така че или си в главата ми, или си общогалактически феномен. Кое от тях?

— Хм — изсумтя Милър, свали шапката си и се почеса по късата коса. — Грещиш и за двете. Първият отговор е, че аз живея тук. По време на инцидента на Ганимед, което е доста тъпо название за случилото се, между другото, протомолекулата постави „разклонение“ на този кораб.

— Чакай. На „Роси“ има материал от протомолекулата? — Холдън усети надигащата се паника. Ако Милър бе искал да му причини неприятности, то вече го бе направил.

— Аха — потвърди Милър с повдигане на рамене, сякаш това не беше нищо особено. — Имаше посетител, нали помниш?

— Имаш предвид онова човекоподобно чудовище — предположи Холдън, — което едва не уби мен и Еймъс? И което изпепелихме в пламъка на соплата?

— Да, за него става дума. Честно казано, този тип не се придържаше съвсем точно към програмата. Но поне изпълни тази част, която му нареждаше да остави малко материал на кораба. Не много, нито нещо, което би нарекъл органична култура. Само колкото да се поддържа връзката между Пръстеновата станция и твой кораб.

— Заразили сте „Роси“. — Холдън продължаваше да се бори с надигащите се в него страх и гняв.

— Не зная дали бих използвал точно тази дума, но добре. Щом настояваш. Благодарение на него мога да те следвам. Какъв беше вторият въпрос? — попита намръщено Милър.

— Не съм сигурен, че сме приключили с първия — озъби се Холдън.

— Ти си в безопасност. Имаме нужда от теб.

— А когато нямате?

— Тогава никой няма да е в безопасност — отвърна Милър и сините му очи блеснаха злоещо. — Така че престани да се вманиачаваш. Другият въпрос?

Холдън седна на пода. Опасяваше се да зададе въпроса защо Милър е в главата му, тъй като се ужасяваше от обяснението, че той е заразен. Фактът, че не е, но има материал на кораба, му носеше едновременно облекчение и нови страхове.

— Какво ще открием долу на Ил? Какво търсиш там?

— Същото както винаги. Кой го е направил — обясни Милър. — В края на краищата някой е убил цивилизацията, която е построила всичко това.

— И как ще разберем дали сме го намерили?

— Ах — ухили се широко Милър. Наведе се напред, Холдън подуши във въздуха мирис на кисело и мед, но осъзнаваше, че съществува само в осезанията му. — Ще разберем.

8. ЕЛВИ

Пясъчните бури обикновено започваха късно следобед и продължаваха до малко след залез-слънце. В началото хоризонтът на запад се скриваше от мараня. После малките растителни аналози в полето зад къщата ѝ се свиваха нацупено като устни, опитали лимон, и двайсет минути по-късно градът, руините и небето изчезваха във вълни от сух пясък.

Елви седеше на бюрото, Фелсия в близкия край на леглото, а Файез бе опрял гръб на стената.

Фелсия бе станала редовен посетител. Елви нямаше нищо против, дори ѝ бе приятно. Благодарение на момичето се смекчаваше границата между местните и хората от РЛЕ... изчезваше споменът за случилото се.

Днес обаче тя се чувстваше различно. Фелсия изглеждаше по-напрегната от обичайното. Може би заради това, че корабът с посредника на ООН приближаваше. Или бе виновно времето.

— Значи, нашата Слънчева система има само едно дърво на живота — говореше Елви и мърдаше с пръсти във въздуха, сякаш правеше фокус. — Всичко, което сме открили и опознали след това, споделя това общо начало. Но не знаем защо.

— Защо го споделяме всички? — попита Фелсия.

— Защото не се е случило два пъти — отвърна Елви. — Само един вид Шрьодингеров кристал. Една кодирана карта. Но защо? След като са съществували всички нужни материали, за да могат аминокиселините да строят, свързват и взаимодействат, защо след първата линия на създаване не е възникнала и втора, а после още една и още една? Защо животът е възникнал само веднъж?

— И какъв е отговорът? — попита Фелсия.

Елви отпусна ръце. Един особено силен порив на вятъра запокити пясък в стъклото.

— Кой отговор?

— Защо се е случило само веднъж?

— О. Не зная. Това е загадка.

— По същата причина, поради която има само един хуманоид — обади се Файез. — Този, който е изтребил конкуренцията.

— Това са спекулации — възрази Елви. — Нищо във фосилите, изровени на Земята, не доказва, че е имало повече от едно начало на живота. Не можем да се придържаме към теории само защото ни звучат добре.

— Елви много си пада по загадките — намигна Файез на Фелсия. — Затова ѝ е скучно с типове като мен, които са привикнали с невежеството си.

— Човек не може да знае всичко — подхвърли Елви в опит да го обърне на шега.

— Бог ми е свидетел, аз съм от невежите. Особено на тази планета — махна с ръка Файез. — Няма смисъл да се пращат геолози тук.

— Сигурна съм, че се справяш добре — изтъкна Елви.

— Аз ли? Да, безупречен съм. Планетата е виновна. Тя няма геология. Всичко е изкуствено.

— Какво искате да кажете? — учуди се Фелсия.

Файез разпери ръце сякаш ѝ представяше целия свят.

— Геологията изучава естествените модели. Тук няма нищо естествено. Цялата планета е една машина. Литият, който вашите хора добиват? Нито един природен процес не е в състояние да го докара в толкова пречистен вид толкова близо до повърхността. Няма как да стане. Така че вероятно този, който е построил порталите, се е постарал да струпа всички литий на едно място.

— Изумително, нали? — вметна Елви.

— Ако си в индустриалния бранш. Само че аз не съм. А южните плата? Знаеш ли какви са различията при тях? Никакви. Подлежащата плоча е плоска като чиния, обрасла с трева. На около петдесет километра отук съществува някаква тектонична машина за изглаждане на лед, за която не съм достатъчно квалифициран да говоря. Да кажем нещо и за тунелите. Ами да, трябва да са стара планетарна транспортна система. Но ето...

— Имам нужда от препоръчително писмо — произнесе неочаквано Фелсия, изчерви се и сведе очи. Елви и Файез се

спогледаха. Вятърът отвън виеше и шепнеше.

— За какво? — попита внимателно Елви.

— Искам да постъпя в университет — отвърна момичето. Говореше бързо, сякаш произнасяше думите под натиск, но постепенно се успокои. — Мама смята, че вероятно ще ме приемат. Говорих с Хадрианския институт на Луната и мама уреди да се върна на Палада, където „Барбапикола“ ще откара рудата, а оттам да продължа сама, но ще ми трябва препоръчително писмо, а не мога да помоля никого в града, защото ще кажат на татко и...

— Уф — въздъхна Елви. — Добре. Не зная. Искам да кажа, не съм запозната с научните ти качества и...

— Сериозно? — изпръхтя насмешливо Файез. — Елви, това е само препоръчително писмо. Няма да полагаш клетва. Дай на детето възможност.

— Ами... просто смятам, че не бива да говоря за неща, които не познавам.

— Когато отидох да се запиша в долния университет, сам си написах препоръките. Две от тях бяха от хора, които измислих. Никой не провери.

Елви зяпна.

— Наистина?

— Ти си изумителна жена, Елви, но нямам представа как си оцеляла в този див свят. — Файез се обърна към Фелсия. — Ако тя не иска, аз ще ти го напиша. Утре ще е готово, съгласна?

— Ох, не зная как ще ви се отблагодаря — възкликна Фелсия, която вече изглеждаше по-спокойна.

Файез махна небрежно с ръка.

— Стига ми неувяхващата ти признателност. Какво поприще си избра?

През следващия половин час Фелсия им говори за медицинската кариера на майка си, за имунодефицита на мъртвия си брат и за вътреклетъчната сигнална регулация. Елви си даде сметка, че несъзнателно е смятала момичето за по-малко, отколкото е в действителност. Имаше продълговатото тяло и сравнително едрата глава на поясен и по някое време при запознанството им Елви я бе категоризирала в ученическа възраст. Всъщност Фелсия със сигурност бе достатъчно зряла, за да ходи в долния университет.

Светлината навън премина от светлобежово към охра, сетне стана кафеникава, а накрая притъмня съвсем. Вятърът утихна. Когато Елви отвори вратата, верандата и пътеката под искрящите звезди бе покрита с два сантиметра прах. Миришеше на прясно разкопана земя. Вероятно е някакъв аналог на актиномицетите, помисли си Елви. Може би такъв, който може да се разнася от вятъра. Или беше нещо друго. Нещо по-странно.

Фелсия се отправи към града, Файез се прибра в неговата къщичка. Доколкото тя можеше да определи, Файез бе един от малцината в тяхната група, който спеше сам. Судям и Толерсон бяха най-свежата двойка. Лаберже и Маравалис току-що бяха скъсали връзка, започната още в началото на пътуването, и всеки от двамата вече се срещаше с друг.

Сексът не бе нещо нетипично за една научна група. Непрофесионалната му природа бе в противовес със строгите научни занимания, но и се затрудняваше единствено от сравнително ограничения избор и чудатостите на някои учени. Хората са си хора. Ако изпитваше някаква ревност към тях, то тя не бе заради конкретна връзка, а заради самата интимност. Щеше да е приятно да има с кого да се разхожда след буря. Някой да я буди сутрин. Интересно каква ли е сексуалната политика сред местните заселници? Може би РЛЕ трябваше да помислят и за довеждане на психолози.

Вдясно и пред нея стърчаха древните руини на чужда цивилизация, тъмни силуети на фона на по-светлия хоризонт. Сред тях трепкаше светлинка. Беше слаба, едва забележима. По-мъничка от звезда, нямаше да ѝ обърне внимание, ако не се местеше. Някой отново беше отишъл в руините. Заразяваше място с безценни находки. Даваше си сметка, че се ядосва, защото това е по-добре, отколкото да се чувства самотна или виновна. Тя пое обратно към къщичката, стиснала устни. Взе фенерче, провери батерията и закрачи към руините, следвайки подскачащото пред нея синкаво петно. Ситният прах потъваше под обувките ѝ като сняг, скоро мускулите на краката я заболяха от нетипичното усилие.

Когато наближи руините, стори ѝ се, че мъждукащата светлина се насочва в друга посока. Обратно към града. Тя извика, но никой не отговори. Остана в мрака почти минута, чувствайки се несигурна, после засрамена и накрая отново ядосана.

Сред прясно навалялия прах се виждаше наскоро отъпкан път. Беше достатъчно широк, за да мине по него кола. Елви поклати глава и тръгна по пътя, който се извиваше около един висок хълм и се връщаше обратно сред странните постройките.

Когато влезе вътре, светлината озари стени и повърхности, и хвърли навсякъде блестящи отражения. Там, където имаше навес или покрив, се виждаха следите в прахоляка. Много следи. Не беше някой самотник от града, решил да се поразтъпче. Тези хора се отнасяха към руините като към техен клуб. Образците, взети от научния екип от това място, щяха да са компрометирани. Микроорганизмите, смес от познати и непознати, и това, което ще се получи от взаимодействието им в една напълно неконтролирана среда. Същото, разбира се, важеше и за целия град. Тези сгради са били построени от друга цивилизация, древна и могъща, за която човечеството все още не знаеше нищо. Не са някакви къщички на дърво.

— Ехей? — извика тя. — Има ли някого тук?

Никой не отговори. Нито дори вятърът. Тя поклати глава и навлезе в сенките. Ако завари някого наоколо, ще му изнесе лекцията, която не бе успяла на събранието. Ще го накара да разбере защо е важно да се опази тази планета, дори ако трябва да му го повтаря цяла нощ.

Стените около нея се издигаха под странни и обезпокоителни ъгли, сякаш бяха органични или пък принадлежаха на машина, създадена да изглежда като творение на природата. Самотни арки над изсъхналата почва и пусти участъци между тях. Колкото повече навлизаше, толкова се засилваше илюзията, че отвътре руините са по-големи, отколкото отвън.

Вече се готвеше да се откаже и да тръгне назад, когато видя нещо правоъгълно. Самият факт, че имаше прави страни, я накара да спре. Това бяха сандъци, от пластмаса и керамика с функционално сиви цветове и ярки надписи: **ВНИМАНИЕ. ОПАСНИ ЕКСПЛОЗИВИ. СЪХРАНЯВАЙТЕ ДАЛЕЧЕ ОТ ИЗТОЧНИЦИ НА ТОПЛИНА И РАДИАЦИЯ.**

— О, не — прошепна Елви. — О, по дяволите, не!

* * *

— Доктор Окойе — поде Рийв. — Искате да кажете, че сте намерили експлозиви, скрити във от града?

— Да — потвърди Елви. — Точно това ме чухте да казвам.

— И съществуват доказателства, че мястото е посещавано от хора?

Седяха в кабинета на Рийв. Светлината от настолната лампа озаряваше всичко в мекото си жълтеникаво сияние. Рийв бе със смачкани панталони и набързо затъкната в тях риза, нищо чудно, като се имаше предвид, че го бе вдигнала от леглото. Трябва да беше някъде среднощ, макар че денонощието тук бе удължено и вероятно до зазоряване оставаха десет часа.

— Да — кимна тя.

— Така — проточи Рийв. — Всичко е наред. Това е много добре. Искам да ми разкажете подробно как намерихте това място.

— Да. Разбира се. Ще ви отведа.

— Не, настоявам да останете тук. Няма да се връщате и във вашата къща. Нито ще излизате в руините. Трябва да останете тук, защото е безопасно. Разбрахте ли ме?

— Там имаше някого. Видях светлина, затова отидох. Ами ако още е там?

— Не е необходимо да се безпокоим за това, защото нищо не се е случило — заяви Рийв, опитвайки се да ѝ внуши увереност. Ала всъщност искаше да каже „Щяхте да сте мъртва“. Елви сведе очи. — Можете ли да ме упътите?

Тя се постара, с разтреперан глас. Рийв нарисова карта на ръчния си терминал и Елви бе почти сигурна, че е вярна. Все още бе твърде объркана.

— Ясно — помърмори Рийв. — Ще ви помоля да останете още малко тук.

— Но у дома ме чака много работа.

Мъжът положи успокояващо ръка на рамото ѝ, ала погледът му вече бе съсредоточен върху някакви вътрешни мисли, вероятно планираше следващия ход, който не включваше нея.

— Първо ще се погрижим за вашата безопасност — повтори той. — Всичко останало след това.

През следващия час тя остана в малката стая — седеше или я кръстосваше нервно. Зад стената се чуваха гласовете на Рийв и

неговите помощници — сериозни, напрегнати. После гласовете утихнаха.

Млада жена дойде да я вземе. Елви я бе виждала и преди, но не знаеше името ѝ. Струваше ѝ се нередно, след като бяха летели заедно почти две години. Това би трябвало да ѝ говори някои неща за затворените общества и начина, по който се смесват. И как не го правят.

— Имате ли нужда от нещо, доктор Окойе?

— Не зная къде да спя — призна смутено Елви.

— Ще ви приготвя койката — успокои я момичето. — Моля, елате с мен.

Стаите бяха празни. Другите бяха отишли при извънземните постройки да се изправят срещу ужасна човешка заплаха. Момичето, което я водеше към койката, носеше на колана си кобур. Елви надзърна през прозорците, край които минаваха. Това бе същата улица, по която бе преминала през деня, ала изглеждаше невероятно променена. Сякаш над всичко бе увиснало усещане за заплаха, обещание за задаваща се буря. Като мараня на хоризонта. Тя видя, че по улицата минава братът на Фелсия, но той не поглеждаше към нищо. Страхът ѝ бе студен и дълбок.

9. БАСИА

Басиа се бе писал доброволец за нощната смяна в мината. По-малко хора, от които да се крие. Не толкова открито небе, което да го изнервя. Работата, макар и смазваща, всъщност бе истинско облекчение. Фабриката, който бяха свалили от „Барбапикола“, строеше релси и вагонетки с бързината, с която пъхаха суров материал в него. Групата му се стареше да полага релсите колкото се може по-бързо, за да могат да прекарват рудата от шахтите в силозите. Там тя щеше да чака совалката от „Барбапикола“, която да я качи горе. Всичко, изкопано от тях досега, бе товарено и местено на ръка. Една моторизирана вагонетна система щеше да увеличи невероятно производителността.

Ето защо Басиа и хората му мъкнеха металните релси, които бълваше фабриката — нови и сияещи на белите светлини. Товареха ги върху вагонетките и ги избутваха до миньорската шахта. Там ги разтоварваха на ръка и ги прикачваха към растящата железопътна система. Тежък физически труд, какъвто хората бяха престанали да извършват в механизирания ера. Още по-малко хора, привикнали с далеч по-ниската гравитация на космическите станции. Всичко това водеше до крайно изтощение. Светът се стесняваше до конкретната задача, болката в ръцете и надеждата скоро да дойде време за почивка. Нямаше време за нищо друго.

Като например да убиваш хора. Да усещаш, че корпоративният отдел за сигурност души около теб. Като вината, която изпитваше всеки път, когато Лусия трябваше да лъже хората от РЛЕ, че не знае нищо.

По-късно, когато се прибра в къщата с болезнено стегнати мускули и се опита да поспи на дневна светлина, той преживя отново и отново катастрофата на совалката. Премисли за кой ли път какво е могъл да направи, за да обезвреди заложените експлозиви. Можеше например да се сборичка с Куп и да му отнеме радиостанцията. И в

особено тежките моменти — че е трябвало да послуша жена си и тогава нищо нямаше да се случи. В такива моменти го обземаше толкова силен срам, че почти започваше да я мрази за това. А после мразеше себе си, задето стоварваше вината върху нея. Притискаше възглавницата към очите си, за да засенчи светлината, но зад тъмната пелена отново изникваха ужасни видения от последните мигове на совалката.

Само нощем, докато работеше, намираще известен покой.

Ето защо, когато на работната площадка изникна Куп, и започна да се навърта наоколо сякаш не го беше грижа какво мислят другите, Басиа едва се сдържа да не го прасне в зъбите.

— Здравсти, друже — поздрави го Куп. Басиа изпусна чука и раменете му се схлупиха.

— Здравсти.

— Има един проблем — продължи Куп, като го прегърна приятелски през раменете. — Трябва да го обсъдим.

— Какъв проблем? — Едва ли беше нещо добро.

Куп го отведе настрана, като се усмихваше и кимаше на останалите работници от нощната смяна. Сякаш бяха двама приятели, отдръпнали се да си побъбрят. Когато се отдалечиха достатъчно, за да не могат да ги чуят, той каза:

— Видях онази жена от РЛЕ да се отправя към руините. Пратих Яцек да провери какво става.

— Пратил си Яцек? — повтори Басиа. Куп кимна.

— Добро хлапе. Може да се разчита на него.

Басиа понечи да освободи ръката си.

— Недей... — „... забърква сина ми в това“, искаше да каже. Но преди да довърши изречението, Куп размаха ръка и продължи да говори:

— Много е важно! — Той се наведе и снижи глас. — Тя отишла в руините, а сетне право при ченгетата на РЛЕ. Яцек каза, че вероятно ще ни издебнат там. Искат да заловят съпротивата на местопрестъплението.

— Ами просто няма да се връщаме — рече Басиа. Изглеждаше толкова лесно. Не виждаше причини за паника.

— Ти луд ли си, или какво? Всички сме ходили там. Следи от нас колкото щеш. Ако чакат твърде дълго и им омръзне, ще докарат

истински криминален екип и ще си набавят доказателства. За всички нас — освен ако си мислиш, че не оставяш късчета от себе си навсякъде, където ходиш.

— Тогава какво?

— Ще идем първи. Пускаме една сигнална ракета на онези сандъци и — бум! Няма вече улики.

— Кога?

Куп се разсмя.

— Какво мислиш? Другата седмица по това време? *Сега*, друже. Трябва да идем веднага. Оня посредник ще се приземи до броени часове. Нали не искаш това да е първото, което ще му покажат, като цъфне? Ти работиш тук, вземи една от колите. Трябва да оправим тая бъркотия и да изчезваме. — Куп щракна нетърпеливо с пръсти. — Още сега.

Куп говореше с такава увереност за взривяването на запасите им от миньорски експлозив, че Басиа не намираше сили да възрази. Вярно е, ще бъде лудост да вдигнат във въздуха чуждоземните руини. Но Куп беше прав. Ако намерят експлозивите и ги проследят до Басиа, те ще знаят. Не искаше да го прави, но нямаше друг избор. Затова склони.

— Добре — рече и се насочи към площадката с електрокари. Беше останал само един и понеже вселената е жестока и пълна със зла ирония, бе същият, който караше в нощта на залагането на експлозивите. Все още носеше белезите и драскотините от онази вечер. Белези, които всички жители на селцето се правеха, че не виждат.

Куп изчака нетърпеливо, докато отключи машината и я дръпне на заден, сетне скочи вътре и забарабани нервно по таблото.

— Да вървим, да вървим, да вървим.

Басиа потегли.

По средата на пътя до руините се натъкнаха на още четирима от доверените хора на Куп. Пит, Скоти, Кейт и Ибрахим. Липсваше Задие. Момченцето ѝ бе получило тежка очна инфекция и напоследък не се вясваше при тях. Кейт носеше платнена торба, когато я хвърли отзад, вътре издрънча метал, после четиримата се наместиха в колата.

— Това ли е? — попита Куп, сочейки към торбата, и Кейт отвърна с кимване, а после шляпна електрокара отстрани, за да даде знак на Басиа, че може да тръгва.

Басиа не попита какво има вътре. Твърде късно бе за въпроси.

Както винаги руините тънеха в мрак и изглеждаха пусти, но Куп накара Басиа да заобиколи, за да ги доближат от другата страна.

— За по-сигурно — обясни той.

Когато Кейт отвори торбата, Басиа не се учуди, че е пълна с оръжие. „Барбапикола“ не беше боен кораб. Не бяха взели от Ганимед големи запаси от оръжие, но и малкото, с което разполагаха, бе свалено със заселниците на повърхността. Тук бе почти целият набор. Кейт извади едрокалибрена пушка и се зае да пълни магазина с пластмасови патрони. Беше висока, кокалеста жена с широка челюст и дълбока резка между очите. Изглеждаше напълно естествено с пушка в ръка. Като войник. Когато Басиа взе от торбата пистолет с къса цев, се почувства като дете, готвещо се да играе на войници.

— Ще ти трябва и това, трепачо. — Ибрахим му подхвърли тесен метален предмет. Едва когато го улови, Басиа осъзна, че е пълнител. Нужни му бяха два опита, за да уцели правилния начин за поставяне. Какво всъщност ще правят? Ще взривят експлозивите и ще очистят района. Ще унищожат всички улики. Изглеждаше толкова просто, ала стомахът му се свиваше в тревожно очакване.

Докато другите от групата приключат със зареждането на оръжията, Басиа се отдалечи на няколко метра и вдигна глава към звездното небе. Една от точките горе бе огнената опашка на „Росинант“, корабът, с който пристигаше Джеймс Холдън. Посредникът. Този, който трябваше да попречи на заселниците и служителите на РЛЕ да се избият. Зачуди се дали Холдън ще успее да се появи навреме. Или отново ще закъснее. Както бе закъснял на Ганимед.

Катоа, синът на Басиа, не бе единственият, който се разболя. Чиято имунна система се срива от хилядите неуловими причини, свързани с живота извън гравитационния кладенец. Неколцина от тях тогава успяха да открият доктор Стрикланд. Човекът, който би трябвало да знае отговорите. Катоа, Тобиас, Анмари, Мей. Мей, която оцеля. И която Джеймс Холдън спаси от лабораториите на Йо.

Холдън бе там, когато намериха и Катоа. Басиа никога не се бе срещал с него на живо. Беше го виждал само по телевизията. Но бащата на Мей беше приятел. Прати писмо, в което разказа на Басиа

какво се е случило и че е бил с Холдън, когато са открили тялото на момчето.

Защо единият, а не другият? Защо Мей, а не неговият Катоа? Защо някои хора умират, а други оживяват? Къде е справедливостта? Звездите, към които гледаше, не даваха отговори на такива въпроси.

Холдън пристигаше твърде късно, за да спре случващото се на Ил. Бе закъснял за отварянето на пръстените. За станалото с Венера. Ако Катоа бе още жив, Басиа нямаше да дойде тук, нито пък би останал.

Странна мисъл. Нереална. Басиа се опита да си се представи в онзи друг живот, но не успя. Погледна към грозното черно оръжие в ръцете си. И нямаше да се захване с това.

— Хайде — извика някой отзад и той се обърна. Беше Куп. — Да започваме, човече.

— Аха — отзова се Басиа, но всъщност само си пое дълбоко дъх. Нощният въздух беше студен и режещ, миришеше на влажна пръст и прашна буря. — Аха.

— Тръгвай тогава. — Куп се затича към руините. Кейт, Ибрахим, Пит и Скоти го последваха, стиснали оръжия по начин, за който предполагаша, че съответства на военните правила. Басиа носеше пистолета си за дулото, опасявайки се да не натисне случайно спусъка.

Навлязоха сред масивните чуждоземни постройки през един от множеството странични отвори. Прозорци? Врати? Нямаше извънземно, което да отговори на този въпрос. Вътре светлината, идеща от фенерчетата и миньорските начелници, се отразяваше в странните, причудливо наклонени стени. Материалът им наподобяваше камък, беше гладък като стъкло и изменяше цвета си от черно към розово под въздействие на светлината. Басиа прокара пръсти по близката стена.

Куп им даде знак да спрат, наведе се и пропълзя през един нисък отвор. Подаде глава и им помахаша да го последват. Басиа прекрачи последен.

— Виждате ли? — прошепна Куп, сочейки помещението отвъд прозореца. — Знаех, че ще се разположат там.

Кейт надигна глава, погледна и се присви.

— Петима са. Рийв, шефът, и четирима от ченгетата му. Имат пистолети и шокови палки. Гледат в погрешната посока.

— Ще бъде лесно, шефе — прошепна Скоти с усмивка и вдигна предпазителя на пушката. Кейт отвори капачето на магазина колкото да се увери, че вътре има патрони. Куп вдигна тежкия си автоматичен пистолет и изтегли назад затвора. После разпери три пръста на другата си ръка и започна беззвучно да отброява.

Басиа ги огледа поред. Зачервени и развълнувани лица. Всички освен Пит, който гледаше към него и клатеше неодобрително глава. Басиа почти го чуваше да казва: „Не искам да правя това“.

Нещо се размести в ума му и светът рязко и почти болезнено дойде на фокус. Беше следвал Куп като хипнотизиран от мига, когато той се появи на работната площадка. А сега се готвеха да застрелят няколко души от отдела за сигурност на РЛЕ.

— Чакайте — произнесе той. Вместо отговор Куп се изправи, насочи пистолет към съседната стая и откри огън.

Умът на Басиа приемаше случващото се като насечен образ. Времето изгуби равномерния си ход и започна да забавя и подскача.

Куп, крещящ ругатни и стрелящ с пистолета към съседната стая. Басиа лежи по гръб и гледа патроните, които изхвърчат от оръжието на Куп и дрънчат по пода. Подскачат толкова бавно, че може да разчете обозначението върху тях. Там пише „бойни патрони, 7,5 мм“.

Скок напред.

Той стои до Кейт. Няма спомен да се е изправял. Тя стреля с пушката и звукът от изстрелите е оглушителен в тясното помещение. Той се чуди дали няма да оглушее за постоянно. В съседната стая трима мъже и две жени от РЛЕ пълзят, търсят укрытие или се опитват да извадят оръжия. На лицата им се чете паника. Крещят един на друг, докато се движат. Басиа не може да различи нито дума. Един от тях стреля с пистолета си и куршумът се забива в стената до Кейт. Част от куршума или парченце от стената пробива дупка в бузата ѝ. Тя продължава да натиска спусъка сякаш не е забелязала раната.

Скок напред.

Една от жените от РЛЕ се държи за гърдите, а от раните ѝ шурти кръв. Лицето ѝ е бледо и изплашено. Той е на метри от нея, стои до Скоти. Скоти я прострелва отново, този път в шията.

Жената пада назад с бавно движение, разперила ръце във вече безжизнен жест.

Скок напред.

Той е сам в коридора. Няма понятие къде е, нито как се е озовал тук. Чува стрелба зад себе си и виковете. На няколко метра от него е един от мъжете от РЛЕ с шокова палка в ръка. Мъжът има тъмна кожа и зелени очи, изблецени от страх. Басиа внезапно си спомня, че името му е Зеб, макар че не знае откъде го е научил. Зеб запокитва палката към него и посяга към пистолета в кобура. Шоковата палка отскоча от главата на Басиа, отваряйки трисантиметрова рана, която започва да кърви, но той не я усеща. Вижда, че Зеб измъква пистолета, и без да мисли, насочва своя пистолет към него. Установява с изненада, че го е уловил правилно — за дръжката, с пръст на спусъка. Не помни кога го е направил. Натиска спусъка. Нищо не се случва. Готви се да го натисне отново, когато зад него отеква силен пукот и Зеб започва да пада, а от челото му се стича кръв. Басиа очаква да дойде следващото приплъзване във времето.

Но няма такава. Няма отсрочка. Няма бягство.

— Добра работа — произнесе Куп зад него. — Този за малко да се измъкне.

Басиа се обърна бавно, все още преживяващ видението. Фуга. Дисоциативно състояние. Споходи го неочакваното желание да вдигне пистолета и да застреля Куп. Ала това бе кратък импулс. Зеб лежеше на пода. Стрелбата бе утихнала.

Зад тях останалите хора от групата надаваха радостни и възбудени възгласи. Басиа погледна пистолета си и едва сега си спомни как боравят с тях във филмите. Поставяш пълнителя с патроните в дръжката, а след това трябва да изтеглиш патрон в цевта. Спомни си как Кейт бе проверявала затвора на своята пушка. Как Куп зареждаше своето оръжие. Пистолетът на Басиа нямаше да гръмне, колкото и да бе натискал спусъка.

Зеб спря да кърви. „Можех аз да съм на негово място“ — помисли си Басиа, но не почувства нищо. Никакво бреме. Все едно бе изпуснал пушек от ума си.

— Ей, човече, помогни ни да пренесем телата. — Куп го тупна по рамото. — Задие ще измие тук с корозивни материали и

храносмилателни ензими, ще премахне всички улики, но това няма да свърши работа при едрите късове, нали?

Басиа им помогна. Отне им няколко часа да зароят петте трупа в неподатливата почва зад руините. Куп ги увери, че следващата прашна буря ще премахне всякакви следи, че някой е копал тук. Хората от РЛЕ просто ще изчезнат.

Скоти и Пит извадиха останалите експлозивни от руините и ги натовариха в електрокара. После се върнаха пеша в града, заедно с Кейт и Ибрахим. Кейт бе преметнала през рамо торбата с оръжия. Пистолетът на Басиа също беше вътре, без да е произвел и един изстрел.

— Трябваше да го направим — заяви Куп, след като си тръгнаха. Басиа не знаеше дали го казва на него, или на себе си. Но въпреки това кимна.

— Ти го организира. Знаеше, че ще трябва да ги избиеш, и ме забърка в това.

Куп сви рамене и му отправи жестока усмивка.

— Нима си очаквал да се случи друго, друже? Може да се преструваш, но ти беше наясно какво следва.

— Никога вече — заяви Басиа. — И ако някой в семейството ми пострада заради това, лично ще ти видя сметката.

Той върна електрокара в мината, сетне се прибра пеша вкъщи. Слънцето тъкмо изгряваше, когато пристъпи изтощен до смърт в банята. Мъжът в огледалото не приличаше на убиец, но ръцете му бяха изцапани с кръв. Той се зае да ги мие.

10. ХЕЙВЛОК

Около четири часа по-рано — когато Хейвлок бе на средата на своята десетчасова смяна — мъж, облечен в пурпурнооранжев костюм, толкова грозен, че пораждаше агресивни мисли, седна на дивана във видеостудиото на Марс. Хейвлок увисна на ремъците, докато го разглеждаше. Пристягането се бе превърнало в негова втора природа, макар да се чувстваше малко глупаво. Орбиталното пространство около Нова Тера бе почти празно и шансът за внезапно ускорение се свеждаше до нула. Правеше го по навик. На малкия монитор, монтиран на стената, младият мъж стисна ръката на водещата и се усмихна в камерата.

— От доста време не сте ни навестявали, мистър Карвело — рече водещата. — Благодаря ви, че се отбихте.

— Радвам се, че съм тук, Моника — отвърна мъжът и кимна. — Хубаво е да се върне човек.

— Имах възможността да играя новата ви игра и трябва да кажа, че е истинско *откъсване* от предишните ви работи.

— Така е — потвърди лаконично мъжът. Беше стиснал челюсти.

— Има обаче и някои противоречия — продължи водещата. Усмивката ѝ бе леко подигравателна. — Искате ли да поговорим за това?

— Вижте, Моника — каза мъжът с грозния костюм, — това, което изследваме тук, са *последствията* от насилието. Всеки вижда само първата част и не мисли за идващото после.

Ръчният терминал на Хейвлок изписука. Той намали звука на телевизора и прие повикването.

— Хейвлок — обади се Мъртри. — Имам обаждане, което искам да поемеш.

Гласът му бе спокоен и овладян и това накара дъха на Хейвлок да секне. Беше звукът на бедата и умът му скочи уплашено към първата възможност. „Росинант“ и Джеймс Холдън, посредникът на ООН,

щеше да пристигне след десет часа. Почти бе тук. Ако нещо се е объркало с него...

— Нещо се е случило долу — прекъсна мислите му Мъртри. — Държа Каси на линия и искам да я овладееш, преди съвсем да е изгубила самообладание, докато разговарям с капитана.

— Толкова ли е зле?

— Да. Приеми разговора. Дръж се спокойно. Можеш ли да го направиш?

— Разбира се, шефе — увери го Хейвлок. — Ще бъда студен като ноемврийски ден и гладък като китайска коприна.

— Браво, човече.

Образът застина за миг, сетне от екрана го погледна Каси. Двата бяха прекарвали на кораба година и половина, познаваха се, дори бяха приятели, макар и не интимни. Беше дочул, че имала връзка за известно време с Арагао, но сетне се разделили. Хейвлок не проявяваше особен интерес към нея.

На екрана кожата ѝ имаше пепеляв цвят, очите ѝ бяха подпухнали и зачервени.

— Каси — рече Хейвлок, опитвайки се да ѝ внуши спокойствие, както го бяха учили да действа в случаи с вземане на заложници, което често ставаше по време на бунтовете на Церера. — Чух, че играта долу малко загрубяла.

Каси се разсмя, толкова силно, че размести камерата. Тя извърна глава за миг, сетне отново погледна в обектива.

— Няма ги — промълви. Настъпи пауза, през която тя местеше поглед, сякаш търсеше нещо. Вероятно други думи. — Изчезнаха.

— Добре — отвърна той, макар че в главата му напираха хиляди въпроси. „Какво е станало? Кой е изчезнал? Какво се е случило?“ Но Мъртри не му бе възлагал да проучи какво става, а и точно сега Каси не изглеждаше в състояние за разпит. — Мъртри говори с капитана.

— Зная — кимна Каси. — Имахме следа. Открихме скривалище. Рийв ги поведе натам. Аз останах тук със свидетелката.

— Свидетелката при теб ли е?

— Тя спи сега. Хейвлок, аз съм само консултант на службата за сигурност. От мен се очаква да пиша графици за дежурства и да изграждам системи за наблюдение. Аз не стрелям по хора. Не ми се плаща за това, мамка му.

Хейвлок се усмихна и тя му отвърна с усмивка, която приличаше на цепнатина в лицето ѝ. За миг двамата се разсмяха, ужасът и страхът се преобразиха в нещо по-близко до гняв. И далеч по-безопасно.

— Нямах представа колко съм уплашена — призна Каси. — Ако дойдат за мен, няма да мога да ги спра. Заклучила съм се в службата, но те могат да влязат през стените. Могат да взривят цялото място. Не зная защо решихме, че идеята да се слезе долу е добра. След като взривиха транспортната совалка, трябваше да си вдигнем задниците горе и да останем там. По-добре да ги замеряме с камъни от орбита.

— Най-важното сега е двете със свидетелката да сте в безопасност.

— И как смятате да го направите? — попита Каси. В гласа ѝ звучеше предизвикателство, но такова, което чака отговор. „Не можете, но моля те, кажи ми, че можете.“

— Работим над това — заяви спокойно Хейвлок.

— Нямам дори храна тук — оплака се Каси. — Бих убила човек за един сандвич. Наистина.

Хейвлок се опита да си спомни какво ги бяха учили за разговорите с хора, преживяващи стрес. Имаше списък. Четири неща. Съкращението беше БЕСТ. Не помнеше обаче какво обозначаваха буквите.

— Ами — поде той, без да знае какво ще каже. — Предполагам, че доста си се изплашила.

— Едва се владеея, човече.

— Да, сигурно, но важното е, че не позволяваш нещата да се влошат. Така става с хората, когато си изпуснат нервите. Прекомерна реакция и прочее. Затова искам да си седиш спокойно и да разговаряш с нас. Вече виждам, че се справяш добре.

— Изсмукваш всичко това от пръстите си — упрекна го Каси. — А аз съм на една крачка от истеричен припадък.

— Не прави крачката и всичко ще бъде наред. Сериозно, наистина се справяш чудесно. Запази самообладание и ние ще оправим нещата. Зная, че се чувстваш като в пъкъла, но накрая всичко ще бъде наред.

— Ако не успея...

— Ще успееш.

— Но ако не успея? Ако, разбра ли?

— Добре — кимна Хейвлок. — Ако.

— Направи ми една услуга. Има един човек на Европа. Хихири Типене. Той е хранителен инженер.

— Ясно.

— Предай му, че съжалявам.

„Тя си мисли, че ще умре — досети се Хейвлок. — И може да е права.“ Той почувства в устата си киселия вкус на страха. Местните избиваха служители на РЛЕ и тя смяташе, че е последната оцеляла. Всъщност той не знаеше нищо за ситуацията долу. Нищо чудно вече да са заложили три тона експлозив, който да превърне Каси в спомен. Може да загине всеки миг, а той ще я гледа как умира, без да е в състояние да направи каквото и да било.

— Ти сама ще му го кажеш — рече той с мек глас. — И след всичко това няма да ти е трудно.

— Не зная. Никога не си се срещал с Хихири. Обещавах ли ми?

— Разбира се — потвърди Хейвлок. — Можеш да разчиташ на мен.

Каси кимна. По бузата ѝ се търкулна сълза. Явно Хейвлок не се справяше много добре с утешаването.

На екрана се появи прозорец, сетне в него изплува лицето на Мъртри.

— Здравсти, Кас — поздрави я Мъртри. — Обсъдихме въпроса с капитан Маруик и пращаме долу екип за теб. Но ще ни трябват два часа за подготовка. От теб се иска да запазиш в безопасност цивилната.

Гласът на Каси трепереше, когато заговори, но поне не секна.

— На планетата има четирийсет от нашите и повече от двеста техни. Аз съм сама. Не мога да опазя никого.

— Не е необходимо — каза Мъртри. — Пратих съобщение до всички останали да се заключат и да не излизат. Става въпрос за научната група. Твоят приоритет е доктор Окойе. Пази я, докато дойдем, разбрано?

— Да, сър.

— Чудесно — одобри Мъртри. — Два часа. Ще се справиш, Кас.

— Да, сър.

— Хейвлок, ще има съвещание на отдела за сигурност. Можеш ли да наминеш?

— Веднага. — Хейвлок разкопча ремъците, измъкна се от креслото и се понесе по коридора.

Коридорите на „Едуард Израел“ бяха конструирани във формата на издължени осмоъгълници, вероятно като тези, в които е летял дядо му. Ремъците и ръкохватките по стените сочеха във всички посоки. Хейвлок се придвижваше бързо, а умът му възприемаше всичко това като катерене по отвесна скала или шахта. Бяха му казвали, че поясните били лишени по рождение от усещането за „горе“ и „долу“, но го бе чувал от самите поясни, и то, когато трябваше да го убедят, че са по-съвършени от него. Може би бе вярно, а може би преувеличаваха. Каквото и да бе, докато се добере до офиса, вече беше замаян и ужасно му липсваше фалшивото притегляне на ускорението.

Десет души се бяха подредили покрай стените, ориентирани по един и същ начин. Мъже и жени с различни расови признаци и цветове на кожата, но всичките с едно изражение. Мрачно и зловещо. Мъртри им бе раздал снаряжението за борба с безредици и те всички носеха сини бронезилетки с високи яки, заради които приличаха на огромни насекоми. Дори Мъртри носеше бронирана униформа, така че очевидно предстоеше да се спуснат долу.

— ... останало — говореше той, докато кръжеше из стаята. — И вие сте всичко, което ми е останало. Този път няма да дойде кавалерията, за да ни спаси задниците. Ние сме кавалерията, а това означава, че вече съм загубил повече хора, отколкото мога да си позволя да загубя. Ние сме отделът за сигурност за цялата планета, точно тук, в тази стая. И можем да го направим, стига да не допускаме още жертви. Докато сме долу, ако се почувствате заплашени, правете каквото е нужно, за да защитите себе си и своите другари.

— Сър?

— Окми?

— Това означава ли, че ни е разрешено да прибъгваме до смъртоносен отговор?

— Това означава, че имате право на *изпреварващ* смъртоносен отговор — подчерта Мъртри и замълча, за да остави думите да потънат в съзнанието им. Хейвлок въздъхна. Беше жестоко, но нямаха друг избор. Местните не се бяха усмирили и можеше да загинат още служители на РЛЕ. С други думи, обстановката повече приличаше на война.

Какво пък. Поне в началото се опитаха да се държат миролюбиво. Не че поясните оцениха усилията им.

— Спускаме се след двацет минути — продължи Мъртри. — Ще бъде бързо снижаване, с голямо натоварване. Смятам да се приземим източно от лагера на поясните. Смит и Уей ще са водачи на отряди. Първата ни цел е да достигнем и обезопасим офиса.

— Ами „Барбапикола“? — попита някой.

— Майната ѝ на „Барбапикола“! Какво става с „Росинант“?

Мъртри вдигна ръка, обърна длан към тях.

— Не си губете времето да се питате какво става на орбита или у дома. Това е моя грижа. На мен и Хейвлок. — Мъртри му отправи кратка усмивка и Хейвлок кимна, което изглеждаше като поклон. — Разбрахте какво се иска от вас, имате пълното ми доверие. Да слезем долу и да поставим тази сбръчкана планета под контрол.

С това оперативката приключи и всички се отправиха към изхода и хангара с леките совалки. Хейвлок изпита съжаление при мисълта, че другите ще слезат долу, а той остава. Спомни си нещо от детството, случка или сцена, от която му бе останало подобно неприятно чувство.

Мъртри се стрелна във въздуха към него.

— Хейвлок, радвам се да те видя. Ще ми трябва минутка.

— Да, сър.

Мъртри кимна към близката стаичка. Беше съвсем малка, вътре едва се побираше едно противоускорително кресло. Мъртри затвори вратата зад тях.

— Оставям те да отговаряш за кораба.

— Благодаря ви, сър.

— Не бих се чувствал благодарен на твое място. Положението ти е шибано. Имаме екипаж от яйцеглави с техните непрестанни претенции, че им пречим да правят наука, и капитан, който едва ги удържа на орбита. Като разберат, че долу има проблеми, ще напират още повече да слезат. Ще разполагаш със съвсем малко хора, за да ги удържиш.

— Ще се справим, сър.

— Добре. Най-голямата заплаха за нас е „Росинант“. Използван е от марсианския флот, преди да отиде в СВП. „Израел“ е огромен, но е научноизследователски кораб. Ако „Росинант“ реши да ни свали долу, ще го направи.

— Защо ще го правят обаче?

Мъртри сви рамене.

— Мисли по-малко за „защо“ и повече за „ако“. Та, има нещо, от което се нуждая, и то ще обърка програмата на совалките, но трябва да се направи.

— Разбира се.

— Вземаме една от леките совалки — каза бавно Мъртри, сякаш обмисляше действията си, докато говореше, макар че очевидно не това бе проблемът. — А тази, която остава, искам да въоръжиш. Махни всичко, което може да претовари реактора, и я оборудвай с подсилено дистанционно запалване. Блокирай всички стандартни навигационни пултове и остави само един, до който да имаме достъп само аз и ти.

— А капитан Маруик?

Мъртри го дари със загадъчна усмивка.

— Разбира се, ако искаш.

— Дайте ми половин ден и ще бъде изпълнено.

— Добре.

— Сър? Срещу кого според вас ще трябва да я използваме? Поясните долу?

— Хейвлок, само се подсигурияваме. Надявам се изобщо да не се налага да я използваме. Но ако реша да го направя, искам да стане бързо.

— Ще я имате.

— Сега вече се чувствам по-спокоен — въздъхна Мъртри и опря длан на стената, за да се оттласне.

— Сър?

Мъртри повдигна вежди. Хейвлок внезапно изпита срам и почти бе готов да се откаже. Но все пак продължи.

— Зная, че е нещо дребно, сър, но докато разговарях с Каси, тя каза, че е гладна. Обещах ѝ сандвич.

Лицето на Мъртри бе безизразно като камък.

— Та се питах дали не може да го направите, сър?

— Може да се уреди — отвърна Мъртри и Хейвлок не можа да определи дали шефът е развеселен, или ядосан. Може би и двете.

* * *

Хейвлок се премести в станцията за вътрешна сигурност. Килиите на ареста бяха пуснати. Малобройният му екип — четирима от най-младите членове на отдела за сигурност и един техник, който заеха от екипажа на кораба — се занимаваше с преоборудването на совалката. Превръщаха я в бомба. На мониторите се виждаха спускането на другата совалка и пламъкът на приближаващия се „Росинант“, а от вътрешните наземни камери — Каси и доктор Окойе. Хейвлок следеше едновременно всички в очакване да се случи нещо. Минутите се нижеха все по-мъчително. Въздушният рециклатор бръмчеше тихо и потракваше. Той смучеше палеца си.

Мелодичен сигнал оповести пристигането на съобщение. Хейвлок погледна към монитора. Беше от корпоративния офис на РЛЕ на Луната, със заглавие: „Възможни стратегии за снижаване напрежението от конфликта на Нова Тера: дайте потвърждение за прехвърляне“. Беше пратено преди пет часа.

Някъде близо до порталите радиосигналите се бяха кръстосали, електромагнитни вълни, летящи из пространството и разносящи информация, кодирана в тях от хората. Разстояние, за чието преодоляване с кораб бяха нужни година и половина, бе изминато от сигнала за пет часа.

Само пет часа и въпреки това бе твърде късно.

11. ХОЛДЪН

„Росинант“ премина в спиращен режим върху издължена опашка от бял пламък и се спусна на висока орбита около Ил. Планетата долу приличаше достатъчно на Земята, за да предизвика объркване в сетивата. Холдън и преди бе виждал чужди светове. Червеникавият глобус на Марс, вихрушките и водовъртежите на Сатурн и Юпитер. Те обаче с нищо не наподобяваха лазурносиньото на Земята. Но Ил имаше синьо небе с облаци и всички останали признаци, за да може умът на Холдън да я свърже с родната планета.

Само че разполагаше с един голям континент и хиляди острови, разпръснати из гигантския океан като кафяви мъниста от огърлица. Сместа от познато и непознато накара сърцето му да се свие.

— „Росинант“ — обади се от „Едуард Израел“. — Защо ни прехващате с целеуказател?

— Ох... — Холдън тупна по комуникационното табло и отвори канал за връзка. — „Израел“, това е само стандартен лазерен сигнал за измерване на дистанцията. Нищо, което да ви безпокои.

— Прието — отвърна гласът, ала в него не се чувстваше пълна увереност.

— Алекс — превключи Холдън на вътрешния канал. — Моля те, престани да ръчкаш мечката.

— Разбрано, капитане — каза Алекс през доволен смях. — Искан само да информирам местните, че има нов шериф в града.

— Спри веднага. Имаме час за последна подготовка и после се приземяваме.

— Ясно-вдясно — отвърна напевно развеселеният Алекс. — Отдавна не бях кацал с тази красавица.

— Мислиш ли, че ще има проблем?

— Не.

Холдън разкопча ремъците и се насочи към стълбата, водеща до жилищния отсек. След няколко минути двамата с Еймъс бяха в шлюза.

Механикът бе приготвил два олекотени марсиански бойни скафандъра, няколко пушки и автомати, и кутии с муниции.

— Какво е всичко това? — повдигна вежди Холдън.

— Нали каза да се подготвим за спускане.

— Имах предвид резервно бельо и четки за зъби.

— Капитане — поде Еймъс, който едва овладяваше нетърпението си. — Онези долу се избиват помежду си. Петима от охранителите на РЛЕ са изчезнали яко дим, а транспортната им совалка беше взривена.

— Да, и работата ни е да не позволим напрежението да ескалира. Разкарай тия боклуци. Само пистолети. Вземи за нас дрехи и лекарства за колонията. Нищо повече.

— По-късно — не мирясваше Еймъс, — когато съжалиш, че не сме взели тези неща, ще бъда безмилостен в подигравките си. А после ще умрем.

Холдън понечи да отвърне рязко, но се спря. Нима нещо досега бе ставало както са го планирали?

— Добре, по един автомат за всеки от нас, но разглобени и в торби. Нищо, което да се вижда. И лека горна броня. Ще я скрием под дрехите.

— Капитане — погледна го изпитателно Еймъс. — Нищо ли не научи досега от миналото? Да не мислиш, че се захващаш с нещо различно?

— Защо ли ти слушам дрънканиците?

— Защото — отвърна Еймъс и се зае да разглобява автомата — аз съм единственият на този кораб, който може да пуска кафемашината.

— Отивам да си взема бельо и четката за зъби.

* * *

„Росинант“ вероятно бе осветил половината нощно небе на Ил по време на финалния заход. Когато се приземи в полето край колонията, вдигна облак прах с радиус километър, а шумът от спускането вероятно бе накарал прозорците на къщите да дрънчат.

Ето защо Холдън бе леко изненадан и разочарован, когато никой не дойде да ги посрещне.

Той бе съвместен посредник на СВП и Земята, определен лично от Крисджен Авасарала от ООН и от Фред Джонсън, водача на СВП, доколкото СВП можеше да бъде ръководен, за да наблюдава мирните преговори. На други места това щеше да означава официално посрещане от губернатора и може би дори духов оркестър. Холдън обаче би се съгласил и на транспорт до селището.

Той вдигна двете тежки торби и се отправи пеша към сградите. Еймъс носеше три. Третата нарече „торбата за когато всичко се обърка“. Холдън искрено се надяваше да не се наложи никога да я отворят.

Когато се отдалечиха достатъчно, Холдън прати сигнал на Алекс да вдигне „Росинант“. Малко след това ги застигна прашният облак.

— Знаеш ли — поде оживено Еймъс. — Приземихме се толкова далеч от селището, за да не засипем с прахоляк местните, а те дори не си направиха труда да дойдат да ни вземат. Струва ми се доста неблагоприятно.

— Аха. Аз също съм малко обиден. Следващия път ще накарам Алекс да се приземи направо на градския площад.

Еймъс посочи с глава масивните чуждоземни постройки в далечината. Приличаха на кули близнаци от стъкло, усукани една около друга като чифт расли заедно дървета.

— Ето ги, значи — промърмори той.

Холдън не отговори. Едно нещо бе да четете в доклада за „руини на извънземна цивилизация“, съвсем друго да види тези странни формирания на хоризонта, оставени от чужда раса. Колко ли са стари? Няколко милиарда години, ако можеше да се вярва на историята на Милър за това кога са изчезнали създателите на протомолекулата. Нима хората са построили нещо, което да издържи толкова дълго?

— Според охранителите от „Израел“ там са били избити техните хора — рече замислено Холдън, след като повървяха няколко минути.

— Хубава работа, няма що — отвърна Еймъс. — Идваме тук, на чужда планета, и се избиваме в древните им постройки. Сега вече можем да обявим тази планета официално за наша.

Ако се изключеха причудливите чуждоземни кули, пейзажът щеше да е съвсем като североамериканския югозапад. Твърда почва с ниски храсталаци. Дребни животинки, които се разбягваха при приближаването им. Известно време бяха заобиколени от облак

хапещи насекоми, но след като няколко от тях опитаха от кръвта им и паднаха мъртви, останалите очевидно решиха, че хората не стават за храна, и изгубиха интерес.

Самата колония бе като крайградски бедняшки квартал. Смесица от сглобяеми къщи и заслони, вдигнати от дъски от сандъци и тухли. Мисълта, че хора са пропътували десетки светлинни години до чужда планета, за да основат едно толкова примитивно селище, накара устните на Холдън да се изкривят в насмешлива усмивка. Хората са странни създания, но понякога са и очарователни.

В центъра на града се беше събрала тълпа. Или по-точно на пресечката на две улици. Петдесетина заселници, изправени срещу десетина служители на РЛЕ, ако се съдеше по униформите. Те си крещяха, но Холдън не успя да различи отделни думи.

Някой в края на тълпата ги забеляза, размаха ръце и ги посочи. Виковете утихнаха и изведнъж сякаш целият град се люшна към Холдън и Еймъс. Холдън пусна торбата и размаха усмихнато ръка. Еймъс също се усмихваше, но ръката му бе положена нехайно на пистолета.

Висока, набита жена, няколко години по-възрастна от Холдън, изтича при него и го сграбчи за ръцете. Холдън бе почти сигурен, че е Керъл Чиуиуи, но изглеждаше доста променена от снимките в доклада.

— Най-сетне! Сега трябва да кажете на тези разбойници...

Преди да успее да завърши, останалата част от тълпата ги заобиколи и започна да крещи. Холдън чуваше само откъслечи от техните искания — да разкара оттук РЛЕ, да им доставят лекарства, храна и пари, да им позволят да продават лития, да докажат, че колонията няма нищо общо с изчезването на служителите от отдела за сигурност.

Докато Холдън се опитваше да усмири множеството, възрастен мъж с униформа на РЛЕ се приближи бавно към него, следван от колегите си, оформили клиновидна формация като ято патици.

— Моля ви, спрете. Ще изслушам всеки от вас, след като се настаним. Но не можем да направим нищо, докато крещите така...

— Началник-отдел за сигурност Мъртри — представи се мъжът с униформа, който вървеше през тълпата сякаш тя не съществуваше. Подаде ръка и се усмихна. — „Роял Лиценз Енерджи“, шеф на експедиционния отряд.

Холдън се здрависа с него.

— Джим Холдън. Посредник на ООН и СВП.

Тълпата притихна и се дръпна, образувайки кръг.

— Значи вашите хора са изчезнали? — попита Холдън.

— Били са убити — поправи го Мъртри, без да сваля усмивката от лицето си. Имаше нещо в него, което накара Холдън да си помисли за акула. Оголени зъби и студени черни очи.

— Доколкото знам, това не е доказано.

— Вярно, че са почистили мястото на престъплението. Но аз не се съмнявам.

— Докато аз престана да изпитвам съмнения, да не се предприемат никакви действия — заяви твърдо Холдън. Усети, че Еймъс застава по-близо до него, като мълчалива заплаха.

Усмивката на Мъртри не стигаше очите му.

— Вие сте шефът.

— Посредник — поправи го Холдън с тон, който трябваше да подсказва, че за него това е едно и също.

Мъртри кимна, после плю в прахта.

— Разбира се.

Дигата се скъса и тълпата отново се люшна към тях, предвождана от висока жена. Тя протегна ръка към Холдън в гневен жест, очакващ ръкостискане. Щом Мъртри бе получил такова, тя също настояваше.

— Керъл Чиуиуи, координатор на колонията — представи се тя и стисна здраво ръката му. Значи първата жена е била някоя друга.

— Здравейте, госпожо координатор — поздрави Холдън.

— Този човек — заговори на висок глас тя, сочейки с пръст Мъртри — ни заплашва с военно положение! Той твърди, че лицензът позволява на РЛЕ да...

— Използва сила, за да опазва мира — довърши Мъртри с кимване и без да повишава тон.

— Да опазва мира? — подскочи Керъл. — Позволили сте на хората си да откриват първи огън!

Тълпата заръмжа неодобрително и отново екнаха викове. Холдън размаха ръце да ги успокои. Надяваше се, че изглежда по-авторитетно, отколкото се чувстваше. Когато Мъртри заговори, гласът му бе спокоен, но твърд.

— Не беше лесно да взема подобно решение. Но досега умираха само моите хора. Не мога да търпя повече заплахи срещу служителите на РЛЕ и собствеността на компанията.

Висок мъж с голям череп, очевидно израсъл на Пояса, си проправи път до предния край.

— Май ти си този, дето ни заплашва, друже.

— Куп, моля те, не влошавай нещата — каза Керъл с уморена въздишка.

„Ах, значи Куп е тукашният размирник“ — помисли си Холдън и се опита да запомни лицето.

— На мен пък ми се струва... — ухили се нахално Куп и гласът му се издигна над глъчката. — Струва ми се, че в момента само един отправя заплахи тук.

Тълпата нададе одобрителни възгласи и Куп се ухили до уши, доволен от подкрепата.

Мъртри го изгледа и кимна, все така усмихнат.

— Вярно е, бих направил всичко, за да защитя хората си. Изгубихме твърде много, за да си позволим нови рискове.

— Ей, друже, не вини мен, ако не можеш да си следиш хората — подхвърли Куп и от тълпата долетя смях.

— Не се тревожи — каза Мъртри и пристъпи спокойно към Куп. — Ще разбере какво е станало с тях.

— Може би трябва да внимаваш. — Куп го изгледа отвисоко. — Защото току-виж те сполетяло и теб.

— Това беше недвусмислена заплаха — заяви Мъртри и извади оръжие.

Той застреля Куп в дясното око. Тялото на поясния се изпъна и тупна безпомощно на земята като машина, на която са дръпнали кабела. Пистолетът на Холдън бе в ръката му и прицелен в Мъртри, преди още да осъзнае напълно какво се е случило. Еймъс стоеше до него, също насочил оръжие към началника на отдела за сигурност. Униформените бяха извадили своите оръжия и ги бяха насочили към Холдън. В тълпата се бе възцарила мъртвешка тишина.

— Какво беше това, по дяволите! — извика Холдън. — Нали казах да не се предприемат никакви наказателни мерки! Казах го току-що!

— Така е. Но не беше наказателна мярка, а отговор на устна заплаха. — Мъртри свали пистолета и погледна Холдън. — Ние обявихме военно положение, съгласно член 71 от лиценза на ООН за разработка на този свят. Да се реагира незабавно и решително на всяка заплаха към персонала на РЛЕ. — Той изгледа продължително Холдън и добави: — Вече можете да свалите оръжието, капитане.

Еймъс пристъпи напред, но Холдън опря ръка на рамото му.

— Свали го, Еймъс. — Прибра своя пистолет и секунда по-късно шефът на сигурността направи същото.

— Радвам се, че успяхме да установим толкова бързо разбирателство по въпроса — отбеляза Мъртри. — Препоръчвам ви да се настаните. Ще дойда да ви навестя по-късно.

* * *

Координаторът бе уредил стаи за Холдън и Еймъс в голям сглобяем склад, преоборудван в нещо средно между продоволствен магазин, ресторант и салон. Стаите отзад бяха обзаведени с кушетка, маса и умивалник.

— Виждам, че са ни дали президентския апартамент — измърмори Еймъс, докато оставяше торбите на леглото. — Имам нужда от питие.

— Дай ми секунда — помоли Холдън, влезе в своята стая и се свърза с „Росинант“. Предаде пълен доклад за приземяването и застрелването на Куп. Наоми обеща да го препрати незабавно на Фред и Авасарала и му напомни да бъде внимателен.

Салонът, ако можеше да се нарече така, се състоеше от четири паянтови маси и двайсетина стола, разпръснати из помещението. Еймъс го чакаше там с две бутилки бира.

— Това ще ми дойде добре.

— Нямах ли чувството, че тая работа не ни е по силите? — попита го Еймъс, след като отпи.

— И да имам — привикнал съм с него — отвърна Холдън.

— Тъй де.

Бяха на вторите бири, когато се появи Мъртри. Той поговори няколко минути с бармана, после седна срещу Холдън и постави на

масата бутилка уиски и чаши.

— Пийнете с мен, капитане — рече и наля в трите чаши.

— Ще идете в затвора за това, което направихте днес — изтъкна Холдън, взе чашата и я гаврътна. Уискито имаше възкиселия вкус на поясен дестилат. — Лично ще се погрижа за това.

Мъртри повдигна рамене.

— Може би. Аз пък ще се погрижа хората ми да оцелеят до времето, когато ще трябва да се реши въпросът със затвора. Изгубих двайсет души, като се имат предвид взривът на совалката и убийството на наземния ми екип. Няма да губя повече.

— Вие сте служител на отдела за сигурност. Не можете да обявявате военно положение и да разстрелвате хора, които не ви се подчиняват. Не бих го допуснал от легитимно правителство, камо ли от наемно ченге като вас. — Холдън си сипа втора чаша и я обърна.

— Как се нарича тази планета?

— Какво?

— Планетата. Как ѝ е името?

Холдън се наведе напред, готов да произнесе „Ил“. После спря. Мъртри го гледеше насмешливо.

— Доста време сте работили за СВП, капитан Холдън. Неведнъж сте проявявали искрена неприязън към онзи тип корпорации и компании, които наемат хора като мен. Имам известни резерви относно вашата способност да се справите непредубедено в тази ситуация. Фактът, че ме заплашвате и обиждате, не може да промени преценката ми.

— Вие подкопахте авторитета ми, като убихте поясен пет минути след пристигането ми — обвини го Холдън.

— Така е. Действие, което вероятно ви кара да смятате, че не приемам на сериозно ролята ви тук. Но вашите приятели от ООН са на година и половина от това място — продължи Мъртри. — Помислете за това. Разговорите отнемат между осем и единайсет часа, корабите могат да долетят след деветнайсет месеца при нормална скорост. Нашето местно правителство бе избито от терористи. Хората ми са били застреляни, защото са се опитвали да установят граждански ред. Наистина ли смятате, че ще чакам вие да поправите това, което се е объркало? Не, аз ще разстрелвам всеки, който заплашва експедицията

на РЛЕ и нейните членове, и това няма да наруши съня ми. Такова е положението, в което се озовахте. По-добре да привикнете с него.

— Зная кой сте — вметна Еймъс.

Досега той бе толкова тих, че Мъртри и Холдън се сепнаха изненадано.

— Кой съм аз? — попита Мъртри почти игриво.

— Убиец — рече Еймъс. Лицето му беше безизразно, говореше безгрижно. — Криете се зад полицейска значка и псевдоюридическо извинение, за да се престорите, че имате право. Но изобщо не става дума за това. Гръмнахте онзи тип пред всички. И нямате търпение да го направите отново.

— Така ли било? — предизвика го Мъртри.

— Да. Та, като един убиец на друг, ще ви посъветвам да не опитвате този номер с нас.

— Еймъс, успокой се — предупреди го Холдън, но двамата мъже не му обърнаха внимание.

— Прозвуча като заплаха — произнесе Мъртри.

— Ами беше точно това — отвърна с усмивка Еймъс.

Холдън осъзна, че и двамата мъже държат ръцете си под масата.

— Ей, вижте.

— Мисля, че един от нас ще завърши този разговор облян в кръв — процеди Мъртри.

— Защо не още сега? — сви рамене Еймъс. — Аз съм открит за предложения. Да пропуснем междинната част.

В продължение на един безкрайно дълъг миг Мъртри и Еймъс се измерваха с поглед, а през това време в главата на Холдън се въртяха разни мисли: „Ами ако убият Еймъс... ако застрелят Мъртри... ако застрелят мен...“.

— Желая ви приятен ден, момчета — обяви накрая Мъртри и се изправи бавно. Ръката му не беше върху пистолета. — Задръжте бутилката.

— Благодаря — кимна Еймъс и си наля ново питие.

Холдън въздъхна облекчено и въздухът продължи да излиза от устата му сякаш почти още час.

— Знаеш ли, май наистина се захванахме с нещо, дете не ни е по силите — призна той.

— В някой момент ще трябва да застрелям този тип — каза Еймъс и вдигна чашата.

— Ще ми се да не го правиш. И бездруго ситуацията тук е като при железопътна катастрофа, да не говорим за тълпата недоволстващи заселници и готвещи бунт учени, ако нещо съвсем се обърка.

— Ако го гръмнем, може и да оправим работата.

— Не ми се ще да е така — поклати глава Холдън, но си мислеше, че Еймъс може да е прав.

ИНТЕРЛЮДИЯ СЛЕДОВАТЕЛЯТ

... то се пресяга и се пресяга, и се пресяга, и се пресяга...

Сто и тринайсет пъти в секунда, но нищо не отговаря и то се пресяга. Не изпитва отчаяние, макар че някои части от него изпитват. То не е създадено да приема в себе си съзнание или воля, но използва каквото намери. Умовете в него са затворени в сфери, изолирани. Използват се, когато могат да бъдат полезни, както и всичко останало, и то се пресяга.

То няма план. Няма дори желание или това е желание без познание или цел. То е подбран натиск върху хаос. Не мисли за себе си по този начин, защото не може да мисли, но обкръжаващата го среда се променя, появяват се нови възможности и то създава следователя, за да проникне в тази нова цепнатина. Новият космос. Умовете вътре в него интерпретират случилото се по различни начини. Като ръка, която се подава над гробищна почва. Като да откриеш врата в стая, където преди това не е имало врати. Като глътка въздух за давяща се жена. То не вижда нещата с подобни картини, ала в него има части, които биха могли да ги виждат и така.

Следователят оказва натиск върху туземеца и той предприема действия. Околната среда се променя отново. Едни форми заприличват на други, но то не може да ги разпознае, защото не притежава съзнание. Може да проследи, че туземецът ускорява или забавя, че векторите се променят от нула към едно и после към друга нула на различно място, но само ако притежава съзнание, а то няма. То се пресяга.

Появяват се познати модели, то се преориентира и се пресяга. Разцъфват водопади от информация и съзнателните части от него виждат лотос, който се разтваря завинаги, чуват вик, който е създаден от други викове в една частица, сътворена от звуци, молят Господ за смърт, която няма да дойде.

То докосва нещо и за момент частта от него, която може да чувства, изпитва надежда. То не познава надеждата. Но отговорът не идва. Това не е краят. Никога няма да има край. То се пресяга и намира нови неща. Стари неща. То се носи през пространство, което е подходящо, за да се носи през него. Регистрира реакции и реакциите захранват импулсите, които са ги породили, и следват нови реакции. Но всички са автоматизирани, пусти и мъртви като него. Нищо не се пресяга отсреща. То не чувства разочарование. Не се изключва. То се пресяга.

То няма съзнание, но съзнанието е част от него. То се пресяга, понася се към пространство с нови възможности и нещо дълбоко в него, по-обхватно, отколкото би трябвало да бъде, го гледа как се пресяга.

Врати и ъгли. То се пресяга и се пресяга, и се пресяга. Врати и ъгли.

Работата може да стане дебела, хлапе.

12. БАСИА

Джеймс Холдън пристигна твърде късно.

Заедно с всички останали в колонията Басиа гледаше пламъка от дюзите на „Росинант“, озаряващи небето на Ил. За него може би вече бе твърде късно. Той бе направил бомбата, разрушила совалката на РЛЕ и довела до смъртта на губернатора от ООН. Беше там, когато Куп и другите избиха хората от отдела за сигурност. И може би за него нямаше връщане назад. Може би вече беше обречен, човек със смъртна или доживотна присъда, което всъщност бе едно и също. Но докато гледаше бялата ивица в небето, не можеше да не изпитва надежда. Джим Холдън бе спасил децата на Ганимед и макар да бе закъснял за Катоа, все пак бе спасил другите. Той бе разрушил злата корпорация, виновна за смъртта на малкия син на Басиа. Нито „Мао-Квиковски“, нито „Протоген“ съществуваха — благодарение на Холдън. И макар Басиа никога да не се бе срещал с него, беше го виждал по телевизията и беше чел за него в новинарските бюлетини. Чувстваше се някак странно — да гледа как се усмихва от екрана човекът, който бе успял да отмъсти за Катоа.

А сега този човек пристигаше на Ил. Може би той ще успее да спаси Басиа?

Така че, когато ярката диря в небето изчезна и Басиа знаеше, че Холдън и екипажът му са на орбита, той си позволи да изпитва надежда. За пръв път от много време насам.

А когато чу тътена на приземяващия се кораб, той изтича заедно с другите, за да го гледа как ще кацне. „Посредникът на ООН пристига!“ — подвикваха си хората. Човекът, който бе спасил Земята. Човекът, спасил Ганимед. Който ще спаси нас.

Но от небето се спускаше малка совалка и тя се приземи в полето южно от селцето. Половината от населението се бе събрало да я посрещне. Басиа също изтича там.

Совалката кацна върху пет разперени крака, излъчвайки горещина. После се спусна платформа и отвътре излезе възрастен землянин с дълбоки бръчки на лицето и прошарена коса. Не беше Холдън. Някой от екипажа му може би? Но човекът носеше униформа с герба на РЛЕ, а Холдън трябваше да е независим посредник.

Мъжът спря насред платформата и ги изгледа с трепкаща на устните усмивка. Басиа осъзна, че съдържа дъха си, после усети, че и другите около него също не смеят да дишат.

— Здравейте — заговори мъжът. — Името ми е Адолфъс Мъртри. Аз съм началник на отдела за сигурност на „Роял Лиценз Енерджи“.

Дали още един кораб на компанията не бе пристигнал на орбита? Мъжът се спусна долу, все още усмихвайки се с хищна гримаса, и тълпата се отдръпна като един. Басиа отстъпи с тях.

— Аз поемам под свой контрол сигурността на този свят заради инцидента със совалката, завършил с трагичната кончина на служители на РЛЕ и ООН. Ако ви прилича на военно положение, точно такава е.

Мъртри подсвири и по рампата се спуснаха още десет души с униформи. Бяха въоръжени с автомати и бойни пистолети в кобури. Оръжията бяха предназначени да убиват.

— Моля, имайте предвид — каза Мъртри, — че заради атаката срещу първия екип от нашия отдел...

— Никой не е доказал, че са били нападнати! — долетя вик от тълпата. Куп, това беше Куп. Изправен отзад, скръстил ръце, с усмивка на лицето.

— Заради това нападение — продължи Мъртри — дадох на хората си нареждане да стрелят първи. Ще го направят, ако сметнат, че животът им е в опасност.

— Вие не сте властта тук — прекъсна го Керъл и жилите на шията ѝ се изопнаха. — Не можете просто да се приземите, въоръжени до зъби, и да ни кажете, че имате право да ни разстрелвате. Този свят е *наш*.

— Точно така! — извика Куп и изгледа тълпата, призовавайки я да се присъедини към него.

— Не — натърти Мъртри, усмивката му не се промени. — Не е.

В небето отекна тътен и тогава отгоре се спусна втори кораб, който кацна от западната страна на селището. Мъртри дори не погледна към него. „Сигурно карат още войници“ — помисли си Басиа.

Мъртри закрачи към селището и хората му го последваха в строй, придружени от тълпата, която бе като разпръснат облак около тях. Керъл не спираше да говори, но думите ѝ нямаха никакъв ефект. Корабът, кацнал в отсрещния край, бе вдигнал истинска стена от прах и тя го скриваше напълно. Ревът на двигателите изпълваше въздуха.

Когато стигнаха центъра на селището, Басиа забеляза, че Яцек се навърта в края на множеството. Той сграбчи сина си за ръката по-силно, отколкото възнамеряваше, и момчето го изгледа уплашено.

— Татко — рече, докато се дърпаше настрана. — Какво съм направил?

— Нищо — сопна се ядосано Басиа. — Искам да се прибереш у дома.

— Но... — понечи да възрази Яцек.

— Без „но“, момче. — Басиа го побутна леко към къщата.

— Този човек ще ни убие ли? — попита Яцек.

— Кой човек? — попита Басиа, но само се опитваше да забави разговора. Знаеше за кой човек става въпрос. Дори малко момче можеше да подуши смъртта, лъхаща от Мъртри и хората му. — Никой няма да ни убива. Прибирай се у дома.

Басиа го изпрати с поглед и почака, докато синът му влезе вътре и затвори вратата. Тъкмо се обръщаше, когато отекна изстрелът.

Първата му мисъл беше: „Яцек се оказа прав. Те ни избиват“.

Не *нас*, осъзна, когато приближи тълпата. Само Куп, лежащ в локва кръв в прахта.

И Холдън, със стиснати зъби и изцъклени очи.

„Твърде късно — помисли си Басиа. — Отново закъсня.“

* * *

По улиците на селцето крачеха хора, въоръжени с автомати.

Басиа и Лусия седяха на малката веранда и ги гледаха как подминават в избледняващата вечерна светлина. Мъж и жена с

бронежилетки, украсени с червено-синия герб на РЛЕ. Лицата и на двамата бяха сурови.

— Аз съм виновен за това — рече Басиа.

Лусия го стисна за ръката.

— Пий си чая, Бас.

Той погледна към изстиващата чаша в ръката си. Всичкият чай в малката колония бе дошъл с тяхната совалка. Да се прахосва подобен лукс бе немислимо. Затова сръбна от хладния чай, но вкусът не му хареса.

— Следващият, когото ще убият, ще съм аз.

— Може би.

— Или ще ме затворят до края на живота ми, ще ме откъснат от семейството.

— Ти сам се откъсна от нас — изтъкна Лусия, — когато се събра с тия склонни към насилие глупаци, които взривиха совалката. Ти ги докара от руините, когато убиха хората на РЛЕ. Ти сам избра да си с тях. Обичам те, Басиа Мъртън. Обичам те толкова, че сърцето ме боли. Но ти си глупав човек. И когато те отнемат от мен, няма да ти простя за това.

— Ти си сурова жена.

— Аз съм лекар — отвърна тя. — Свикнала съм да съобщавам на хората лошите новини.

Басиа надигна чашата с чай, преди съвсем да е изстинал.

— Мога да взема въже или верига от шахтите. Да окача тук пейка. И да се люлеем, докато разговаряме.

— Сигурно ще е приятно — съгласи се Лусия. В този момент патрулът на РЛЕ стигна края на улицата и обърна назад. Сенките им се издължаваха все повече.

— Трябва да се съсредоточим върху добива на литий, за да спечелим пари за колонията — продължи Басиа. — И да открием собствени енергийни източници.

— Така е.

— Не може вечно да разчитаме на енергоклетките от „Барб“. Някой ден корабът ще отлети към Палада, за да продаде рудата. И няма да е тук почти две години.

— Също вярно — потвърди Лусия. Тя допи своя чай и вдигна очи към звездите. — Липсва ми Юпитер в небето.

— Беше красиво — съгласи се Басиа. — Довечера по тъмно имам среща с Кейт и другите.

— Бас — рече тя, сетне въздъхна.

— Те ще искат да отмъстят за Куп. Но това само ще влоши още повече нещата.

— Че какво по-лошо от сегашното положение, питам се?

Басиа мълчеше, замислен за люлката, която би могъл да монтира на верандата. Или да добави водонагревател за банята. Или да построи по-голяма кухня и трапезария зад къщата. За всички неща, които едва ли ще може да направи.

Часовите бяха в далечния край на улицата, почти невидими заради тъмните униформи. Басиа се надигна.

— Можеш ли да ги накараш да не убиват никого повече? — попита Лусия с глас, сякаш го питаше дали иска още чай.

— Мога — отвърна Басиа, но долови лъжата в гласа си.

— Тогава върви.

* * *

Срещнаха се в къщата на Кейт. Пит, Скоти и Ибрахим. Дори Задие дойде, приятелката ѝ Аманда бе останала у дома да наглежда тяхното момче с инфектираното око. Това не беше добър знак. От всички тях Задие бе най-гневна. И с най-гореща кръв. Басиа бе работил с нея на Ганимед и неведнъж тя бе идвала сутрин с насинено око или подпухнали устни от среднощно сбиване в бара. Всички бяха изнервени, объркани, но Задие най-много щеше да настоява да действат.

— Те застреляха Куп — поде Скоти, когато всички се събраха. Не им съобщаваше новина, защото всички бяха присъствали на случката. Всички бяха видели. Но това бе началото на оправдание за нови насилия.

— Хладнокръвно — добави Задие и удари с юмрук дланта си. — Видяхме го всички. Просто го застреляха в лицето пред очите ни.

— Аз имам план — обади се Кейт. — Хората от РЛЕ са събрани...

— Кой ти е позволил да командваш? — попита Задие.

— Мъртри, ето кой.

Задие присви очи, но го пропусна край ушите си. Басиа се намести в края на кушетката. Беше изработена от подръчни материали, дъски от сандъците на кораба и останки от платовете, които фабриката произвеждаше. Кейт имаше малка масичка, направена от местно дърво, поставена пред кушетката. Не беше съвсем равна и чашата с вода на Басиа се бе наклонила на една страна. По стените висяха снимки на семейството на Кейт, двете ѝ сестри, които все още живееха в Пояса, и техните деца. В ъгъла имаше керамична ваза, от която се подаваха изсъхнали клонки и треви.

Твърде домашна обстановка за среща от такъв тип. Беше толкова странно да обсъждат смъртта на десетина офицери от службата за сигурност във всекидневната на Кейт с тази ваза, пълна с клонки.

Скоти бе взел думата и ги убеждаваше да изчакат. Това не бе гласът на разума, а гласът на страха. Пит бе на негова страна и също смяташе, че напрежението не бива да ескалира. Кейт и Задие възразяваха на висок глас. Ибрахим мълчеше, само подръпваше долната си уста и гледаше намръщено в пода.

— Мисля да почакаме Холдън — предложи Басиа в промеждутъка между изказванията.

— Холдън е тук вече цял ден. Какво да чакаме? — озъби се гневно Кейт.

— Той има нужда от време, за да се ориентира в обстановката, да се срещне с нас — продължи Басиа, но гласът му издаваше неговата неувереност. — Нали е посредник. Може да разговаря с управителния съвет на СВП и ООН. Думите му ще имат тежест пред тях. Трябва да го привлечем на наша страна.

— СВП? — попита недоверчиво Задие. — ООН? Какво според теб ще направят за нас? Ще ни пратят телеграма? Мъртри и главорезите му вече са тук! — Тя заби пръст в стената, имайки предвид улицата отвън и часовете с автомати. — Колко от нашите трябва да бъдат убити, преди да започнем да се защитаваме?

— Ние първи убихме — припомни Басиа и мигом съжали за думите си. Всички започнаха да викат, най-вече по него. Той се изправи, сякаш ги предизвикваше. Надяваше се да ги стъписа с едрия си ръст. Почти бе сигурен, че ако реши, Кейт може да го пребие до

смърт. — Тихо! — Те млъкнаха. — Мисля, че имаме някакъв шанс — каза. — Макар и много малък. Ние убихме служители на РЛЕ.

— Аз не... — поде Задие, но Басиа ѝ даде знак да мълчи.

— Те убиха Куп. Направиха го за назидание и за да не се налага да убиват повече, освен ако не ги провокираме. Така че за момента имаме равновесие. Ако никой не предприеме нищо, за да наклони везните, Холдън може да постигне това, за което са го пратили. Може да ни помогне без повече насилие.

Кейт изсумтя презрително и завъртя глава, но Басиа не ѝ обърна внимание.

— Всички заедно участваме в това. И аз имам да губя толкова, колкото и вие. Искаме този човек да бъде на наша страна. Той видя как Мъртри застрелва един от нас. Сега предимството е на наша страна, защото изглеждаме жертвата в този конфликт. Да не променяме настроенията.

Настъпи продължителна тишина. Басиа стоеше в средата на стаята, задъхан от чувствата, с които бе говорил.

— Добре — кимна Ибрахим. Навремето той бе служил в армията. Останалите го уважаваха. Когато най-сетне заговори, в гласа му се долавяше авторитет. Кейт се намръщи, но не каза нищо.

— Добре?

— Добре, големи човече — продължи Ибрахим. — Засега ще играем по твоята свирка. Иди да поговориш с този Холдън. Привлечи го към нас. Той намери твоето момче, нали? Използвай това.

При споменаването на Катоа Басиа усети надигащ се гняв, примесен със срам, но се овладя. Ибрахим беше прав. Имаше някакъв повод да го потърси и да започне разговор с него, може би да пробуди симпатия.

— Ще разговарям с него утре — заяви Басиа и преглътна мъчително.

— Оставяме всичко в твоите ръце, големи човече — каза Ибрахим. Прозвуча като заплаха.

* * *

Басиа пое към вкъщи през мрака на илската нощ. Съжали, че не бе взел фенерче. Съжаляваше много повече за друго — че бе участвал в онази история със совалката, когато загинаха толкова много хора. А после си отидоха офицерите от РЛЕ и Куп. Не искаше и жена му да му се сърди, макар да имаше право. Щеше му се Катоа да бе още жив и те да живеят в дома си на Ганимед. Изобщо да не бяха идвали на Ил. Той се спъна в един камък, падна и си удари коляното. Нямаше как да оправи всички тези неща, но поне трябваше да се досети да си вземе фенерче.

Лусия бе оставила светлините запалени. Ако не го бе направила, Басиа щеше да подмине къщата, без да разбере, че е стигнал. Поне очакваше да се върне при нея. Затова работеше осветлението. За първи път от много време насам Басиа усети, че се усмихва.

Една сенчеста фигура се стрелна от мрака към задната врата. Преди да успее да помисли, Басиа се хвърли напред. Фигурата се сви пред вратата, по-дребна от него, изплашена. Фелсия.

— Татко! Стресна ме!

— О, миличка, съжалявам. Не видях, че си ти. Мярнах някого да се прокрадва и хукнах след него.

Фелсия се усмихна, но очите ѝ бяха насълзени, а устните трепереха.

— Добре, хайде да влизаме.

— Фелсия. — Той сложи ръка върху дръжката на вратата. — Защо се промъкваш у дома посред нощ?

— Бях навън, на разходка. — Тя отмести очи, за да не среща погледа му.

— Моля те, миличка, кажи ми, че си била с момче.

— С момче бях — потвърди тя, но все още не го поглеждаше.

— Фелсия.

— Татко, заминавам със следващата совалка — заяви тя и най-сетне вдигна глава. — Отивам горе. Когато Холдън ги накара да пуснат „Барбапикола“, аз ще бъда на борда. От Палада ще намеря кораб за Церера. Мама ще се обади на един неин стар преподавател от Церерския медицински университет, за да ми уреди интервю за подготвителни курсове по медицина в „Хадриан“ на Луната.

Басиа имаше чувството, че са го ударили с юмрук в слънчевия сплит. Болката бе толкова силна, че не можеше да си поеме дъх.

— Заминавам, татко.

— Не — рече той. — Никъде не заминаваш.

13. ЕЛВИ

Дядото на Елви се бе оженил на стари години повторно. Новият му съпруг беше немец с весел смях, снежнобяла брада и жизнерадостен цинизъм относно човечеството. Това, което помнеше за дядо Райнард, бе, че винаги имаше подръка някоя поговорка или епиграма. За всеки случай. Заради това го бе смятала за мъдър и начетен, макар че всъщност често не разбираше какво иска да каже с тях.

Едни думи помнеше добре: „Веднъж е никога. Дваж е винаги“.

Когато совалката полетя надолу, тя знаеше — всички знаеха, — че някой е поставил експлозиви на площадката, ала събитията, които последваха, някак си изтикаха тази мисъл встрани, накараха я да избледнее. Някой от поясните бе извършил нещо ужасно, но той оставаше безлик, анонимен, нереален. Доктор Мъртън правеше всичко по силите си, за да спаси ранените и да успокои пострадалите. Дъщеря й Фелсия, отведена на най-далечния пост на човечеството, имаше амбиции да се върне и да учи на Земята. Ансън Котлер и сестра му Кани бяха помогнали на Елви да сглоби къщичката си. Самиш Ои с неговата доброжелателна усмивка. Керъл Чиуиуи. Ейрин Санчес. Те всички бяха толкова мили с Елви, че тя някак бе забравила за смъртта на губернатора.

Ала изчезването на Рийв и хората от отдела за сигурност беше „дваж“ и сега вече Елви гледаше по друг начин на колонията, на учените от РЛЕ и на своята къщурка. Защото заплахата от насилие вече не беше „никога“. Беше „винаги“.

— Видяхте ли нещо друго? — попита Мъртри.

— Не — отвърна Елви. — Мисля, че не.

— Доктор Окойе, зная, че преживяването е било неприятно за вас — продължи шефът на отдела за сигурност, — но искам да си спомните дали се е случило нещо друго, докато сте били там. Всякакви

подробности. Човекът, когото мярнахте да се връща, мъж ли беше, или жена?

Не така работеха спомените, разбира се. Не можеш просто да се насилиш и те да се пробудят, най-много да получиш фалшиви образи. Ала не знаеше как да го обясни на Мъртри и затова само поклати глава.

— Съжалявам — промълви.

— Няма нищо — каза той с тон, в който се долавяше нескрито разочарование. — Ако си спомните нещо друго, моля, съобщете ми го веднага.

— Разбира се.

— Сега добре ли сте?

— Мисля, че да. Защо?

— Посредникът на ООН искаше да разговаря с вас. Но не сте длъжна да се съгласите. Само ми кажете и ще го натиря.

— Не, нямам нищо против — рече тя, но си помисли: „Джеймс Холдън иска да разговаря с мен?“. — А трябва ли... искам да кажа... има ли нещо специално, което трябва да му кажа? За работата?

Истината беше, че нямаше търпение да напусне този кабинет. Удълженият трийсет и четири часов ден на Нова Тера объркваше представата ѝ за това колко време е прекарала тук, но беше дошла при Рийв по тъмно и бе прекарала нощта в една от килиите. Остана там, докато Мъртри и хората му се спуснат от кораба и обезопасят града, а сега отново бе сутрин. Значи цели два дни по местния стандарт. Около три земни.

— Капитан Холдън трябва да разбере колко сериозно е положението тук — отбеляза Мъртри. — Той пристигна, смятайки, че има две страни, и вероятно има идеята да потърси начин за помирение. Ала трябва да му внушим, че не така ще се решат проблемите.

— Ще помогна с каквото мога, разбира се.

— Благодаря ви — кимна Мъртри.

— Още нещо.

Мъртри повдигна вежди и наклони глава към нея. Не каза „да, госпожице?“, но се подразбираше от жеста му.

— Аз работя в моята къща. Там са изследванията ми, материалите. Мога ли да се върна, или е извън охраняемата област?

— Ще се върнете, разбира се, докторе. Едно нещо трябва да разберат хората тук — че няма да им дадем и сантиметър от нашето. Който и да е направил това, няма да победи.

— Благодаря ви.

За миг лицето на Мъртри придоби суров вид. Очите му станаха безизразни като на лабораторните животинчета, които тя жертваше. Изглеждаше мъртъв.

— Няма защо — произнесе той.

* * *

Докато крачеше по улицата, Елви се чувстваше неспокойна, но нищо повече. Малката обсада, която бе преживяла в сградата на службата, докато дойде спасителният отряд, бе дълго и неприятно преживяване. Но сега в града често имаше и познати лица. Две жени с униформи на РЛЕ и бронезилетки прекосиха улицата пред нея, стиснали автомати. Още като ги видя, тя се почувства в безопасност. А и Холдън също бе пристигнал. Със сигурност нещата ставаха такива, каквито трябваше да бъдат. Имаше признаци за подобрене. Засега и това бе достатъчно.

Видя друг мъж от охраната, стоеше на пост пред магазина.

— Доктор Окойе — кимна ѝ той.

— Господин Смит — отвърна тя.

Беше посещавала няколко пъти салона, откакто пристигна на Нова Тера. Освен интимните срещи на влюбените двойки в къщурките на учените и официалните заседания в общинската зала това бе единственото място в селището, където можеше да се иде — стига да не открие религията. Имаше чувството, че долавя неуловими признаци за пристигането на Джеймс Холдън. Преди това бе само една колония, селище на хора, останали без водач, който да ги командва и насочва. Но сега един човек седеше на масата в дъното на помещението, сякаш бе местен жител, дошъл да похапне. Седеше, облегал се на лакти, и говореше с Файез, ала от него се излъчваше власт и авторитет. Сякаш притежаваше пространството около себе си. Това, което доскоро принадлежеше на всички, сега бе царството на Джеймс Холдън. Елви усети, че сърцето ѝ започва да пърха от пробудена надежда.

Беше виждала Холдън по новините. В началото на войната между Марс и Пояса той бе най-важният човек в Слънчевата система и макар с годините славата му да бе избледняла, така и не бе отминала напълно. Джеймс Холдън беше емблематична фигура. За някои той бе символ на триумфа на един-единствен кораб над правителства и корпорации. За други — агент на хаоса, който разпалваше войни и заплашваше установения ред в името на идеологическата чистота. Но за какъвто и да го смятаха хората, нямаше съмнение в едно — че е важен. Той бе човекът, който спаси Земята от протомолекулата. Човекът, предизвикал краха на „Мао-Квиовски“. Установил първия контакт с извънземния артефакт и отворил вратите, водещи към хиляди различни светове.

На живо изглеждаше различен от образа на екрана. Имаше широко лице, но не чак толкова. Мека и гладка кожа, непокранала от годините в космоса. В тъмнокафявата му коса се мяркаха сиви кичури, но очите му бяха все така сапфиреносини. Докато го гледаше, Холдън се почеса по брадичката и кимна на нещо, което Файез му казваше. Несъзнателен, мъжествен жест, който накара Елви да си помисли за едри животни — лъвове, горили, мечки. От него не се излъчваше заплаха, а сила и тя за първи път осъзна, че човекът, който ѝ бе познат само от екрана, стои в едно помещение с нея и диша същия въздух.

— Добре ли сте?

Елви се сепна. Мъжът, който зададе въпроса, бе висок, блед, мускулест. Заради бръснатата глава и голямото шкембе приличаше на едро бебе. Той положи ръка на рамото ѝ, за да я подкрепи.

— Добре? — отвърна тя и кой знае защо го произнесе като въпрос.

— За миг придобихте странен вид. Сигурна ли сте, че с вас всичко е наред?

— Трябва да се срещна с капитан Холдън — рече тя, като се опитваше да се съвземе. — Името ми е Елви Окойе, аз съм от РЛЕ. Екзобиолог.

— Елви! — провикна се Файез и ѝ махна с ръка.

Тя кимна и бледият мъж я придружи до масата, където седяха Файез и Холдън. Джеймс Холдън спря погледа си върху нея.

— Това е Елви — представи я Файез. — Познаваме се от горния университет.

— Здравейте — промърмори Елви с изтънял гласец. После се покашля.

— Приятно ми е да се запознаем. — Холдън стана и протегна ръка. Елви се здрависа с него сякаш бе обикновен човек. Гордееше се, че се владее толкова добре.

— Сядай — подкани я Файез и побутна един стол. — Тъкмо разказвах на капитана за проблема с ресурсите.

— Все още не е проблем — рече Елви. — Но ще стане.

Холдън въздъхна и опря пръсти едни в други.

— Надявам се да стигнем до споразумение, което ще е равнопоставено за всички.

Елви се намръщи и наклони глава.

— Как смятате да го направите?

Холдън повдигна вежди. Файез се наведе към нея.

— Разговаряхме за ресурси като литий и пари — обясни той и се обърна към Холдън. — Тя си мисли за храна и вода. Беше в друг контекст.

— Няма ли достатъчно вода? — попита Холдън.

— Има — отвърна Елви, молейки се да не се изчерви. Разбира се, че говореха за мините с литий. Трябваше да се досети. — Искам да кажа, вода има. И храна. Но това създава проблем. Намираме се сред напълно чужда биосфера. Всичко на това място е различно от нещата, с които сме свикнали. Изглежда, животът тук е изцяло бихирален.

— Наистина ли? — попита Холдън.

— Елви, никой не знае какво означава това — намеси се Файез.

Холдън се престори възпитано, че не го е чул.

— Но животните и насекомите тук изглеждат... е, не съвсем познати, но имат очи и други неща.

— Защото са претърпели същия селективен натиск — обясни Елви. — Някои от тези неща са просто удачна идея. На Земята очите са еволюирали четири или пет пъти в различни времена. Летенето поне три пъти. Повечето животни имат уста близо до сензорните си органи. Степента на едромащабни морфологични сходства въпреки подлежащите биохимични различия само потвърждава факта, че сме изправени пред изумителни научноизследователски възможности. Информацията, която успях да пратя досега, ще е достатъчна за

пълноценни изследвания за цяло поколение напред, а едва съм одраскала повърхността.

— А проблемът с ресурсите? — попита Холдън. — От какво имате нужда?

— Въпросът не е от какво имаме нужда — отвърна Елви. — А какво *представяваме*. От гледна точка на местната среда ние сме мехури с вода, йони и високоенергийни молекули. Все още сме чужди, ала рано или късно някой ще се досети как да ни използва.

— Като например някой вирус? — предположи Холдън.

— Дори вирусите приличат повече на нас от това, което виждаме тук — рече Елви. — Вирусите имат нуклеинови киселини. РНК. Те са еволюирали с нас. Когато нещо тук се досети как да се храни от нас, вероятно резултатът ще е катастрофален.

— Катастрофален — повтори Холдън и я погледна учудено.

— Предимството ни поне засега е, че сме по-стара биосфера. Доколкото можем да определим, местната флора и фауна е започнала да еволюира едва преди милиард и половина години. Разполагаме с доста сигурни доказателства, че имаме един милиард години преднина пред нашите домакини. И някои от нашите стратегии може да сработят срещу тях. Ако успеем да изградим антитета срещу протеините, използвани от местните, може би ще можем да ги отблъснем като поредната инфекция.

— Или пък не — обади се Файез.

— Една от причините, поради които се съгласих да дойда тук — продължи Елви, — бе обещанието да направим всичко както трябва. Очаквахме да живеем в изолирана среда. Да имаме купол. Да изучаваме планетата и да бъдем отговорни за начина, по който я третираме. РЛЕ прати учени. Изследователи. Специалисти по поддържане и опазване на една сложна екосистема.

Гласът ѝ бе малко по-силен, отколкото ѝ се искаше. Жестовете ѝ — по-невъздържани, думите ѝ бяха изпълнени със спотаен гняв. Невероятно сините очи на Холдън бяха втренчени в нея и тя усещаше, че е приковала изцяло вниманието му. Дълбоко в себе си осъзнаваше какво става. Беше изплашена и наранена, чувстваше се виновна, задето бе повела Рийв и останалите към тяхната гибел. Досега бе успяла да потиска тази мисъл, но сега тя се надигаше. Говореше за биология и научни изследвания, но това, което всъщност искаше да каже, бе:

„Помогнете ми. Всичко се обърка и никой не може да ми помогне. Никой, освен вас“.

— Само че, когато пристигнахте тук, вече имаше колония — довърши Холдън. Гласът му бе топъл и мек като пуловер. — Колония, създадена от група хора, които имат не една и две причини да не вярват на корпорациите. И на правителствата.

— Изглежда толкова спокойно тук — рече Елви. — И красиво. И е така. Тази планета може да ни научи на неща, за които не сме и мечтали. Но всичко се обърка.

Файез въздъхна.

— Права е — кимна. — Литият може да носи добри печалби, но помислете си само колко е странно това място. Нищо чудно да притежава някои скрити заплахи, за които дори да не подозираме. А междувременно ние започнахме да се избиваме помежду си.

— Разбрах какво казвате — отвърна Холдън. — Но ще ми трябва известно време да се запозная с обстановката. И най-вече да разгада тази история с избиването. Но ви обещавам, че в списъка със задачи за решаване на едно от челните места ще е издигането на този ваш купол. Независимо какво ще ми струва това.

— Благодаря ви — рече Елви.

— Повечето от тукашните са наистина добри хора — добави Файез. — Говоря за поясните. Изминаха вече няколко месеца и мога да се закълна, че те не са чудовища. Нещастни копелдаци, тръгнали да си търсят късмета по широкия свят. А и „Роял Лиценз“ е доста отговорна компания. Прегледайте историята им и няма да намерите и едно съобщение за незаконна печалба и корупция. Те наистина се опитват да вършат всичко както трябва.

— Зная — кимна Холдън. — Наистина ми се ще това да улесни нещата.

— А, капитане? — намеси се мъжът, който приличаше на едро бебе.

— Еймъс?

— Току-що пристигна поредният наръч глупости от ООН за вас. Холдън въздъхна.

— Трябва ли да го чета?

— Не виждам как биха могли да ви накарат — отвърна Еймъс. — Предположих, че ще го игнорирате.

— Благодаря ти. Позна. — Холдън се обърна към своите събеседници. — Боя се, че ще трябва да отделя малко време на бюрокрацията. Оценявам това, че дойдохте да поговорите с мен. Търсете ме винаги, когато смятате, че имате нужда.

Файез се изправи и Елви го последва след секунда. Подадоха ръце на Холдън, после двамата напуснаха помещението. Файез тръгна с нея по улицата. Докато минаваха покрай Хасан Смит, той им кимна и намести автомата на ремъка.

Слънцето сияеше в яркосиньото небе. Тя знаеше, че е по-малко от земното и спектърът от светлина клони към оранжево, но въпреки това вече го възприемаше като нещо познато. Както и трийсет и четири часовото денонощие и малката сглобяема къща.

— Прибиращ ли се? — попита я Файез.

— Би трябвало. Не бях излизала, преди да отида при Рийв. Предполагам, че всички мои анализи са приключили. Вероятно ме чакат стотици гневни съобщения.

— А, сигурно — кимна той. — Значи вече си по-добре?

— Ти си третият, който ми задава този въпрос днес — погледна го Елви. — Да не би да се държа така, сякаш нещо не е наред с мен?

— Малко — призна Файез. — Но имаш право да си странна.

— Добре съм — увери го тя. Ръката ѝ все още бе изтръпнала на мястото, където я бе докоснал Холдън. Тя разтърка кожата. Отсреща по улицата крачеше поясно момиче с наведена глава и затъкнати в джобовете ръце. Зад нея Мъртри и Чандра Уей я гледаха с нескрито подозрение, стиснали автомати. Полъхна вятър и вдигна малки пясъчни вихрушки. Елви искаше да се прибере в къщата. Да се върне на „Едуард Израел“ и да отлети за дома. Ала същевременно осъзнаваше, че за нищо на света не би напуснала Нова Тера. Спомняше си как, когато бе малка и разтревожена от нещо, се гушваше в майка си и плачеше. Повтаряше ѝ, че иска да си е у дома — само че тогава си беше у дома. Нещо подобно изпитваше сега.

— Не го прави — подхвърли Файез.

— Какво да не правя?

— Не се влюбвай в Холдън.

— Не разбирам за какво говориш.

— В такъв случай наистина не го прави — повтори Файез с цинична усмивка и пое в друга посока.

14. ХОЛДЪН

— Това е първата колониална арбитражна среща — заговори Холдън, загледан в камерата в другия край на масата. — Името ми е Джеймс Холдън. Представител на колонията на Нова Тера...

— Ил — поправи го Керъл.

— ... е Керъл Чиуиуи, колониален координатор. От страна на „Роял Лиценз Енерджи“ присъства шефът на отдела за сигурност Адолфъс Мъртри.

— Как точно се случи това? — попита Керъл. Гледаше към Мъртри, докато произнасяше тези думи, лицето ѝ бе непроницаемо. Холдън си помисли, че вероятно от нея ще излезе добър играч на покер.

Мъртри ѝ се усмихна. Лицето му бе също толкова неразгадаемо.

— Кое е това?

— Знаете добре за какво говоря — тросна се Керъл. — Какво правите тук? Вие сте наеман охранител. Нямате власт да...

— Вие ме поставихте в това положение — прекъсна я Мъртри, — когато убихте колониалния губернатор. Забравихте ли? Голямата експлозия? Корабът, който се разби. Такова нещо трудно се пропуска.

Холдън въздъхна и се облегна на неудобния стол. Ще ги остави да се разправят известно време, нека изпуснат парата, а сетне ще тропне с крак и ще върне обсъждането към най-важните теми.

РЛЕ бяха предложили преговорите да се водят на борда на совалката или на „Едуард Израел“, където щеше да е далеч по-удобно. Но заселниците настояха това да стане в селището. Което означаваше, че вместо в кресла от заемащ формата на тялото гел ще трябва да седят на това, което местните бяха изработили от подръчни средства. Плотът на масата бе карбонова плоча, монтирана върху четири метални крака, помещението едва побираше нея и трите стола. На малка стенна лавица имаше димяща кана с кафе и изпаренията ѝ придаваха горчив вкус на въздуха. Еймъс се облягаше на вратата, скръстил ръце с

изражение, което бе някъде на кръстопътя между скуката и сънливостта.

— ... безкрайни обвинения без никакви доказателства, които да подкрепят престъпните ви намерения да заграбите... — говореше Керъл.

— Достатъчно — прекъсна я Холдън. — Стига с тези ядни изблици. Тук съм по молба на ООН и СВП, за да помогна за постигането на съгласие, което ще позволи на РЛЕ да продължи с научноизследователската дейност, за която е получила лиценз, и да помогне на хората, живеещи на Нова Тера...

— Ил.

— На Ил, да не пострадат при този процес.

— А какво ще стане със служителите на РЛЕ? — попита тихо Мъртри. — Те могат да пострадат, така ли?

— Не — отвърна Холдън. — Те също не бива да пострадат. Но в светлината на последните събития целта на тези срещи леко се промени.

— Видях само един човек, когото убиха, откакто пристигна Холдън, и той лежи на вашата съвест — подхвърли Керъл на Мъртри.

— Госпожо координатор — каза Холдън, — не бива да има повече нападения срещу персонал на РЛЕ. Този въпрос не подлежи на обсъждане. Няма да можем да постигнем каквото и да е споразумение, докато всички тук не бъдат сигурни, че са в безопасност.

— Но той...

— А вие — продължи Холдън, сочейки Мъртри — сте убиец и аз ще направя всичко възможно да бъдете изправен пред съда и наказан с цялата строгост на закона...

— Нямате...

— ... веднага щом се върнем в някоя част на космоса, където цари законност и ред. Което ни отвежда до първата тема за обсъждане. Съществуват две противоположни искания относно въпроса кой има право да ръководи тази експедиция. Трябва да определим кой ще налага закона тук.

Вместо отговор Мъртри извади от джоба си навит на руло дисплей. Разгъна го на масата и върху дисплея се появи текстът от документа на ООН, даващ лиценз на РЛЕ за научна експедиция на

Нова Тера. Керъл изпръхтя презрително и го бутна през масата към него.

— Да — рече Холдън. — РЛЕ има легален мандат от ООН, който им предава контрола върху тази планета за времето на тяхната научна мисия. Но не можем да пренебрегнем факта, че на Нова Тера, или Ил, са живели хора месеци преди този лиценз да е бил издаден.

— Не, не можем — заяви Керъл.

— Затова трябва да потърсим компромис — продължи Холдън, — който ще позволи на РЛЕ да свърши работата, за която е тук. Работа, от която — надяваме се — ще имаме полза всички, включително и колонистите. Това е нов свят. Възможно е да съществуват огромен брой опасности, за които не си даваме сметка. Но този компромис трябва също така да позволи на местните жители да придобият статут на самоуправление.

Еймъс изхърка, притворил очи, главата му клюмна, той се сепна и я вдигна рязко.

— Накратко казано — не спираше Холдън, — искам РЛЕ да се захванат с наука, а колонистите да продължат да живеят своя живот и никой повече да не бъде убиван. Как ще го постигнем?

Мъртри наклони стола си назад, вдигна ръце и сплете пръсти на тила си.

— Одеве подчертахте дебело — заговори той, — че ще се погрижите на всяка цена да бъда арестуван веднага щом се озовем в цивилизования космос.

— Да.

— Но по моя сметка *колонистите* — той произнесе с насмешка тази дума, — досега са избили поне двајсетина от моите хора.

— И когато узнаем кои са виновниците — заяви Холдън, — те също ще бъдат пратени обратно в Слънчевата система и изправени на съд.

— Сега пък детектив ли сте? — изгледа го подигравателно Мъртри. Холдън усети, че по гърба му пробягват тръпки, и се огледа, сякаш очакваше в стаята да се появи Милър.

— Смятам, че офицерите от отдела за сигурност на РЛЕ трябва да продължат разследването на тези престъпления, работейки в сътрудничество с господин Бъртън и мен.

— Почакайте — вдигна ръка Керъл, — няма да му позволя...

— Само разследване. Никакви процеси, нито наказания, единствено задържане, и то с изричното ми съгласие.

— С изричното ви съгласие? — повтори Мъртри, като произнасяше бавно всяка дума. Той се усмихна. — Ако те позволят на хората ми да продължат да разследват убийствата, докато ние тук водим преговори, ако ни позволят да се защитаваме и гарантират, че всеки, срещу когото има неоспорими доказателства, ще бъде задържан за бъдещ процес, тогава съм съгласен.

— Разбира се, че е съгласен! — извика Керъл. — Нужно му е да протака, за да ни види сметката!

Холдън я погледна намръщено.

— Обяснете.

— Ние все още не сме самоподдържаща се колония. Имаме кораб на орбита. Той ни доставя енергоклетки и ни пуска храна и припаси, ала засега не можем да разчитаме да си осигуряваме прехраната. Дори да си набавим семена, посевите ни едва ли ще покълнат заради чуждите микроорганизми в почвата. Имаме отчаяна нужда от складове с храна, торове, медицински средства.

— Всичко това РЛЕ с радост ще ви... — поде Мъртри.

— Затова пък разполагаме с най-богатите залежи от литий, които познава човечеството. С тази руда ние можем да си купим всичко, което ни трябва. Само че „Израел“ не позволява на „Барбапикола“ да прати совалката, за да натовари последния добив, и заплашва да спре кораба ни, ако се опита да напусне орбита.

— Ние държим правата за разработка на природните залежи на Нова Тера — обяви Мъртри. — Така е според документите на ООН.

Керъл удари с длан масата, звукът прозвуча като изстрел в тясната стая.

— Виждате ли? Игра на изчакване. Достатъчно му е да ни попречи да продаваме принадлежащия ни по право добив и скоро няма да има значение кому принадлежи това право. Дори ако ни го прехвърлят, ще бъде твърде късно и всички ще измрем от глад.

— Тоест — попита Холдън — вие настоявате да продължите с товаренето на литиева руда на „Барбапикола“, докато се обсъждат правата върху нея?

Керъл отвори уста, затвори я и скръсти ръце.

— Да — заяви тя.

— Добре — кимна Холдън. — Струва ми се съвсем справедливо. Който и да спечели правото да продава тази руда, тя трябва да бъде транспортирана и „Барб“ е не по-лош избор от всеки друг.

Мъртри повдигна рамене.

— Хубаво. Ще позволим на совалката да кацне и да възстанови транспорта на рудата. Но рудодобивът е свързан с известни проблеми.

— Да чуем — подкани го Холдън.

— Те използват експлозиви. От същия тип, който бе използван, за да свалят совалката, при което загина губернаторът. Докато тези хора имат неограничен достъп до експлозивите, моите хора са в опасност.

— И какво предлагате? — попита Холдън.

— Искам право на контрол.

— Значи ще ни позволите да транспортираме руда, която не ни позволявате да добиваме? — ахна Керъл. — Типични корпоративни игрички.

— Не съм казал това — възрази Мъртри и опря ръце на масата в жест, говорещ „успокой се“. Универсален жест, помисли си Холдън. — Казвам само, че ще държим при нас експлозивите, когато не се използват, и вашите миньори ще ги изписват според нуждите. Така нищо няма да изчезва, за да се появи по-късно под формата на бомба в тръба.

— Керъл, не смятате ли искането за справедливо? — погледна я Холдън.

— Ще забави процеса, но мисля, че може да го обсъдим — отвърна тя.

— Добре. — Холдън се изправи. — Засега спираме дотук. При следващата среща ще говорим за предложението на ООН относно управлението на колонията и ще се заемем с подробностите. Освен това трябва да обсъдим опазването на околната среда.

— Но СВП... — поде Керъл.

— Да, имам препоръки и от Фред Джонсън, те също ще бъдат дискутирани. Бих искал до края на седмицата да пратя подробен доклад на ООН и СВП и да получа от тях напътствия. Приемате ли?

Мъртри и Керъл кимнаха едновременно.

— Чудесно. Държа вие двамата да сте до мен днес, когато запознавам хората на общото събрание с досегашния ни напредък.

Нещо като първа проява на добра воля и солидарност.

Мъртри стана и мина покрай Керъл, без да я поглежда и да ѝ подава ръка.

Добра воля и солидарност? Как ли пък не.

* * *

— И така — обърна се Еймъс към Холдън, когато излезе от общото събрание. — Как мина?

— Явно съм се справил добре — въздъхна Холдън. — Защото всички са *много* ядосани.

Известно време двамата крачеха мълчаливо по прашната улица. Накрая Еймъс каза:

— Странна планета. Вървим под открито небе, а няма никаква луна.

— Разбирам те. Умът ми продължава да търси Орион и Голямата мечка. Още по-странното е, че ги намирам.

— Това не са те — посочи Еймъс.

— О, зная. Но когато очите ми се втренчат в тези звезди, сякаш ги подреждат по познатия начин.

Настъпи нова пауза, след което Еймъс отбеляза:

— Това май беше нещо като метафора, а?

— Нещо такова.

— Да те черпя една бира? — Бяха стигнали вратата на салона.

— Може би по-късно. Искам да се поразходя. Нощният въздух тук е толкова приятен. Напомня ми за Монтана.

— Добре, ще се видим по-късно. Гледай да не те застрелят, отвлекат или нещо от тоя род.

— Ще се постарая.

Холдън се отдалечи бавно, вдигайки прахоляк при всяка стъпка. Сградите светеха в мрака, единствените човешки обиталища на цялата планета. Единствената цивилизация сред пустошта. Той се замисли над това и продължи напред.

Стигна доста извън града и вече не виждаше мъждивите му светлини, когато забеляза пред себе си синкаво сияние. Не беше лесно

да го улови с поглед, сякаш ту се появяваше, ту изчезваше. То осветяваше въздуха и същевременно не озаряваше нищо.

— Милър — досети се Холдън, без да се озърта.

— Здравсти, хлапе.

— Трябва да поговорим — довърши вместо него Холдън.

— Не е смешно, откакто ти взе да го казваш — отвърна детективът, пъхнал ръце в джобовете си. — Заради мен ли излезе на открито? Признавам, че съм леко поласкан, като имам предвид другите ти проблеми.

— Какви други проблеми?

— Ами например онези бордеи, пълни с бъдещи трупове, с които се мъчиш да се държиш сякаш са зрели хора. Няма начин всичко това да не завърши с много кръв.

Холдън се обърна и го погледна намръщено.

— Бившето ченге ли говори сега? Или зловецата протомолекулна кожена кукла?

— Не зная. И двете — отвърна Милър. — Ако искаш сянка, ще ти трябва светлина и нещо, което да застане на пътя ѝ.

— Може ли за малко да заема ченгето?

Милър повдигна вежди по начина, по който го правеше, докато беше жив.

— Да не би да искаш от мен да използвам мозъка ти, за да накарам тези маймуни да спрат да се избиват заради шепа цветна пръст?

— Не — въздъхна Холдън. — Само съвет.

— Добре. Готово. Мъртри е психопат, попаднал най-сетне на място, където може да върши всичко, за което си е мечтал през целия си досегашен живот. На твое място бих оставил Еймъс да го гръмне. Керъл и онази сбирщина фермери са живи само защото са прекалено отчаяни, за да осъзнаят колко са глупави. Вероятно ще изпукат от инфекция и глад до края на годината. Най-много след осемнайсет месеца. Твоите приятелчета Авасарала и Джонсън ти натикаха окървавен нож в ръцете, а ти си мислиш, че го правят, защото ти вярват.

— Знаеш ли кое мразя най-много в теб?

— Шапката ми?

— Това също — кимна Холдън. — Но мразя най-вече, че твърде често се оказваш прав.

Милър кимна и се загледа в нощното небе.

— В граничните райони законът често се пренебрегва — подхвърли Холдън.

— Така е — съгласи се Милър. — Но още преди да пристигнеш, това място вече е било сцена на престъпление.

— Взривяването на транспортната совалка беше...

— Не това — прекъсна го Милър. — Говоря за цялата планета.

— Напоследък все по-често ми се налага да карам хората да ми обясняват какво имат предвид.

Милър се засмя.

— Да не мислиш, че някой е построил тези кули и сгради и просто ги е зарязал? Цялата планета е сцена на убийство. Пуст апартамент с топла храна на масата и пълен с дрехи гардероб. Поредната история с надписа „кротоун“ на някое дърво^[1].

— Северноамериканските колонисти, които...

— Само че — не му обърна внимание Милър — хората, изчезнали тук, не са тъпи европейци, които са се наврели там, където не трябва. Нещата, които са живели тук, можели да преобразяват планети така, както ние преустройваме кухнята. Те са имали отбранителна мрежа на орбита, която е в състояние да изпепели Церера, в случай че се приближи твърде много.

— Чакай, отбранителна мрежа?

Милър пак не му обърна внимание.

— Празен апартамент, изчезнало семейство, зловеща картина. Но това тук е като да откриеш изоставена военна база. Изтребители и летящи танкери на пистата, но без помен от пилотите. Вещаещи зло амулети. Нещо ужасно се е случило тук. Това, което трябва да направиш, е да накараш всички да си тръгнат.

— Да бе — въздъхна Холдън, — като че ли ще се получи. Всъщност, с тези спорове по въпроса кой има право да живее тук може би няма да е зле да въведем и трета страна.

— Никой не трябва да живее тук — подчерта Милър. — Освен ако не искаш скоро да останат само трупове.

— Какво, по дяволите, трябва да означава това?

Милър килна шапката си назад и погледна към звездите.

— Така и не престанах да я търся, нали? За Джули говоря. Дори когато вече беше мъртва, когато видях трупа ѝ, пак не спрях.

— Така е. Продължаваш да ми вдъхваш страх, но е вярно.

— Е, тук е същото. Не ми харесва, но освен ако не се случи нещо, ние ще продължаваме да се пресягаме и да се пресягаме, докато накрая разберем кой е направил всичко това.

— И после какво?

— И после ще сме го открили — отвърна Милър.

* * *

Мъж, когото Холдън не познаваше, го чакаше в покрайнините на селището. Висок поясен, набит и дебеловрат. С едри, яки ръце, които потъркваше нервно. Холдън трябваше да положи усилие да не постави ръка на дръжката на пистолета.

— Помислих, че сте се изгубили — рече мъжът.

— Не, всичко е наред. — Холдън протегна ръка. — Джим Холдън. Познаваме ли се?

— Басиа. Басиа Мъртън. От Ганимед.

— Да, всички тук сте от Ганимед, нали?

— Горедолу.

Холдън млъкна в очакване мъжът да заговори. Басиа отново се зае да потърква ръце.

— И така — подхвърли след време Холдън. — Господин Мъртън. С какво мога да ви помогна?

— Вие открихте сина ми. Там... преди. Намерихте Катоа — заговори несигурно Басиа.

На Холдън му бяха нужни няколко секунди, за да направи връзката.

— Малкото момче на Ганимед? Вие сте приятелят на Пракс.

Басиа кимна, главата му се движеше твърде бързо, като изплашена птица.

— Заминахме от там. Аз, жена ми и двете ми деца. Имахме възможност да се качим на „Барбапикола“, а и смятах, че синът ми е мъртъв. Той беше болен, ако си спомняте.

— От същото, от каквото страдаше дъщерята на Пракс. Срив на имунната система.

— Да. Само че, когато заминавахме, той е бил още жив. В лабораторията, където го открихте. Аз зарях сина си.

— Може би — рече примирително Холдън. — Няма начин да знаете със сигурност.

— Аз съм сигурен. Сигурен съм. Но доведох семейството си тук. За да запазя поне тях.

Холдън кимна. Не каза: „Това е чужд свят, пълен с опасности, за които дори не подозирате, на всичкото отгоре не ви принадлежи. И си помислихте, че тук ще сте в безопасност?“. Едва ли с това щеше да му помогне.

— Никой няма да ни накара да си тръгнем — заяви мъжът.

— Ами...

— Никой няма да ни накара да си тръгнем — повтори Басиа. — Запомнете това.

Холдън кимна отново. След около минута Басиа се обърна и се отдалечи. „Ако този не е член на съпротивата, то със сигурност знае кои са“ — помисли си Холдън. Ще трябва да го държат под око.

Ръчният му терминал подаде сигнал.

— Джим? — обади се Наоми. В гласа ѝ се долавяше безпокойство.

— Тук съм.

— Нещо се е случило долу. Засичаме масивен изблик на енергия в твоя район и... ааа...

— А?

— Движение.

[1] Думата „Croatoan“ е била изписана на едно дърво на остров Роаноук, където през 1590 г. мистериозно изчезнали жителите на малка колония. — Б.пр. ↑

15. ХЕЙВЛОК

Постепенно Нова Тера приемаше облика на познато място. Единственият голям континент на планетата и дългата върволица от острови се изнизваха под „Едуард Израел“ на всеки осемдесет и осем минути, като орбиталният период и въртенето на планетата си съдействаха, за да покажат леко изменен образ всеки път, когато Хейвлок поглеждаше. Очертанията на континента и островите пробуждаха у него названия, които едва ли щяха да съвпаднат някога с официалните. Най-големият южен остров беше Голям Манхатън, защото контурите му напомняха на североамериканския остров. Островите Кучешка глава бяха разпръснати насред гигантския океан и му приличаха на муцунката на коли. Това, което наричаше Плато на червеите, бе всъщност огромна мрежа от реки на континента, всяка една по-дълга от Амазонка и Нил. На север беше Полумесечният град, всъщност лабиринт от извънземни постройки и руини, наподобяващи изрисувана в комикс луна.

Малко по-нататък, върху кафеникавата равнина, беше черната точка на Първо кацане, като избързала пъпка от начеващ обрив. Изглеждаше толкова мъничка, когато корабът прелиташе над нея нощем — единственият източник на светлина. Долу имаше толкова много неща, причудливи места и екосистеми, които им предстоеше да открият, много повече, отколкото някога е имало на Земята. Толкова по-странно бе, че хората се биеха помежду си и умираха насред тази неизучена пустош. Ала някак си беше неизбежно.

Мъртри вдигна глава на екрана, заслушан в доклада на Хейвлок. Гравитацията бе променила израза на лицето му, придърпвайки надолу бузите и очите. Всъщност, караше го да изглежда по-добре. Някои хора просто бяха създадени за гравитационния кладенец.

— Имахме инцидент с Пиърс и Джилет.

— Тези двамата не бяха ли морски биолози?

— Джилет е такъв. Пиърс е специалист по почвите. Нищо повече от домашна свада, но показва, че напрежението расте. Тези хора са дошли тук да работят, а ги държим на орбита. Оглеждат повърхността със сензори, хвърлят по някоя високоатмосферна сонда, но това е като да пробутваш на освирепял от глад бисквита, докато от кухнята се носи аромат на печено месо. Започват да се пропукват по шевовете.

— Изглежда напълно обяснимо — каза Мъртри.

— А и не понасят нулевата гравитация. Тъпчат се от сутрин до вечер с лекарства против повръщане. Изненадан съм, че не са пуснали тези гадости и по водопровода.

Мъртри се усмихваше нехайно. Хейвлок искаше да му подхвърли идеята за втора колония. Може би някъде в умерения пояс, на брега на река. Така хората от експедицията ще се захванат за работа, а проблемът със заселниците ще се реши от само себе си, без някой да пострада. Думите се въртяха на езика му, но все не намираше сили да ги произнесе. Вече знаеше какви ще са аргументите срещу тях. Туморът се лекува, докато е малък, преди да се е разпространил. Дори чуваше гласа на своя шеф. Хейвлок размърда пръсти и кокалчетата му изпукаха.

— Совалката? — попита Мъртри.

Хейвлок погледна през рамо, макар да знаеше, че е сам в помещението. Когато заговори, гласът му бе по-нисък.

— Имах някои затруднения, защото това означава да забавим темпа на доставка на припаси, но се разбрахме. Реших да напълня хангара със свръхтвърди керамични плочи, които ще играят ролята на шрапнели, и да поставя няколко сандъка с експлозиви за геоложки проучвания, но не разполагам с нищо достатъчно мощно да предизвика верижна реакция в реактора. Нито има такава програма. Честно казано, малко е страшно да се качваш на борда, като знаеш, че може да гръмне.

— А управлението?

— Всички стандартни системи за контрол са деактивирани. Вие и аз можем да летим на нея. Всеки друг все едно ще говори на тухла.

— Браво, човече.

— Капитан Маруик е крайно недоволен от нашия проект.

— Ще свикне — отвърна Мъртри. — По-добре да я имаме готова, отколкото да се чудим какво да правим, когато ни потрябва.

— Да не забравяме и корабния двигател — продължи Хейвлок. — Ако завъртим задника на „Израел“ към „Барбапикола“ и го запалим, ще ги издухаме.

— При подходяща дистанция можем да се справим и с „Росинант“ — кимна Мъртри. — Само че същото важи и за тях, а те имат ракети. Не, достатъчно е да сме готови за всякакви неприятности. Което ме отвежда и при въпроса. Имам решение за един от твоите проблеми.

— Сър?

— За тези скучаещи учени. Изгубихме доста хора от охраната, а се намираме в крайно враждебно обкръжение. Ще се наложи да се заемеш с тренировки.

— Имате предвид да ги наема на работа в отдела за сигурност?

— Нищо официално — рече Мъртри. — Но ще е добре да имаме десетина души, които са запознати с нашето оборудване и оръжията, и са преминали начална подготовка, макар и при ниска гравитация.

Хейвлок кимна.

— Милиция, с други думи.

— Вече се погрижих на всички да е ясно, че ние държим властта тук долу. Холдън се мисли за някакъв шибан Соломон. Нямам нищо против да го оставя в заблуждение засега, но като му дойде времето, ще трябва да обуем подкованите ботуши, за да стъпим по-здраво на земята. Или на „Барбапикола“. Ще се радвам да не се стига дотам, но имам нужда от резервен план. Ще можеш ли да го направиш?

— Трябва да проверя в разпоредбите — отвърна Хейвлок. — Почти съм сигурен, че ще е в разрез с корпоративната политика. Началството е доста докачливо на тема отговорности.

— Пратиха ни на задника на света, в сърцето на нищото, и ще оставят банда нагли фермери да ни избиват? — изсумтя Мъртри навъсено. — Хич не ме интересува какво си мислят. Не е необходимо да го правим официално. Измисли някакъв клуб. Приятели, споделящи интереса си към тактически бойни действия при ниска гравитация. Направи им пистолети за пейнтбол. Просто се постарай да са готови.

— В случай, че ни потрѣбват.

— Именно. — Мъртри го дари с увиснала гравитационна усмивка. — В случай, че ни потрѣбват.

По принцип Хейвлок можеше да прекарва по-голямата част от времето в канцеларията на отдела, пристегнат в креслото на Мъртри, и да използва неговия пулт. Вместо това обаче предпочиташе собственото си място при ареста. Казваше си, че е защото системата е нагласена по неговите предпочитания, че там вече е въвел всички обезопасителни кодове, но знаеше, че има и друго. Мъртри имаше способността да доминира пространството около себе си дори когато не е там и Хейвлок нямаше да се чувства удобно. Така че, когато приключи втората смяна, шефът на инженерната работна група дойде при него в станцията за вътрешна сигурност.

Главен инженер Матю Коенен беше нисък и набит мъж с побеляла коса и родилно петно на шията, което така и не си бе направил труда да премахне. Той влетя в канцеларията на Хейвлок скръстил ръце и присвил крака като разгневен балетист.

— Благодаря ви, че наминахте — рече Хейвлок вместо поздрав.

— Някакви неприятности? — попита троснато Коенен.

— Не. — Хейвлок говореше с рязък глас, както обикновено правеше, когато бе дежурен. — Искан да ви помоля да съберем група. Десетина души, с които да тренираме тактически упражнения.

Главният инженер смръщи вежди и линиите около устата му се задълбочиха. Хейвлок го гледаше от високо. Беше прекарал твърде много години като ченге на твърде много поясни станции, за да се плаши от намръщени изражения.

— Групови тактически упражнения?

— Да, при нулева гравитация — потвърди Хейвлок. — Със снаряжение за борба с безредици. Колкото да поддържаме във форма умовете и телата им.

Коенен повдигна брадичка, втренчил поглед в Хейвлок. Беше жест, нетипичен за поясните.

— За военни действия ли говорим? Да не очакваме нещо?

Хейвлок сви рамене.

— Това е само за всеки случай.

— Добре, тогава. Мога да събера още единайсет души. Кога ни искате?

— Колко време ще отнеме?

Коенен почука с пръст ръчния терминал.

— Мога да ги повикам още сега.

Хейвлок се усмихна.

— Ще се срещнем в хангара на совалката в седем часа. Аз ще се погрижа за снаряжението. Ще тренираме по един час всеки ден.

— Ще го вкарам в графика.

Те си кимнаха, главният инженер опря крак на входа на една от килиите и се приготви да се оттласне към изхода. Хейвлок усети смътно безпокойство, сякаш бе забравил нещо. Нещо важно.

Когато изплува, той вдигна ръка.

— Момент!

Мъжът извърна главна. Вече се беше завъртял в пространството и умът на Хейвлок трябваше да прещрака, за да възприеме новата му позиция, да определи отново кое е горе и кое долу. Той затвори очи, усетил, че му призлява.

— Да?

— Когато подбирате групата — произнесе той през стиснати зъби. — Без поясни.

За първи път Коенен се усмихна.

— Без майтап? — попита.

* * *

Като временно заемащ поста началник на сигурността от него се очакваше да се храни в офицерската столова. Един от дребните жестове, които осигуряваха на кораба усещане за йерархия, за следване на правила и норми. От това, разбира се, имаше и директна полза. Опашките бяха по-къси, на стенния екран обикновено показваха нещо интересно. В момента висш чиновник от ООН с неудобен на вид сив костюм бе опрял длани върху широко стъклено бюро. Операторът показваше лицето му отблизо, за да може да се разпознава на ръчен терминал, но върху стенния екран се виждаха дори порите и бръчиците.

— Ние сме в началото на нова златна ера — говореше чиновникът. — И мащабите й са невъобразими. Всичко, което сме правили от първите каменни сечива до куполите на Ганимед, по същество се базира на ресурсите на една планета. Да, нуждата от минерали и редки полезни изкопаеми ни откара на Марс и Луната. И

на Пояса. Нуждата от инфраструктура създаде системата на Юпитер и тя далеч надхвърля предварителните ни представи. Но сега пред нас се разкрива възможност за разширяване, която е в много степени по-голяма от всяка предишна.

Хейвлок отлепи фолиевия капак на своята порция. Месото и чушките бяха пригодени за консумация в безтегловност — твърди късчета от протеини и зеленчуци, които нямаше да се разпаднат във въздуха, ала се топяха и имаха приятен вкус в устата. Не бяха удобни от тубичките с паста, но пък беше толкова приятно да се яде твърда храна. Той хвърли първото кубче в устата си и усети как се разтваря в слюнка. Камерата от Земята показваше млада жена със сериозно изражение.

— Но създателите на протомолекулата — говореше тя, — онази раса, която някога я е пратила на Феба?

— Изминали са милиарди години, откакто е станало това — заяви костюмираният мъж. — Нито една от сондите ни не откри признаци за високоразвита цивилизация. Натъквахме се само на руини. И все пак възможностите, които се отварят пред нас, са невероятни!

Хейвлок надигна тубичката с вода.

— Тогава каква е уловката? — попита жената.

„Уловката е, че първото, което видяхме, когато стигнахме там, беше тълпа поясни натрапници, настояващи, че мястото им принадлежи, и готови да ни избият, за да го докажат.“ На екрана служителят на ООН разпери ръце.

— В момента при нас са постъпили над четири хиляди молби за права за изследване и експлоатация на тези системи. Трябва да ги разгледаме внимателно, ако не искаме да настъпи хаос. Действията на тези поясни с нищо не ни помагат.

— Проклети поясни — произнесе един глас. Хейвлок се обърна и откри, че зад него е застанал капитан Маруик. Червеникавата му коса бе по-прошарена от времето, когато отлетяха от Земята. Хейвлок кимна.

— Нещо против да ви правя компания, господин Хейвлок?

— Ни най-малко — каза Хейвлок, но едва сдържа изненадата си.

Капитанът се настани до масата и се пристегна с ремък. На стената зад него камерата се пренесе от мъжа с костюма към жената, която го интервюираше. Но Хейвлок не сваляше поглед от капитана.

— Как вървят нещата на повърхността? — попита Маруик, докато отваряше консервата. Произнасяше думите сякаш всичко бе само любезен разговор. При друг случай вероятно щеше да се получи.

— Видели сте докладите.

— Да, докладите. Написани за случай на официално разследване. И все пак съм изненадан, че нашият общ познат Мъртри е успял да наложи волята си въпреки пристигането на посредника.

— Ситуацията го е наложила — отвърна Хейвлок. — Изгубихме много добри хора долу заради въздържаност и търпение.

Маруик започна да си тананика, което би могло да означава всичко. Погледът му бе фиксиран някъде над лявото рамо на Хейвлок.

— Вярно, че за момента ние изглеждаме по-силната страна — поде капитанът. — Дано обаче нашият приятел долу не забравя, че това няма да е вечно.

— Не съм сигурен, че разбирам какво казвате.

— Ами, реално погледнато, аз не съм част от експедиционния отряд, нали? „Израел“ е моето царство. Използвам ранга си, когато се обръщам към службата на Земята, но всъщност не съм нищо повече от шофьор на камион. Ала в някой момент аз ще подкарам този камион обратно през портала, а от другата страна ще ме чакат Фред Джонсън и неговата въоръжена до зъби база. Предпочитам да не мисли за мен като за цел.

Хейвлок дъвчеше бавно, смръщил чело.

— Ние сме тези, които спазваха правилата тук. Дойдохме с научен екип и изолиращ купол. Наехме ги да ни построят площадка за кацане, а те взривиха совалката. Ние сме добрите, те — лошите.

— Хубаво е, когато държиш моралната висина — кимна Маруик. — Но това няма да спре ракета. Няма да промени траекторията на снаряд. Действията на нашия общ приятел долу могат да имат последствия от планетарен мащаб. А между нас има хора, които един ден ще поискат да се върнат у дома. Аз съм от тях.

Маруик отхапа поредния къс и започна да дъвче с мрачно изражение, после кимна, сякаш очакваше Хейвлок да каже нещо.

— Тези малки кубчета помагат на тялото да живее, но не могат да задоволят вкуса, не мислите ли? Бих дал една от топките си за истинска пържола. Е, господин Хейвлок, беше удоволствие да си побъбря с вас. Както винаги.

Хейвлок кимна, но чувствата, бушуващи в гърдите му, бяха смесица от гняв и обида. Той знаеше, че така щеше да се почувства и Мъртри на негово място, ала тази мисъл с нищо не променяше отношението му. Ръчният му терминал изписука. Главен инженер Коенен бе пратил съобщение. Чукна с пръст да го отвори.

Имаме готов екип. Едно от момчетата изработи емблема на клуба. Нещо, което да поддържа духа.

Хейвлок огледа изображението. Беше стилизиран силует на мъж, мускулест и безлик, вдигнал над себе си несъразмерно голям юмрук. Тяло на землянин, от което лъхаше заплаха. Хейвлок го разглежда дълго време, преди да отговори:

Изглежда страхотно. Постарайте се да има една емблема и за мен.

16.

ЕЛВИ

— За какво *движение* говорите? — попита Елви.

— След енергийния изблик — отвърна Холдън — „Росинант“ е сканирал района. По-точно е имало няколко сканирания.

Той подаде ръчния си терминал и Елви го взе. Опитваше се да изглежда сериозна и вглъбена, не особено впечатлена. Тя беше учен, за бога, изправен пред сериозен въпрос, не някакво момиче, което разказва развълнувано как се е запознало с Джим Холдън. Започна да прелиства изображенията. Човешкият мозък бе настроен да вижда движение и местците се сенки се различаваха по-лесно, когато прелистваше бързо.

— Вярно, че нещо се движи — съгласи се тя. — Може ли да видим какво е било?

— Не и докато не разполагаме със сателитно покритие — каза Холдън. — „Роси“ е оборудван да наблюдава обекти в космоса, не на повърхността.

Слънчевата система отдавна бе опасана с безброй камери. Повечето от тях имаха такава невъобразима чувствителност, че почти нищо не можеше да се случи дори на орбитата на Нептун, без някой да го забележи. Тук обаче бяха безсилни. Още едно напомняне колко далече са от дома и как аксиомите на всекидневието тук не важат.

— А „Израел“ какво е видял? — поинтересува се тя.

— Нищо, което да ни свърши повече работа. Затова ще идем на място. В обхвата на колите е. Ще отнеме почти ден да стигнем до там.

— Защо? — попита тя. — Искам да кажа, то е доста голямо, но вероятно има далеч по-големи организми в океана или в студените ширини.

— Организмите не изпускат енергийни вълни — посочи Холдън. — На тази планета непрестанно се движат разни неща. Това тъкмо започна.

Елви докосна изображението и го увеличи, докато стана размътено.

— Прав сте. Трябва да проверим. Ще ида да си взема инструментите.

Час по-късно тя седеше на задната седалка на товарния транспортер заедно с Файез. Холдън се бе настанил отпред, на пасажерското място, Чандра Уей караше. До Уей бе подпряна страховита на вид пушка, поставена така, че лесно да влезе в употреба. Двигателят на транспортера виеше, колелата стържеха по камъчетата на обветрената пустиня.

— Защо Судям не дойде? — извика Елви, за да надвие общия шум.

Файез се наведе към нея.

— Уей смята, че ще е добре поне един от екзобиолозите да е все още жив, ако това начинание се обърка.

Елви го изгледа с изцъклени очи.

— Наистина?

— Е, изрази се по-деликатно — допълни Файез.

Нямаше ясно очертана граница, нито ограда или път, който да им подсказва, че са напуснали района на селището. Покритите с камънаци хълмове се издигаха и снижаваха, по земята бяха полепнали организми, приличащи на трева и гъби, и колелата ги мачкаха безпощадно. Постепенно руините, по които Елви бе свикнала да се ориентира, започнаха да се смаляват и избледняват в далечината. Тя облегна глава на предпазната рамка на колата и усети вибрациите от неравния терен да се предават на черепа ѝ. Уей погледна през рамо и Елви ѝ се усмихна. У нея се пробуждаха спомени от студентски излети на открито, тялото ѝ сякаш очакваше да получи обичайната доза бира и марихуана, както тогава. От седмица насам всеки ден бе откривала поне един микроорганизъм, какъвто човечеството не познаваше досега, а ето че ѝ предстоеше да се срещне с нещо още по-чуждо. Никой не бе произнасял думата „протомолекула“, но тя сякаш бе увиснала във въздуха над тях. Животните не изпускат енергийни вълни. За разлика от извънземните.

В широкото, ярко небе над тях височинни ветрове източваха пъстроцветни перести облаци. Една от теориите на учените от Луната бе, че цветът се дължи на микроорганизми, които събират минерали в

небето и използват изпаренията по начина, по който съомгата използва езерата, за да се размножава. Но това бе само хипотеза. Истината можеше да е хиляди пъти по-странна. Или пък съвсем банална. Елви не свалише поглед от ветрилото на облаците и слънчевите лъчи, които преминаваха през тях. Файез пишеше нещо с чевръсти движения на ръчния си терминал. Уей караше съсредоточено и енергично, както вършеше всичко останало, откакто бе слезла на повърхността. Което означаваше откакто бяха изчезнали Рийв другите.

Елви се замисли с каква безразсъдна смелост се бе съгласила да излезе в пустошта, да прекоси места, където можеха да ги дебнат безброй непознати опасности, но същевременно това, от което изпитваше най-силен страх, си оставаха хората от селището. Нова Тера би трябвало да е опасна, дива и неизучена. Но досега като че ли не отговаряше на тези очаквания. Опасностите, създавани от хората, бяха далеч по-лоши, защото тя не ги бе очаквала. Ето защо се боеше, че няма да ги очаква и следващия път, когато се стоварят върху нея.

Не усети, че е задрямала, докато Файез не постави ръка на рамото ѝ и я разтърси. Той посочи нагоре. Ярκο петънце озаряваше небето, колкото Венера, гледана от Земята. С движението на запад блясъкът му се усилваше. Тънка бяла опашка се оформяше зад него, единствената идеално права линия в нагънатото небе. Совалка. Елви се намръщи озадачено.

— Очакваме ли приземяване?

— Не е от нашите — каза Файез. — Това е „Барбапикола“. Разрешиха отново да товарят рудодобива.

Елви поклати глава. Всичко бе само поредица от глупави, късогледни грешки, навързани една за друга, така че всяка една от тях изглеждаше неизбежна. Колонията щеше да продаде рудата, да си наеме адвокати, да сключи изгодни сделки. Мечтаният от нея купол никога нямаше да бъде построен. Вместо чисти, биологични проучвания щяха да се заемат със *спасяване* на малкото останало, с търсене на възможности за *освобождение от замърсителите*. Файез сякаш разгада мислите ѝ.

— Няма изследователска програма, която да е оцеляла след контакт с изследваната популация — посочи той. — Не можеш да виниш едно или две неща. Всичко има значение.

Слънцето се бе спуснало на една трета от хоризонта, когато товарният транспортер прехвърли поредния хълм, като хилядите преди него. Уей натисна спирачките и изключи двигателя. Файез се надигна на седалката, опрял лакти на предпазната рама. Холдън промърмори някаква ругатня под носа си.

— Е — рече Файез. — Поне не беше трудно за намиране.

Това, за което говореше, клечеше в низината между два хълма. Огромната му черупка напомняше на Елви за седефенобелите плоскости, които бе виждала по стените на руините, но в него нямаше никакъв намек за архитектура. Беше с насекомоподобна форма, дълги, членести крайници, като крака, притиснати към твърдия гръб. Отгоре се подаваха два по-едри израстъка, единият бе сивкав и раздвоен, покрит със ситен прах, а вторият се поклащаше безпомощно. Петте черни кръга върху корема приличаха на очи, но не се завъртяха, за да се спрат на тях. Поне доколкото Елви можеше да прецени.

— Какво е това? — попита Уей. Елви забеляза, че пушката се бе озовала неусетно в ръцете ѝ. Не беше видяла кога е станало.

— Не зная — призна Елви. — Не съм виждала подобно нещо преди.

— Аз съм — обади се Холдън. — Това е една от техните машини. На станцията между пръстените, създадени от протомолекулата. Само че бяха по-дребни. Видях една такава да убива някого.

— Искаш да кажеш — попита го Уей със спокоен и равен глас, — че това нещо е на няколко милиарда години?

— Така поне предполагам — отвърна Холдън.

Файез неволно подсвирна.

— Поне едно е сигурно — че още не е престъпило прага на смъртта.

Чудовището от пустинята се заклатушка към тях, повдигайки несръчно крака. Една от функциониращите му ръце се изви, после тупна на земята. Тялото му се разтресе от усилието да я повдигне отново.

— Погледнете нататък — посочи Елви.

Камъните по ръба на скалистата долина бяха изчегъртани. Нямаше и следа от тревоподобните гъби. Не се виждаха гущери и птички. Сякаш огромна ръка бе замахнала с гъба и ги бе изтрила от

черната дъска. Сега, когато знаеше какво да търси, тя забеляза, че членестите крайници на чудовището придърпват местните животинки и ги насочват към хитиновите отвори по дължината на корема.

— То... се храни? — промълви тя.

— На станцията — обясни Холдън — войници се опитаха да убият едно такова с граната. Машините убиха човека, който я хвърли, и използваха тялото му. Преработиха го на самото място. Превърнаха го в нещо като паста и го използваха, за да поправят пораженията.

— Звучи логично — рече Елви. — По време на събитията на Ерос протомолекулата често използваше биологични системи за свои нужди.

— Радвам се, че го потвърждавате, доктор Окоие — обади се сухо Уей. — Въз основа на научния ви опит възможно ли е това нещо да представлява заплаха за експедицията?

— Със сигурност — потвърди Елви и Холдън се покашля сподавено. Чудовището се стрелна напред, но изгуби опора и се свлече обратно. Беше като да гледаш счупена механична играчка или прегазено от кола куче, което все още е живо. Едновременно хипнотизиращо и плашещо, и тя не можеше да откъсне очи.

— Мисля, че е време да си вървим — каза Холдън и в гласа му се доловиха нарастващи опасения. — И то веднага. Нито миг по-късно.

— Не дойдохме ли точно заради него? — попита Уей и опря пушката на рамо.

— Какво правиш? — извика ѝ Холдън. — Не чу ли какво разказах преди малко?

Вместо отговор Уей натисна спусъка. Няколко трасиращи откоса изрисуваха ярки черти във въздуха и на местата, където попаднаха, избухнаха малки експлозии. Чудовището се люшна назад и размаха крайници. Уей извади нов пълнител от джоба си и поднови стрелбата. Животното се опита да запълзи към нея, после се отказа и се катурна в обратна посока. Тъмнозелена течност изтичаше от пробойните в хълбока му. Трясъкът от изстрелите бе оглушителен. Чудовището потрепери за последен път и нададе пронизителен вопъл, който ги разтърси до мозъка на костите им. То рухна безпомощно сред грамадна локва от зелена течност. Уей наведе дулото надолу към земята. Когато погледна към Холдън, лицето ѝ имаше сурово изражение. Холдън бе

опрял ръце на таблото на колата, кокалчетата му бяха побелели. Кожата му бе с пепеляв цвят.

— Сър, надявам се, че няма никакъв проблем — произнесе бавно Уей.

— Да не ти е изхвъркнала чивията? — сгълча я Холдън с глас, в който се долавяше спотаен гняв. — Това нещо можеше да те убие!

— Да, сър — кимна Уей. — Затова аз го убих.

— Така ли? — Гласът на Холдън продължаваше да изтънява. — Сигурна ли си? Ами ако все още не е съвсем мъртво? Не може ли... да го изгорим, или нещо такова?

Уей се усмихна.

— Да — рече тя. — Да, можем.

Час по-късно големият червеникав диск на слънцето вече докосваше хоризонта. Пламъците продължаваха да танцуват върху огромното туловище, издигайки се нагоре като гигантска клада. Мазен черен облак се виеше в небето и целият район бе изпълнен с нетърпима възкисела воня. Уей бе извадила малка палатка от багажника и Файез я бе разпънал. Елви стоеше на ръба, загледана в пожара и залязващото слънце. Нощта се очертаваше да е дълга. Но тук всички нощи бяха такива.

— Добре ли си? — попита Файез.

— Нищо ми няма. Но ми се ще да взема някои образци.

В сърцето на огъня чудовището светеше. Черупката му бе нагорещена до бяло, по нея вече се виждаха малки пукнатини, разпространяващи се от съчлененията. Беше красиво по свой начин и тя съжаляваше, че трябва да го види в такова състояние. Ала същевременно изпитваше облекчение. Емоционална смес, към която не бе привикнала.

Уей настоя да поставят постове през нощта и Холдън прие да поеме първата смяна. Изглеждаше неспокоен и объркан, нещо, което Елви не би очаквала от Джеймс Холдън, капитан на „Росинант“. Изглеждаше уязвим. Елви лежеше в палатката, подаде глава отвън. Файез хъркаше тихо до нея. Уей, свила се на кълбо в каросерията на транспортера, бе мълчалива като камък. Елви наблюдаваше Холдън, който си тананикаше тихо, самотен човешки звук на една огромна нечовешка планета. Сънят не идваше. След около два часа тя се отказа, напусна неудобното легло и отиде да седне до него. В един свят без

лунна светлина можеха да разчитат само на оранжевото сияние на зловещата клада долу и на бледото, сребристо зарево на звездите. То превръщаше Холдън в тъмни очертания и усещане за маса и топлина.

— Не можах да заспя — оплака се тя.

— Аз също май няма да мога — отвърна той. — Мразя начина, по който ме плашат тези неща.

— Изненадана съм да го чуя от вас.

— Очаквахте да се наслаждавам ли? — Тя почти долови усмивката му. Високо над тях една падаща звезда избухна за кратко и изчезна.

— Не съм свикнала мъжете да признават чувствата си — рече Елви. — Били сте на Ерос, когато започна епидемията, нали? Мислех си, че след това нищо не може да ви изплаши.

— Не става така. След Ерос всичко ме плашеше. Все още се опитвам да се успокоя. — Той се засмя. Но когато продължи, гласът му бе сериозен. — Мислите ли, че това нещо е било машина? Или е животно?

— И да има разлика, не смятам, че бих могла да я намеря.

— Да, щом не знаем какви са създателите. Кой знае как са гледали на света.

— О, можем да направим някои изводи — поклати глава Елви. — Съдейки по конструкцията, може да се определи на какво са държали. Знаем, че са уважавали силата на самовъзстановяването и са умеели да я използват.

Тя усети, че той се обръща към нея. Дълбоко в себе си осъзнаваше, че е жена, седяща до мъж напред мрак и пустош. Това правеше нощта някак по-интимна.

— Откъде знаем това? — попита Холдън.

— Там, където пращат протомолекулата — заобяснява тя, — вселената има някои общи белези. Елементите са същите. Въглеродът винаги си е въглерод. Азотът е азот. Те правят същите връзки и могат да изграждат едни и същи структури. Всички системи, които наблюдавахме, разполагат с поне една планета, на която могат да се създават органични репликатори.

— Тоест организми с ДНК?

— Или организми с нещо, което се държи като ДНК. Те пращат строители на мостове, за да използват тези основни биологични

репликатори, каквато и да е формата им. Могат да вземат някоя биосфера и да я превърнат в гигантска мрежа от фабрики. Вероятно по този начин се разпространяват. Избират си някое място, което да създаде неща, с помощта на които да идат другаде. Освен това наистина ги бива да строят дълготрайни съоръжения. Явно са имали сериозни намерения относно галактическата колонизация.

Тя се облегна назад и опря ръка на транспортера. Беше толкова близо, че би могъл да я докосне. На север се обади тъничкият глас на пустинно животинче.

— Било е тук милиарди години — каза Холдън. — А ние го убихме с пушка и запалителни материали.

— В наша защита ще изтъкна, че не изглеждаше никак здраво. Но да. Не е очаквало от нас да сме толкова развити и агресивни. Те строят структури, издържащи милиарди години. Руините. Разни други. Пръстените. Всичко това.

— Понякога ми приличат на богове. Гневни, зловни богове, но въпреки това богове.

— Не — възрази Елви. — Просто организми, които не разбираме. И с техни ограничения. Те са специализирани за своите екосистеми, също като нас. Хиляда и триста свята са ужасно много, когато си познавал само един, но това е капка в морето в сравнение с онези, които са разпръснати из галактиката.

— Имали са много повече.

Елви се подсмихна.

— Имали са повече — повтори Холдън. — Но нещо ги е нападнало и те са се опитали да го спрат. Изгорили са цели слънчеви системи. Много системи. После, когато това не е помогнало, изключили мрежата. Поставили се под карантина и въпреки това измрели.

— Не знаех това.

— Видях го. Донякъде. Един човек, когото познавах навремето, може да вижда тези неща.

— Бих искала да си поговоря с него — подметна тя.

— Да, само че не е толкова полезен, колкото ви се струва.

Уей се намести в съня си. Елви се прозя, но не се чувстваше много уморена.

— Защо се е събудило? — попита той и кимна към трупа на чуждоземното. — Дали е заради нас? Знаело ли е, че сме тук?

— Може би. Или пък го прави на определени периоди от време. Познаваме само едно. Ако имаше още, щяхме да потърсим общи черти. Информацията е оскъдна.

— И все пак ми се ще да знаехме повече.

— Аз пък обичам изненадите, животът е много по-интересен от това, което ми поднася въображението. Докато следвах на Кано, смятах, че цял живот ще се занимавам с проучвания на Земята. А вместо това ето къде съм.

— Кано?

— Да, прекарах доста време в Западна Африка — в Зоната за споделени интереси. И в Северна Нигерия. Върнах се там заради университета.

— Наистина? — попита ентузиазирано Холдън. — Един от бащите ми има семейство в Нигерия.

— Един от тях?

— Имам няколко. Разширена фамилна група.

— А. Чувала съм за тези.

— Повечето са свързани с други подобни групи. Така че, ако се задълбочим, нищо чудно да излезем братовчеди.

— Надявам се, че няма да излезем — засмя се тя и веднага съжали за думите си. Настъпи сконфузено мълчание. Не виждаше ясно лицето му, но можеше да си го представи. Изненадата. Срамът. Тя дръпна ръка и я прибра в скута си.

— Аз... — поде той.

— Ако искате, аз ще поема остатъка от смяната — прекъсна го Елви. Говореше нехайно, ала сама усети колко фалшиво прозвуча. — Едва ли ще мога да затворя очи тази нощ.

— Това би било... чудесно — отвърна Холдън. — Благодаря ви.

— Само внимавайте с Файез. Той краде одеяла.

Джим Холдън се измъкна от транспортера. Тя чу стъпките му към палатката, шума на повдигащо се чергило. Сви се и притисна колене към корема. Чудовището от пустинята се бе смалило до тлеещи въглени, които озаряваха нощта. Усещаше унижението си почти като физическа болка.

— Глупачка — рече тихо. — Глупачка, глупачка, глупачка.

Чуждоземният мрак не изрази несъгласие.

17. БАСИА

Куп и Кейт бяха от старата школа на СВП, от времето, когато Съюзът на външните планети бе само подкрепяно от оръжия виждане за света. Бяха израсли в йерархията заедно, когато дори само да носиш емблемата на СВП на ръкава си, можеше да доведе до арест. Бяха се научили да се прокрадват незабелязано през контролните постове на Земно-марсианската коалиция, да залагат бомби, да пренасят оръжия, тоест да се държат като терористи, за каквито ги смятаха вътрешните планети. Единствената причина, поради която и двамата не бяха попаднали в затворнически лагери, бе, че СВП в края на краищата бе извоювал надмощие. След Ерос вътрешните планети бяха започнали да се отнасят към СВП като към законно правителство и много от войниците му получиха амнистия като част от спогодбата за неприлагане на сила.

Сега Кейт бе обикновен миньор като всички останали, но можеше да използва изрази като „тактическо предимство“ и звучеше сякаш наистина знае за какво говори.

— Теренът и многобройните възвишения са тактическо предимство — обясняваше тя на малката група, събрала се в нейната къща. — Но противникът притежава огнево надмощие. Това няма как да се избегне. Имаме не повече от десетина пушки. Все още можем да вземем експлозиви, но сделката, която склучи с РЛЕ Холдън, го прави много рисковано.

— Проклет да е този Холдън — промърмори Задие.

— Скоро ще се разправим с него — увери я Кейт.

Публиката ѝ се състоеше от обичайните лица. Очната инфекция на сина на Задие се бе влошила и сега жена ѝ стоеше през цялото време при него. Басиа имаше усещането, че Задие търси някого, върху когото да стовари вината за трагедията в семейството ѝ. Пит, Скоти и Ибрахим също присъстваха, ветерани от единствената им схватка с хората от РЛЕ. Това им придаваше известен статут сред останалите в

групата. Но имаше и няколко нови лица. Други членове на колонията, които може би досега се бяха колебали как да постъпят, ала бяха подтикнати да поемат пътя на съпротивата от бруталната постъпка на Мъртри. От жертвата, в която се превърна Куп.

— Как? — попита Скоти. — Как ще се справим с Холдън?

— Смятам да разрешим всички наши проблеми с една многофронтна операция — продължи Кейт със сложните формулировки. — Мъртри и хората му, Холдън и неговият главорез, всички вкупом. Ключът към този тип война са парите.

— Да направим окупацията прекалено скъпа? — Ибрахим кимна одобрително. Той също беше служил в СВП.

— Именно. Така накарахме вътрешните да дръпнат алчните си ръце от колониите ни в Пояса. Ако не е икономически изгодно да ни окупираш, те няма да го сторят. Всеки от тях, който получи у дома труп в чувал, ще е поредният пирон в корпоративния ковчег. — Кейт удари с юмрук дланта си, за да подчертае казаното.

— Не те разбирам. Как убийството им ще ни помогне? — попита Басиа. Беше се съгласил да дойде на тайното събрание с надеждата да охлади някои по-разпалени глави. Ала това му се струваше все по-малко вероятно.

— Ще са им нужни осемнайсет месеца, за да пратят нови части тук — обясни Кейт. — Това означава да се лишат от транспортен кораб за далечни полети за три години и повече. Скъпо занятие. А през тази година и половина, докато летят насам, ние ще укрепим нашите позиции. Ще изградим лагери по хълмовете. Ще се окопаем. За да победят, ще им е нужна пълномащабна офанзива. Станция Медина няма да подкрепи такъв подход, макар и да са ни ядосани, защото ескалираме конфликта.

— Принудително съюзничество — кимна отново Ибрахим.

— Като по учебник — подчерта Кейт.

В стаята се възцари мълчание, докато всички обмисляха чутото. Металният покрив вибрираше и издаваше стържещи звуци под напора на вятъра. Стъклата на прозорците пукаха, изстивайки от нощния въздух. Десетина души вдишваха и издишваха чуждоземната атмосфера.

— Те вече са тук — обади се Басиа, нарушавайки тишината. — Няма ли да направят точно това?

— Кой и какво да направи? — попита Скоти.

— „Росинант“ — отвърна Басиа. — Вече е на орбита. Боен кораб, с оръдия, ракети и Бог знае какво още. Ако убием Холдън, няма ли просто да ни бомбардират?

— Да се надяваме, че ще го направят! — почти извика срещу него Кейт. — Божичко, дано да стане. Няколко репортажа за избити заселници, бомбардирани от кораб на ООН, и обществените настроения ще ни спечелят войната.

Басиа кимна, сякаш се съгласяваше, ала всъщност си помисли: „Попаднах при неподходящите хора“.

— Ето защо трябва незабавно да се заемем и с двете групи — продължи Кейт. В гласа ѝ се долавяше известна напевност, както говореше преди Куп. Сякаш духът му бе тук с тях и вземаше участие в обсъждането. — Имат патрул от двама души, който обикаля непрестанно. Ще пратим хора да ги следят, докато бъде подаден сигналът. Втора група ще държи под наблюдение сградата, където са се разположили Мъртри и хората му. Трета група ще иде в бара, в който дремят нощем Холдън и неговият човек. За първа група предлагам Скоти и Ибрахим. Аз ще водя...

Кейт изложи пред тях във всички подробности безумния план за масово убийство, сякаш беше някаква игра. Координиране на атаките, за да започнат едновременно и никой да не успее да вдигне тревога. Използваше фрази като „огнева полоса“ и „максимална агресивност“, като че ли не говореше за разстрела на десетина мъже и жени, докато спят. Хората срещу нея кимаха и я слушаха напрегнато. Басиа бе изненадан колко лесно немислимото се бе превърнало в нещо обичайно.

— Децата ми живеят тук — обади се той неочаквано.

— Какво? — стресна се Кейт и го изгледа с искрена изненада. Беше я прекъснал наред изречението. — Не раз...

— Трупове, които ще снимаме, за да пратим в новините — продължи Басиа. — Това ще са моите деца.

Кейт изцъкли очи, все още изненадана, но не и ядосана.

— *Какво?*

— Дойдох тук, за да се опитам да ви разубеда да не правите глупости — каза той, изправи се и се обърна към всички присъстващи. — Мислех си, че след като Куп го няма, е време да сложим край. Но

сега вече не ми се струва само обикновена глупост. Не и когато говорите за мъртви приятели и роднини като за медийно средство. Това е истинското зло. И не мога да съм част от него.

В стаята се възцари мъртвешка тишина.

— Ако се опиташ да ни попречиш... — поде Ибрахим, но Басиа се завъртя към него.

— И какво? — попита, толкова отблизо, че дъхът му разроши бакенбардите на Ибрахим. — Ако ви попреча — тогава какво? Не спирай заплахата на средата, мъжки.

Ибрахим беше по-дребен от него. Сведе очи и не каза нищо. За миг Басиа почувства облекчение, че тъкмо Ибрахим го бе предизвикал, а не Кейт. Басиа се страхуваше от нея. Никога досега не бе посмявал да ѝ се опълчи.

— Ваша работа — рече той, изгледа ги и кимна. — Аз си тръгвам.

Останалите започнаха да разговарят приглушено, когато вратата зад него се затвори, не чуваше какво си казват. От този шум обаче космите на тила му настръхнаха. Зачуди се дали не бе стигнал твърде далеч и дали ще се задоволят да премахнат само него, или и Лусия.

По средата на пътя до дома се натъкна на патрула на РЛЕ. Две жени с тежка броня, заради която изглеждаха обемисти и опасни. Едната от тях, със светла кожа и гарвановочерна коса, му кимна, докато се разминаваха. Всичко в нея излъчваше заплахата — бронята, тежкия автомат, който носеше в ръце, шоките гранати и белезниците на колана. Приятелската ѝ усмивка бе в контраст с останалото, но Басиа не можа да прогони от съзнанието си образа на нейното окървавено, проснато на улицата тяло, застреляно в гърба от някого от неговите приятели.

Лусия го чакаше на верандата и пиеше нещо, изпускащо пара в нощния въздух. Не беше чай. Почти беше свършил. Вероятно гореща вода с малко лимонова подправка. Но дори и тези дребни удоволствия скоро щяха да изчезнат, ако не им разрешат да търгуват с рудата.

Басиа се отпусна уморено на твърдия карбонов под.

— Е? — попита тя.

— Не пожелаха да ме чуят — въздъхна Басиа. — Планират избиването на хората от РЛЕ. На всички. И на Джим Холдън и неговите хора.

Лусия поклати леко глава.

— А ти?

— В този момент може би обсъждат и моето премахване. Но не мисля, че ще го направят, освен ако не им се изпреча на пътя. Както и да е, не мога да участвам с тях. Казах им го. Лусия, съжалявам, че стигнах дотук. Аз съм един глупав човек.

Лусия му се усмихна тъжно и постави ръка върху неговата.

— Ако не предприемеш нищо, все още ще си на тяхна страна.

Басиа се намръщи. Във въздуха витаеше мирисът на скорошна прашна буря. Мирис на гробище.

— Не мога сам да ги спра.

— Холдън е тук, за да го направи. Върна се от пустинята с научния екип. Можеш да разговаряш с него.

— Зная — каза Басиа, с което призна, че вече бе обмислял този ход. Фактът, че това бе единствената възможност, не облекчаваше мисълта, че означава също и да предаде приятелите си. — Зная. И ще го направя.

Лусия се засмя облекчено. Забелязала изненадания му вид, тя се наведе и го прегърна.

— Толкова се радвам, че този Басиа, когото обичам, все още е тук.

Той се усмихна в прегръдката ѝ и за миг почувства облекчение.

— Бас — прошепна тя в ухото му.

„Не казвай нищо, което ще развали момента“ — помоли мислено той.

— Фелсия отлита със совалката за „Барбапикола“. Сега. Аз ѝ разреших.

Басиа се дръпна.

— Какво ще направи?

Лусия го погледна намръщено.

— Позволих ѝ да тръгне — повтори. В гласа ѝ се долавяше предупреждение.

Басиа скочи на крака. Лусия извика след него, но той вече тичаше към площадката с всички сили.

За негово облекчение совалката все още бе там. Край нея сновеше един от електрокарите, който едва не го прегази в мрака.

Каросерията на транспортера бе пълна с руда. Още товареха. Имаше време.

Фелсия стоеше на няколко метра от шлюза, с куфар във всяка ръка, и разговаряше с пилота. Намираха се в ярко осветения кръг от прожекторите на совалката и мургавата ѝ кожа сякаш сияеше. Косата ѝ падаше по раменете на вълни. Очите ѝ бяха разширени, говореше развълнувано за нещо, което я интересуваше.

В този момент бе толкова хубава, че Басиа усети болка в гърдите. Когато го забеляза, лицето ѝ се озари в усмивка. Преди още да заговори, той я обгърна с ръце и я притисна силно.

— Татко — произнесе тя с тревога в гласа.

— Спокойно, миличка, всичко е наред. Не съм дошъл да те спирам. Аз само... не можех да те пусна да си тръгнеш, без да се сбогуваме.

Бузата му, опряна в нейната, вече беше мокра. Фелсия плачеше. Той я побутна назад, за да погледне лицето ѝ. Неговото пораснало момиче, което плачеше в прегръдките му. В спомените му изникна образът ѝ, когато бе едва на четири, обляна в сълзи, с разкъравено коляно.

— Татко — повтори тя с треперещ глас. — Страхувах се, че ще ме намразиш за това. Но мама каза...

— Не, миличка, не... — Той отново я прегърна. — Заминавай, а когато разрешат на кораба да отлети, иди на Церера, стани страхотен доктор и си живей живота.

— Защо?

„Защото хората тук виждат смъртта ти като средство да спечелят общественото мнение. Защото не мога да губя повече деца. Защото не бива да си до мен, когато накрая ме арестуват.“

— Защото те обичам — каза той вместо това. — И искам да си невероятна.

Тя го прегърна и за един кратък миг във вселената всичко беше наред. После Басиа я гледаше как се качва на борда, но спира пред шлюза, за да му прати въздушна целувка. Остана, докато натовариха и последните купчини руда. Остана и след като совалката се вдигна върху вълна от грохот и топлина.

Едва тогава се обърна и тръгна да търси Холдън.

* * *

Холдън и Еймъс седяха в дъното на салона. Еймъс пиеше и следеше кой влиза през вратата. Вдигаше чашата с лявата си ръка, а дясната никога не се отдалечаваше от пистолета на кръста. Холдън пишеше трескаво върху ръчния терминал. И двамата изглеждаха напрегнати.

Басиа се приближи, като се усмихваше и държеше ръцете си встрани. Еймъс също му се усмихна. Скалпът на едрия мъж изглеждаше блед и лъщеше под люминесцентните лампи на тавана. Когато се наведе напред, движението му беше съвсем естествено и лишено от заплаха, ала Басиа забеляза, че така ръката му е още по-близо до оръжието.

Подробности, на които не бе обръщал внимание досега. Ала Куп и Кейт, насилието от последните месеци, всичко това го държеше на ръба, готов да търси опасности навсякъде. И когато погледна към Еймъс, осъзна, че инстинктът му не греши.

Холдън вдигна глава, стреснат и изплашен. Басиа бе почти сигурен, че не той е причината за този страх. Тогава какво? Корпоративните убийци на Мъртри? Или Холдън бе чул от някого за подготвяните убийства?

— Какво мога да направя за вас? — попита Холдън и кимна към стола. Страхът вече се бе стопил.

Еймъс мълчеше и продължаваше да се усмихва. Басиа седна и постави ръцете си върху масата.

— Капитане, дойдох да ви предупредя.

— За какво? — попита веднага Еймъс. Холдън мълчеше.

— Тук има една група. Същата, която нападна и избя хора от РЛЕ преди вашето пристигане. Те се готвят да избият и останалите през някой от идните дни. Може би още утре вечер.

Холдън и Еймъс се спогледаха.

— Очаквахме нещо подобно — рече Холдън. — Но не то е важното...

Басиа не го остави да завърши.

— Освен това планират да убият и вас.

Холдън се изправи. Не изглеждаше ядосан, по-скоро обиден.

— Мен? Защо ще убиват *мен*?

— Смятат, че това ще прати послание — обясни с извинителен тон. — А и са ядосани, че им взехте експлозивите.

— Казах ти — обърна се Холдън към Еймъс. — Мислиш, че си постигнал добър компромис, а винаги има недоволни.

Без да осъзнава какво прави, Басиа сграбчи бутилката от масата и я надигна. Вероятно го носеха със себе си, защото уискито бе по-добро от всичко, което можеше да се намери в колонията. Течността загрея приятно гърлото и стомаха му, но не донесе очакваното успокоение. Той побутна шишето към Еймъс, но едрият мъж го спря.

— Задръж го, братко. Май повече имаш нужда от него.

— Какво смятате да правите? — обърна се Басиа към Холдън.

— За убийството ли? Нищо. Без значение е, защото всички си тръгваме.

— Всички си...

— Евакуирам планетата. Всички. До един.

— Не — поклати глава Басиа. — Никой няма да си тръгва. Не можем да го направим сега.

„Аз помогнах да убият хора, за да останем тук.“

— Напротив, заминаваме — поклати глава Холдън. — Нещо много лошо се случва на тази планета и няма никаква връзка с инатливи поясни и социопатични корпоративни охранители.

Басиа надигна отново бутилката. От алкохола започваше да му се вие свят, но поне тревогата се разтваряше.

— Не разбирам.

— Някой е живял тук по-рано — махна с ръка Холдън. Трябваше да минат няколко секунди, преди обърканият ум на Басиа да осъзнае, че не говори за селището. — Може би са си отишли, може би не, но са оставили разни неща тук и те се пробуждат. Така че преди да станем втори Ерос под голямо открито небе, всички трябва да изчезнем.

Басиа кимна, без да разбира. Еймъс му се ухили и каза:

— Кулите и роботите, човече. Говори за извънземни. Май нещо се готви да отвори очи.

— В момента пращам съобщение на „Росинант“, за да информират ООН и СВП — продължи Холдън. — Препоръките ми са всички да бъдат вдигнати на орбита колкото се може по-скоро. Ще

поискам от командването на „Израел“ и „Барбапикола“ да съдействат за това.

— Няма да стане — възрази с мек глас Басиа.

— Зная, че пазарлъкът ще е труден — кимна Холдън. — Но аз умея да настоявам. А веднъж поема ли командването...

— Те няма да заминат — прекъсна го Басиа. — Хората вече дадоха кръвта си за тази земя. Умряха за нея. Готови сме да се избиваме, за да останем, така че със сигурност ще воюваме и с всяка друга заплаха, която иска да ни прогони.

— Стига изобщо някой да оцелее — подхвърли Еймъс.

— Да, така е — съгласи се Басиа. — Ако някой изобщо оцелее.

18. ХОЛДЪН

Мъртри и хората му бяха преустроили малкия сглобяем охранителен пост в крепост. Вътрешните стени бяха напръскани с енергопоглъщаща пяна, която приличаше на мазилка, ала образуваше балистична преграда, способна да устои на стрелково оръжие и леки експлозии. В ъгъла бе поставен голям сандък за оръжия, но в него имаше само няколко автомата. Тъй като Холдън не знаеше числеността на хората, приобщени към групата, това можеше да е както добър, така и лош знак.

Мъртри седеше зад малко бюро, върху което бе поставил ръчен терминал. Беше се облегал назад, скръстил ръце на тила и на устните му трептеше неопределена усмивка. Приличаше на човек, който няма какъде да бърза.

— Чухте ли ме, като ви казах, че има хора, които замислят да избият вашия екип? — попита Холдън.

— Ще ми се да престанете да използвате тази дума — обади се Керъл Чиуиуи. Тя настояваше да присъства на всяка среща между Холдън и служителите на РЛЕ и желанието ѝ бе съвсем резонно. Но сега, когато нейните събратя готвеха нападение, едно подобно решение можеше да изложи всички на непредсказуем риск.

— Да избият? — повтори Мъртри. — Нали няма да го наречете терористична атака? Защото по-скоро ми прилича на обикновено убийство. Не е толкова претенциозно.

— Почакайте — вдигна ръка Холдън, забелязал, че Керъл се готви да отвърне на хвърлената примамка. — Престанете и двамата още сега. Търпимостта ми към постоянните ви спречквания си има предел. Повече няма да обсъждаме права за ползване и въпроси от типа кой кого е нападнал пръв.

— Няма ли? — повдигна вежди Мъртри. — А за какво ще говорим тогава?

— Ще ви кажа какво ще се случи.

— Щял да ни каже — повтори насмешливо Мъртри.

— Вие нямате власт тук — изтъкна Керъл. Холдън овладя раздразнението си, осъзнал, че двамата не му помагат с нищо.

— Две неща са се променили в последно време, а друго не е — заговори той, като се стараеше тонът му да е спокоен. — Насилието ескалира и всички ние сме на ръба на малка война между колонията и РЛЕ. И вероятно, което е по-важно, чуждоземният материал, оставен на тази планета, изглежда, се пробужда.

— А кое е това, което не е? — попита Мъртри.

— Какво?

— Кое не се е променило.

— Аха. — Холдън се облегна на бюрото. — Все още аз съм единственият човек в тази система, който разполага с боен кораб. Така че, като имаме предвид изброените три неща, ще напуснем тази планета преди вие, идиоти такива, да се изтребите помежду си или преди чуждоземните да ни избият.

— Сега пък заплахи? — подхвърли зад гърба му Керъл.

Без да откъсва поглед от Мъртри, Холдън отвърна:

— Приемайте го както ви харесва. Но започнете незабавна подготовка за евакуация. Свалете долу совалките на „Израел“. Още сега. „Израел“ отлита след трийсет часа и ще искате да сте на борда, когато това стане.

— Не можете — произнесе спокойно Керъл и Холдън се завъртя към нея.

— Мога. Ще свалим долу совалката на „Барб“ и ви предлагам да накарате хората си да вземат каквото сметнат за ценно и необходимо, и да се натоварят. Защото „Барб“ си тръгва.

Керъл изопна устни и ръцете ѝ се свиха в юмруци.

— Свършихте ли? — попита нехайно Мъртри. — Мога ли да ви запозная с възраженията си?

— Няма такива. — Холдън дръпна стол и се отпусна.

— Ето значи каква е цената на славата — подсмихна се Мъртри. — Вие сте един от най-известните хора в Слънчевата система. Тъкмо затова ви пратиха. Славата ви дава илюзия за сила и власт. Но това е само фасада.

— Не, фактът, че притежавам „Росинант“...

Мъртри размахна ръка в снизходителен жест, който обикновено използваше срещу Керъл.

— Вие сте известен като човек, който се опитва да спаси всички. Нещо като белия рицар на Слънчевата система. Победител на гиганти от типа на „Протоген“ и „Мао-Квик“. Корабът ви е наречен подходящо. — Мъртри се разсмя, забелязал намръщеното изражение на Холдън. — Да, чел съм тази книга — кимна той. — Никой не очаква великият Джеймс Холдън да заема страна. Да се уговаря тайно с колонистите или с някоя от онези гадни земни компании. Вие сте човек без тайни програми и подтекстове.

— Страхотно — каза Холдън. — Благодаря за прозрението. А сега, повикайте хората си и...

— Но ние се намираме на осемнайсет месеца път от най-близката юридическа институция и единствената реална сила, на която можете да разчитате тук, е насилието.

— Вие сте човекът, който използва насилие тук — побърза да вметне Керъл.

— Така е — съгласи се Мъртри. — Познавам предимствата на този похват по-добре от други. И това, което знам за вас, капитан Холдън, е, че вие не ги познавате. Сега, ако този безскрупулен тип, когото сте довели с вас, беше отправил подобни заплахи, щях да ги приема сериозно. Но не и от вас. Разполагате с кораб на орбита, който е в състояние да превърне в газови облаци „Израел“ и „Барбапикола“, а след това да унищожите всяко човешко същество на повърхността. Но вие не сте човекът, който би натиснал този спусък, и двамата го осъзнаваме. Спестете си заплахите. Те са безпочвени.

— Вие сте изгубили контрол — отвърна Холдън. — Вие сте безумец и веднага щом РЛЕ узнае...

— Какво да узнае? Че посредникът на ООН се е изплашил от някакъв чуждоземен обект на планетата, а аз не съм? — прекъсна го Мъртри. — Пратете им подробен доклад. Сигурен съм, че с вашата репутация и подкрепата на ООН и СВП думите ви ще бъдат чути и обмислени с цялата нужна сериозност. И може би — *може би* — след три години ще пристигне смяна, която да ме свали от заемания пост.

Холдън се изправи и сложи ръка на дръжката на оръжието си.

— А може би аз ще ви освободя още сега.

В стаята се възцари тишина. Мъртри гледаше намръщено Холдън и, изглежда, за първи път бе заварен неподготвен. Холдън чакаше, без да откъсва очи от неговите, достатъчно ядосан, за да го предизвика, и сърдит на себе си, че е стигнал до това положение.

Мъртри се усмихна. Но това не снe напрежението.

— Ако бяхте взели с вас вашето приятелче, тази заплаха щеше да има някаква тежест. И двамата знаем кой е убиецът във вашия екипаж.

По вратата се чу драскане. Керъл се отмести встрани, сякаш се дръпваше от огневата линия. Холдън не сваляше поглед от Мъртри. Мъжът го гледа известно време намръщено, после отново се засмя. „Започва се“ — помисли си Холдън и се опита да не позволи на ръцете си да затреперят от прилива на адреналин.

Когато терминалът на масата изписука с повикване за разговор, Холдън бе толкова стъписан, че извади пистолета наполовина, преди да се спре. Мъртри не помръдна. Терминалът изписука отново.

— Мога ли отговоря? — попита той.

Холдън кимна и пусна пистолета в кобура. Мъртри взе терминала и натисна копчето.

— Тук Уей — чу се глас.

— Давай.

— Групата зае позиция. Птичките са в гнездото и точат човки. Започваме ли?

— Задръж. — Мъртри остави терминала и вдигна очи към Холдън. — Вие все още сте под влиянието на случилото се на Ерос. Разбирам го. Не преценявате рационално тази чуждоземна заплаха, пък и кой би могъл? Прощавам ви заплахите. И оценявам, че първоначалната ви идея да дойдете тук бе, за да ме предупредите за опасността срещу моя екип. Това ми говори, че въпреки различията ни все още искате да спасите моите хора.

— Просто не искам никой да умира тук — отвърна Холдън, надявайки се отчаяно, че може би Мъртри все пак ще отстъпи.

— Е, това едва ли е напълно възможно — възрази Мъртри. — Аз съм специалистът по тези проблеми. Мислите ли, че не знаех за този малък бунт? Узнах го още преди вас.

— Подслушвате колонистите — досети се Холдън. Нямах как иначе да е научил.

— Всяка сграда от това селище — потвърди Мъртри. — Наистина ви благодаря, че дойдохте тук, но мисля, че ситуацията е под контрол.

— Подслушвате моя град? — изригна Керъл, изглежда, гневът най-сетне бе победил страха ѝ.

— Какво сте намислили? — изгледа го Холдън. — Не правете нищо глупаво.

Мъртри само се усмихна и вдигна ръчния терминал.

— Ударната група действа.

Отвън отекнаха изстрели, приглушени от пяната, покриваща стените. Звучаха като далечен пукот. Като отгласи от фойерверки или пропукала се хидроизолация.

— О, не — извика Керъл и хукна към вратата. Холдън я последва, като натискаше терминала за връзка с Еймъс.

Навън звукът бе далеч по-силен. Стакато от изстрели разкъсваше мирната нощ, небето се озаряваше от кратки отблясъци. Холдън се втурна право към изстрелите, крещейки в терминала на Еймъс да дойде. Спъна се в мрака, изпусна терминала, но не се наведе да го вземе.

В северния край на селището откри останалата част от охранителите на Мъртри да стрелят по една от къщите. Отвътре отвъръщаха на стрелбата. Охранителите крещяха на хората в къщата да се предадат, а те псуваха и отговаряха с огън. От строшените прозорци на постройката бълваше дим, нещо вътре гореше.

— Спрете! — изрева Холдън, когато наближи хората от РЛЕ. Те не му обърнаха внимание и продължиха да обсипват къщата с куршуми. Отвътре продължаваха да ехтят изстрели, следвани от приглушения звук от удрящи се в бронята проектили. Една жена тупна по гръб и извика от болка и изненада. Останалите се съсредоточиха върху прозореца, от който бе дошъл изстрелът, и скоро след това рамката му се разпадна и рухна вътре.

Пламъците в къщата внезапно лумнаха, пращайки вълна от топлина. Някой вътре изкрещя уплашено. Предната врата, изрешетена от стрелбата, се отвори. Навън изтича жена с пушка в ръка. Охранителите я повалиха с откоси и тя тупна сред локва кръв до верандата.

— Те горят! — извика Холдън, сграбчи най-близкия охранител за ръката и го разтърси. — Трябва да ги измъкнем!

Вместо отговор мъжът го избута назад.

— Сър, останете встрани, докато очистим района!

Холдън на свой ред го бутна, достатъчно силно, за да го събори в прахта, и изтича при повалената жена пред къщата. Някой отвътре вероятно реши, че ги напада, защото треснаха нови изстрели и на метър зад него избухна миниатюрен взрив. Хората от РЛЕ реагираха незабавно и Холдън се озова между двете огневи линии.

„Ето пак“ — мина през главата му самотна мисъл, лаконичен коментар, че е допуснал да се случи отново.

Той се хвърли на земята и изпълзя към тялото на простреляната жена, крещейки на всички да спрат. Никой не го чуваше. Огънят в къщата се разгоря с нов оглушителен тътен и топлината обгори оголените части на лицето и ръцете му. Холдън сграбчи повалената жена за ръцете и започна да я влачи встрани от пламъците. Препъна се, когато доближи охранителите, и падна в краката им.

— Помогнете ѝ — изграка пресипнало. Надигна се на ръце и колене, но остана така, твърде замаян, за да се изправи.

Член на отряда се наведе над жената и поклати глава.

— Мъртва е.

Холдън рухна в прахоляка, внезапно изгубил сили. Твърде късно. Голямата месомелачка, от която се бе опитал да спаси тези хора, продължаваше да ги дъвче неумолимо, а те — да се подреждат на опашка пред зейналата ѝ пасть.

— Задръжте го — чу се нисък глас. Беше Уей. Тази, която бе дошла с тях и бе застреляла чуждоземния робот. Тя се наведе и Холдън не видя в очите ѝ и капчица състрадание.

— Майната ти — изруга я той и се изправи на крака. — Никого няма да задържате.

Уей го блъсна в гърдите с приклада и го повали на земята. Един от другите насочи оръжието си към него. Холдън осъзна, че е много възможно да го застрелят.

— Спрете веднага — обади се един глас. Мъртри изплува от мрака. — Никой няма да застрелва капитан Холдън.

— Той се опита да помогне на терористите — възрази Уей.

— Така ли? — Мъртри се престори на изненадан. — Не сте го направили, нали? Това би било нарушение на неутралния ви статут тук, нали?

— Опитвах се да помогна на простреляна жена — отвърна Холдън полуприведен. Гърдите го боляха, когато си поемаше въздух.

— Звучи ми логично — рече Мъртри. — В това ли се изразяваше помощта му за терористите?

Уей кимна и извърна ядосано глава.

— Значи няма причини да ви задържаме — продължи Мъртри с развеселен тон. „Той е луд — осъзна Холдън. — Напълно му се е разхлопала дъската. Мога да го убия още сега и да сложа край на това.“ Представи си как Милър кима одобрително на тази мисъл.

— Сър — заговори Уей, вдигна автомата и го насочи в мрака, — идват още.

— Дръжте си гащите — извика откъм тъмнината Еймъс и пристъпи в осветената част. С него бяха Басиа Мъртън, Керъл Чиуиуи и още неколцина заселници.

— Божичко! — Керъл гледаше към пожара. — Някой успя ли да се измъкне?

Един от охранителите посочи с дулото лежащото на земята тяло.

— Ей тази.

— Задие — разпозна я Басиа. — Те са я убили.

Мъртри пристъпи напред и се покашля многозначително. Когато всички погледнаха към него, обяви:

— Моят отряд обкръжи къщата, в която се спотайваха терористи, подготвящи план за убийството ми и изстреблението на отряда охранители от РЛЕ, както и на капитан Холдън. Те разполагаха с пушки и вероятно експлозивни. Когато хората ми поискаха да излязат невъоръжени от сградата и с вдигнати ръце, терористите откриха огън. Всички терористи бяха избити от *ответен* огън. Възможно е експлозивите, които са възнамерявали да използват срещу нас, да са спомогнали за пожара и унищожението на къщата. Всичко, направено тук, бе съгласно изискванията на закона и наредбата за защита на персонала на РЛЕ, както и за да бъде опазен животът на посредника на ООН и СВП.

Керъл гледаше в шок горящата къща.

— Съгласно...

— Господин Мъртън — продължи Мъртри. — Радвам се, че се появихте тук. Сержант Уей, арестувайте Мъртън.

— Какво? — Басиа вдигна ръце и отстъпи. — Защо мен?

— Не! — Холдън застана пред Уей и опря ръка в гръдната ѝ броня. — Няма да позволя.

— Господи Мъртън е участник в заговора — обясни Мъртри достатъчно силно, за да го чуе стичащото се множество. — Той е присъствал на тайна среща, на която се е обсъждала атаката, и съществуват сериозни съмнения, че е участвал в друга атака, при която са загинали петима от хората ми. Може би ще знае нещо и за смъртта на губернатор Трайинг. — После продължи малко по-тихо. — Дръпни се от пътя ни, Холдън, иначе ще минем през теб. — Уей го гледаше с мрачна усмивка. Един от охранителите го заобиколи и извади от джоба си пластмасов кабел за задържане.

Еймъс се изправи пред Басиа и удари охранителя в лицето. Прозвуча като чук, стоварващ се върху пържола. Охранителят падна на земята сякаш бе кукла, на която са прерязали конците.

— Не — повтори Еймъс, разтърси десницата си и сви болезнено устни. — Уф.

Останалите охранители вдигнаха оръжия и ги насочиха към него. Холдън видя, че Еймъс спуска ръка към кобура, изтича пред него и извика:

— Спри!

— Ние ще го приберем! — рече Мъртри, сочейки Басиа. — По един или друг начин. Засега ще си затворя очите за нападението над един от хората ми. Да речем, че емоциите са взели връх.

— И без това всички заминаваме — изтъкна Холдън, като се стараеше да говори с нисък глас, обръщайки се повече към Мъртри, отколкото към тълпата.

— Нямаме власт да наредите на никого да си тръгне — заяви Мъртри. — Мисля, че приключихме с този въпрос.

— Междувременно — продължи Холдън, сякаш не го бе чул, — ООН ще задържи този човек. Басиа. Като свидетел на разследването. Той ще бъде затворен на моя кораб, няма да заплашва хората ви, а когато се върнем и представите доказателства, ще позволим да бъде арестуван.

— „Когато се върнем“ — повтори Мъртри с ленива усмивка. — И какво, ще го държите затворен няколко години? Защото го обвинявам в нещо?

— Ако се наложи — завъртя глава Холдън. — Защото не вярвам и за секунда, че няма да го убиеете.

Мъртри повдигна рамене.

— Добре. Тогава нека бъде ваш багаж. Само го махнете от моята планета.

Басиа изглеждаше стъписан, погледът му блуждаеше разсеяно. Колонистите се заеха да потушават пожара. Мъртри и хората му стояха и гледаха, без да предлагат помощ — осезаемо напомняне за заплахата, която представляваха.

Холдън се отправи към центъра, следван от Басиа и Еймъс. Потупа джобове, търсейки ръчния терминал, преди да се сети, че го бе изпуснал в тъмнината. Нямахше шанс да го намери, затова зае този на Еймъс и се обади на кораба.

— Наоми — поде веднага щом чу гласа ѝ. — Свали „Роси“ на площадката за кацане. Ще трябва да разтоварим нашите тежки брони и да вземем по-мощни оръжия.

— Не ми звучи добре — отвърна тя.

— И не е. Някакви вести от ООН или Фред?

— Нищо засега. Да разбирам ли, че хората от РЛЕ и заселниците не бързат да си тръгват?

— Да — потвърди с въздишка Холдън. — Предпочитат да останат тук и да се избиват, докато онази чуждоземна гадост започне да ги превръща в резервни части.

— А ти? — попита тя. Имаше предвид ще се качва ли горе. Това би било най-разумното нещо.

— Още не — отвърна ѝ. — Ако ситуацията ескалира, може би.

— Говориш за хората или за извънземните?

— Защо?

— Алекс е засякъл още няколко енергийни изблици и нови раздвижвания, но са доста далече на юг. Ако започне да става интересно, ще те информирам.

— Благодаря ти. А, ще приемеш пътник.

— Какво?

— Малко е сложно за обяснение, но го качваме на „Роси“, защото не е безопасно за него тук. Наоми, длъжник съм на този човек. Той се опита да ми спаси живота. Погрижи се добре за него.

— Добре.

— И, мила? — Този път Холдън не успя да скрие тревогата в гласа си. — Като се върнеш горе, дръж под око „Израел“. Мисля, че скоро тук положението ще се влоши още повече и когато това стане, може да се пренесе и горе.

— Ха! — възкликна Наоми и той долови усмивката в гласа ѝ. — Нека само се опитат.

19. ХЕЙВЛОК

Коридорът се простираше на четирийсет метра между рециклиращите резервоари и втория машинен цех, с люкове на всеки десет метра. Отворени асансьори в двата края водеха до центъра за контрол на вътрешната среда и хидропонните оранжерии. Възрастта на „Израел“ личеше не само по дизайна на стените и решетките на пода, но също и по сиво-зелената полировка на керамичните покрития. Острите ръбове на вратите напомняха за епохата отпреди няколко десетилетия, когато този кораб бе полетял отвъд орбитата на Марс. Дълга бяла резка на стената подсказваше, че тук се е случвало нещо драстично в предишната ера от съществуването на кораба и е било замаскирано с боя и графити. Хейвлок едва сдържа желанието си да се притаи в най-близкия до вратата ъгъл.

Не беше никак лесно. Неговите предци бяха еволюирали в гравитационния кладенец на Земята, бяха израсли и привикнали с него. Умът му знаеше неумолимо, че гравитацията означава безопасност. Гневният шепот на хората в коридора караше сърцето му да бие учестено, а стената, на сантиметри зад гърба му, го теглеше като магнит. Беше грешка да чака развоя на събитията. По-добре да се облегне, да се оттласне от стената, тя ще го запрати към откритото пространство наред коридора. И позицията за стрелба. Вторият закон на термодинамиката, приложен в престрелка.

— Чисто — обяви един от инженерите и Хейвлок почувства смесица от удоволствие и раздразнение. „Не е чисто“ — помисли си той. Не го бяха видели. Държеше притиснат автомата към крака си и продължаваше да стои неподвижно. Да изчаква. Не търсеше прикритие до стената.

Първият мъж, който прелетя край него, не го видя, преди да бъде поразен. Цветното топче, изстреляно от Хейвлок, разцъфна в оранжев кръг върху гърдите на другия. Този зад него вече бе скочил и тялото му се носеше между една ръкохватка и следващата, неспособно да

промени траекторията си. Хейвлок го уцели два пъти, веднъж в крака, втория път — в корема. При истински бой във въздуха щеше да бликне кръв. Тънки червеникави капчици щяха да се завъртят около него и да се превърнат в съсиреци. Третият мъж все още бе далече назад по коридора, където Хейвлок нямаше чисто поле за стрелба. Няколко сини топчета профучаха край него и окъпаха керамичната преграда. Прикриващ огън. Нелоша тактика, само дето нямаше кой да се възползва от нея.

Хейвлок дръпна леко ръкохватката зад себе си, за да не се отдалечи много, презареди автомата и продължи да брои прелитащите топчета. „Мъртвият“ инженер се носеше из коридора с недоволен израз. Хейвлок отброи петнайсет изстрела, после настъпи тишина и се чу сухото изцракване от изхвърлянето на празния пълнител. Хейвлок се наведе напред и надзърна в коридора. Последният човек — Уилямс — не се бе върнал в укритието, докато презареждаше оръжието си. Хейвлок стреля три пъти, но го уцели само веднъж. Автоматът бе доста неточен, но и това бе достатъчно, за да постигне замисленото. Поразеният инженер изруга цветисто.

— Е, добре — заговори Хейвлок в ръчния си терминал. — Приключихме, момчета. Нека почистим, а после ще се върнем в заседателната стая.

Разборът на тренировките бе трудна работа. От една страна, упражняваха се от осем дни и не бяха готови за истинско действие. Инженерите не са войници. Тримата, които имаха известна подготовка от младите си години, бяха изгубили толкова много от практическите си умения, че се представяха по-зле и от начинаещите. Новаците поне знаеха, че не знаят нищо.

От друга страна, те бележеха напредък по-бързо, отколкото Хейвлок очакваше. След още седмица или десет дни ще бъдат обучени горе-долу колкото взвод новобранци. Може би малко по-добре.

Хората, които искаха да станат охранители, бяха движени от най-различни мотиви — търсене на работа, идеалистичната идея да помагат на хората, понякога нарцистична любов към насието. Инженерите не бяха такива. Те бяха по-съсредоточени, по-мотивирани, в поведението им се усещаше готовност за колективни действия срещу врага. Разгромът на терористичната група от Мъртри и хората му едновременно ги бе развълнувал и изплашил и Хейвлок не виждаше

нищо лошо в жаждата за кръв, стига тя да бъде канализирана и контролирана.

През следващия половин час инженерите и хората от охраната — Хейвлок и още двама от неговия минимален състав — изминаха отново коридорите и почистиха бъркотията, останала от упражненията. Боята се полимеризираше бързо и се отлепяше от стените и преградите, без да оставя следи или пращинки, които някой би могъл да вдиша. Инженерите бяха конструирали малки портативни прахосмукачки, които филтрираха и най-фините частици. Те се шегуваха, смееха се и си разменяха приятелски обиди, докато работеха, досущ млади ученици по джудо, чистещи татамито. Хейвлок не бе замислял почистването като упражнение за сдружаване на екипа, но се получи чудесно и той бе доволен.

Заседателната зала, където получаваха инструктаж преди упражненията и правеха разбор след тях, бе конструирана за фалшивата гравитация на тягата. Обла маса, прикрепена за пода, противоускорителни кресла, които инженерите не използваха. Хейвлок не помнеше кога бяха взели решението да игнорират масата и да висят свободно във въздуха, но последните им срещи протичаха по този начин. Инженерите и охранителите се рееха из помещението или се придържаха за стените и Хейвлок зае мястото си при входа.

— И така — поде той, за да накара присъстващите да млъкнат. — Какво научихме?

— Да не вярваме на проклетника Гибс, когато ни казва, че ъглите са чисти. — Избухна смях, но не беше гневен или злонамерен. Дори човекът, с когото се пошегуваха, се усмихна.

— Погрешен отговор — каза Хейвлок, също с усмивка. — У нас има вродено чувство да смятаме, че когато едно пространство е пусто, значи е безопасно. Вратите и ъглите винаги са опасни, защото приближавате нещо, без да знаете какво има там. Когато видите противника, вече сте се разкрили за него.

— Сър?

Хейвлок посочи жената с вдигнатата ръка.

— Сър, има ли някакъв алгоритъм за това? Защото, ако можем да се снабдим с таблица на най-подходящите начини за действие и да я изучим, докато почиваме, мисля, че това ще ни помогне много.

— Можем да ги класифицираме по типа врати и ъгли — обади се някой друг. — И какъв план да прилагаме, когато ги приближаваме. Мисля си, че ще е по-добре да завъртим оста и тогава, когато приближаваме, ще ни се струва, че падаме „надолу“.

Хейвлок ги остави да приказват свободно. Беше забавно да слуша анализ за тактическите действия на малък отряд, направен от гледната точка на инженери, но сега те бяха неговият отряд. Учета се да решават насилието като уравнение, не да го елиминират, а да го разберат из основи.

— Това, което не ми е ясно — намеси се главен инженер Коенен, — е защо въобще гледаме към „Барбапикола“.

Очите на останалите се втрениха в Хейвлок в очакване на отговор. Или на някаква реакция. Почувствал надигаща се в гърлото му нервност, той се изсмя.

— Те са лошите — рече.

— „Барбапикола“ е невъоръжен товарен кораб с екипаж от стотина души, който се нуждае от совалка, за да се свързва с повърхността — продължи главният инженер. — „Росинант“ лети с по-малко от минимален състав, половината от който не е на борда. Струва ми се, че тук имаме възможност с нисък риск при висока печалба.

Из стаята се чу одобрителен шепот. Хейвлок поклати глава.

— Не — заяви той. — Първо, вие сам го казахте — „Барбапикола“ е невъоръжен. Ако нещата не минат добре, най-лошото, което можем да очакваме, е порицателно писмо. „Росинант“ бе шедьовър на марсианската военна техника, преди Холдън да го откара при СВП. Един Господ знае какви подобрения са направили след това. Той разполага с пълен запас от торпеда, късообхватни оръдия и монтирано под кила електромагнитно оръдие. Ако екипажът на „Росинант“ види в нас заплаха, могат да ни разпердушният и няма да можем с нищо да се защитим.

— Но ако ние сложим ръка на тази огнева мощ... — поде Коенен.

— Ще бъдем добре, докато стоим тук — довърши Хейвлок. — Но веднага щом се върнем през портала, там ще ни чака цяла глутница адвокати и съдии, както и помощни кораби с по-големи оръдия. Ако

завладеем „Барбапикола“, поне ще имаме някакво правно основание да го направим.

Инженерите изстенаха и заклатиха глави. За тях „правното основание“ бе друг израз за „дрънканици“, но Хейвлок не се отказваше.

— Първо, защото рудата, натоварена там, де юре принадлежи на РЛЕ, докато важи лицензът на ООН. Второ, ако качат на борда някои от заселниците, можем да твърдим, че са съучастници в извършеното убийство.

— Съучастници? — попита един от мъжете. Последва мрачен смях.

— Истината винаги е силен правен аргумент — подчерта Хейвлок. — Посегнем ли на „Росинант“, ще се превърнем в това, за което ни обвиняват. Ако следваме нашия план, най-вероятно в далечна перспектива ще спечелим.

— Далечната перспектива е хубаво нещо, ако доживееш да ѝ видиш края — подхвърли мъжът отзад, но по гласа му Хейвлок усети, че са разбрали какво им казва. Поне засега.

* * *

Иверс Торсен беше геосензорен анализатор с научни степени от университетите на Луната и Ганимед. Изкарваше повече за месец, отколкото Хейвлок за една година като охранител. Освен това беше поясен. Израстването в микрогравитация не му бе повлияло толкова изразено, колкото Хейвлок бе виждал при други поясни. Главата му бе може би малко по-едра спрямо тялото, гърбът и крайниците — леко издължени. С достатъчно стероиди и упражнения човекът можеше почти да мине за землянин. Не че имаше значение. Всички на „Израел“ знаеха кой какъв е. Когато отлитаха от Земята, различията нямаха значение. Не и толкова голямо.

— В добавка към енергийните изблици съществуват двацет топлинни източника, които сме засекали досега — обясняваше той, сочейки на картата на Нова Тера върху дисплея на Хейвлок. — Всичките са се активирали през последните осемдесет часа и досега нямаме никаква представа какво може да са.

Хейвлок се почеса по главата. Килиите в ареста бяха пусти, така че нямаше кой да ги чуе. Нито се налагаше да се държи любезно.

— Очаквате от мен някаква хипотеза? Защото останах с впечатлението, че сме тук, за да намерим всякакви неща, за които не сме и чували. Това, че сте засекли няколко, ми се струва съвсем в реда на нещата.

Иверс стисна устни и те побеляха.

— Това нещо може да е много важно. А може да е нищо. Мисълта ми е, че трябва да разбера. Зает съм с важна работа. Не мога да отделям време за странични занимания.

— Ясно — каза Хейвлок.

— Вече трети ден подред някой напикава шкафчето ми. *Трети път*, разбирате ли? Вместо да се занимавам с анализи трябва да пазя нещата си от миризмата на урина.

Хейвлок въздъхна и изключи екрана. Мистериозните горещи петна на Нова Тера изчезнаха.

— Вижте, разбирам защо не ви харесва. Аз също щях да съм раздразнен. Но хората имат нужда от известна разтуха. Животът им е скучен, а същевременно са под напрежение. Естествено е да са малко раздразнителни. Ще премине.

Торсен скръсти ръце на гърдите и го погледна намръщено.

— Малко раздразнителни? Това ли можете да ми кажете? Аз съм единственият поясен в моята група и само на мене...

— Не, почакайте, изслушайте ме. Напоследък положението стана напрегнато. Ако искате, ще поставя под наблюдение шкафчето ви и ще намекна на тези хора, че е време да спрат, но нека не го превръщаме във война между Пояса и вътрешните планети.

— Не го превръщам в нищо.

— Без да прозвучи неуважително, мисля, че го превръщате — заяви Хейвлок. — И колкото повече се опитвате да раздухвате проблема, толкова по-силно се връща той, за да ви удари по главата.

Гневът на Торсен бе почти осезаем. Хейвлок се намести леко, придвижвайки се в посоката, която бяха избрали да бъде „горе“. Стар номер, на който се беше научил още докато работеше в „Звездна спирала“. Човечеството може и да се бе отървало от оковите на гравитацията, но усещането, че си по-висок, че доминираш събеседника, бе загнездено твърдо дълбоко в същността му, за да може

да го изтрият дребни неща като нулевата гравитация. Торсен си пое дълбоко дъх, изпълвайки мощните си гърди, и за миг Хейвлок се зачуди дали не смята да го удари. Не би искал да затвори тази нощ анализатора в някоя от килиите. Но ако се наложи, щеше да го направи.

— Ще поставя под наблюдение шкафчето ви и ще пусна официално съобщение, че виновниците трябва да спрат. Никой вече няма да пикае върху нещата ви и ще можете да се върнете спокойно на работа. Това искахте, нали?

— Когато пуснете това съобщение, какво ще напишете — че трябва да престанат със закачките или да престанат да тероризират поясни?

— Мисля, че сам знаете отговора.

Торсен отпусна рамене, знак, че е победен. Хейвлок кимна. Хрумна му, не за първи път, че сблъсъците са като танц. Определени движения изискват съответната реакция и по-голямата част от това се случва в ниските части на мозъка, за които езикът дори не си дава сметка. Прегърбването на Торсен беше знак за подчинение и с кимването си Хейвлок го прие, а самият Торсен вероятно дори не бе осъзнал какво става.

Със сигурност не беше, защото рационалната част на ума му продължаваше да обсъжда въпрос, който вътрешно вече беше решил.

— Ако вие бяхте единственият землянин и го правеха поясни, щяхте да сте на друго мнение.

— Благодаря ви, че ме информирахте за проблема — каза Хейвлок. — Ще се погрижа хората да разберат за него.

Торсен се отгласна от бюрото и прекоси в грациозен полет помещението, след което изчезна в коридора. Хейвлок въздъхна, включи отново монитора и прелисти корабните доклади. Истината беше, че подобни инциденти зачестяваха. Повечето от тях бяха дреболии. Миниатюрни сблъсъци с корпоративната политика. Обвинения за презапаяване или за сексуални посегателства. Един от органичните химици синтезирал еуфорични вещества. Корабният психиатър пращаше постоянни предупреждения за нещо, което бе категоризирал като „вътрешна стратификация“, макар че според Хейвлок си беше обикновено отклонение от социалната политика. Той въздъхна и изключи монитора.

„Ако бяхте единственият землянин.“

Странното беше, че Хейвлок бе оставал единствен землянин в поясно общество, при това повече от веднъж. Когато беше на двайсетхангарния влекач от Луната до Ганимед, притежание на „Стоун & Сибетс“, имаше само още един жител на Земята, всички останали бяха поясни обитатели. Беше работил почти половин година за „Звездна спирала“ на станция Церера и винаги му даваха най-неприятните случаи или най-лошия партньор, все доловими намеци, че мястото му не е там. Безброй пъти му се беше се налагало да преглъща неизказаните оскърбления на поясни само защото тялото му не беше с нужните пропорции или оскъдните му познания по техния диалект им позволяваха да шушукат в негово присъствие. Не бяха пикали в шкафчето му само защото не им бе хрумвало.

Хейвлок настрои една от камерите да следи шкафчето на Торсен и извика на екрана празна бланка за меморандум. Погледът му се плъзна по непопълнените полета, които сякаш го питаха какво би искал да каже.

„Намираме се на един Господ знае какво разстояние от дома и група вманиачени терористи се опитват да ни избият, затова нека се постареем да бъдем благоразумни.“

Или може би:

„По дяволите, почти всеки поясен, с когото съм си имал работа, се е отнасял с мен сякаш съм накиснат в лайна само заради мястото, от което идвам, но сега ние сме мнозинството и нека всички уважаваме накърненото им самочувствие.“

Той размърда пръсти и се зае да пише:

Отделът за сигурност получава многобройни доклади за нарастващ брой шеги, разменяни между членове на екипажа. Макар всички ние да разбираме, че е важно да се поддържа ниско ниво на стрес в тези напрегнати времена, някои от споменатите „шегички“ са прекрачили границите на добрия вкус. Като заместник на началника на отдела...

Той спря.

Веднъж на Церера му бяха наредили да затвори нелегален клуб близо до централната част на станцията, където ефектът на Кориолис беше ужасен, а въртеливата гравитация — на най-ниското си ниво. Когато стигна там, комбинацията от ярки светлини, оглушителен шум и неговото неаклиматизирано средно ухо го накара да повърне в един от коридорите. Снимка как го прави бе стигнала по някакъв начин до едно от таблата в участъка. Хейвлок реши да преглътне лошата шега само защото възраженията му щяха да влошат нещата. От години не се бе сецал за този случай.

„Ако бяхте единственият землянин.“

— По дяволите — изруга Хейвлок в пустото помещение. После изчисти екрана.

Беше ми докладвано, че някои служители на РЛЕ и членове на групи са подлагани на постоянен терор само защото идват от външните планети. В напрегната обстановка като сегашната е особено важно да не бъркаме нашите колеги с враговете ни само защото може да притежават някои дребни физиологични или поведенчески различия. В светлината на казаното, предприемам следните действия...

— Ще съжалявам за това — рече Хейвлок на екрана, но по времето, когато приключи и провери документа за грешки, преди да го изпрати, се чувстваше далеч по-добре.

20. ЕЛВИ

Седнала пред къщата, отпуснала ръка върху поставения на коленете ѝ ръчен терминал, Елви мижеше под вече познатата светлина на слънцето в очакване да пристигнат докладите от Луната. Комуникационният лазер на „Едуард Израел“ бе единствената им връзка със света и той бе задръстен с техническа информация, пращана от работните групи на планетарната повърхност и сензорните датчици на самия „Израел“. Беше донякъде успокояващо да знаеш, че въпреки всички трагедии и злощастия, сполетели Нова Тера, основната информация, летяща назад към дома, си оставаше научно-техническа. Макар и бавна, връзката бе много повече от това, с което доскоро разполагаха заселниците. „Барбапикола“ дори не поддържаше комуникациите им. Ръчните им терминали функционираха в ограничен режим, с наличната база данни в местно време и в тукашна мрежа, ако изобщо функционираха.

Подухна ветрец, който запрати към нея песъчинки, преди да утихне. Високо в небето зелените облаци се разпръснаха и скупчиха, изрисувайки синьото небе с повлекла, сякаш водорасли в езеро. Въздухът бе топъл, миришеше на прах, витаеше усещането за приближаващ дъжд. Докладите най-сетне пристигнаха, Елви ги изтегли в устройството и отдели един час, за да ги прегледа внимателно, да изслуша дебатите и да придобие представа за общата картина. Беше ѝ доста трудно да се съсредоточи заради света, в който се намираше сега.

Всичко на тази планета се променяше толкова бързо, всичко бе тъй различно от очакванията ѝ, та се изискваха мъчителни усилия да запази постоянна концентрация. Пътуването в пустинята, откриването на механизъм, чиято възраст навярно надхвърляше два милиарда години, ала той все още функционираше, макар и в съвсем минимален режим. Разкриването и унищожаването на терористи сред заселниците, което трябваше да донесе облекчение, но само засили безпокойствието

й. И, макар да не го бе споменала пред никого, непрестанно я спохождаха натрапчиви сънища за Джеймс Холдън.

Докладчикът от екрана приключи и Елви изведнъж осъзна, че не бе чула и думичка от изказването му. Тя въздъхна, пусна отново записа и го спря, преди жената от лабораториите на РЛЕ на Земята да може да каже нещо. Вдигна глава към небето, чудейки се къде може да са сега „Росинант“, „Барбапикола“ и „Едуард Израел“, скрити зад синкавата завеса на атмосферата. Един от растителните аналози до пътеката изпусна поредица от тракащи звуци. Беше нещо, с което отдавна искаше да се заеме, но все не й оставаше време. Както и днес. „Доктор Окойе — говореше научният координатор, намиращ се на шейсет астрономични единици от нея, — тъкмо идвам от среща с нашите статистики и исках да ви запозная с нашия план за това как смятаме да продължим обработката на постъпващите данни през идните седмици. Лунната група би искала да получи допълнителни образци от няколко от изследваните от вас обекти, за да можем да стесним границите на...“

Елви слушаше съсредоточено, опитвайки се да прогони всички останали мисли и чувства. Този път стигна до края на доклада и състави списък на необходимите действия. За първи път осъзна колко е важна работата й, щом променя програмите на огромни лаборатории у дома. Отбеляза си и че трябва да разпита Файез за някои особености на минералните проучвания. От Луната искаха разговорът им да се протоколира и да се прати при тях. С оглед на времето, което това щеше да отнеме, информацията щеше да постъпи на Луната преди утрешната среща. Но вместо да се заеме с тази задача тя отвори дневника и започна да попълва предстоящите. Водни и почвени проби. Образци от три различни растителни аналога. Доклад за чуждоземния обект...

От известно време се връщаше на мисълта какво може да е активирало обекта в пустинята. Холдън също присъстваше, когато това се случи, и след като той бе посредник в Нова Тера със задача да върне живота в нормалното, разумно русло, тя си мислеше, че може би, ако стигне до резонно обяснение за причината на тази активация, то би подпомогнало значително работата му. Би помогнало да се възцари мирът.

И не беше само още една причина да се срещне с него.

Тя прегледа отново задачите, които си бе поставила, сетне се замисли. Най-отдолу написа „Препоръчително писмо за Фелсия Мъртън“. Постоя така около минута, опитвайки се да определи чувствата си. Изтри реда, сетне го въведе отново.

* * *

Да влезеш в селцето бе като да се озовеш в съвсем различен свят, при това изпълнен с враждебност. Прашните улици не бяха пусти, но хората, вървящи по тях, сякаш се придържаха към стените. Усмивките и киманията, визуалният контакт и поздравите бяха изчезнали. Жителите на селището крачеха забързано, свели глави. Елви бе споходена от желанието да им се изпречи на пътя, да ги спре с тяло, докато покажат, че я виждат.

Къщата, където се бе случило, се намиреше в края на селището. Огънят бе разтопил онова, което не бе изгоряло. Скелетът на постройката все още се издигаше, обгорен, наклонен към следобедното слънце. Тя спря отпред. Напомняше ѝ за нещо, но не можеше да си спомни за какво. Нещо, свързано с огън.

О, да, разбира се. Горящият чуждоземен обект в пустинята.

По средата на улицата крачеше въоръжен патрул на РЛЕ. Разговаряха за нещо и се смееха. Тя не успя да чуе какво точно, но докато се разминаваха, единият от двамата вдигна ръка за поздрав. Елви отвърна машинално. От другата страна на улицата една от поясните — казваше се Ейрин — излезе пред вратата, видя войниците и се поколеба, преди да пристъпи в осветената част. Елви извърна очи към нея. Жената вървеше изправила неестествено рамене и вдигнала глава. Нищо не разкрива по-ясно страха от желанието да го прикриеш. Някога това селище бе принадлежало на жената.

Елви влезе в салона с надежда да открие Холдън на неговата маса. Вътре цареше сумрак и ѝ трябваша няколко секунди, за да привикне. Видя само Еймъс Бъртън, който ядеше от купичка кафеникава юфка, ухаеща на изкуствени фъстъци и къри. В дъното Лусия Мъртън седеше с някого в едно от сепаретата. Елви извърна глава, преди докторката да срещне погледа ѝ.

Еймъс вдигна очи, когато го доближи.

— Чудех се, дали капитан Холдън... исках да разговарям с него. За онази находка. В пустинята.

— Нещо се е случило с нея?

— Имам една теория, която може да се окаже полезна.

„О, мили боже — помисли си тя. — Пелтеча като ученичка.“ За щастие Еймъс не забеляза или поне се престори.

— Капитанът отиде да подготви прехвърлянето на затворника — информира я той. — Ще се върне по залез.

— Добре — кимна Елви. — Няма нищо. Ще му предадете ли, че съм го търсила? Сигурно ще съм си у дома, когато си дойде. Може да ме намери там.

— Ще му съобщя.

— Благодаря ви.

Тя се обърна, свила юмручета в джобовете. Чувстваше се унижена, макар да не знаеше защо. Искаше само да сподели мнението си за чуждоземните находки и местната екосистема. Нямахше нищо нередно или...

— Елви!

Сърцето ѝ се сви. Обърна се и погледна към сепарето, където седеше Лусия Мъртън. Файез се бе завъртял на стола и ѝ махаше. Елви извърна очи към вратата с надеждата да измисли някакъв възпитан начин да се оттегли.

— Елви! Ела при нас. Пийни нещо.

— Разбира се — съгласи се тя и пое обратно, съжалявайки за всяка измината крачка.

Доктор Мъртън беше съвсем бледа, с изключение на тъмните кръгове под очите. Елви се зачуди дали не е болна, или това са признаци на стрес.

— Лусия — кимна ѝ за поздрав.

— Елви.

— Сядай, сядай — подкани Файез. — Докато стърчиш над мен, се чувствам ужасно нисък. Мразя да се чувствам така.

Елви приглади панталона и седна до него. Усмивката ѝ бе напрегната и неестествена. Лусия я погледна, сякаш се извиняваше. „Можеше да седнеш и до мен“ — казваше изражението ѝ.

— Тъкмо говорехме за Фелсия — обясни Файез и се обърна към Лусия. — Елви е нашият малък гений. Сериозно, знаете ли, че тя е

човекът, написал първия научен доклад по цитоплазмена информатика? Това е тя. Седи до мен.

— Фелсия ми разказваше за вас — каза Лусия. — Благодаря ви, че сте се сприятелили с дъщеря ми.

„Твоето семейство се опита да ме убие — мислеше си Елви. — Делиш легло с мъжа, който иска да съм мъртва.“

— Няма защо — отвърна тя. — Фелсия е много талантливо момиче.

— Така е — потвърди Лусия. — Един Господ знае колко усилия положих да я разубедея да става лекар.

— Надявахте се, че ще остане? — попита Елви и гласът ѝ стана малко по-хаплив, отколкото искаше.

— Не това, не — разсмя се Лусия. — Радвам се, че напусна тази планета, решението ѝ бе мъдро. Страхувам се само, че избра този път, защото това бе моята професия. Искях сама да си намери място в живота.

— Пътят до Луната е дълъг — отбеляза Файез. — Аз например смених пет студентски специалности, преди да се влюбя в геохидрологията. По едно време исках да ставам пивовар. Представяте ли си?

Елви и Лусия казаха „да“ едновременно. Елви неволно се засмя. Лусия се изправи.

— Трябва да се връщам при Яцек — обясни тя.

— Той добре ли е? — попита Елви. Беше съвсем машинално. Проява на вежливост. Ала ѝ се дощя да премълчи въпроса в мига, когато го произнесе. Усмивката на Лусия бе тъжна.

— Толкова, колкото може да се очаква — отвърна. — Баща му заминава днес.

„Ще го откарат като арестант на «Росинант»“, помисли си Елви, но не каза нищо.

— Парите ви не струват тук — размаха ръце Файез. — Аз черпя.

— Благодаря ви, доктор Саркис.

— Файез. Наричайте ме Файез. Всички други го правят.

Лусия кимна и си тръгна. Файез поклати глава, протегна се и ръката му полегна върху рамото на Елви. Тя се дръпна към отсрещния край на масата.

— Какво, по дяволите, правиш? — попита.

— Какво правя ли? Това ли ме питаш?

— Знаеш, че мъжът й...

— Нищичко не зная, Елви. Нито пък ти. Мога само да интерпретирам върху крайно недостатъчна база данни, както и ти.

— Ти мислиш... мислиш, че не е...

— Мисля, че онази къща беше пълна с терористи. Мъртри ги изби и ни спаси. Ето какво си мисля. Освен това си мисля, че колкото повече местни ме познават и обичат, толкова по-малък е шансът да ме скалпират при следващия бунт. И... каква полза от цивилизацията, ако двама души не могат да си побъбрят на чаша бира? — Файез завъртя глава. — Не съм ли прав?

— И още как — провикна се от другия край Еймъс.

— Точно така — потвърди Файез.

— Ти си пиан.

— От доста време се занимавам с това — призна Файез. — Пих с поне една трета от хората, които се отбиваха в тази дупка. А сега трябва да ми кажеш къде бяхте всички вие, докато аз уговарях тук мира.

За миг й се стори, че вижда на лицето му сянката на страха. Имаше го в ъгъла на устата му, в начина, по който избягваше погледа й. Файез, който можеше да се смее на всичко, дори да беше нещо трагично, беше изплашен до смърт. И защо да не е? Намираха се на милиарди километри от вкъщи, на планета, която не разбираха, и наскред война, в която вече имаше жертви и от двете страни. Всеки един от тези факти бе напълно достатъчен, за да изпита паника.

Файез чакаше. Чакаше следващата ескалация. Падането на втората обувка. Опитваше се да се намеси, да повлияе на ситуацията, колкото и безнадеждно да бе това. Елви го разбираше, защото се чувстваше по същия начин, само че не го знаеше, докато не го видя при друг.

Той изгледа навъсено масата, после погледът му срещна нейния.

— Какво правиш тук?

— Седя с теб, очевидно — отвърна тя.

„Чакам другата обувка.“

21. БАСИА

Басиа стоеше в края на площадката за кацане с мокри от потта му белезници на китките и тъмни кръгове под мишниците. Мъртри бе настоял да бъде окован, докато не напусне планетата, макар че бе дал ключа на Еймъс и едрият мъж бе уверил Басиа, че ще му свалят белезниците веднага щом се качи на борда на „Росинант“. Последната демонстрация пред жителите на Ил, че Мъртри може да налага волята си. Джим Холдън все още се опитваше да си играе на миротворец и се беше съгласил с белезниците в замяна на това, че Басиа ще бъде задържан на неговия кораб без никакви допълнителни условия и заплахи. Басиа разбираше добре защо всеки прави това, което прави.

Ала от това унижението не намаляваше.

Лусия и Яцек стояха до него в очакване да се приземи „Росинант“. Яцек се бе притиснал с гръб в корема му, а ръката на Лусия лежеше на рамото на сина им. И тримата търсеха контакта помежду си. Той се опитваше да почерпи сила от това. Да остави в паметта си траен спомен за близостта с неговото семейство. Имаше ужасното предчувствие, че ги вижда и докосва за последен път. Изпитваше едновременно облекчение и тъга, че Фелсия бе заминала. Достатъчно беше, че синът му, все още малък и недостатъчно зрял, трябваше да стане свидетел на подобни събития. Не би могъл да понесе, ако и умното му малко момиче също бе тук.

Останалите заселници — мъже и жени, с които бе споделял въздух, надежди и мъка — бяха решили да пропуснат спектакъла с неговото заминаване, сякаш вината му бе заразна болест, която можеха да прихванат. По-добре щеше да е, ако го бяха отритнали открито.

„Исках само свободата си. Исках семейството ми да е до мен, да не изгубя още едно дете.“ Беше разгневен на цялата вселена, нима бе пожелал толкова много?

Еймъс, неговият формален пазач, стоеше на известно разстояние, скръстил ръце и вдигнал глава към небето. Беше им оставил

достатъчно място, за да може семейството да се сбогува. Холдън бе застанал при Мъртри и Керъл, триумвиратът на властта на Ил. Не се поглеждаха. Бяха тук, за да се опитат да докажат, че не само Мъртри взема решенията на тази планета. Басиа бе просто една пешка в политическата им игра. Нищо повече.

— Още няколко минути, шефе — обади се Еймъс. Миг покъсно отгоре долетя нарастващ тътен. „Росинант“ се спускаше през атмосферата право към тях като ангел от Страшния съд.

Всичко изглеждаше толкова нереално.

— Радвам се, че вие двамата сте с мен — рече Басиа. Дори не беше лъжа.

— Намери начин да се върнеш при нас — промълви Лусия.

— Не зная какво ще мога да направя.

— Намери начин — повтори тя, сякаш произнасяше присъда. — Направи го, Басиа. Не ме оставяй да остарее сама на този свят.

Басиа усети, че нещо е запретило гърлото му, едва си поемаше въздух и стомахът му се свиваше болезнено.

— Ако трябва да си намериш друг...

— Намерила съм — рече тя. — *Вече* съм си намерила. Сега той трябва да открие пътя обратно към мен.

Басиа не смееше да заговори. Страхуваше се, че ако отвори уста, ще изхлипа. Не искаше Мъртри да го вижда разплакан. Вместо това прегърна с окованите си ръце Лусия и я притегли към себе си. Притисна я толкова силно, че никой от тях не можеше да си поеме дъх.

— Върни се — прошепна тя за последен път. И да бе казала нещо повече, то остана заглушено от рева на кацация „Росинант“. Блъсна ги стена от прах и той усети как песъчинките стържат кожата на шията му. Лусия притисна лице към гърдите му, а Яцек увисна на ръката му.

— Време е да тръгваме — извика Еймъс.

Басиа пусна Лусия, прегърна за последен път сина си — *може би* за последен път — обърна се и пое към своя затвор.

— Добре дошли на борда, господин Мъртън — посрещна го висока, красива жена, когато люкът на шлюза се отвори. Носеше семпъл сиво-черен комбинезон и на гърдния ѝ джоб бе изписано „Нагата“. Наоми Нагата, втори капитан на „Росинант“. Имаше дълга черна, сплетена на плитка коса, също като тази, която носеше Фелсия

като малка. При Наоми обаче изборът бе по-скоро функционален, отколкото естетичен. Не носеше оръжие и Басиа се поотпусна.

Той ѝ подаде ключа, връчен му от Еймъс, и тя отключи белезниците.

— Басиа, ако обичате — рече, докато тя се занимаваше с тях. — Аз съм само един заварчик. Никой досега не ме е наричал господин Мъртън.

— Заварчик, значи? — погледна го Наоми. Не звучеше сякаш се старае да бъде любезна. Тя свали белезниците, сгъна ги и ги прибра в едно шкафче. Корабна дисциплина, всеки предмет трябваше да е на мястото си, за да не се превърне в снаряд при маневра. — Ние вече имаме цял списък с належащи поправки.

Помещението, в което се намираха, приличаше на склад. Шкафчетата бяха подредени успоредно на пода, вместо да са изправени, имаше малки люкове на всяка стена и стълба, полегнала долу. Наоми чукна таблото на стената и съобщи:

— Слагаме коланите. Алекс, разкарай ни от тази прашна топка, преди коленете ми да заскърцат.

Един безтелесен глас с акцент на марсианец от долината Маринър отвърна:

— Разбрано, шефе. Излитаме след трийсет цъкания, така че се вържете здраво.

Наоми дръпна един ремък от пода и под него се разгъна кресло. Беше монтирано така, че седящият вътре всъщност да лежи на пода. От креслото се подаваха многобройни ремъци. Тя посочи друг ремък на пода и каза:

— По-добре се заеми сам. Скачаме след трийсет секунди.

Марсианският глас започна обратно отброяване до пет и подът под краката им се повдигна. За миг Басиа изгуби напълно ориентация, когато подът се превърна в стена и той вече седеше в креслото, което бе изтеглил. Беше благодарен за ремъците, които го прикрепяха в креслото.

Сетне един гигант изрева под дъното на кораба и невидима ръка го притисна в креслото.

— Съжалявам — извика Наоми и гласът ѝ вибрираше заедно с двигателите. — Алекс е стар боен пилот и лети само на пълна тяга.

Както винаги, когато напускаше гравитационен кладенец, Басиа остана изненадан колко бързо приключи всичко. Няколко минути смазваща гравитация и оглушителен рев на двигатели, след това, почти без преход, той увисна вътре в ремъците сред пълна тишина.

— Готово — осведоми го Наоми и се разкопча. — Най-много още няколко дребни маневри, докато Алекс уцели орбитата, но тези жълти светлинки на стената ще преминат петнайсет секунди преди да включи двигателите и тогава може само да се уловиш и да се задържиш, докато свърши.

— Затворник ли съм? — попита Басиа.

— Какво?

— Питам само какво ще последва. Дали трябва да си стоя в каютата, или ще ме приберете в ареста?

Наоми го погледна с изненадано изражение и смръщено чело.

— Ти от лошите ли си?

— От лошите?

— Има ли опасност да нападнеш някого на моя кораб? Да счупиш нещо? Да откраднеш?

— Никаква — увери я Басиа.

— Защото, доколкото знам, си предал приятелите си, за да спасиш живота на нашия капитан.

За миг Басиа усети, че му се вие свят, сетне почувства гордост, или поне наченки на такава. Миг по-късно в съзнанието му отекна гласът на Куп: „Всички знаем кой натисна копчето“.

Той поклати глава.

„От лошите ли си?“

Наоми Нагата чакаше да отговори, но той нямаше думи за срама, гнева и мъката си. По някое време тя вдигна юмрук, поясен знак за кимване. Той вдигна своя в отговор.

— Чувствай се като у дома си — каза тя и посочи люка вдясно. — Там е кърмата. Нататък са жилищните каюти и камбузът. Камбузът е отворен по всяко време. Пригответе сме ти каюта, малка е, но е твоя. Ако тръгнеш назад и стигнеш двигателния отсек, значи си твърде далече и трябва да се връщаш. От съображения за безопасност е забранено да се ходи там и в инженерния.

— Добре, обещавам.

— Не обещавай, просто не ходи там. В другата посока — посочи тя люка вляво — се намира мостикът. Можеш да идваш там, но не пипай нищо, освен ако не ти кажем.

— Ясно.

— Аз отивам там сега. Можеш да дойдеш с мен.

— Добре.

Наоми го погледна с неразгадаемо изражение.

— Сигурно не знаеш, но ти не си ни първият.

— Първият?

— Първият затворник на борда — поясни Наоми. — Джим е малко вманиачен на тема справедливи процеси. Това означава, че се е налагало да откарваме разни хора в съдилищата, дори когато би било по-лесно да се случи авария във въздушния шлюз или да изчезнат документи.

Басиа не се сдържа и погледна неволно към люка на шлюза.

— Ясно.

— Освен това — продължи тя — ти си първият, към когото специално ме предупреди да бъда мила.

— Така ли?

— Той смята, че ти е длъжник. Аз също. — Наоми посочи с жест стълбата към мостика, подканяйки го да върви напред. Басиа се притегли нагоре към люка, който се отвори с тихо свистене. Наоми се придърпа след него.

— Така че можеш да се настаниш удобно. И махни това изплашено изражение от лицето си.

— Разбрано.

— Още е там.

Горната палуба се оказа просторно помещение, изпълнено с противоускорителни кресла и окачени по стените монитори. Тъмнокож мъж с оредяваща черна коса и малко бирено коремче бе пристегнат с ремъци в едно от креслата. Той се обърна и погледна към тях, когато се появиха в помещението.

— Всичко наред ли е? — попита той Наоми. Това бе гласът с марсианския акцент.

— Така изглежда — отвърна тя, побутна Басиа към близкото кресло и го завърза с ремък. Той я остави да действа, чувстваше се като малко дете в ръцете на грижовна майка. — Нямах много време за

разговор с Джим. Искаше да разкара нашия гост от повърхността колкото се може по-скоро.

— Е, аз също не държах да оставаме повече.

— Зная. Гравитационният кладенец. — Наоми неволно потрепери. — Не разбирам как на някои хора може да им харесва.

— Аз пък си мислех за ония животинки долу, дето се пробуждат. Засякох пет нови енергийни пика от последния път, когато проверявах.

— Опитвам се да не мисля за тях.

— Трябваше да приберем Еймъс и Холдън — продължи Алекс. — И всички останали с малко здрав разум.

— Просто ги дръж под око. Ако нещо се приближи, искам да са наясно.

След като приключи със закопчаването му, Наоми отлетя при друго кресло и се пристегна в него. Тя включи мониторите пред нея и започна да пише с бързина, която Басиа не бе в състояние да проследи. През цялото време продължаваше да си бърби с марсианеца.

— Алекс — рече по някое време. — Запознай се със заварчика Басиа Мъртън.

— Заварчик? — Алекс повдигна вежди и се ухили. — Имаме цял куп задачи за него, откакто Еймъс слезе да се излежава на повърхността.

Басиа понечи да отговори, но Наоми го изпревари:

— Басиа, запознай се с Алекс Камал, нашия пилот и най-калпавия вакуумен заварчик в Слънчевата система.

— Здравейте — рече Басиа.

— Здравсти — отвърна Алекс и погледна към Наоми. — Ей, знаеш ли? Беше права за онази совалка.

— Така ли? — Наоми се оттласна от креслото и доближи Алекс, за да погледне на екрана. Той прехвърляше някакви образи, като видео, пуснато на бърза скорост.

— Виждаш ли тук? — попита Алекс и натисна пауза. — Извадиха я и я паркираха на няколкостотин метра от „Израел“, после пратиха там инженерна група. Постоя вътре два часа и се върна на „Израел“. Оттогава совалката не се е помръдвала.

— Използват за транспорт само другата — поклати глава Наоми и отново пусна бързия преглед. — Знаех си.

— Да, ти си ми умница. Искаш ли да ги държа под постоянно наблюдение, или да обърна камерите към гадинките долу?

— Совалката — отвърна Наоми, все още загледала в запис.

Басиа знаеше, че е поканен да стои с тях. Освен това се досещаше, че говорят за кораба на РЛЕ, което не му приличаше на личен разговор. Но въпреки всичко се чувстваше чужд на това място. Сякаш подслушваше интимна беседа. Може би заради жаргона, който използваха хората от екипажа. Държаха се като семейство, обсъждащо домашни проблеми. Потискаше го и мисълта, че са само трима на борда. Корабът бе толкова голям. И празен. Не би искал да остане сам в тишината на това непознато място, но да стои тук, също му се струваше нередно.

Той се покашля.

— Мога ли да отида в каютата си?

— Искаш ли? — попита Наоми, без да го поглежда. — Защото там няма какво да се прави. Няма дори видео. Всички по-хубави каюти са разпределени сред екипажа.

— Затова пък оттук имаш достъп до корабната библиотека — добави Алекс и посочи един монитор близо до Басиа. — Ако ти е скучно.

— Изплашен съм до смърт — призна неочаквано дори за себе си той.

Алекс и Наоми извърнаха едновременно глави към него. Марсианецът имаше дружелюбно изражение.

— Ами да. Предполагам. Но не се безпокой — нищо няма да ти се случи, докато си тук. Стига капитанът да не промени мнението си, смятай, че си у дома. Ако искаш да останеш сам, ние можем...

— Не — поклати глава Басиа. — Не, само че вие разговаряхте сякаш не съм тук, и аз... ако желаете, ще ви оставя насаме... — Той сви рамене.

— Извинявай. Живеем заедно от толкова години, та дори не ни се налага да разговаряме — обясни Наоми. — Мисля, че „Израел“ е въоръжил една от совалките си. Наблюдавахме кораба и забелязахме подозрителна активност около нея. Предполагам, че са я превърнали в бомба.

— Защо ще го правят?

— Защото — отвърна Алекс — това е невъоръжен научноизследователски кораб, а те се озоваха в нещо като военна зона. Совалката може да се използва за атака на друг кораб под формата на управляема ракета или като бомба, за да се изравни със земята колонията.

— Искат да ви нападнат? — учуди се Басиа. „Защо ще го правят? «Росинант» не е ли тук, за да реши проблемите им?“

— Съмнявам се — поклати глава Наоми. — По-вероятно целта е „Барбапикола“, ако се опита да напусне орбита и да избяга.

— Аха — потвърди през смях Алекс. — Защото, ако „Израел“ ни посегне, това ще е най-краткият космически бой в историята.

— А колонията? — продължи да разпитва Басиа. — Защо им е да я бомбардират? Хората долу не знаят за опасността. Трябва да ги предупредите. Семейството ми е долу.

— Повярвай ми — увери го Наоми, — няма да се случи. Те знаят, че държим под око совалката и ако тя помръдне, можем да я спрем.

— Вероятно трябва да информираме шефа — подметна Алекс.

— Трябва. — Наоми си поигра още малко със записа, сетне го изключи.

Алекс разкопча ремъците и се отгласна към стълбата.

— Или... о, по дяволите, заместник, мога да се погрижа за това още сега. Ще накарам „Роси“ да прегледа параметрите на совалката и да изчисли изстрел с електромагнитното, който ще разреже на две проклетия й реактор.

Наоми го спря с поклащане на главата.

— Не. Поне веднъж ми се ще да намеря решение, което не включва взривяването на нещо.

Алекс сви рамене.

— Както кажеш.

Наоми се завъртя във въздуха бавно, сетне, изглежда, стигна до някакво решение, защото се пресегна към пулта. След няколко секунди гласът на Джим Холдън произнесе:

— Тук Холдън.

— Джим, имаме проблем и решение, което искам да одобриш.

— Радвам се, че вече имаме решение — отвърна Холдън. Басиа долавяше усмивката в гласа му.

— Две решения — извика Алекс. — Защото и аз имам.

— Наблюдавахме „Израел“, както ти поиска — продължи Наоми. — Дватама с Алекс сме на мнение, че съществува голяма вероятност да са въоръжили една от двете совалки. Изведоха я на синхронизирана орбита с изключен реактор, на около петстотин метра от големия кораб. Мисля, че това ще е оръжие за краен случай, за да го използват, ако „Барб“ се опита да избяга, но това не означава, че не биха го хвърлили върху колонията, колкото и невероятно да изглежда.

— Защото не познавате този тип Мъртри, шефа на отдела за сигурност на РЛЕ — обясни Холдън. — Тогава щеше да ви се струва съвсем вероятно. Какъв е най-добрият начин за действие?

— Махаме всички от планетата, прибираме се у дома, няколко десетилетия пращаме роботизирани експедиции, преди да помислим за връщане — рече Наоми.

— Съгласен — одобри Холдън. — А какво всъщност ще направим?

— Предполагам, че ще искаш ние да се погрижим. Алекс смята, че ще може да изкорми совалката с електромагнитното, но според мен така само ще ескалираме нещата. Като пускаме високоскоростни проектили покрай „Израел“, искам да кажа.

— Нещата и без това ескалират от само себе си — въздъхна Холдън. — Но засега ще оставим тази възможност на масата. Какво друго?

Наоми се доближи до комуникационното табло и сниши глас, сякаш таблото бе самият Холдън и трябваше да му прошепне лошите новини.

— Нахлузвам реактивна раница, отлитам до совалката и поставям „тапа“ на реактора. Ако пуснат проверка на системата, всичко ще изглежда в норма, но опитат ли се да преместят совалката, ще изключим реактора дистанционно. Без взривове, просто една мъртва совалка.

— Струва ми се рисковано — отбеляза Холдън.

— По-рисковано, отколкото да режем с откоси реактор?

— Да, така е.

— По-рисковано, отколкото да я оставим там, натъпкана с оръжия?

— О, по дяволите, права си. Добре, Наоми, ти решаваш. По един или друг начин искам да премахнете тази заплаха. И без това си имаме

достатъчно проблеми тук.

Наоми се усмихна към камерата.

— Добре, ще имаш от мен една мъртва совалка.

Тя въздъхна и изключи връзката. Басиа местеше навъсен поглед между двамата.

— Защо?

— Какво защо? — попита нехайно Наоми.

— Защо ще предприемате действия срещу РЛЕ? Не трябва ли да сте посредници? Неутрални? Защо изобщо трябва да се месите, след като може да останете встрани?

Усмивката ѝ бе дълбока и неразгадаема. Басиа имаше чувството, че е доловила в думите му много повече, отколкото е възнамерявал да каже.

— Да се дръпнеш встрани, когато хората се избиват, също е начин да действаш — отвърна тя. — Но не и такъв, който бихме избрали ние.

22. ХЕЙВЛОК

Една от програмите на Хейвлок филтрираше новините от Слънчевата система по четири ключови теми: Нова Тера, Джеймс Холдън, наемни охранители и Европейската лига по футбол. Привързан в креслото в кабинета си, той прелистваше данните на екрана. ПРОМЕНИ В КОМПЕНСАЦИОННАТА СХЕМА НАКЛАНЯТ БАЛАНСА В ПОЛЗА НА ЗЕМНИЯ ОТДЕЛ ЗА СИГУРНОСТ, „ЗВЕЗДНА СПИРАЛА“ ПОДГОТВЯ ПРОТЕСТ. Изтри това. ТЕ СЛОЖИХА КРАЙ НА ЗЕМНОТО БРЕМЕ — ГРУПА ОТ ПЕТДЕСЕТ ИЗВЕСТНИ ЗЕМЛЯНИ ПРЕМИНА НА СТРАНАТА НА СВП. Холдън бе под номер четирийсет и едно. Хейвлок изтри и това съобщение. ЛОС БЛАНКОС ПОБЕДИ БАЙЕРН С 1:0. Хейвлок повдигна учудено вежди и маркира материала за по-късен преглед. НАРАСТВА НАСИЛИЕТО НА НОВА ТЕРА. ООН И СВП ВЗЕМАТ МЕРКИ. МАРС ПОДКРЕПЯ ДЕЙСТВИЯТА НА СВП.

Хейвлок усети, че стомахът му се свива. Новината идваше от служба за шпионски анализи с договор с правителствата на трите велики сили. Той отвори материала.

Тук Насър Максвел от „Прогнози и анализи“, този материал е предназначен само за наши абонати и партньори на компанията. Разпространението му на други места ще бъде в нарушение на марсианските корпоративни разпоредби и статута за интелектуална собственост към ООН.

Според доклади от разузнаването на ООН насилието на Нова Тера ескалира. Охранителните сили на „Роял Лиценз Енерджи“ са разкрили нова потенциална заплаха и при неутрализирането ѝ са били убити между седем и шестнайсет размирници. Реакцията на СВП относно

атаката бе сдържана, но силите на РЛЕ и ООН ще обявят днес следобед изпращането на спомагателна мисия до Нова Тера. Според първоначалните доклади тя ще е комбинация от корпоративни служители и военен ескорт на ООН.

Представителите на СВП засега се въздържат да коментират този план, но са изказали становище, че са готови да използват военна сила, за да контролират трафика през станция Медина. Имайки предвид тактическото преимущество, което осигуряват пръстеновите портали, „Прогнози и анализи“ предполага, че дори неголеми поясни сили биха могли да блокират ефективно усилията на ООН и РЛЕ. Източници, близки до Марсианския конгрес, изказаха анонимно мнение пред наши представители, че марсианското правителство ще подкрепи действията на СВП. Нашите анализатори предполагат, че не става въпрос за дълготрайно сътрудничество между СВП и Марс, а по-скоро за тактически съюз, предназначен да попречи на ООН и лунно-земните корпорации да изградят плацдарм на тези нови светове. С оглед на времето, което ще е необходимо на групата на ООН и РЛЕ, за да се събере и да преодолее разстоянието до станция Медина, предполагаме, че ситуацията на Нова Тера ще продължи да се развива без пряка намеса от Слънчевата система поне в обозримото бъдеще и че въпросът за регулирането на трафика през порталите ще се превърне в източник на ново напрежение и вероятно на военни действия през идващите месеци и години.

Хейвлок се почеса по ухото. Досегашният опит му подсказваше, че „Прогнози и анализи“ обикновено изпреварват поне с един ден новинарските заглавия. Което означаваше, че след около трийсет часа ще бъдат залети с новини и мнения за тях от хора, които никога не са минавали отвъд орбитата на Юпитер. Освен това, ако заселниците научеха, че ще пристигат още кораби на РЛЕ — макар и да дойдат тук след години, — може би щяха да станат още по-отчаяни. Или пък

новината, че Марс е готов да сподели леглото на СВП, ще ги накара да си мислят, че сънародниците им ги подкрепят. И в двата случая последствията нямаше да са добри.

Хейвлок съжали, че няма начин да се прекъснат комуникациите с Пръстена, за да се задържи драматичният развой на събитията. Нещата бяха достатъчно объркани и без намесата на професионални оплесквачи като ООН. Слава богу, все още нямаше реакция на съобщението на техния посредник, че планетата бъка от странни чуждоземни твари и на настойчивото му желание всички да избягат и да се скрият под одеялата. А може би това би било най-доброто решение? Поне щеше да отвлече вниманието от политическия конфликт.

Ръчният му терминал изписука и той прие повикването.

— Мисля, че сме почти готови — докладва главен инженер Коенен.

— Идвам веднага. — Хейвлок вече разкопчаваше ремъците. Той се тласна към вратата и се насочи към въздушния шлюз.

Спусна се в товарния хангар, където вече го очакваше неговият малък отряд, а умът му машинално определи посоките — шкафчетата ще са долу, а шлюзът горе. Човешкият ум се нуждае от отговор, дори да е измислен и необективен. Десетина души бяха увиснали в пространството. Хейвлок започна да им говори още докато вадеше вакуумния скафандър от шкафчето.

— Радвам се да ви видя днес, отряд. Ще упражняваме нахлуване. Ще прилича доста на предишния път, само че сега ще имаме отряд, който ще се опитва да ни спре.

Един от хората отзад повдигна пейнтбол-автомата си и нададе боен възглас. Останалите около него се разсмяха. Хейвлок нахлузи скафандъра и се захвана със закопчалките. Остави шлема встрани за момент, за да може да им говори директно.

— Групите организирани ли са?

— Аз поемам Алфа и Бета — каза Коенен. — Предполагам, че вие ще поведете Гама в атака.

— Става — кимна Хейвлок. Той премести автомата в другата ръка, за да привикне с баланса. — Носите ли аварияен въздушен шлюз?

— Тук. — Един от членовете на група Бета се завъртя и показа раницата си. Яркожълтата кутия съдържаше мехур от прилепващ

полимер, закрепен за второ платно, оборудвано с херметически изолатор и раздуващ се контейнер, който сега бе с размерите на палец. Поставен върху корпуса на кораба, той щеше да наподобява полусферична плюска и да задържа за неопределено време до две атмосфери въздух или до осем за една десета от секундата. Хейвлок не смяташе да позволи на инженерите да прорежат корпуса на „Израел“, но искаше да се увери, че всичко ще бъде готово до момента на запалването на резачките.

— Е, добре — рече той. — А сега, преди да излезем оттук, помнете, че се намираме от външната страна на кораба, а совалката е на планетата. Не забравяйте, че винаги съществува опасност да отлетите в космоса и да не можем да ви върнем.

Това накара шегите и подмятанията да затихнат. Хейвлок огледа помещението, като срещна погледа на всеки един, сякаш за да им внуши сигурност.

— Скафандрите са оборудвани с магнитни подметки — продължи той. — Те действат едва от няколко сантиметра, така че ще ви прикрепят към кораба, но няма да ви дърпат към него. За второто имате абордажни въжета. Тренирали ли сте с тях?

Всички закимаха утвърдително.

— Чудесно. Ако се откъснете и полетите наоколо, абордажната котва ще се прикрепя към всяка метална повърхност. Тя разполага със собствен пропелер, така че няма да е много сложно. При никакви обстоятелства не спирайте и не преминавайте през зоните, маркирани с червено. Това са дюзите на маневрените двигатели и макар да не се очаква корекция на орбитата, не рискувайте да ги доближавате. Не искам да губя никого от вас.

— Когато сте навън, ако усетите, че ви става горещо, или си мислите, че нещо не е наред с подаването на въздух, най-вероятно това е началото на панически пристъп. Съобщете на мен и на вашия командир и ние ще прекратим учението и ще ви върнем вътре. Ако започнете да се чувствате сякаш сте в рая или сте зърнали Божия лик, това пък е пристъп на еуфория, който е дори по-опасен от паниката. Няма да ви се иска да ни съобщавате за него, но се налага. Ясно ли е?

Из помещението отекна нестроен хор от гласове. „Тъй вярно, сър.“ Хейвлок се замисли какво още да им каже. Не искаше да обижда тяхната интелигентност, нито да пропусне нещо важно. Накрая сви

рамене, сложи си шлема и даде заповед на уговорената за учението честота:

— Групи Алфа и Бета в шлюза. Разполагате с трийсет минути.

Имаше три уговорени честоти. Едната беше за всички, които излизат навън. Втората за отряда на Хейвлок и последната само между него и Коенен. Инженерите я наричаха честотата на мама и тате. Хейвлок включи всички канали, но чуваше само дишането на хората от своята група. Главният инженер и хората му не излизаха на връзка. След десет минути Хейвлок превключи на „мама и тате“.

— Добре — рече той. — Излизаме.

Чу се изпукване от смяна на канала.

— Не са минали трийсет минути.

— Зная — отвърна Хейвлок и долови смеха на главния.

— Хубаво. Благодаря, че ме известихте предварително. Няма да ви издам.

Хейвлок никога не бе проявявал особен интерес към астрономията, а животът на станция или кораб го срещаше със звездите далеч по-рядко, отколкото като дете на Земята. Познаваше само няколко съзвездия — Орион, Голямата мечка — и макар сега да знаеше, че ги няма на небосвода, очите му ги потърсиха машинално. Яркото петно на галактическия диск все още доминираше в небето и местното слънце можеше да мине за земното. С известно въображение, разбира се. Пръстенът от малки луни отразяваше светлината, но заради ниското им алbedo бе трудно да ги различиш сред звездите. „Едуард Израел“ се движеше с около осем хиляди километра в минута. Това, че неподвижността му маскираше скоростта, надхвърляща тази на изстрелян от пушка куршум, бе факт, известен само на ума. Усещането бе за неподвижност. Той се изправи върху обшивката на кораба, прикрепен за нея с магнитните подметки, и пристъпи бавно, като че ходеше по океанско дъно. Вдясно терминаторът на Нова Тера се местеше бавно през огромния океан. На около километър също вдясно бе увиснала совалката, изглеждаща малка и запокитена в огромната нощ. Ударната група се бе събрала около него, хората въртяха глави в полупрозрачните шлемове и се озъртаха с любопитство. Почти съжали, че трябваше да насочи вниманието им към такива дребни и непривлекателни неща, като актове на насилие.

Преди да заговори, се увери, че използва канала на неговата група.

— Добре, хора. Задачата им е да монтират аварияен шлюз отвъд главния хангар. Ще обиколим кораба в посока, обратна на часовниковата стрелка. След десет минути ще навлезем в затъмнението. Ако се появим между основните маневрени двигатели и хангара, слънцето ще бъде зад нас. Да се размърдаме.

Тихият хор от развълнувано „да, сър“ му подсказа, че идеята им харесва. Да се появят откъм слънцето, обсипвайки противника със смърт. Хубав план. Единственото, което им попречи да го осъществят, бе неумелото им боравене с магнитните обувки и фактът, че Коенен бе монтирал шлюза на сто метра по-нататък от мястото, където очакваше Хейвлок. Моментът на заслепяване отмина и слънцето се скри зад Нова Тера, където остана почти двацет минути.

— И така — въздъхна Хейвлок. — План Б. Всички да изключат светлините на скафандрите.

— Сър, ами индикаторите на външните акумулатори?

— Да се надяваме, че е достатъчно тъмно, за да...

Един от инженерите вдясно от него вдигна пейнтбол-автомата, завъртя го към себе си и натисна спусъка. От дулото блесна огън.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — сопна се ядосано Хейвлок.

— Реших да пръсна малко боя на индикаторната светлинка... — поде мъжът, но бе твърде късно. Хората на Коенен бяха видели отблясъка. Хейвлок се опита да накара силите си да се притиснат към корпуса и да отвърнат на огъня през скъсения хоризонт, но те все се надигаха да проверят дали са уцелили нещо. За по-малко от минута последният от хората му докладва за ударен противник и Хейвлок прекрати учението. Масивната сянка на планетата вече бе почти върху тях, слънцето бе мек пръстен, скрит зад атмосферата. Двете групи се събраха.

Шлюзът бе прикрепен едва наполовина, поне трима от хората му го бяха ударили с разноцветни топчета. Двама от екипа на главния инженер бяха поразени. Останалите бяха в приповдигнато настроение. Хейвлок нареди на участниците да се почистят, а опозорените войници се заеха да прибират шлюза.

— Добра работа — рече Хейвлок по канала за връзка с главния инженер.

Коенен изсумтя в отговор. Беше скръстил несръчно ръце върху скафандъра, който очевидно не бе предназначен за подобен жест. Хейвлок се намръщи, макар че никой не можеше да го види.

— Нещо не е наред ли, началник?

— Знаете ли — отвърна главният инженер, — нямам нищо против, че „Израел“ разполага със собствен инженерен екип. Разбирам, че мандатите ни са различни. Но ние работим с едно и също снаряжение и запаси, и от уважение бих искал да съм в течение, когато корабният екипаж праща група.

— Добре — съгласи се Хейвлок. — Ще разговарям с тях да ви информират. Това случва ли се често?

— Случва се в този момент — изтъкна инженерът и посочи към тъмнината.

На Хейвлок му трябваха няколко секунди, за да го види. Не беше нищо повече от премигване, там, където не би трябвало да го има. Нещо озари за миг превъоръжената совалка и угасна. Резачка, на половин километър от тях, някъде в мрака. Усещането за паника бе доста странно в нулева гравитация, сякаш кръвта се оттичаше от краката и ръцете му.

— Имате ли бинокъл на шлема? — попита Хейвлок.

— Да — отвърна главният инженер.

— Можете ли да видите кой е там?

Коенен се наведе назад. Върху лицевото му стъкло блеснаха лещите на бинокъла.

— Червена реактивна раница. И още една, прикрепена за нея. За увеличаване обсега на полета. Виждам и резачка.

Хейвлок изруга и включи канала за обща връзка.

— Всички да спрат. Имаме проблем. На совалката има някого и той не е от нашите.

В началото се възцари тишина. После един от хората предложи с многозначителен тон:

— Да идем да го сритаме в задника.

Точно това Хейвлок не искаше да направят. Ако противникът бе въоръжен, можеше да ги избие, докато преодоляват безпомощно дистанцията. А и да се доберат, бяха въоръжени с пейнтбол-автомати.

Но алтернативата бе да оставят на непознатия там да отмъкне единствения скрит в ръкава на „Едуард“ жокер.

— Добре — съгласи се той. — Ето какъв е планът. Всички да се синхронизират с корабния компютър. Ще оставим на „Израел“ да изчисли траекторията. Изключете магнитните подметки. — Той извади ръчния си терминал, въведе аварийния код за пълен достъп и зададе параметрите. Вакуумните скафандри разполагаха с достатъчно гориво, за да ги откарат до совалката и обратно, стига никой да не се изгуби по пътя или да се опита да направи някоя глупост. Над тях, върху повърхността на Нова Тера, изникна светец полумесец, възвестяващ приближаващия изгрев на слънцето. Още една рехавя зора. Компютърът обяви, че траекторията е изчислена.

— И така, момчета, там са лошите. Не знаем колко са на брой. Не знаем дали и с какво са въоръжени. Задачата ни е да се опитаме да ги подплашим. Пригответе оръжията. Придайте си заплашителен вид, но *не стреляйте*. Разберат ли, че оръжията ни не са истински, може здравата да го закъсаме.

— Сър? — обади се един от хората. — Нали не сте забравили, че някои от нас вече са оцветени?

Преди Хейвлок да успее да отговори, двигателите пламнаха, изстрелвайки зад тях сгъстен газ, който мигом образува облаци. Скафандрите им се издигнаха като един в нощта. Или по-точно започнаха да падат. Ускорението изтласка кръвта на Хейвлок към краката и скафандърът реагира с притискане, връщайки я обратно. Едва ли бяха достигнали и едно *g*. Нямаше повече от една трета, но усещането бе за нещо далеч по-бързо. И много по-опасно. Той погледна към совалката и различи по-ясно трепкането на резачката. Не спираше. Двигателите замлъкнаха, скафандрите се завъртяха и преминаха в спиращ режим. Синхронизираните им движения говореха недвусмислено, че „Израел“ все още ги държи под контрол.

Този път натрапникът ги забеляза. Резачката угасна. Хейвлок погледна надолу между краката си, опрял автомата на пръстите. Почти очакваше отсреща да ги посрещне дъжд от куршуми.

Но засега нямаше никаква реакция.

— Получи се! — извика някой от хората. — Негодникът побягна!

Така беше. Той зърна червената реактивна раница на фона на совалката. Сякаш човекът в скафандъра се бореше с нещо, той се

обърна за миг към Хейвлок и спускащия се върху му отряд, сетне отново се завъртя. Който и да беше, изглежда, бе сам. Маневрените двигатели изпуснаха нов облак. Почти бяха стигнали совалката. Петдесет метра. Четирийсет. Трийсет. Хейвлок включи общия канал.

— До неидентифицирания заварчик. Останете на мястото си.

Зад червената раница изригнаха пламъци. Непознатият се издигаше под ъгъл от деветдесет градуса, не летеше към тях, а надолу към планетарната повърхност. Хейвлок изпита облекчение. Поне не стреляше по тях. На визьорния дисплей всички данни от совалката светеха в зелено. Нямаше намеса в програмите и функциите, нито бяха задействани бомбите. И тъй като той и хората му не командваха скафандрите си, нямаше опасност да се втурнат след нашественика.

Оказа се, че ги е подценил.

Една тъмна линия се стрелна към непознатия и го пропусна, но веднага щом останалите видяха, че това е абордажна котва, те схванаха идеята. Полетяха още котви, оставяйки зад себе си оранжеви облачета от пропелерите. Най-сетне една от тях попадна в целта. Противникът и човекът, изстрелял котвата, подскочиха едновременно, аварийните спирачки на двигателя на инженера се задействаха автоматично в опит да компенсират удвоената маса. Сега, когато врагът бе уловен и забавен, още две котви го прихванаха. Скоро петима от хората му държаха с въжета саботьора и общият сбор на двигателите им удържаше напора на реактивната раница. Хейвлок се освободи от контрола на „Израел“ и се спусна надолу към планетата и техния пленник.

Червеният скафандър се мяташе, мъчеше се да пререже въжетата с резачката. Хейвлок вдигна оръжие и врагът застина. Беше достатъчно близо, за да различи лицето в шлема. Поясна жена, тъмнокожа, с вълниста черна коса, залепнала на челото. Изглеждаше раздражена.

Той включи общия канал.

— Здравейте — рече. — Не се страхувайте. Името ми е Хейвлок. Аз съм заместник-началник на отдела за сигурност на „Едуард Израел“ и ще трябва да дойдете с мен.

ИНТЕРЛЮДИЯ СЛЕДОВАТЕЛЯТ

... то се пресяга и пресяга, и пресяга, и пресяга...

Сто и тринайсет пъти в секундата то се пресяга и нещата, които открива, не са сигналът, който ще му позволи да спре, но те са средства и то ги изследва, без да знае, че ги изследва. Като вода, намираща без мисъл пътя през легло от камъчета, то се пресяга. Ако може да помести нещо, мести го, ако може да отвори нещо — отваря го. Каквото може да затвори — затваря го. Изниква огромна мрежа, древна и мъртва, и то се пресяга към нея. Тези части от него, които могат да мислят, се опитват да си обяснят случващото се. Частици от него сънуват мумифицирано тяло с изсъхнало сърце, помпащо прах през вкаменени вени.

Не всичко реагира, но то се пресяга, притиска, движи. И някои неща се помръдват. Пробуждат се древни артефакти или остават безразлични. Нито един от тях не е това, което то търси. Нито пък някога ще бъде. То експериментира, без да осъзнава, че го прави, и пред него се оформя ландшафт. Не е материален, а логически — едно нещо се свързва с друго и с трето. То построява модел и го добавя към модела, който вече има, и не знае, че го е направило. То се пресяга. Сто и тринайсет пъти в секундата, то се пресяга.

Нещо, което преди е работило, престава. То се пресяга и това, което преди е отвърщало, сега не го прави. Нещо изгаря или се разваля, опитва се да се задейства, но се поврежда. Част от картата е потъмняла, умира и то се пресяга към смълчаната смърт. Част от него изпитва отчаяние, но то не го осъзнава и се пресяга. Част от него иска да изпищи, да умре, да повърне през уста, която си представя, че се е превърнала в нещо друго през годините. То няма опит с тези неща, макар части от него да имат. То се пресяга.

И се дърпа назад.

То не осъзнава, че се дърпа назад, но веднъж на всеки седемдесет милиона опита то докосва нещо, което няма да докосне

отново. То не осъзнава, че е се дръпнало, защото няма съзнание за нищо, но провалите растат. Оформя се пусто пространство, празнота. Кухина. Божичко, минава мисъл през главата на старица, сега пък това.

Картата не е материална, но има очертания. Тя е модел на част от вселената. Става по-детайлна, по-точна. Някои неща оживяват и умират. Някои никога не отговарят. Някои се превръщат в инструменти и то ги използва, за да се пресяга, но не и *нататък*.

Празнотата също придобива определение. С всяка провалена връзка, с всяко дръпване назад, границите ѝ се очертават по-ясно. То се мъчи да открие смисъл във формата на нищото, която го определя. Умствени структури, които никога не умират, водят борба вътре в него. То е киста. То е негативен космос. Табу. То е въпрос, който не бива да бъде задаван. То не осъзнава, че мисли тези неща. Не осъзнава, че пространството съществува, че когато се пресяга към това място, то умира.

Не е необходимо да е наясно с този проблем. То разполага с инструмент за целта. Нещо, което намира това, което липсва. Инструмент за задаване на въпроси, които не бива да бъдат задавани. За да се стига твърде далече. Следователят огледа кистата, сянката, пространството, където няма никого.

Това там ли? Следователят мисли. Да, там, откъдето идвам, му казват *улика*.

23. ХОЛДЪН

— О, я стига — рече Холдън на безлюдната пустиня и човека, който не беше там. — Показваш се всеки път, когато не те искам наоколо. А когато има неща, за които ми се ще да разговарям с теб, никакъв те няма.

Нещото, което преди е било Милър, не отговори. Холдън въздъхна, все още изпълнен с надежда, и зачака.

Ил вече не му изглеждаше толкова странен. Безлунното небе все още бе твърде черно, но не повече, отколкото по новолуние на Земята. Носът му бе привикнал с екзотичните миризми на планетата. Сега му миришеше на обикновена нощ след дъжд. Това нарастващо чувство за близост обаче не само го успокояваше, ала и потискаше. Хората щяха да летят към хиляди светове отвъд порталите. Щяха да се заселват в малки градчета като това тук, щяха да се разпръскват по повърхността на планетите и да строят ферми, градове и заводи, защото това е, което правят хората. И след няколко столетия повечето от тези светове много ще приличат на Земята. Границата ще отстъпи място на цивилизацията, която я следва. И която ще превърне далечните земи в образ и подобие на родния дом.

Холдън бе израсъл в Северна Америка, щата Монтана. Район, изпълнен с носталгия по изгубените граници. Той бе издържал натиска на урбанизацията повече от другите американски щати. Хората там се бяха вкопчили в своите ферми и ранча дори когато те вече не носеха икономическа изгода. И заради това Холдън не можеше да не почувства примамливостта на тази неопитомена страна. Романтичното желание да видиш места, които все още никой не е виждал. Земя, по която още не е стъпвал човешки крак.

Тази нова граница щеше да остане в него за цял живот. Завладяването и укротяването на хиляди планети бе работа за много поколения напред, независимо от преднината, която им бяха оставили създателите на протомолекулата. Но в сърцето си Холдън знаеше, че

рано или късно това ще се случи с тези планети. И тогава ще има нови хиляди земни светове със стоманенобетонни градове на повърхността им. Холдън долавяше сянката на това далечно бъдеще, на тази предстояща загуба на загадъчността, сякаш бе негова собствена сянка.

В неподвижното черно небе една звезда се местеше твърде бързо. Някой от корабите. „Израел“ или „Барбапикола“. „Росинант“ бе твърде малък и черен, за да отразява светлината. Дали хората горе мислеха за преходността на това, с което се занимават? Холдън се безпокоеше, че този въпрос не ги вълнува. Едва ли обръщаха внимание на факта, че странното и чудатото отстъпват бързо мястото на познатото и рутината. Всичко, което виждаха, бе противопоставяне, което трябва да спечелят, и съкровище, на което да сложат ръка.

Холдън въздъхна, обърна се и zakрачи към селището. Еймъс сигурно вече се чудеше къде е. Керъл, координаторката, бе поискала късна среща и трябваше да я открие.

Едро, подобно на куче същество с жабешка глава се изпречи на пътя му и издаде звук като хрущящи по чакъл обувки. Гущер имитатор, така ги наричаха местните. Имаха люспи като земните гущери, но крайниците сякаш бяха сбъркани от създателя им, поне по мнението на Холдън. Той протегна ръчния терминал и освети със светлината от екрана му съществото. То премигна и отново издаде хрущящия звук.

— Щеше да си добро момче, ако не повръщаше периодично съдържанието на стомаха си — подметна Холдън и се наведе да го огледа по-добре. Съществото изкряка в отговор. Звуците не приличаха на думите, които бе произнесъл, но интонацията и тембърът бяха сходни с неговите. Зачуди се дали съществата могат да се научат да повтарят като папагалите.

Ръчният му терминал избръмча. Гущерът се стрелна в нощта и избръмча през рамо, докато се отдалечаваше.

— Холдън на линия.

— Здравсти, капитане — поздрави Алекс. — Имам лоши новини за теб.

— Лоши като че безтегловната тоалетна на „Роси“ е развалена или лоши, като да гледам в небето за спускащи се бомби?

— Ами... — поде Алекс и си пое бавно въздух. Холдън погледна към небето. Само звезди.

— Хайде, вече ме изплаши достатъчно. Изплюй камъчето.

— Наоми — каза Алекс и Холдън усети, че сърцето му спира. — Излезе навън, да постави дистанционна „тапа“ на совалката, но онези са имали някакви упражнения около „Израел“ и са я забелязали. Лош късмет, нищо повече.

— Какво е станало? Тя добре ли е?

Моля те, кажи ми, че е добре.

— Хванали са я, капитане. — Холдън не можеше да си поеме въздух.

— Хванали и... застреляли?

— О, не! Пленили са я. Не е ранена. Някакъв тип от охраната на кораба ми се обади, за да ме увери, че не е пострадала. Но я обвиняват в саботаж и са я арестували.

— По дяволите — изруга Холдън, най-сетне способен да диша отново. Знаеше кой е дал разрешение за това. Мъртри. И сега шефът на отдела за сигурност имаше силен коз, за да го притисне. — Някой друг знае ли?

— Еймъс се обади да я търси преди малко...

Холдън не чу останалото, защото вече тичаше към селището. Колкото повече време минаваше, без да отекват изстрели, толкова повече растеше надеждата му, че Еймъс е наясно с деликатността на ситуацията и е решил да почака и да се посъветва със своя капитан, преди да предприеме каквото и да било. Молеше се Еймъс вече да не е установил връзка с „Израел“ и с пистолет, опрян в челото на Мъртри, да иска незабавното ѝ освобождаване.

Беше едва наполовина прав.

Когато нахлу в кабинета на Мъртри, откри шефа на охраната притиснат към една от стените. Лявата ръка на Еймъс бе обхванала гърлото му, а дясната държеше опрян в челото му пистолет. Поне никой не поставяше условия на „Израел“. Най-вероятно защото Еймъс не разполагаше със свободна ръка, за да се обади горе.

Освен Мъртри и Еймъс в помещението имаше още четирима охранители на РЛЕ, насочили оръжия към гърба на Еймъс. Една от тях, жена с гарвановочерна коса на име Уей, произнесе бавно:

— Свали оръжието или ще стрелям.

— Добре — повдигна рамене Еймъс. — Дърпай спусъка, сладурано. Гарантирам ти, че ще взема това лайно със себе си. Аз съм съгласен. Ти съгласен ли си? — Той се наведе към Мъртри и подчерта

въпроса си с притискане на дулото в челото. По лицето на Мъртри се стичаше тънка струйка кръв.

Мъртри се усмихна.

— Лай колкото щеш, куче. И двамата знаем, че няма да хапеш. Застреляш ли ме, тя е мъртва.

— *Ти* няма да го знаеш — изръмжа Еймъс.

— Еймъс, недей — нареди Холдън.

— О, направи го — възрази почти шепнешком Мъртри.

Холдън задържа дъха си, почти уверен, че всеки миг в стаята ще проехти изстрел. Но Еймъс го изненада, като не натисна спусъка. Вместо това се наведе още и сега носът му докосваше челото на Мъртри.

— *Ще те убия!*

— Кога? — попита Мъртри.

— Точно този въпрос никога не бива да напуска мислите ти — процеди Еймъс и го пусна.

Холдън си пое шумно въздух.

— Еймъс, остави на мен.

Едрият механик прибра пистолета в кобура — за облекчение на Холдън, — но не направи опит да си тръгне.

— Остави на мен, Еймъс — повтори Холдън. — Върни се в стаята си и се свържи с Алекс. Нека прати подробен доклад. Ще дойда, при теб след минута.

За миг Холдън си помисли, че Еймъс ще започне да спори с него. Механикът го гледаше с побеляло от гняв лице, стиснал толкова силно челюст, че зъбите му скърцаха.

— Добре — отстъпи накрая той и излезе. Четиримата охранители проследиха маневрата му с оръжията си.

— Това беше много умно — одобри Мъртри. Той дръпна една салфетка от кутията на бюрото и изтри кръвта от челото си. Остана грозен и разкривен белег от пистолета на Еймъс. — Твоето момче за малко да не напусне помещението, *посреднико*.

За своя изненада Холдън се разсмя.

— Не съм виждал Еймъс да започва бой, който не смята да спечели. Не зная какво му е на ума, но бих заложил парите си на него.

— Всеки някога губи — промърмори Мъртри.

— Думи, изпълнени със сляпа надежда.

— Може да критикуваш методите ми, но в екипа ти има истински убиец.

— Това е разликата. Еймъс е готов да изгуби всичко, за да защити някого, когото обича. Не го интересува победата, а приятелите му да са в безопасност. И затова вие двамата нямате нищо общо.

Мъртри се съгласи с кимване и повдигане на рамене.

— И ако не беше тук да го спасиш, тогава какво?

— Щяхме да се качим още едно стъпало нагоре. Вината за това донякъде е и моя. Аз помолих Наоми да прескочи до совалката.

— Саботаж... — поде Мъртри.

— Но го направих, за да се уверя, че си я превъоръжил. Тази история ми заприлича на детска игра. Всеки реагира на действията на другия с думите „Той започна пръв“.

— И ти ли ще прекъснеш порочния кръг?

— Ако мога — отвърна Холдън. — Мъртри, ти отиде твърде далече. Искам да обезвредиш совалката и да ми върнеш Наоми. Да видим дали ще намерим начин да спрем тази надпревара.

Мъртри му отвърна с неопределена усмивка. После се облегна на креслото и опря чиста салфетка на раната. Когато я дръпна, върху нея имаше алено петно. Скръсти бавно ръце с обигран жест, който целеше да покаже колко е невъзмутим. Холдън остана впечатлен от умението му да се владее в подобна ситуация.

— Действията ми са в рамките на моите пълномощия тук — заяви Мъртри. — Целта ми бе единствено да защитавам персонала на РЛЕ.

— Ти уби цяла група колонисти и отвлече моята заместничка — изтъкна Холдън, опитвайки се безуспешно да сдържи гнева си.

— Убих няколко нелегални заселници, виновни за смъртта на мои колеги и активно участващи в замисъл за по-нататъшни нападения. Което, както казах, ми е работата.

— А Наоми...

— И залових саботьор, когото задържам, за да бъде разпитан. „Отвлече“ не е само предизвикателен термин, но и крайно неточен.

— Ти искаш всичко да се влоши още повече — произнесе гневно Холдън. — Нямах търпение да продължим нагоре с ескалацията, нали?

Мъртри го погледна с игрива усмивка. Една маска смени друга. Холдън се зачуди какво ли става в главата му и неволно потръпна.

— При всяка от тези крачки направих най-малкото, което бе необходимо — отбеляза шефът на охраната, все така захилен.

— Не — възрази Холдън. — Можеше да си тръгнеш. Имаш „Израел“. След първото нападение на совалката можеше да изтеглиш хората си и да чакаш разследване. Ако го беше направил, нямаше да има толкова жертви.

— О, не — поклати глава Мъртри. Изправи се и отпусна ръце. Всяко движение бе премислено и излъчваше заплаха. — Не, точно това няма да направим. Няма да дадем и сантиметър от тази земя. Заселниците могат да скачат върху нас колкото им се иска, докато ги изтребим до крак, но няма да идем никъде. Защото това... — той отново разгъна устни в усмивка. — ... също ми е работа.

* * *

Пътят от помещението на охраната до неговата стая не беше дълъг, но вече бе непрогледна нощ. Бледосиньото сияние на Милър не осветяваше нищо, но все пак навяваше приятно спокойствие.

— Здравсти, старче — посрещна го Холдън.

— Трябва да поговорим — каза Милър и се ухили на старата си шега. Сега вече се шегуваше. И беше почти като истински. Кой знае защо това се стори по-страшно на Холдън, отколкото преди.

— Зная, но съм малко зает да попреча на тези хора да се избият. Или да убият нас.

— И как върви работата?

— Ужасно — призна Холдън. — Току-що изгубих поредния рунд.

— Да, със залавянето на Наоми „Росинант“ вече не е фактор. Не биваше да допускаш да приближава кораба им.

— Не съм ти казвал за това.

— Трябва ли да се преструвам, че не съм в главата ти? — подхвърли Милър с поясно повдигане на рамене. — Ще го направя, ако се чувстваш по-спокоен.

— Ей, Милър — ухили се Холдън. — Какво си мисля сега?

— Точка за изобретателност, хлапе. Че ще ти е трудно да се измъкнеш от тая каша и няма да е толкова забавно, колкото си очаквал.

— Я ми стой въвн от главата!

Милър спря и го улови за ръката. Холдън отново бе изненадан колко истинско е всичко. Той се опита да се освободи, но не успя. А ставаше дума само за един призрак, натискащ копчета в главата му.

— Не се шегувах. Трябва да поговорим.

— Карай направо — подкани го Холдън и най-сетне успя да се освободи.

— Има едно място на север оттук, което трябва да погледна.

— С което казваш, че аз трябва да го погледна.

— Аха. — Милър вдигна юмрук в поясния знак за кимване. — Именно.

Противно на желанието си Холдън усети, че любопитството му се разпалва.

— Какво има там?

— Ами, изглежда, пристигането ни е предизвикало известни вълнения сред местните — отвърна Милър. — Може да си забелязал вече. Останки от предишните гости се пробуждат на различни места из планетата.

— Да, тъкмо за това исках да говоря с теб. Можеш ли да ги контролираш?

— Ти майтапиш ли се? Аз съм само една чорапна кукла. Протомолекулата ми е бръкнала толкова надълбоко в задника, че усещам вкуса на пръстите й. — Милър се разсмя. — Та аз не мога да контролирам дори себе си.

— Някои от тези неща изглеждат доста опасни. Роботът например. Помня, че успя да повлияеш на ситуацията в бавната зона.

— Защото *то* искаше от мен да го направя. Ако избереш подходящия момент, можеш да заповядваш дори на слънцето. Не аз карам тоя автобус. Да се опитвам да повлияя на онези неща, ще е като да кандърдисвам някого с гърчове да се успокои.

— Ясно — кимна Холдън. — Значи трябва да изчезваме от тази планета.

— Преди това обаче има едно нещо. Едно *не*-нещо. Едно нищо. Виж, разполагам с доста добра карта на глобалната мрежа. Та както

казвах, разни остатъци се пробуждат. Изникват на картата. Навсякъде, освен на едно място. Като голяма топка от нищо.

Холдън сви рамене.

— Може би това е място, което мрежата не покрива.

— Хлапе, мрежата покрива цялата планета. Няма място, което да е недостъпно за мен.

— И какво означава тогава?

— Че може би онова място от мрежата е повредено — отвърна Милър. — Ще е интересно, но безполезно.

— А полезните неща?

— Те са останки от онзи, който е убивал тук.

Известно време двамата мълчаха, Холдън слушаше тихото свистене на вятъра, който развяваше крачолите му, ала не въздействаше по никакъв начин на детектива. Холдън усети как нагоре по гърба му бавно пълзи студ. Космите по ръцете му настръхнаха.

— Не ми се ще да се забърквам в това — произнесе накрая той.

— А на мен иска ли ми се? — попита Милър с печален опит за приятелска усмивка. — Само че отдавна вече съм забравил какво е свободна воля. Както и да е, там трябва да намерим уликите. Затова искам да отидеш. Рано или късно ще се случи.

— Защо ще се случи?

— Защото истинските чудовища не си отиват, когато затвориш очи. Защото ти е нужно да разбереш какво е станало тук — също както и на мен.

Лицето на Милър все още бе приятелско, но на него бе наложил отпечатък страхът. Страх, който Холдън познаваше. И споделяше.

— Първо Наоми. Никъде няма да вървя, докато не си я върнем.

Милър кимна отново и изчезна в облак от синкави светулки.

Еймъс го чакаше в салона. Едрият мъж седеше на масата с полупразна бутилка от нещо, което миришеше на дим и антисептик.

— Предполагам, че не си го убил, след като си тръгнах — изръмжа той, докато Холдън седеше.

— Имам чувството, че вървя по толкова тънко въже, та дори не го виждам — въздъхна Холдън. Той поклати отрицателно глава, когато Еймъс му предложи бутилката, и механикът я надигна.

— Всичко това ще завърши с много кръв — обяви, след като свали бутилката. — Няма начин да се избегне.

— Е, тъй като задачата ми е да не позволя да се случи, надявам се, че грешиш.

— Не греша.

Холдън осъзна, че не разполага с друг аргумент.

— Какво каза Алекс?

— Съставихме списък с изисквания към капитана на „Израел“. Нека се погрижи да се отнасят добре с Наоми, докато е там.

— Какво ще дадем в замяна?

— Алекс няма да взриви „Израел“ на микрочастици още сега.

— Дано намерят предложението ни за щедро.

— За по-сигурно — продължи Еймъс — Алекс държи реактора на „Израел“ под постоянен прицел.

Холдън прокара пръсти през косата си.

— Е, значи няма да оценят предложението ни като особено щедро.

— Може и да им хареса, когато алтернативата е да им напълним задниците с волфрам, ускорен до значителен процент от скоростта на светлината.

— Защо ми се струва, че и друг път се е случвало — въздъхна Холдън и се надигна. Изведнъж се почувства ужасно уморен. — Отивам да си легна.

— Наоми е в проклетия арест на Мъртри, а ти ще спиш! — Еймъс отново посегна към бутилката.

— Не, просто си отивам в леглото. Утре ще измисля как да измъкна своя първи заместник от лапите на един маниак охранител, който я държи за заложник. А след това ще ида да гледам някаква чуждоземна измишльотина, която се пробужда на тази планета.

Еймъс кимна.

— И няма да оставиш нищо за следобеда, надявам се.

24. ЕЛВИ

Елви спеше и сънуваше.

В съня си тя беше на Земята, ала обстановката наподобяваше коридорите на „Едуард Израел“. Владееше я неприятното усещане за назряващо нещастие. Нещо някъде гореше. Трябваше да попълни някакви документи, преди всичко да изгори напълно. Намираше се в кабинета на губернатор Трайинг и той също бе там, само че чакаше своя смъртен акт, а документът се бавеше. Елви не успяваше да попълни правилно данните. Плъзгаше поглед по редовете в търсене на нужните параграфи, ала текстът непрестанно се менеше. Най-отдолу бе написано: „Елви Окойе, водещ изследовател и аргонавт“, а следващият текст гласеше: „Глобите се заплащат направо в храма: в зайци и прасета“. Чувството за неотложност не я напускаше, тя извика и изведнъж хартията започна да се разпада между пръстите ѝ. Опита се да събере парченцата, но не успя.

Някой я докосна по рамото — беше Джеймс Холдън, само че приличаше на друг. По-млад, по-мургав, но тя знаеше, че е той. Изведнъж осъзна, че е била гола през цялото време. Почувства се засрамена, ала същевременно ѝ беше приятно. Ръката му докосна гърдите ѝ...

— Елви! Събуди се!

Тя отвори бавно очи, клепачите ѝ бяха тежки, трудно подвижни. Опита се да се съсредоточи. Не знаеше къде е, а само, че някакъв копелдак прекъсва нещо, което не искаше да бъде прекъсвано. Неясните очертания пред нея постепенно дойдоха на фокус. Таванът на нейната къщичка. Надигна се и размаха ръце. Беше сама в леглото. Ръчният ѝ терминал изпускаше светлина. Машината за анализи премигваше, пращайки нови данни от изследванията ѝ през безбрежния мрак до Пръстена и станция Медина, и от там на Земята. Всичко това беше съвсем нормално, тогава защо, по дяволите, се беше събудила?

На вратата се потропа отново.

— Елви! — чу гласа на Файез. — Събуди се. Трябва да видиш нещо.

Елви се прозя толкова силно, че я заболя челюстта. Успя да седне. Сънят избледняваше бързо. Имаше някакъв пожар и някой я докосваше, а на нея ѝ беше много приятно. Подробностите се изгубиха съвсем, когато се надигна и протегна ръка към халата.

— Елви? Вътре ли си?

Когато заговори, гласът ѝ бе нисък, неясен.

— Ако не е нещо важно, ще ти разкъсам гръкляна и ще се изпикая в дробовете ти.

Файез се разсмя. Зад него се чуваха и други гласове. Судям каза нещо, но твърде тихо, за да се чуе. Има Чапер, геохимичката, също бе там. Елви захвърли халата и посегна към дрехите и обувките. Когато излезе навън, там вече се бяха събрали десетина души от изследователския екип, разделени на двойки и малки групи. Всички гледаха нагоре. В мрака нещо по-голямо от звезда сияеше в червена светлина. Файез, приклепнал наблизко, погледна към нея.

— Какво е това? — попита Елви и инстинктивно сниши глас, сякаш можеше да го изплаши.

— Една от луните.

Тя пристъпи напред и примижа.

— Какво прави?

— Топи се.

— Защо?

— Знам ли? — Файез се изправи.

— Жалко, че не пратихме сонда там — подхвърли Судям с развълнуван глас.

— Имахме цяла планета да изследваме — отвърна Файез. — А и да се избиваме помежду си.

— Какво искаш да кажеш? — погледна го Судям.

— Че бяхме заети — разпери ръце Файез.

Луната отново смени цвета си от тъмночервен към яркооранжев, а после стана жълтеникавобяла. След това се върна назад през целия спектър и потъмня така внезапно, както беше блеснала.

— Някой записва ли? — попита Елви.

— Каски и Фаренджър зарязаха наблюдението на височинната рефракция и преместиха камерите натам веднага щом видяха какво става. В преобладаващата си част това е светлина от видимия спектър, топлинни вълни и около трийсет процента магмени частици. Датчиците на „Израел“ подават сходни данни.

— Опасно ли е? — зададе тя следващия въпрос, знаейки предварително отговора. Може би. Може да е опасно, а може и не. Докато не знаят какво е, оставаше им само да предполагат. В сумрака не успя да различи какво е изражението на Файез. Може би отпуснатите ъгълчета на устата му и тревогата в очите бяха само рожба на въображението ѝ. Поредният сън, но наяве. — Другите знаят ли?

— Навярно — отвърна Файез. — Стига да не са заети да се пленяват помежду си или да изгарят хора.

— Каза ли на Мъртри?

— Не съм. Някой вероятно му е казал.

— А Холдън? Той знае ли?

— Дори да знае, какво може да направи? Да заговори с успокояващ тон?

Елви се обърна към селището. В няколко от прозорците се виждаше светлина. Тя включи ръчния си терминал и нагласи екрана му на силна, бяла светлина, като прожектор.

— Какво правиш? — попита я Файез.

— Ще говоря с капитан Холдън.

— Да бе, нали — подсмихна се Файез. — Точно това му трябва — мнението на една биоложка.

Думите му я ужилиха неприятно, но Елви не позволи да я въвлече в разговор. Файез беше добър учен и приятел, но навикът му да се шегува с всичко и да избягва сериозните разговори заради смешното го правеха по-малко полезен, отколкото би трябвало да бъде. Някой трябваше да се погрижи всички да разберат какво се случва горе. Вероятно честта се падаше на нея. Нямахше нищо против, щом ставаше въпрос за Холдън.

Сухият въздух миришеше на прах и на малките разцъфнали растителни аналози. Тя пое в сумрака, следвайки пътеката между растенията. Не за първи път си помисли, че къщите, руините и цялото селище вече са ѝ познати до болка, много повече, отколкото всяко

друго място, където бе живяла. Познаваше добре терена, нощния ветрец, миризмите, които се появяваха в различни части на денонощието. През изминалия месец тя бе очите и ушите на цялото научно общество на Слънчевата система. Дори когато терористите убиха Рийв и Мъртри слезе на повърхността, поне част от деня ѝ бе посветена на вземане на образци и прехвърляне на данни към дома. Беше прекарала повечето от времето си *вътре* в тази среда.

Над нея дребната червена точка бе като напомняне колко малко все още знаят. При други обстоятелства тя щеше да е само предизвикателство, но в мрака на Нова Тера изглеждаше като заплаха. Крачките ѝ придобиха ритъм, обувките ѝ потропваха върху камъните.

Хората в селцето бяха излезли на улиците, също както нейните колеги. Стояха на осветените си веранди и гледаха сияещата точка на хоризонта. Елви не знаеше дали го правят от любопитство, от уплаха, или просто търсеха тема, различна от обсъждане на случилото се през последните дни. Между *нас* и *тях* — напомни си тя.

А може би го смятаха за поличба. Горящото око, което ги гледа отгоре, преценява ги и се готви за война. Някъде беше чувала подобна легенда, но не можеше да си спомни подробностите.

Уей и още един охранител крачеха по улицата с автомати в ръце. Елви им кимна и те отвърнаха с кимване, но не я заговориха. Вероятно някой бе казал на Холдън. Но тя вече беше дошла. Трябваше да се увери.

На улицата пред сградата, в която живееше Холдън, тя видя Яцек Мъртън. Вървеше забързано, стиснал ръце в юмруци. Погледът му бе забоден на три крачки напред, все едно гледаше екран, раменете му бяха схлупени, сякаш се пазеше от нещо. Готвеше се да го поздрави, но в главата ѝ зазвуча предупредителен звън.

В следния миг тя вече не беше Елви Окойе, тръгнала посред нощ да търси капитан Холдън под претекст, който дори на нея изглеждаше неубедителен. А момчето не беше синът на Лусия и Басиа Мъртън, брат на Фелсия. Дори не се намираха в селището. Тя беше биолог, забелязала примат в полето. И погледнато така, някои неща придобиваха ясен контекст. Момчето се подготвяше за насилствен акт.

Тя се поколеба и понечи да се обърне. Уей бе само на десетина метра зад нея. Ако извика, двамата охранители ще дотичат. Сърцето ѝ

ускори своя ритъм. Дългите часове след смъртта на Рийв се пробудиха като забравен кошмар. Трябваше да изкрещи. Да повика на помощ.

Само че момчето не беше примат. Не беше някакво животно. Това бе братът на Фелсия. И ако извика за помощ, може да го убият. Тя преглътна, притисната между страха и смелостта. Объркана. Какво би направил Файез? Ще му предложи да го черпи бира?

Момчето спря и я погледна. Очите му бяха пусти. Носеше тънко яке, увиснало от едната страна, сякаш имаше нещо тежко в джоба.

— Здравсти — поздрави тя и се усмихна.

— Здравей — отвърна след няколко секунди Яцек.

— Странно, нали? — Тя посочи червената точка. Изглеждаше ѝ по-зловеща отпреди. Яцек погледна към небето, но не реагира видимо.

— Странно — съгласи се той.

Стояха един пред друг в напрегната тишина. Светлината, излизаща от салона, осветяваше едната страна на момчето, а другата тънеше в мрак. Елви се напрягаше отчаяно да измисли нещо. Да обезвреди по някакъв начин невидимата мина. Файез би се пошегувал, би накарал момчето да се засмее и това щеше да ги постави на една и съща страна. Но тя не знаеше как.

— Страх ме е — призна неочаквано и гласът ѝ потрепери. Думите ѝ изненадаха момчето толкова, колкото и нея. — Ужасно ме е страх.

— Няма нищо — отвърна Яцек. — Това е само някаква реакция. Космическо тяло, което се топи на орбита.

— И все пак ме е страх.

Яцек погледна намръщено краката си, раздвоен между желанието да довърши каквото бе започнал и порива да каже няколко успокояващи думи на тази неуверена, уязвима и странна жена.

— Всичко ще бъде наред — рече той.

— Прав си — кимна тя. — Така е. Ти знаеш. Искам да кажа — наистина знаеш, нали?

— Предполагам.

— Идвах да видя капитан Холдън — продължи тя и Яцек трепна, сякаш бе произнесла някаква обида. — Ти също ли?

Виждаше по лицето му, че се опитва да си върне предишното състояние, да пусне между двамата стена от гняв. Той не беше

привикнал с насилието. Нужно му беше усилие, за да го направи. Тъкмо това усилие ѝ бе помогнало да забележи какво става.

— Той отведе баща ми — каза глухо Яцек. — Мама се безпокои, че никога няма да го видим.

— Затова ли дойде? Да го попиташ?

Яцек видимо се смути.

— Какво... да попитам?

— Дали може да говориш с баща ти.

Момчето премигна и неволно пристъпи към нея.

— Той няма да ми позволи да говоря с него. Нали е затворник.

— Хората разговарят и със затворници. Да не би някой да ти е казал, че не можеш да говориш с баща ти?

Яцек мълчеше. Пъхна ръка в джоба — в увисналия — и я извади.

— Не.

— Ела, тогава — подкани Елви и пристъпи към него. — Да идем да го попитаме.

Вътре в помещението завариха Холдън да крачи напред-назад. Едрият мъж — Еймъс — седеше на масата, пръснал пред себе си карти. Холдън бе по-блед от обичайното и тялото му издаваше вътрешно напрежение. Еймъс вдигна глава, когато влязоха. Ръката ѝ бе на рамото на Яцек. Очите на Еймъс бяха равнодушни и безжизнени като мрамор, но гласът му бе все така приповдигнат.

— Здравсти, докторе. Какво има?

— Две неща — отвърна Елви.

Холдън спря. Явно му бяха нужни няколко секунди, за да се съсредоточи. Нещо го тревожеше. Погледът му се плъзна по нея и той направи опит да се усмихне. Тя се покашля.

— Яцек би искал да попита има ли някакъв начин да поговори с баща си — каза Елви. Струваше ѝ се, че въздухът в стаята не достига, беше ѝ трудно да си поема дъх. Дали пък не развиваше алергична реакция?

— Разбира се — отвърна Холдън и погледна през рамо към Еймъс. — Не е проблем, нали?

— Все още имаме радиовръзка — каза Еймъс. — Но може би трябва да предупредим Алекс. И без това сега е доста зает.

— Имаш право — кимна Холдън, по-скоро на някаква вътрешна мисъл. — Аз ще го уредя. Имаш ли ръчен терминал?

Яцек не разбра веднага, че се обръщат към него.

— Не работи. Нямаме ретранслатор. Връзката е само при пряка видимост.

— Донеси го тук, когато можеш, и аз ще го настроя към нашата мрежа. Така ще е по-лесно, отколкото да използваш моя. Става ли?

— Ами... да... разбира се. — Елви усещаше, че рамената на момчето треперят. Яцек се обърна и напусна помещението, без да поглежда към никого, най-малко към нея. Вратата се затвори зад него.

— Хлапето си е изкарало акъла, шефе.

— Зная — каза Холдън. — Но какво искаш да направя?

— Ами просто ти казвам.

— Добре де, вече го обсъдихме. Наистина в момента нямам и минутка свободна. — Той вдигна поглед към Елви. Един кичур бе паднал на челото му, изглеждаше уморен. Все едно носеше на гърба си цялата планета. Въпреки това намери сили да се усмихне. — Има ли нещо друго? Защото сме малко...

— Моментът не е подходящ ли? Понеже аз...

— Мъртри е задържал заместник-капитана — произнесе Еймъс с равен глас. — Така че ще мине известно време, преди да можем да ти обърнем повече внимание.

— Уф — въздъхна Елви и усети, че сърцето ѝ започва да бие ускорено. През главата ѝ минаха объркани мисли: „Заместничката е приятелка на Холдън“ и „Скоро Холдън може да си няма приятелка“, и „Божичко, какво правя тук“. Елви осъзна, че не знае къде да дение ръцете си. Понечи да ги напъха в джобовете, но си помисли, че няма да е подходящо в такъв момент.

— Ами... мислех си — заговори тя, без да знае откъде да започне. — За онова нещо. В пустинята. А сега и луната...

— Каква луна?

— Тази, дето се топи, капитане — обясни Еймъс.

— А, тази значи. Съжалявам. В момента имам други грижи. Пък и не бих могъл да направя нищо по въпроса. Нали не е започнала да пада? — Холдън я погледна. — Не очаквате от мен да се заема с тази луна, надявам се?

— Трябва да оставим на учените да ни кажат дали е нужно да изпадаме в паника — подметна Еймъс. — Но ако питаш мен, всичко е наред.

— Мислех си за нарушенията в темповете на хибернацията и че това, на което сме свидетели, може да е аналог.

Холдън разпери ръце.

— Няма как да зная отговора.

— Ами... защото хибернацията е доста рискована стратегия, нали знаете? Разбираме го едва когато условията толкова се влошат, че обичайните стратегии за оцеляване не работят. Мечките например. Те са големи животни. И през зимата спят, защото храната не е достатъчна, за да се изхранват. Или пък широкодланните жаби в пустинята. През сухия период яйцата им ще се изсушат, затова възрастните индивиди изпадат в летаргия, докато завали, след което се пробуждат, скачат в локвите и се чифтосват енергично, истинска локвена оргия и... хм, както и да е, та те снасят яйца във водата, преди отново да настъпи суша.

— Аха — измърмори озадачено Холдън.

— Та искам да кажа — продължи Елви, — че не всички се пробуждат. Не е необходимо. Докато достатъчен брой организми възвръщат активност, когато дойде времето, няма опасност за оцеляването на популацията, дори ако отделни индивиди загинат. Никога не са сто процента. Изпадането в летаргия и пробуждането към живот са сложни и рисковани процеси.

Холдън си пое дълбоко въздух и прокара ръка през косата си. Имаше гъста черна коса. Изглеждаше сякаш не е била мита от доста време. Еймъс приключи с пасианса, събра картите и започна бавно да ги размесва.

— Тоест — каза Холдън — вие смятате, че тези... неща, които видяхме, са организми или механизми, опитващи се да се събудят?

— Но не успяват. Поне засега — отвърна тя. — Ето луната например започна да се топи. И онова нещо в пустинята определено бе повредено. Поне така ми изглеждаше.

— На мен също — съгласи се Холдън. — Но самият факт, че се раздвижи, подсказва, че тук разни неща се пробуждат.

— Не, това не е проблем — завъртя глава Елви. — Винаги съществува малък процент организми, които не се събудят или процесът на събуждането им е опорочен. Като онези неща в пустинята. Мисля, че при тях нещо не е наред.

— Май започнах да схващам — рече Холдън.

— Процентът на неуспех обикновено е нисък. Защо тогава не виждаме далеч повече организми или механизми, които да се събуждат в нормален режим?

Холдън доближи масата и приседна в края ѝ. Имаше изплашен вид. Уязвим. Странно е да видиш човек, прочул се с делата си, известен сред много цивилизации с постиженията си, да има толкова неуверен вид.

— Значи вие смятате, че има още от тези неща — много повече — и те се активират, но ние не ги виждаме?

— Това би съответствало на модела — кимна тя.

— Е, добре — промърмори той. — Само дето денят ми хич не стана по-добър.

25. БАСИА

Басиа седеше сам насред мостика на „Росинант“. Беше пристегнат в противоускорителното кресло до пулт, за който му казаха, че е комуникационен. Индикаторите мълчаха в очакване някой да поиска връзка и само от време на време премигваха лампичките за текущ контрол. През екрана преминаваха неразгадаеми съкращения, системни названия и числа. Текстът бе в мек зелен цвят и Басиа си помисли, че в този вид едва ли съобщава нещо тревожно.

Алекс беше в пилотската кабина, зад затворения люк. Това не значеше нищо. Люковете се затваряха автоматично на всяка палуба, за случаи на загуба на херметичност. Предпазна процедура, нищо повече.

Ала имаше чувството, че са го заключили навън.

Таблото го изненада с внезапен изблик на статичен шум, последван от глас. Чуваше се разговор между двама души, но толкова тихо, че Басиа не успяваше да различи отделните думи. В единия ъгъл на таблото блесна надпис в червено „ЗАПИС“. „Росинант“ следеше и записваше всички комуникации около Ил. Може би Холдън го правеше целенасочено, за да разполага с данни и факти, когато се завърне от мисията си на Земята. Или пък това бе неизменна част от защитните системи на бойния кораб. Във всеки случай не беше нещо, с което да се занимава един обикновен заварчик. Или миньор. Или какъвто и да е бил с Куп и Кейт.

Басиа се оглеждаше за копче, с което съвсем да изключи звука, когато откъм таблото долетя гласът на Алекс:

— Имаме връзка.

— Добре — каза Басиа, макар да не беше сигурен дали пилотът ще може да го чуе. Не знаеше дали не трябва да натисне някое копче, преди да отговори.

Съобщението на екрана на пулта се промени и един глас произнесе:

— Не е необходимо да правиш нищо.

За един кратък момент Басиа си помисли, че човекът, произнесъл тези думи, бе прочел мислите му. Готвеше се да отвърне, когато друг, по-млад глас попита:

— Направо ли да говоря?

Беше Яцек. Вторият глас принадлежеше на Яцек. И сега Басиа позна и първия — Еймъс Бъртън. Мъжът, който го бе охранявал на площадката.

— Да — потвърди Еймъс. — Имаме връзка с „Роси“.

— Ало? — обади се Яцек.

— Здравсти, сине — отвърна Басиа и усети, че на гърлото му е заседнала буца.

— Те настроиха нашия ръчен терминал — обясни синът му. Под „тях“ Басиа предположи, че има предвид Еймъс и Холдън.

— О, така ли? — попита той. — Много добре.

— Но може да се свързва само с кораба — продължи Яцек и в гласа му се долови юношеско вълнение. — Не пуска видео или други от предишните неща.

— Какво пък, може и това да се появи по-късно.

— Казаха, че един ден ще имаме мрежа като тази в Слънчевата система. И че ще можем да правим каквото си искаме.

— Това е истина — потвърди Басиа. Очите му се пълнеха със сълзи, беше му трудно да следи съобщенията на екрана. — Ще имаме ретранслатори и рутери и ще можем да пращаме информация назад през порталите. Ще имаме пълноценна мрежа. Въпреки че пак ще става с голямо забавяне.

— Аха — съгласи се Яцек и последва дълго мълчание. — Как е на кораба?

— О, страхотно е тук — отвърна Басиа с престорен ентусиазъм. — Имам си собствена каюта и всичко необходимо. Запознах се с Алекс Камал. Той е много прочут пилот.

— Затворен ли си? — поинтересува се момчето.

— Не, не, мога да ходя където си искам на кораба. Много мили хора. Добри хора.

„Обичам те. Съжалявам. Моля се всичко да е наред с теб.“

— А позволяват ли ти да го управляваш?

— Не съм питал — отвърна със смях Басиа. — Но ме е страх да го направя. Това е голям и бърз кораб. Има много оръдия.

Последва нова дълга пауза, после Яцек каза:

— Трябва да го подкараш и да унищожиш кораба на РЛЕ.

— Не мога да го направя. — Басиа се опита да прозвучи като шега.

— Но трябва.

— Как е майка ти?

— Добре е — отвърна Яцек. Басиа почти чуваше повдигането на рамене в гласа му. — Тъжна е. Аз пак започнах да играя футбол. Вече сме достатъчно за два отбора, но се налага да си разменяме играчи.

— О, така ли? И ти какъв играеш?

— Краен защитник, но искам да съм нападател.

— Ей, защитата е важна. Без нея не става мач.

— Но не е забавно — оплака се момчето. Отново настъпи мълчание, сякаш и двамата се чудеха какво да кажат. Яцек се обади пръв:

— Вече ще си вървя, нали може?

— Само почакай малко — спря го Басиа, гласът му бе станал дрезгав. Помъчи се да говори с лек и игрив тон. — Не бягай още. Искам да те помоля за нещо.

— Момчетата ме чакат. Ще се разсърдят, ако закъснея.

— Майка ти... — поде Басиа, но спря и си издуха носа.

— Какво за мама?

— Трябва да я наглеждаш, за да не се преработи. Излиза нощем да събира растения. За лекарства. И не се напива. Искам да се погрижиш да спи добре.

— Хубаво.

— Това е сериозно, момче. Искам да се грижиш за нея. Сестра ти замина и това не е добре, но сега къщата лежи на теб. Ще ѝ помагаш, нали?

— Да — обеща Яцек. Басиа не можеше да определи дали е натъжен, или ядосан. Или си мисли за футбола.

— Скоро ще се видим, сине — рече той.

— До скоро, татко.

— Обичам те — допълни Басиа, но връзката беше прекъсната.

Басиа изтри очи с ръкава на ризата. Тялото му се повдигна и увисна на ремъците. Разтърсваха го мъчителни ридания и така продължи още минута, преди да успее да си поеме въздух. Разкопча

ремъците и пое назад, към кърмата, като отваряше и затръшваше зад себе си люкове. Звукът отекваше из целия кораб.

Прибра се в каютата, смени ризата и после няколко минути търка главата си с мокър пешкир. На борда имаше баня с душ — не помнеше кога за последно се е къпал с истински душ, — но той работеше само когато корабът бе под тяга.

Когато най-сетне си възвърна нормалния вид, Басиа се възнесе нагоре по стълбата. Чудеше се дали да почука на люка за мостика, ала веднага щом доближи електронния датчик, преградата се отмести със свистене.

Алекс бе завързан в пилотското кресло и на екрана пред него се виждаше схема на кораба с постъпващи данни от всички системи и мрежовидно изображение на Ил, чийто единствен голям континент бе изпъстрен с червени и жълти точки. И една зелена точка за Първо кацане. Пилотът разглеждаше намръщено екрана, сякаш очакваше от вселената да предприеме нещо по въпроса. Сякаш можеше да му върне екипажа още сега.

Басиа се готвеше да си тръгне, когато люкът зад него се хлопна и Алекс извърна глава.

— Здравсти — рече той и чукна с пръст по таблото.

— Здравсти — отвърна Басиа.

— Как мина разговорът? Всичко наред ли беше?

— Чудесно. Благодаря ти, че ми позволи да използвам радиото.

— Няма проблем, партньоре — засмя се Алекс. — Не искат да им плащаме на час.

Възцари се неловка тишина, докато Алекс продължаваше да натиска копчета върху пулта.

— На мен позволено ли ми е да съм тук? — попита Басиа.

— Нямам нищо против — отвърна пилотът. — Само не пипай нищо.

Басиа се настани на креслото зад Алекс и пристегна ремъка. Подложките на креслото завършваха със сложни ръчки за управление и той внимаваше да не ги докосва.

— Това е оръдейното кресло — поясни Алекс и завъртя своето към него.

— Ако трябва аз да...

— Не, няма нищо. Не е активирано. Можеш да натискаш копчетата колкото си искаш. Ей, да ти покажа ли нещо готино?

Басиа кимна и положи ръце върху ръчките. Бяха покрити с копчета. Оръдейното кресло. Тези ръчки държаха под контрол всички оръжия на „Росинант“. Искаше му се Яцек да може да седне в него и да ги завърти.

Алекс се обърна, направи нещо с таблото и екранът пред Басиа оживя. Виждаше се яркият диск на планетата. Той се опита да намери селището. Без зелената точка беше невъзможно на дневна светлина. Ако бяха на нощната страна, щеше да го открие по светлините.

Алекс направи нещо и на екрана се показа тъмночервена капка размекната скала.

— Това е луната, която започна да се топи. Не беше много голяма, но все пак човек би се запитал какво ли би накарало къс скала с подобни размери да се втечни.

— Знаем ли отговора?

— Не, за бога. Предполагам, че ще е някоя чуждоземна протомолекула.

Преди Басиа да попита за подробности, радиото изпука.

— Тук Алекс — обади се пилотът.

— Хлапето си тръгна, обаждам се да проверя как е горе — чу се гласът на Еймъс.

— Какво прави капитанът? — попита Алекс.

— Не е особено щастлив. И този път ми попречи да свърша това, което трябваше.

— Да застреляш шефа на РЛЕ в лицето?

— Уф — отекна гласът на Еймъс. — Сърцето ми се стопля, като виждам колко добре ме познаваш.

— Тя е в ръцете им, приятелче — произнесе с мек глас Алекс. — Не прави нищо, което ще оплеска тая работа.

— Да бе, знам.

— Искам само да наглеждаш капитана — продължи Алекс. — Аз ще се погрижа за заместничката.

— Ами ако й сторят нещо?

— Тогава на Ил цяла година ще ваят части от кораба им.

— Едва ли ще помогне — въздъхна Еймъс.

— Така е — съгласи се Алекс. — Няма да помогне, но въпреки това ще стане.

— Е, добре. Отивам да намеря капитана. Край на връзката.

Алекс натисна едно копче и на екрана се показа орбитата около планетата. В началото нямаше нищо, сетне се мярна дребна светлинка, не повече от един пиксел. Тя започна да се увеличава, докато накрая се превърна в огромен кораб в цветовете на РЛЕ. Увеличението продължаваше и не след дълго спря върху кърмата, където корпусът се разширяваше. На екрана се появи червен кръст.

— Няма да сваля очи от теб — промърмори тихо Алекс.

— Какво е това? — попита Басиа и посочи кръста.

— Там е монтиран реакторът. Сега „Роси“ го е прехванал като цел. Мога да пратя високоскоростен проектил право през сърцето му по-бързо, отколкото ще се задейства алармата.

— Това няма ли... нали знаеш? — Басиа описа с ръце експлозията.

— Не, по-скоро ще изпусне парата. Е, може да убие неколцина от екипа за поддръжка.

— Знаят ли, че се целим в тях?

— Не още, но ще ги информирам. Това ще осигури въздух на заместничката.

— Хубаво е, че можеш да направиш нещо, за да я защитиш — рече Басиа и искаше да спре дотук, но думите сами излязоха от устата му. — Дъщеря ми е на „Барбапикола“. Жена ми и синът ми са долу на Ил. Не мога да сторя нищичко за тях.

Надяваше се да чуе поне няколко утешителни думи.

— Аха — кимна Алекс. — Здравата обърка работата, а?

Той чукна на екрана и там се появи надпис „Електромагнитно оръдие — заредено“. Под него бе изображението на „Едуард Израел“.

— Ще трябва да се свържа с кораба — каза Алекс.

— За да ги предупредиш.

— По-скоро да ги заплаша — уточни Алекс. — Не е кой знае какво за човек, на когото държиш, но друго не ми остава. — Той се пресегна, затършува с ръка зад преградата и скоро откъм вентилационните отвори полъхна хладен вятър. Разроши оредяващата черна коса на пилота и изсуши потта на челото му. Алекс затвори очи и въздъхна.

— Аз дори не мога да заплашвам — продължи да се оплаква Басиа. — Всъщност, няма с какво да го правя.

— Ето затова бях двацет години в Марсианския флот — отбеляза Алекс, затворил очи.

— Наистина? — подхвърли Басиа, но не знаеше какво да каже.

— Бях женен — продължи Алекс и завъртя лице под хладния повей.

Басиа мълчеше. Звучеше като разказ, а не разговор. Алекс или ще продължи, или ще спре дотук.

— Животът във флотата е гадна работа — заговори след малко Алекс. — Типичен рейд на боен кораб продължава от деветдесет дни до година, година и половина. Зависи от службата ти и дислокацията на флота. Та докато си на борда, а приятелката ти на повърхността, се случват всякакви неща. Някои избират многочленни семейства, групови партньорства, ей такива работи. Но аз съм за традиционния брак с един партньор и тя беше на същото мнение. Направихме го по традиционния начин.

Басиа кимна, макар че Алекс не можеше да го види. Докато строяха нови куполи, Басиа бе оставал на повърхността по четири-пет дни. Заради медицинската си практика жена му не можеше да пътува с него, макар че тогава още нямаха деца. Това бяха дълги седмици. Басиа се опита да ги удължи мислено в месеци и години, но не успя.

— Това означаваше, че тя ще си остане у дома, докато аз летя — обясни Алекс. — Тя си имаше своя работа. Софтуерен инженер. Доста добър, при това. Не го правеше, за да се отърве от мен. Но въпреки това, когато обичаш някого, искаш да си с него, а ние се обичахме. Бяхме си верни дори, ако можеш да го повярваш. Та моите отсъствия тежаха и на двама ни. Когато се прибирах, имаше опасност да счупим леглото.

Той се пресегна, спря вентилацията и погледна към Басиа. На широкото му лице бе изписана тъжна усмивка.

— Гадна ситуация, но тя не се отказа. През всичките тези двацет години остана при мен. Докато бях с нея, всичко вървеше чудесно. Тя работеше у дома, а аз вземах голяма отпуска и тогава двамата закусвахме заедно. Аз копаех в градината.

Алекс затвори очи и Басиа си помисли, че може да е задрямал.

— Бил ли си някога на Марс?

— Не — отвърна Басиа. — Но жена ми е била.

— Новите райони, тези, които построиха, след като стана ясно от какво се нуждаят хората, за да са щастливи, са доста различни. Няма ги тесните каменни коридори. Сега строят широки коридори с много зеленина в тях.

— Като на Церера — рече Басиа. — Бил съм на Церера.

— Да, точно така. На Церера също го правят. Както и да е, можеш да кандидатстваш, за да получиш част от зелената площ. Да отглеждаш каквото поискаш. Имахме малко късче земя в коридора пред нашия дом. Жена ми садеше билки и малко цветя, имаше и подправки. Излизахме да работим в лехите.

— Звучи много приятно — съгласи се Басиа.

— Именно — кимна Алекс, все още затворил очи. — В началото не го знаех. Но наистина е така. Никога не съм бил градинар. На нея ѝ харесваше и тогава това бе най-важното.

— Тя почина ли? — попита неочаквано Басиа.

— Какво? Не, за бога.

— А какво стана?

— Стана това, че ме чака двайсет години да се пенсионирам. И след като го направих, вече не се налагаше да прекарваме известно време разделени. Тя работеше на половин длъжност, аз летях понякога със совалките. Прекарвахме доста време в леглото.

Алекс отвори очи и му намигна. Изглежда, чакаше отговор и Басиа попита:

— И после?

— После, един ден, докато бях на орбиталната станция и разтоварвах совалката, срещнах офицер от марсианската наборна служба и за малко не се записах отново във флота.

— Те вземат ли...

— Не, не вземат толкова стари и затова не се получи. Но когато се върнах долу, двамата се скарахме. Беше за нещо дребно, дори не помня какво. Истината е, че летенето ми е в кръвта. Тя ме чака двайсет години и си мислеше, че след това ще ѝ посветя целия си живот. Даде своята дан за съвместния ни живот и заслужаваше аз да направя жертвата.

Басиа предчувстваше, че продължението ще бъде като удар в стомаха.

— Но въпреки това я напусна.

Алекс не отговори, дори не помръдваше, просто се рееше над седалката. Когато най-сетне заговори, гласът му бе тих и напрегнат като на човек, който признава срамна постъпка. Надявайки се, че никой няма да го чуе.

— Един ден заряхах транзитната служба, влязох в офиса на компания за транспорт на вода и подписах петгодишен договор на влекач, летящ до Сатурн и обратно. Ето каква стока съм аз. Не ставам за градинар, нито за пилот на совалка, а както се оказа, и за съпруг. Роден съм да тикам огромни късове лед през вакуума.

— Не можеш да се виниш за това, което е станало — отбеляза Басиа.

— Така е. — Челото на Алекс бе прорязано от дълбока бръчка. — Но човек може да нарани хората, които обича, дори само защото е такъв, какъвто е. Аз съм такъв, не бях човекът, който жена ми искаше да бъда, и нещо между нас се скъса. Ти си решил как да постъпиш долу на планетата и заради това сега си тук с мен, вместо да си при семейството си.

Алекс се наведе и улови ръката му.

— Все още всичко зависи от теб. Аз не бих могъл да живея на повърхността и да стана такъв, какъвто ме искаше жена ми. Не мога да поправа това, което се случи. Не се изпълвай със самосъжаление. Ти оплеска нещата. Излъга хората, които обичаш. В момента те плащат цената за това и ти ги унижаваш с всяка секунда, в която не си до тях.

Басиа се дръпна сякаш го бяха зашлевили през лицето. Скочи от креслото, но ремъците го върнаха. Почувства се като муха, попаднала в мрежата на паяк. Наложил се да се овладее, за да ги разкопчае. Когато престана да се бори с тях, попита:

— Тогава какво да направя?

— Знаем ли? — изсумтя Алекс. — Аз не мога да се оправя с моите бакии. Не ме питай какво да правиш с твоите.

— Как ѝ беше името? — попита Басиа.

— Талиса — отвърна Алекс. — Името ѝ е Талиса. Дори когато го произнасям, се чувствам, сякаш са ме натоварили с огромен чувал.

— Талиса — повтори Басиа.

— Но едно ще ти кажа. Никога вече не бих излъгал чувствата на някого, на когото държа. Стига да мога да го направя. И като стана

дума, трябва да се обадя — добави той с ярка, плашеща усмивка.

26. ХЕЙВЛОК

Беше трудно да се определи какво конкретно се бе променило на „Едуард Израел“ след залавянето на саботьора, но Хейвлок го усещаше в салоните и бара, на бюрото, докато работеше, и по коридорите, когато се разминаваше със служителите на РЛЕ. От една страна, беше страх заради факта, че някой бе предприел директни действия срещу кораба, от друга — вълнение, че е *случило* нещо след седмиците досадно реене на орбита. Но най-вече, защото може би всички знаеха къде стоят. Те бяха „Едуард Израел“, законните изследователи на Нова Тера, и всички други бяха срещу тях. Не можеше да се вярва дори на посредника на ООН. И колкото и да бе странно, те бяха свободни.

Останалите членове на екипажа на „Росинант“ не правеха нищо, за да променят тази им нагласа.

— Ако се опитате да промените орбитата — говореше мъжът от екрана, — корабът ви ще бъде повреден.

Името му беше Алекс Камал и той изпълняваше временно длъжността капитан на „Росинант“. Ако разузнаването на РЛЕ не грешеше, беше последният член на екипажа на борда на кораба и при него бе арестуваният терорист, очакващ съдебен процес на Земята. Хейвлок скръсти ръце и поклати глава, докато мъжът отсреща изреждаше заплахите си.

— Ако разберем, че се е случило нещо с Наоми Нагата, корабът ви ще бъде повреден. Ако разберем, че е била измъчвана, корабът ви ще бъде повреден. Ако я убиете, ще унищожим кораба ви.

— Брей, докде го докарахме — въздъхна капитан Маруик. — Досега не бях се срещал с хора, които искат да разрушат кораба ми.

— Само си говори — вметна Хейвлок, докато Камал продължаваше:

— Вече пратихме петиция до ООН и „Роял Лиценз Енерджи“ с настояване за незабавното и безусловно освобождаване на Наоми

Нагата. Докато пристигне отговорът на тази петиция и Наоми Нагата бъде освободена, съветваме служителите на РЛЕ да избягват по всякакъв начин с действията си по-нататъшно ескалиране на обстановката. Това съобщение да послужи като последно предупреждение, след което ще премина към действията, които изброих. Копие от него е включено в пакета, пратен в централите на ООН и РЛЕ. Благодаря ви.

Овалното лице на плешивия мъж остана още малко на екрана, след което записът приключи. Маруик въздъхна.

— Картината може да не беше от най-професионалните, които съм гледал — отбеляза той, — но посланието й бе достатъчно ясно.

— Подсмъркнем ли и той ще ни застреля — рече Хейвлок. — Трябва да се погрижим заместничката им да не настине в ареста, защото тогава сме обречени. Да й дадем одеяло и топло мляко вечерта, инак онзи ще гръмне по нас.

Хейвлок се огледа. Каютата на капитана беше по-тясна от стаята на охраната, но той бе поставил огледала от двете страни и на тавана и това й придаваше простор. Беше илюзия, разбира се, но помагаше да не се прекрачи границата между безумието и здравия разум, когато ти предстои да прекараш няколко години в тясно помещение наскрел безкрайния космос. Мониторът на стената трепна и показа космоса. Не отвън, беше някъде около Слънцето. Беше объркващо да виждаш познатите съзвездия.

— Кой е гледал записа? — попита Хейвлок.

— Пратено е на мен и Мъртри — отвърна Маруик. — Не зная на кого го е показал Мъртри, но аз извиках само теб.

— Много добре — кимна Хейвлок. — Какво очаквате от мен?

— Какво очаквам ли? Ами например да освободиш онази дама и да им я върнеш час по-скоро — рече Маруик. — А след това ще запаля реактора и ще отпраша назад към дома, точно както пише в договора ми. Очаквам да докажеш, че всичко това наистина са само приказки и никой не заплашва кораба ми.

— Те имат достатъчно огнева мощ.

— Напълно го осъзнавам. Но имат ли волята и правото да я използват? Питам, защото аз отговарям за живота на моя екипаж, и тези заплахи ме изнервят.

— Разбирам — кимна Хейвлок.

— Наистина ли?

— Да. Ще проуча как стоят нещата. Но междуременно да приемем, че заплахите му са сериозни.

— Тъй де. — Маруик прокара ръка през косата си и въздъхна. — Когато подписвах договора, си мислех, че ме чака голямо приключение. Първият чуждоземен свят. Никакви станции и снабдителни кораби. Цяла една нова слънчева система с кой знае какво в нея. А вместо това ето какво ми се поднася.

— Напълно съм съгласен с вас, сър — подсмихна се Хейвлок.

Вдъхновен от пленяването на саботьора, неговият доброволен отряд бе настоявал за нови действия. Нали имат аварияен шлюз? „Росинант“ летеше достатъчно близко, за да се прехвърлят на него. Хайде да идем там, казваха те, да превземем „Росинант“, докато никой не го очаква, и с това ще приключи цялата драма. Хейвлок също изпитваше изкушение. Ако не беше виждал какво могат да сторят късообхватни оръдия с човешкото тяло, вероятно щеше да се съгласи.

Вместо това те завързаха скафандъра на пленничката и я изтеглиха на борда на „Израел“, преди да се е задушила. Оттогава я държаха в изтрезвителната килия в ареста на Хейвлок. Тъй като не разполагаше с достатъчно хора за охрана, най-вече жени, Хейвлок й осигури достъп до тоалетната и умивалнята.

Когато се върна в службата, там бе празно — освен Нагата. Тя вдигна глава и го поздрави с леко кимване. Носеше червен хартиен комбинезон и косата й се рееше като ореол на тъмна звезда. Според наредбата за задържане на арестанти нямаше право да носи собствени дрехи, превръзка за коса и ръчен терминал. Държаха я в килията повече от два дни. От опит Хейвлок знаеше, че за толкова време няма начин да не те измъчва клаустрофобия. В началото Наоми изглеждаше раздразнена, сетне потъна в собствените си мисли. Истински поясен, рече си той. Няколко поколения без небе и атавистичният страх от затворени пространства изчезва напълно.

Той прекоси помещението и се приближи към нея.

— Нагата — рече, — имам няколко въпроса към вас.

— Нямам ли право на адвокат, или на представител на ООН? — попита тя с глас, в който не се долавяше и опит за шега.

— Имате — потвърди Хейвлок. — Но се надявах да ми помогнете заради вроденото ви великодушие.

Смехът ѝ бе рязък и неискрен. Той извика видеофайла на ръчния си терминал и остави уреда да се поклаща във въздуха пред стоманената мрежа на вратата на клетката.

— Името ми е Алекс Камал и аз съм временно изпълняващ длъжността капитан на „Росинант“. В светлината на скорошните събития...

Хейвлок се върна при бюрото и по навик се пристегна в креслото. Гледаше лицето на Наоми, без да втренчва поглед в нея. Жената несъмнено умееше да се владее. Трудно беше да се определи какво изпитва, докато нейният спътник от екрана изреждаше всички заплахи, в случай че посегнат на неприкосновеността ѝ. Когато записът свърши, той се пресегна и прибра ръчния терминал.

— Не виждам за какво може да съм ви нужна — рече тя. — Той беше пределно съдържан.

— Не се подценявайте. Ето какъв е въпросът ми: ще позволите ли на другите от екипажа ви да се превърнат в законнарушители и убийци, за да отложите момента, в който ще отговаряте за своите престъпления?

Усмивката ѝ можеше да значи всичко, но Хейвлок имаше чувството, че е докоснал чувствителна точка. Или беше близо до нея.

— Струва ми се, че ме молите за нещо, приятелю. Но не разбирам точно за какво.

— Ще кажете ли на „Росинант“ да си прибере оръжията? — попита той. — Вие лично няма да изгубите нищо. И бездруго няма да ви пуснем. А ако ни сътрудничите, това ще повлияе добре на съдебния процес на Земята.

— Бих могла, но няма да помогне. Вие не познавате тези хора както мен. Докато слушахте записа, не обърнахте ли внимание на заплахите?

— Какво за тях?

— Ами това, което ви каза Алекс. Това са аксиоми. Нищо не може да се промени.

— Съжалявам да го чуя от вас — рече Хейвлок. — И все пак, ако направим запис, на който потвърдите, че тук се отнасяме с вас добре, от него може да има само полза.

Тя се размърда и микротеченията я изтласкаха назад към стената на килията. Докосна я леко и се намести до нея.

— Проблемът не е в Алекс — изтъкна. — Нека ви кажа някои неща за Джим Холдън.

— Добре — съгласи се Хейвлок.

— Той е добър човек, но не можеш лесно да му повлияеш. В момента в главата му се води дебат. От една страна, е пратен тук, за да установи мир, и той иска да го направи. Но от друга, свикнал е да защитава своите хора.

— Своята жена?

— Своя екипаж — поправи го тя с хаплив тон. — Ще му трябва известно време, но накрая ще зареже това, с което се е захванал, и ще прекатури масата.

Терминалът на Хейвлок избръмча. Напомняне да прегледа разписанието за следващата седмица. Дори наред криза дребните служебни задачи изискваха да им се обръща внимание. Той извика на екрана схемата.

— Значи вие мислите, че ще го направи — промърмори.

— При него е Еймъс — каза Наоми като че това обясняваше всичко. — Решат ли го, ще нападнат този кораб и ще ме освободят.

Хейвлок се засмя.

— Вярно е, че хората ми пооредяха, но пак не виждам как очакват да се доберат до вас.

— Говорите за човека, евакуирал цял кораб с пострадали от военната зона на Ганимед — посочи Наоми. — Отишъл сам на чуждоземната станция на Пръстена. Промъкнал се на „Агата Кинг“, когато на борда е имало поне две хиляди зомбита на протомолекулата. И който сам си проби път от Ерос при първата епидемия.

— Отива там, където и ангелите не смеят — засмя се Хейвлок.

— И се връща жив и здрав. Едва ли мога да изброя колко пъти съм се сбогувала с него и той пак е идвал при мен.

— Изглежда, приятелят ви е доста храбър тип — отбеляза Хейвлок.

— Такъв е, наистина — съгласи се тя с усмивка. — И заслужава славата си.

— Защо?

— Защото казва това, което смята да направи — отвърна тя. — И ако е заявил, че ще ме измъкне от тази килия, тогава или ще го направи, или ще умре.

Лицето ѝ беше спокойно и изпълнено с увереност. Тя не се хвалеше. Ако изобщо долавяше нещо в гласа ѝ, то бе лека досада. Това го обезпокои повече от списъка със заплахи от записа.

Той затвори разписанието и погледна ръчния си терминал. Долу в селището е следобед, някъде по средата на един от онези дълги дни.

— Извинете ме — рече на арестантката. — Трябва да се обадя.

Той натисна едно копче и мрежестата преграда, която ги делеше, се превърна в плътна стена. Потърси Мъртри и след няколко секунди на екрана се показа лицето на неговия шеф. Кожата му бе потъмняла от слънцето, под линията на косата му се виждаше черта от струпеи. Той кимна на Хейвлок.

— Какво мога да направя за теб? — попита.

— Искан да обсъдим въпроса с нашата арестантка — каза Хейвлок. — Да си изясним стратегията.

— Аха, видял си заплахите на пилота, а?

— Спомних си какво ни говорехте за техните оръжия и как, ако искат, могат да ни видят сметката. Струва ми се, че това е самата истина.

Зад Мъртри се чу шум от хлопваща се врата. Той се извърна, сетне отново погледна към Хейвлок.

— Няма опасност, още повече сега, когато държим един от техните на нашия кораб. Няма да стрелят.

— Няма ли?

— Или поне е малко вероятно.

— А какво ще правим, ако РЛЕ ни наредят да я освободим? — попита Хейвлок. — Дали не е по-добре да я пуснем предварително? В знак на добра воля и прочее.

— Мисля, че времето за това отмина отдавна.

— Не съм сигурен, че имаме право да я задържаме...

— Ти в ареста ли си?

Хейвлок се сепна.

— Моля?

— Питам дали си в нейния арест?

— Не, сър.

— Добре. Значи тя е в твоя. Щом ти командваш положението и имаш пистолет, значи си шериф — продължи Мъртри. — Ако голямото началство не одобри действията ни, ще оспорим решението му.

Отхвърлят ли доводите ни, нека пратят някого, за да се срещнем лично с него. А дотогава нещата ще са съвсем различни. И онези хора там го знаят, Хейвлок. Сиреч можем да действаме по свое усмотрение.

— Ясно. Разбрах. Исках само да проверя.

— Вратата ми е винаги отворена — каза Мъртри с тон, който по-скоро подсказваше, че не бива да го занимава повече с глупави въпроси. Връзката се разпадна и Хейвлок остана втрепен в пустия екран, преди отново да извика разписанието. След няколко секунди премахна и непроницаемата преграда към килията. Наоми се рееше вътре, тласкайки се от една стена към друга като сучаещо дете.

— Тази преграда нищо не струва — подметна тя.

— Наистина?

— Наистина.

— Значи си чула всичко?

— Ще действаме по свое усмотрение — засмя се тя.

— Съжалявам. Този разговор трябваше да е между мен и него.

— Зная, но неволно го чух. А вие сигурно ме чувате, като пишкам, а?

— По-скоро чувам, когато се включи вентилацията — смотолеви Хейвлок и усети, че бузите му леко поруменяват. — Доста е силна.

— Стари кораби — поклати глава тя.

Той се върна към разписанието на задачите. Пристигна оплакване за кражба от шкафче, пратено от един от техниците. Препрати го към дежурната охранителка. Докато на борда цареше спокойствие и екипажът бе насочил вниманието си към заплахата отвън, нямаше да е трудно да държи всичко под свой контрол. Общият враг помагаше за това. Много общи врагове. Наоми започна да си тананика някаква тиха и странно позната мелодия. Хейвлок дори неволно ѝ се наслаждаваше. По-добре така, отколкото да се дразни.

— Той не е единственият — рече.

— Моля? — попита Наоми.

— Той не е единственият, който се е измъкнал по време на епидемията на Ерос. Моят стар партньор също е бил там. И също се е измъкнал. После пак се върна. Когато удари Венера.

— Чакайте. Вие познавате *Милър*?

— Аха — кимна Хейвлок.

— Колко е малка вселената.

— Той беше един от малкото свестни хора на станция Церера, работещи по договор за „Звездна спирала“. Предупреди ме да напусна „Протоген“, преди да стане белята. Ужасно се натъжих, когато умря.

— Ще бъде поласкан да го чуе — засмя се тя.

— Ние не сме лошите в тази история. Не РЛЕ започна всичко това. Казахте, че харесвате Холдън, защото винаги прави това, което заявява, че ще направи? Такива сме и ние. РЛЕ поискаха официално лиценз, планираха експедицията и дойдоха тук с узаконена мисия. За която всички бяха съгласни.

— Не и хората от селището долу.

— Така е, но те са нарушили законите. Аз само... зная колко странно може да прозвучи, но преди приятелите ви да открият огън с мощните си оръдия по нашия реактор, искам да се уверите, че не ние сме лошите.

Гласът му неусетно се бе повишил. Накрая почти викаше. Той притисна ръце и прехапа устни.

— Малко сте напрегнат — отбеляза тя.

— Така е — съгласи се той.

— Пуснете ме и аз ще кажа някоя добра дума за вас — предложи тя. — И ще попреча на Холдън да направи някоя глупост.

— Наистина?

— Вече се е случвало няколко пъти — призна тя. — Нека се захване с други неща. С нещата, за които е тук.

— Не мога — рече Хейвлок.

— Зная.

Корабът премина неусетно в сянката на планетата и амортизиращите плочи промениха повърхността си с пукот и стенание. Хейвлок беше смутен и объркан от ситуацията. Той беше тъмничар, а тя — негов затворник. Не се нуждаеше от одобрението ѝ. Дори Наоми да мисли, че той и хората му са убийци на малки деца, това няма да промени нищо. Жената отсреща отново взе да си тананика. Но този път бе друга песен. Нещо бавно и тъжно. След известно време потъна в мълчание.

— Те не са единствените — подхвърли, когато Хейвлок приключваше с разписанието. — Оказаха се в капан, когато избухна епидемията, но мястото беше изолирано преди това. Група главорези откраднаха снаряжението за борба с безредици и наредили на хората

да правят каквото те искат, под заплахата, че ще разстрелват непослушните. Подготвяли ги за това, което предстои. Единици се измъкнаха покрай тях.

— Така ли? Кой още?

Наоми сви рамене.

— Аз — заяви.

27.

ЕЛВИ

Елви седеше на билото на хълма и гледаше на запад. Утринната светлина зад нея осветяваше крилата на хиляди подобни на пеперуди същества. Не ги беше виждала преди, но днес те изпълваха въздуха на височина от двайсет метра нагоре. Огромно ято от малки птици. Или насекоми. Или каквато име там щеше да им даде човечеството, когато изучи този нов животински свят. За нея, точно сега, те бяха пеперуди.

Носеха се заедно като рибен пасаж, независими и единомислещи. Разноцветен изблик — синьо, сребристо, алено и зелено, — който от време на време сякаш заемаше определена форма, ала бързо се връщаше към хаотичната подредба. Понякога се стесняваха в колони, които изригваха рязко нагоре. Профучаваха край нея със свистене и за кратко тя се озоваваше вътре в ятото, където пеперуди с размери на човешка длан пърхаха нежно край лицето ѝ и изпълваха въздуха с миризма, напомняща за мента. Тя се засмя и вдигна ръце в облака, наслаждавайки се на красотата на момента. След миг пасажът отмина и Елви ги изпрати с поглед, докато се отдалечаваха на юг.

Тя стана, протегна се и нагласи торбата за образци на кръста си. Усецаше слънчевите лъчи върху раменете и голия си тил, докато се спускаше по каменистия склон. Руините се издигаха на север, зад тях стърчаха ниските къщурки на Първо кацане, полускрити от извивката на хоризонта. Единствените човешки артефакти на тази планета. Освен нея.

Тук и там по земята виждаше изпопадали и вероятно мъртви пеперуди. Или изпаднали в летаргия. Тя приклепна до една, огледа трепкащите синкави крилца и телцето в бакърен цвят между тях — ако това бе тялото, — прегънато по средата, като че там имаше панти. Сложи си ръкавици и вдигна малкото телце. Макар че това би означавало да получат по-малко данни, надяваше се, че пеперудата е мъртва.

— Извинявай, мъничката ми — рече за всеки случай. — Но е в името на науката.

Прибра я в черен плик, залепи го отгоре и го постави в контейнера за анализ. Няколко игли прободоха телцето, събирайки биообразци. Елви примижа към ярката синева на небето. Червената точка се рееше на около петнайсет градуса над хоризонта, достатъчно ярка, за да се вижда през рехавите зелени облаци.

Контейнерът избръмча и на екрана се изписа код за грешка, който Елви не бе виждала досега. Тя извади ръчния терминал и го свърза с програмното устройство на контейнера. Ако е повреден, ще трябва да чака няколко дена, докато от „Израел“ ѝ пратят резервни части. Дори не беше сигурна дали разполагат с такива, или малките запаси са изгубени при катастрофата на товарната совалка. Мисълта, че ще трябва да събира на ръка образци години наред и да прекарва нощите в дисекции, както го бе правила някога в университета, изникна в съзнанието ѝ като дебнещ в сумрака призрак. Тя извади пеперудата. Телцето изглеждаше почти същото, както когато го прибра вътре. Приседна със скръстени крака и пусна системната диагностика, като дъвчеше устни в напрегнато очакване за нова грешка.

Този път обаче програмата се изпълни успешно. Тя погледна контейнера, пеперудата и отново контейнера. В главата ѝ изникна друга хипотеза, плашеща колкото първата. Дори повече. Взе мъртвата пеперуда и се отправи назад към селището. Къщата на Файез бе малък зеленикав купол, скрит в заслона между два хълма, за да не пострада от силните ветрове. Той седеше отвън на стол, облеган на стената на къщурката. Носеше полифибрени работни панталони, фланела и разтворен халат. Не се бе бръснал от дни и четинестата брада го караше да изглежда по-стар.

— Това не е животно — съобщи тя и протегна пеперудата.

Той се поклонил леко от стола.

— И аз се радвам да те видя — отвърна.

— Това тук не са два събрани на едно място биома^[1]. А три... Това нещо, каквото и да е то... не притежава нито едно от химичните или структурните сходства, които би очаквал да намериш.

— Лусия Мъртън дойде да те търси. Намери ли те?

— Какво? Не. Виж, това е поредната машина. Поредното нещо като — посочи тя ниската, червеникава луна, — като *онова*.

— Добре.

— Ами ако те не се пробуждат, защото сме тук? Ако го правят непрестанно. Това усложнява всичко.

Файез се почеса по темето.

— Елви, явно искаш нещо от мен, но не разбирам какво.

— Как да започна да разбирам това място, когато то непрестанно мени правилата? — попита тя и гласът ѝ потрепери. Захвърли ядно пеперудата и мигом съжали. Не че я беше грижа за нея, просто жестът ѝ бе грозен. Файез я гледаше с усмивка.

— Говориш като пастор на църковно сбирание. Знаеш ли какво правих цяла сутрин?

— Натряска ли се?

— Щеше ми се. Преглеждах данните за изследването на повърхността, пратени от „Израел“. На отгаташната страна на планетата има верига от острови с повишена вулканична активност и тонове пепел в небето. Само че, поне досега, не можах да откривам тектонични плочи под повърхността. И какво, по дяволите, може да имитира вулкани? Знаеш ли над какво работи Михаела?

— Не.

— До повърхността достига ултравиолетова светлина, която е като някакъв носител на сигнал. Няма я, преди слънцето да озари екзосферата, а когато се появи, вече се характеризира с доста сложна и неизменна структура. Михаела няма никаква представа откъде може да се вземе. А групата на Судям е открила молекули, които съдържат в себе си стабилни трансурани следци.

— И до какво води това?

— Аз пък откъде мога да знам? — повдигна рамене Файез.

Елви завъртя глава. По гърба ѝ се стичаше пот.

— Трябва да...

— ... кажеш на Холдън — довърши Файез. — Зная.

— Щях да кажа, да прегледам данните си. Да видя дали няма обединяващо звено между това — тя кимна към пеперудата — и голямото нещо в пустинята. Може би ще намеря някакъв смисъл.

— Ако ти не успееш, значи никой не може — подсмихна се Файез.

Нещо в гласа му привлече вниманието ѝ и тя го погледна по-внимателно. Торбичките под очите му бяха по-големи от друг път.

— Добре ли си?

Той се засмя и разпери ръце към хоризонта — към планетата, към цялата вселена.

— Страхотно. Малко съм напрегнат. Нищо повече. Благодаря за загрижеността.

— Съжалявам. Аз само...

— Недей, Елви — прекъсна я той. — Не ме съжалявай. Оправи се с всичко това така, както можеш. Трупай още информация и плавай напред, мила моя, плавай напред. Готов съм да подкрепя с две ръце всяко нещо, което ти помага да опазиш разсъдъка си на това място. Дори ще се моля със Саймън в неделя сутрин. Дотам съм го докарал. Каквото и да е от полза за теб, има моята благословия.

— Благодаря ти.

— Няма защо — махна той с ръка. — Само ще те помоля, преди отново да заровиш глава в купищата информация, иди да се видиш с доктор Мъртън. Изглеждаше разтревожена.

* * *

Момчето на кушетката за прегледи бе не повече от шестгодишно. Кожата му бе мургава като тази на Елви, но с пепелявосив оттенък. Не беше просто суха, а сивееше заради нещо по-дълбоко. Очите му бяха зачервени, сякаш е плакал. Може и да беше. Майка му стоеше в ъгъла, скръстила ръце и изкривила устни в зла гримаса. Гласът на Лусия бе ясен и спокоен, ала раменете ѝ бяха щръкнали нагоре.

— Ето какво виждам тук — рече тя и дръпна с пръст бузата на момчето надолу, отваряйки празнина между долния клепач и очната ябълка. Промяната в цвета едва се забелязваше на фона на общото зачервяване, но беше там. Полупрозрачно зелено петно.

— Да, видях го — кимна Елви и се усмихна на момчето. То не отвърна на усмивката. — И така, Джейкъб...

— Джейсън.

— Извинявай. Джейсън. От колко време имаш затруднение със зрението?

Момчето сви рамене.

— Откакто очите започнаха да ме болят отново.

— И всичко... изглежда зелено?

Момчето кимна. Лусия докосна Елви по ръката. После вдигна малко фенерче и освети очната ябълка отблизо. Ирисът почти не реагира и Елви мярна нещо в течността зад роговицата, сякаш там имаше непочистен аквариум. Тя кимна.

Лусия се изправи и се усмихна на жената.

— Аманда, бъди така добра да почакаш отвън. Веднага идвам.

Аманда кимна отсечено. Лусия поведе Елви по тесен коридор. Навън вятърът се бе усилил и караше вратите и прозорците на клиниката да се тресат.

— Не съм виждала досега нещо подобно — призна Лусия. — Няма го и в книгите.

— Изглежда, майка му не ме харесва — отбеляза Елви, опитвайки се да прозвучи като шега.

— О, съжалявам.

Анализаторната машина бе добра, но стара. На десет години, може би петнайсет. Продълговата резка минаваше през основата на екрана. Елви предположи, че е изминала дългия път от Ганимед до тук. Остана изненадана, че все още работи, когато Лусия въведе кода за достъп и екранът оживя. Там се появи изображение на взетия образец, което бе красиво по свой начин. Елегантно разклонение, като пиктограма на дърво.

— Започна в извънклетъчната матрица — обясни Лусия. — Слабо възпаление, нищо тревожно. Надявах се да мине от само себе си.

— Само че сега се е преместило навътре — вметна Елви.

— Чудех се... — поде Лусия, но Елви вече бе извадила ръчния си терминал и го свързваше с машината. Отне й само няколко секунди. Елви започна да се рови из данните.

— И така — промърмори тя. — Ако има някакво сходство, то е с организмите, обитаващи дъждовна вода. — Лусия поклати глава и Елви посочи нагоре. — Нали се сещаш, облаците горе са зелени? Там съществува цял биом от организми, намерили начин да използват влагата и ултравиолетовото лъчение.

— Като растенията? Гъбите?

— Като тях — потвърди Елви. — Изглежда, горе е доста населено. Голям брой организми, които водят борба за наличните

ресурси. Предполагам, че това малко приятелче е било в някоя дъждовна капка, попаднало е в околото на Джейсън и е намерило подходяща среда за обитаване.

— Имал е няколко очни инфекции, но те всички бяха причинени от познати организми. А това нещо... как мислиш, дали е заразно?

— Предполагам — отвърна Елви. — Всички тези неща са още нови за нас. Еволюирало е в открития въздух чрез воден цикъл. Щом може да живее в човешки организъм, значи има поносимост към солена среда и това е много интересно. Ако очите на момчето бяха пострадали, щях да мисля, че сме уязвими за него, но докато малкият не започне да пръска със сълзи други хора, не смятам, че заразата ще стигне далече.

— Ами зрението му?

Елви се изправи. Лусия я гледаше сериозно, почти гневно. Елви бе наясно, че гневът не е насочен към нея, а към ужасното невежество, с което се бореха и двете.

— Не зная. Давах си сметка, че рано или късно ще ни се случи нещо подобно, но нямах представа как можем да противодействаме. Освен да предупреждаваме хората да не излизат при дъжд.

— Това няма да помогне на Джейсън — изтъкна Лусия. — Не можеш ли да поискаш помощ от лабораториите у дома?

В главата на Елви изникнаха стотици възражения. „Екипите на РЛЕ не са под мой контрол. Всички анализи на събраните данни са планирани за месеци напред. Току-що получих нов образец от трети биом.“ Тя чукна по ръчния си терминал, за да запише данните от машината, преформатира ги в предпочитания формат на РЛЕ и ги прати в ефира към „Израел“, от там на Пръстена и накрая към Земята.

— Ще се опитам — въздъхна. — Но междувременно трябва да предупредим хората за проблема. Керъл Чиуиуи знае ли за това?

— Знае, че подозирам нещо лошо и че ще те повикам на помощ.

Елви кимна, като обмисляше как най-добре да поднесе новината на Мъртри.

— Добре, ти предупреди твоите хора, а аз ще кажа на моите.

— Разбрано — кимна Лусия. След малко добави: — Яд ме е, че се делим по този начин. На ваши и наши. Един от преподавателите ми в университета обичаше да казва, че заразяването е абсолютно доказателство за наличието на общество. Хората може да се

преструват, че не са наркомани, проститутки или неваксинирани деца, но когато дойде чумата, единственото от значение е кой диша твоя въздух.

— Не съм много сигурна, че това прозвуча успокояващо.

— Сега не е време да се успокояваме — поклати глава Лусия. — Тази история ме плаши толкова, колкото и всичко, което се случи напоследък. Това дребно... нещо. Ами ако не можем да се преборим с него?

— Вероятно ще можем — рече Елви. — А после и със следващото. И онова след него. Ще е трудно, но така става в живота.

Лусия повдигна вежди.

— Наистина ли го вярваш?

— Ами да. Защо не?

— И никак не те е страх?

Елви се замисли над въпроса.

— И да ме е страх, не го чувствам. Не е нещо, за което да мисля.

— Значи си благословена. А какво ще кажеш за третата страна?

Елви не разбра за какво говори Лусия, после чу подигравателния глас на Файез в главата си и сърцето ѝ подскочи.

— Аз ще му кажа — заяви тя. — Аз ще съобщя на Холдън.

В салона Холдън седеше надвесен над ръчния си терминал. Беше се обръснал и сресал косата си. Ризата му бе изгладена. „Колко е хубав“ — мина ѝ спонтанната мисъл и тя се постара да я прогони.

От терминала се чуваше женски глас, рязък, примесен с пращане.

— ... да стисна всички топки, които успея да докопам, докато някой започне да крещи, но това ще отнеме време. Зная, че мислиш да направиш всичко това достойствие на обществеността, защото си достатъчно глупав да го сториш и все същото ти е на ума. Ти и тази твоя общественост сте като шестнайсетгодишно момче и женски цици. Само за това си мислиш. Така че преди дори да започнеш...

Еймъс се навърташе отзад. Усмивката му бе както винаги открита и дружелюбна, но на Елви ѝ се стори, че е леко изнервен. Голямата му бръсната глава я накара да си мисли за бебета и трябваше да се сдържи да не го погали.

— Здравсти — посрещна я той. — Извинявай, но капитанът е малко зает.

— Кой говори отсреща?

— Обединените нации — обясни Еймъс. — Опитва се да накара вашия шеф да пусне неговата заместничка.

— Той не ми е шеф — възрази Елви. — Мъртри е само началник на охраната. Това е съвсем различна служба.

— Не съм много наясно с корпоративното устройство — призна Еймъс.

— Исках само да... — поде тя, но в този момент Холдън се изправи. На устните му трепкаше лека усмивка и Елви забрави мисълта си.

— Да си изясним нещата — поде той с нисък и твърд като камък глас. — Случилото се стана по моя заповед. Ако „Роял Лиценз“ иска да ме изправи пред съда, когато се върна, защото съм наредил на член на екипажа ми да обезвреди бомбата, в която са превърнали тяхната совалка, аз с радост ще...

— Докторе? — погледна я въпросително Еймъс.

— Какво? А, съжалявам. Не, случи се нещо и мисля, че той трябва да е в течение.

Еймъс поклати глава.

— Нищо важно няма да се случва, докато не освободим нашата заместничка.

— За друго става въпрос — завъртя глава Елви. — И не е само едно. Тази сутрин открих още пробуждащи се организми. Някои от тях може да са от местната фауна или да се преструват на нея. Ако останем тук достатъчно дълго, за да ги каталогизираме, ще знаем кое какво е, но засега всичко изглежда ново. Така че не знаем.

— Значи някои от гущерите може да са дело на протомолекулата? — попита Еймъс.

— Да. Може би. Още не знаем. Има и друго. Изглежда, местният биом започва да открива начини да прониква в нас. Да използва нашите ресурси. Тъй като така и не се оборудвахме с изолиращ купол, нашата микрофауна се разпространява наоколо и се смесва с местната екосфера. С други думи, ние заразяваме всичко наоколо и всичко наоколо заразява нас.

Говореше прекалено бързо. Не й харесваше, че го прави. Когато — ако — се върне на Земята, ще трябва да изкара курс по общуване.

Нещо, което да ѝ попречи да бърбори като търкаляща се по стълбите консерва.

— И всичко това непрестанно се ускорява — продължи тя. — Може да е реакция спрямо нашата поява или да се дължи на нещо, което правим. А може и да не е така. Зная, че имаме проблем с политиката и с отношенията помежду ни, и наистина съжалявам. — В очите ѝ блеснаха сълзи. Божичко? Какво става с нея? Сякаш е на дванайсет. — Но трябва да погледнем към това, което се случва, защото наистина е много опасно и става сега. Рано или късно ще достигне някаква повратна точка и тогава ще се случи нещо наистина много лошо.

Изведнъж до нея се появи Холдън, със спокойния си поглед и успокояващия глас. Тя избърса сълзите си и се зачуди дали не е прихванала някой от вирусите на Джейсън и дали скоро няма да започне да ослепява.

— Здравей — рече Холдън. — Добре ли си?

— Ами да — отвърна тя. — Добре съм. Съжалявам.

— Всичко е наред — успокои я той. — Спомена нещо за опасност?

Тя кимна.

— Е, добре — въздъхна той. — Как ще изглежда тя?

— Не зная — отвърна Елви. — Не искам да зная. Докато не се случи.

[1] Биом — съобщества или екосистеми от организми и средата на обитанието им, обхващащи определена географска област. — Б.пр.

↑

28.

БАСИА

Басиа се носеше над света.

На седемнайсет хиляди километра под него Ил се въртеше с главомайваща скорост. Алекс му бе казал, че „Росинант“ има орбитален период, по-малък от два часа, но Басиа не можеше да го усети. Увиснал в микрогравитацията във от кораба, той се вслушваше във вътрешното си ухо, според което беше почти неподвижен. Вместо него се въртеше вселената, твърде бързо, като играчка на великанско дете. На всеки час, местейки се от светлина към мрак и после след час отново, слънцето изгряваше зад Ил, завърташе се и се скриваше за кратко. Басиа бе прекарал навън достатъчно време, за да наблюдава три подобни смени, това бе центърът на неговия космос.

Огромният океан на планетата отново тънеше в мрака на нощта. Веригата от острови го пресичаше като черни точки. Един от тях, най-големият, бе очертан от бледа зелена светлина. Фосфоресценцията във вълните, разбиващи се в бреговете и скалите му.

На дневната страна доминираше гигантският континент. Югозападната му част бе изцяло заета от пустиня. Първо кацане трябва да беше на север от нея. Денем селището бе твърде малко, за да се различи с просто око. Дори огромните чуждоземни кули, където се бе срещал с Куп, Кейт и останалите, бяха твърде малки, за да ги открие.

— Добре ли си там отвън, партньоре? — попита Алекс по радиото. — Доста време се рееш вече. Онзи люк няма да се поправи сам.

Докато говореше, „Едуард Израел“ премина в дневната светлина на планетата и блесна като яркочерна искра. Беше прекалено далече, за да различи никакви подробности, и същевременно много близо, в орбитални представи. Алекс държеше „Росинант“ на синхронизирана орбита, за да го държи в обсега на оръдието.

— Красиво е — въздъхна Басиа, загледан в планетата долу. — Когато пристигнахме с „Барб“, няхах време да я разглеждам. Но Ил е наистина красива.

— Само че — продължи бавно Алекс, — надявам се, не си забравил за еуфорията, за която говорехме, когато те инструктирах за излизането в космоса?

— Не ми е за първи път — каза Басиа. — Зная какво е да си необяснимо щастлив, а аз се чувствам добре, но нищо повече. Люкът е почти готов. Вземах си кратка почивка.

Хранеха се заедно. Алекс сподели с него видеоколекцията си с криминалета от двайсети век. Тъкмо снощи гледаха поредния трилър. Колекцията беше в стил „ноар“ и Басиа намираше този тип филми за твърде мрачни и песимистични, лишени от радост. След филма водиха дълъг разговор за разликата във вкусовете им. Алекс смяташе, че не бива да се чувства така.

Верен на обещанието на Наоми, Алекс бе съставил списък с ремонти, които Басиа да извърши. Един от тях бе на заклецена механична ръка в торпедния апарат на „Росинант“.

Люкът зееше отворен пред него, проход към вътрешността на боен кораб, широк метър и дълъг осем. Огромна бяла тръба бе закрепена точно под входа. Едно от корабните торпеда. Беше твърде голямо, за да е ракета. По-скоро като малък космически кораб. Не изглеждаше опасно, нищо повече от чудесно изработен, функционален инструмент. Басиа знаеше, че в сърцето му се спотайва бойна глава, която може да превърне всеки космически кораб в разтопена маса от метал и плазма. Трудно беше да го повярваш, като гледаш тези гладки извивки и бялата повърхност, внушаваща усещане за спокойствие и увереност.

Повредената механична ръка бе демонтирана и се рееше в пространството над торпедото в очакване да бъде прибрана вътре. Не без известно усилие Басиа обърна гръб на зашеметяващата гледка на Ил и извади новата ръка от мрежата на гърба си.

— Връщам се на работа — съобщи той на Алекс.

— Прието — отвърна пилотът. — Ще се радвам да успееш с ремонта.

— Мислиш ли, че ще ти трябва? — попита Басиа.

— Не, но искам да съм готов за всякакви възможности. — Алекс се засмя. Смееше се, но беше сериозен.

Басиа се зае да прикачва новата ръка към гнездото и торпедния люк. Не разбираше много от електроника и се безпокоеше, че свързването на новата ръка може да надхвърли познанията му, но се оказа, че всичко се свежда до един кабел, който трябваше да постави в съответния контакт. Бе съвсем обяснимо. При конструирането на бойни кораби винаги се вземаха предвид и възможни поражения. Ремонтите можеше да се извършват във враждебно обстановка. Ето защо всичко бе изработено на готови модули. Той дори се зачуди дали марсианците не са имали поясен в конструкторския отдел.

— „Барбапикола“ е от нашата страна на Ил — съобщи Алекс със същия ленив, сънен глас.

— Можеш ли да ми го покажеш? — Басиа се огледа, но не виждаше нищо, дори бялата искра на „Едуард Израел“.

— Почакай. — Миг по-късно върху лицевото стъкло на Басиа се появи зелена индикаторна точка, която бавно се местеше.

— Точката ли е?

— Ами, по-скоро е там, където е точката. Но е твърде далече, за да го видиш. Само секунда.

Този път на дисплея изникна зелен квадрат, даващ увеличение като телескоп, и далечният кораб нарасна до размерите на палец.

— Това е петдесетократно — обясни Алекс.

— Космосът е прекалено голям — въздъхна Басиа.

— И други са го казвали. При това се намираме на ниска орбита около планетата. Главата ти ще се пръсне, ако се опиташ да си представиш цялостната картина.

— Не се и опитвам.

— Мъдър човек.

„Барбапикола“ приличаше на голям метален контейнер, с широка камбана под мястото на двигателя и множество надстройки, където бе разположен командният център. Беше грозен и едновременно безкрайно функционален. Създаден за вакуум обект, който никога нямаше да познае горещината на атмосферното триене.

Огромните товарни хангари, които заемаха по-голямата част от вътрешното пространство, бяха напълнени с необработена литиева руда, превозена от мините на Ил. Корабът очакваше първа възможност

да се отпрати към рафинериите на станция Палада. Да размени суровината за храна, лекарства и торове. Неща, от които отчаяно се нуждаеше колонията.

И да откара дъщеря му.

— Можем ли да разговаряме с тях? — попита той.

— А? С „Барб“ ли? Разбира се. Защо?

— Дъщеря ми е там.

— Опалянка — отвърна почти веднага Алекс. Чу се прашене на радиовръзка и след малко отговори глас с плътен, поясен акцент.

— *Ке?*

— *Са буено. Басиа Мъртън, ме. Суке нах Фелсия Мъртън. Донде?*

— *Са, са* — отвърна гласът и в него се долови любопитство и раздражение. Връзката остана отворена.

Докато чакаше, Басиа довърши монтирането на механичната ръка и я включи. Свърза се с кораба и помоли Алекс да я изпробва, ръката се отвори и затвори няколко пъти без видими затруднения. Двигателчето ѝ работеше гладко, с тихо бръмчене, което се предаваше по корпуса, за да бъде уловено от магнитните подметки на Басиа.

— Татко? — попита един неуверен гласец.

— Бебче, Фелсия, това съм аз, миличка — заговори той, но се сепна и се опита да овладее развълнуваното си пелтечене.

— Татко? — В гласа ѝ изведнъж се долови радост. Същата тази дума, с която го посрещаше, когато се връщаше от работа. Но сега гласът ѝ бе малко по-зрял. Глас на жена, който приятно погали слуха му.

— Аз съм тук горе, близо до теб, миличка.

— На „Барбапикола“? — попита тя объркано.

— Не, имам предвид на орбита. Над Ил. Виждам кораба ти, бебче. Лети наблизно.

— Чакай да намеря монитор. Къде си ти? Мога да те потърся.

— Не, не се безпокой за това. Доста съм далече всъщност. Трябваше да дам увеличение, за да те видя. Нека си поговорим още малко, преди да се скриеш от другата страна на планетата.

— Хубаво — съгласи се тя. — Добре ли се държат с теб?

Басиа се засмя.

— Брат ти ме попита същото. Те са чудесни хора. Най-добрите тъмничари, които е имало някога. Ами ти?

— Тук всички са много мили, но обезпокоени. Изглежда, корабът на РЛЕ няма да ни позволи да заминем.

— Всичко ще бъде наред, миличка. — Басиа потупа с ръка космоса, сякаш тя стоеше пред него. — Холдън работи по въпроса.

— Той те направи свой арестант, татко.

— Направи ми услуга, Фелсия. Той ме спаси. — Басиа осъзна, че е истина, веднага щом произнесе тези думи. Мъртри щеше да го убие. А синът му и Лусия все още бяха долу. — Исках само да ти кажа здрасти. Да не говорим за другото.

— Ами здрасти, татко — каза тя и той отново долови промяната в гласа ѝ.

— Здравей, мъниче — отвърна ѝ с обръщението, което не бе използвал от години.

Тя издаде странен звук и Басиа осъзна, че плаче.

— Татко, никога вече няма да те видя — промълви с дрезгав глас.

Той опита да я успокои, да ѝ вдъхне увереност. Но още бе под впечатлението на разговора с Алекс.

— Може би, мъниче — рече. — И за това съм виновен само аз. Няма да го забравяш, нали? Опитах се да направя това, което смятах за правилно, но обърках всичко и сега трябва да си платя.

— Не ми харесва, като го казваш — изхлипа все още разплаканата Фелсия.

„На мен също, миличка“ — помисли си той, но отвърна:

— Такъв е животът, нали? Такъв е животът. То не променя факта, че те обичам, обичам майка ти и Яцек.

„И Катоа, когото оставих да умре.“

— Казват, че трябва да прекъсваме вече — събщи Фелсия. Малката зелена точка, която бе дъщеря му, доближаваше бързо хоризонта, отвъд който радиовръзката щеше да се разпадне. Случваше се пред очите му и той гледаше как разстоянието между тях постоянно расте.

— Добре, миличка. Всичко хубаво. Обичам те.

Каквото и да му отговори, беше изгубено, тъй като „Барбапикола“ се плъзна зад Ил и в слушалките остана само статичен шум. Около този нов свят все още нямаше ретранслиращи спътници.

Всичко се свеждаше до пряка видимост, както е било в зората на радиосигналите. Басиа се замисли за техния дом, малка паянтова къщурка между два прашни пътя. Може би така и трябваше да бъде.

На седемнайсет хиляди километра под тях светът продължаваше да се върти. А под краката му кораб, способен да прекоси за миг слънчевата система, бръмчеше със спотаена мощ.

Може би все пак не бяха чак толкова примитивни, колкото в деветнайсети век.

— Готов ли си да се прибиращ? — попита Алекс, нарушавайки мълчанието.

— След минута — каза Басиа. — Би ли ми посочил къде е Първо кацане?

— Разбира се. Отдалечава се, но все още можеш да го видиш.

На лицевия дисплей изплува нова зелена точка, северно от голямата пустиня. След като знаеше накъде да гледа, Басиа си помисли, че различава добре изкуствения кратер от миньорските изкопи, но може и да си въобразяваше.

Лусия е някъде там, преглежда пациенти и наглежда Яцек. В селището е ден и тя със сигурност е на работа. Басиа се опита да си представи какво може да прави в момента. Изкушението да помоли Алекс да го свърже със селцето бе почти непреодолимо. Но вече беше нахалствал веднъж с молбата да го свържат с Фелсия. И без това в момента той бе източник на болка и страдание за цялото семейство. Така че се зае да прибира инструментите и повредената ръка.

Ако никога не се върне, дали Лусия ще си намери друг? Опита се да си внуши, че е човек, който не би се възпротивил на подобно решение. Че щастieto ѝ е по-важно от страховете му да я изгуби. Изпробва тази идея като нова дреха. Сякаш да провери дали му е по мярка. Не му хареса. Виждаше я съвсем ясно, сякаш Алекс ѝ бе дал максимално увеличение върху лицевия дисплей. Трудно му беше да определи дали е така, защото твърде много държи на брака си, или понеже е жертва на собствената си неувереност и егоизъм. Като всичко останало, сполетяло го през последните месеци, и това преживяване бе мрачно и трудно за оценяване.

Ще трябва да се върне с Холдън, вероятно в комплекса на ООН на Луната. СВП ще заяви, че е техен гражданин, но по начало Ганимед бе колония на ООН. Правната страна на въпроса кой гражданин към

кое правителство принадлежи все още бе тема на дебати. Имаха достатъчно време, за да го осъдят като поданик на ООН, извършил престъпления срещу компания на ООН, и да го хвърлят за вечни времена в затвора.

Ако не друго, процесът можеше да се влачи години.

Басиа пое бавно назад по корпуса на „Росинант“, влачейки зад себе си мрежата с инструментите и резервните части. Когато стигна кърмата, спря и остави на пакета да го подмине по инерция и да достигне края на въжето. Усети неприятно опъване в ръцете, когато се наложи да убие инерцията.

— Алекс, отвори люка на хангара — помоли той.

— Прието — отзова се Алекс и корабът под краката на Басиа започна да вибрира. Двете масивни врати на товарния отсек се отдръпнаха бавно. Когато стигнаха някъде до средата, той дръпна още веднъж въжето с инструментите, то се завъртя около него и се понесе към разширяващия се отвор. Пусна го и го остави да продължи навътре.

С крайчеца на окото видя ярък изблик на светлина, като проблясване на далечна светкавица на камера. Басиа извърна глава, очаквайки да види някой от двата кораба да излиза на слънчева светлина. Вместо това забеляза разширяващо се петно от бяла светлина над един от големите острови на Ил. Беше достатъчно ярко, за да засенчи зелената фосфоресценция на бреговете, и се уголемяваше бързо.

След секунди тъмната страна на планетата бе осветена, сякаш бе изгряло второ слънце. Останалите острови от веригата хвърляха издължени сенки върху океанската повърхност. Той усети, че сърцето му се разтуптява.

— Алекс? — повика в микрофона.

Океанът около острова се нагъна над извивката на планетата, вдигайки цунами, което вероятно бе високо няколко километра. Но преди Басиа да си даде сметка за огромните сили, впримчени долу, островът изчезна. Скри се заедно с гигантското цунами и близките по-малки острови зад стълб от бял огън, който се издигаше трескаво и заемаше формата на гъба.

Лицевото стъкло на Басиа потъмня драстично като при заварка и той осъзна, че светлината, идеща отдолу, е толкова силна, че би могла

да го заслепи. Но дори през потъмнелия филтър продължаваше да различава извисяващия се огнен стълб, изхвърлящ около себе си бяла пара, докато накрая надхвърли пределите на атмосферата и се превърна в сияещи кристали лед, бягащи от гравитацията като дъжд от стъклени парчета, разхвърчали се от пронизан от куршум прозорец.

Подобно на вятър през затревено поле, масивна вълна се понесе във всички посоки през обкръжаващата огнения стълб океанска повърхност. Басиа осъзнаваше, че за да различава тази вълна от мястото си, тя трябва да надхвърля стотици метри. Ала умът му бързо губеше способността да разсъждава логично, завладян от древен и примитивен страх, който го подтикна да изпразни мехура си в контейнера на скафандъра.

Басиа бе израсъл в системата на Юпитер. Неведнъж бе гледал снимки на Йо. Йо бе известна с това, че приютяваше най-гигантските вулкани, познати на човечеството. Огромни гейзери от сяр, които пробиваха атмосферата и запокитваха частици към плазмения тор на Юпитер и далечните пръстени. Заради тях Йо си оставаше негостоприемно място.

Експлозията, която Басиа наблюдаваше от орбита, би накарала тези изригвания да приличат на джуджета. Изглеждаше сякаш половината планета е била изравнена от силата на взрива.

Първо си помисли колко е добре, че колонията е от другата страна на планетата. После, че ударната вълна се носи нататък и дори огромното разстояние няма да я забави особено.

— Исусе Христе! — възкликна Алекс по радиото. — Видя ли това?

— Обади се долу — извика Басиа. Гласът му прозвуча като изплашен хленч. — Трябва да ги предупредиш.

— За какво да ги предупредя? — попита Алекс. Звучеше замаяно.

„Какво би направил, ако планетата, на която стоиш, се опита да те убие?“

Басиа не знаеше.

29. ХОЛДЪН

Холдън стоеше на невисок хълм, от който като на длан се виждаше селището, и се опитваше да се наслаждава на красотата на планетата, ала умът му предъвкваше проблемите, с които му предстоеше да се справи. Обичайният пращен облак днес бе укротен от превалелия дъждец. След него селището изглеждаше чисто и добре поддържано. Мирно. Отгоре небето бе изумително синьо, прорязано от едва забележимите дири на височинните облаци. Ръчният му терминал показваше, че температурата е 22 градуса и има лек североизточен ветрец. Единственото, което би направило тази гледка още по-добра, щеше да е Наоми до него, или поне вестта, че е в безопасност на борда на „Роси“. Но едва ли можеш да искаш всичко от света.

— Липсват ми планетите — произнесе той, затворил очи и обърнат към слънцето.

— На мене не — отвърна Еймъс. Беше толкова мълчалив по време на тяхната следобедна разходка, че Холдън бе забравил, че е с него.

— Не ти ли липсва вятърът? Слънчевите лъчи върху кожата? Слаб дъждец?

— Не тези фактори на планетарния живот са се отпечатали в съзнанието ми — изръмжа Еймъс.

— Искаш ли да поговорим за това?

— Не.

— Добре. — Холдън не се обиди на отказа му. Както неведнъж бе казвал, Еймъс имаше доста преживелици зад гърба си. Не обичаше хората да се ровят в миналото му и Холдън бе последният човек, който би се опитал. И без това вече знаеше повече, отколкото би искал, за тежките младежки години на Еймъс на Земята.

— Май ще е най-добре да се връщаме — подхвърли Холдън, след като се наслади още малко на вятъра. — Може вече да сме получили отговор на нашата молба до РЛЕ.

— Да бе — изсумтя Еймъс. — Началството в РЛЕ трябва да е пратило отговор секунди след като са приели нашето писмо, за да пристигне сега.

— Няма да позволя твоите намеци за несъвършенствата на скоростта на светлината да повлияят на моя оптимизъм.

— Че то какво ли може да му повлияе?

Холдън облиза замислено устни.

— Ако ни откажат — поде той. — Ако решат да позволят на Мъртри да я задържи... Тогава ще трябва да преценя дали тя е по-важна от опазването на мира на това място.

— Аха.

— И съм почти сигурен какво ще избира.

— Аха.

— Някои хора ще ме обвинят, че съм егоист.

— Така е — кимна Еймъс. — Но майната им. Те не са с нас.

— Това разделение на „ние“ и „те“ е в основата на тукашните проблеми — отбеляза Холдън, но ръчният терминал прекъсна по-нататъшните му размишления с пронизителния сигнал на алармата. Тревожното позвъняване, което бе запазил за изпаднал в беда съекипажник.

„Наоми — разтревожи се той. — Нещо е станало с Наоми.“

Еймъс пристъпи към него смръщил ръце и свил юмруци. Беше го споходила същата мисъл. Ако нещо се случи с Наоми, няма начин да попречи на Еймъс да убие Мъртри. Вероятно дори няма да се опита.

— Тук Холдън — произнесе той, като се опитваше да говори със спокоен глас.

— Капитане, възникна проблем — обади се Алекс. Гласът му бе изплашен, разтреперан. Холдън бе летял с Алекс при не една и две битки. Нито една следа от ракета на монитора не бе успявала да изкара пилота от равновесие. Каквото и да ставаше, беше много лошо.

— Сериозно ли е пострадала?

— Какво? Кой? За Наоми ли говориш? О, не, доколкото знам, с нея всичко е наред. Но вие долу страшно сте загазили.

Холдън се огледа. Селцето изглеждаше толкова спокойно. Нова смяна от поясни се качваха на колите, които щяха да ги откарат в мината. Няколко души вървяха по улицата, забързани по свои задачи. Двамата патрулни на РЛЕ разговаряха оживено с един местен и

отпиваха димяща течност от термос. Единственият намек за насилие бе дребният гущер, който влачеше полуизядена птица назад към леговището си.

— Слушам — подкани го Холдън.

— Нещо избухна от другата страна на планетата. — Алекс говореше толкова бързо, че сливаше думите. — Изравни цялата островна верига там. Сякаш някой хвърли планина. Явление от мащабите на изстребването на динозаврите. Ударната вълна вече обикаля планетата. Имате около шест часа. Горедолу.

Еймъс бе заменил гневната гримаса с искрено удивление. Не беше изражение, което се виждаше често на лицето му, придаваше му детински вид.

— Шест часа до какво, Алекс? — настоя Холдън. — Дай ни още подробности.

— Ветрове със скорост двеста-триста километра в час, светкавици, проливни дъждове. Достатъчно навътре в сушата сте, за да избегнете високо километър цунами.

— Основен пакет Божи гняв без удавянето — подхвърли шеговито Холдън, за да прикрие надигащия се страх. — Колко сигурно е да се случи?

— Капитане, пред очите ми обратната страна на планетата е на път да се разпадне. Това не е предсказание. Между вас и приближаващия се апокалипсис има само няколко хиляди километра.

— Имаш ли видео да ни пратиш?

— Да — потвърди пилотът. — Носите ли си сухо бельо да се преобуете, като го изгледате?

— Пращай го и така. Може би ще ми трябва, за да убедя местните. Край на връзката.

— Е, капитане — обади се Еймъс. — Какъв е планът?

— Нямам ни най-малка представа.

* * *

— Пуснете го отново — рече Мъртри, след като Холдън му показа записа на апокалипсиса, направен от Алекс през телескопа на

„Росинант“. Те двамата и Керъл Чиуиуи бяха в заседателната зала и Холдън бе свързал терминала си с големия екран на стената.

Холдън се подчини и пусна за втори път записа. Отново големият остров изчезна в ослепителен изблик на светлина и на негово място се издигна огнен стълб. Отново масивната водна стена помете островите и изхвърли нагоре облаци пара и пепел. Отново ударната вълна се понесе във всички посоки от епицентъра на експлозията, повличайки със себе си гигантски водни талази.

Докато вървеше записът, Мъртри разговаряше тихо с някого по терминала си. Керъл клатеше леко глава, сякаш с това бе възможно да отхвърли доказателствата, показвани на екрана.

Записът свърши и Мъртри заяви:

— Това съвпада с нашите данни. Геоинженерната група смята, че става въпрос за някакъв тип термоядрена реакция, започнала на дъното на океана. — Холдън настръхна при мисълта, че охранителят може да ги лъже в един толкова важен момент, но успя да сдържи реакцията си.

— За бомба ли говорите? — попита Керъл Чиуиуи.

— Или за взрив на чуждоземен реактор — каза Мъртри. — Сега не му е времето да си играем на предположения.

— Колко бързо можем да се евакуираме? — попита Керъл с изненадващо спокоен глас за човек, току-що погледнал Армагедон в очите.

— Точно това трябва да обсъдим — изтъкна Холдън. — Какви възможности имаме да опазим колонията? Защото за евакуацията сме закъснели с около пет часа.

— Евакуацията няма да свърши работа — възрази Мъртри, — поне ако използваме нашата совалка. Времето ни е твърде ограничено. Ще трябва да летим на фона на прииждащи атмосферни бури и усилена йонизация. По-добре да се опитаме да оцелеем тук и да запазим совалката за след това.

Холдън се намръщи, но кимна.

— Неприятно ми е да го кажа, но трябва да се съглася. Алекс спомена, че не може да свали „Роси“ и да го вдигне преди ударната вълна. Ако се опитаме да проведем спешна евакуация, нищо чудно да възникнат размирици. Как ще обясним на някои, че няма места за децата им в совалката?

— Размириците не са проблем — вметна Мъртри. Спокойствието в гласа му беше плашещо.

— Как ще опазим всички? — попита Холдън, като отново се направи, че не е доловил предизвикателството. — Цялата колония?

— Има мини — подхвърли Еймъс. Извисяваше се над Холдън като грижовен баща. Правеше го винаги в присъствието на Мъртри.

— Не — поклати глава Керъл. — Там е съвсем равно. Ако се изсипят проливни дъждове, ще ги залееят.

— След като не можем да разчитаме на мините или на пещери, да опитаме с руините — предложи Холдън.

Мъртри се облегна назад, смръщил вежди.

— Какво ви кара да смятате, че руините ще издържат на ветрове със скорост триста километра в час?

— Честно ли? Нямам основателна причина да го вярвам — призна Холдън. — Но те са там от много време. Това е всичко, с което разполагаме. Надявам се, че щом са издържали досега, ще могат да издържат и на това, което идва.

— По-добре от тези къщурки, в които живеете — добави Еймъс и повдигна яките си плещи. — Мога да сваля всяка от тях с ритник.

Мъртри продължаваше да се накланя назад, загледан в тавана и примляскващ тихо. След няколко секунди каза:

— Добре. По-добър план едва ли можем да измислим за момента. Трябва само да издържим на първата ударна вълна. Идващото след нея също няма да е погалване, но ще се справим. Ще играем по вашата свирка. Аз ще се погрижа хората ми да се размърдат. А вие съобщете на вашите.

— Керъл, събери колкото се може повече хора, които да разпространят вестта — нареди Холдън. — Нека всички вземат колкото могат вода и храна, но нищо друго. Нямаме време да си правим снимки за спомен. Цялата планета гори.

— Аз ще ѝ помогна — заяви Еймъс.

— Часовникът цъка — припомни им Холдън и чукна с пръст ръчния си терминал. — Искам да ви видя всички до четири часа в руините. И нито минута повече.

— Ще се опитаме — увери го Керъл.

* * *

Отне доста повече време, отколкото се надяваше Холдън, за да изкарат колонистите. Всеки от тях изразяваше недоверие и изненада. След това трябваше да споделят изненадата си. А после — да обсъдят какво да вземат със себе си. Някои настояваха да носят лични вещи и всеки бе сигурен, че неговият случай е уникален. Когато се стигнеше до такива разправи, Холдън едва се сдържаше да не им се разкреши.

Виновни бяха синьото небе и лекият ветреца. Кой би повярвал, че се задава бедствие в подобна обстановка? Достатъчно бе да погледне нагоре, където се рееха пухкави облачета. Съгласяваха се само защото бяха свикнали да слушат Холдън, Керъл и Мъртри и вярваха, че говорят за сериозни неща. Но Холдън виждаше недоверието в очите им, долавяше го във всеки опит да се бавят или да спорят.

На другата страна на улицата мъж държеше вързоп с дрехи в едната си ръка, а с другата влачеше контейнер с вода. Еймъс пристъпи към него и му заговори усмихнато. Мъжът завъртя енергично глава и се опита да го заобиколи. Еймъс дръпна вързоп и го метна на покрива на близката къща, вдигна контейнера и го тикна в ръцете на мъжа. Мъжът понечи да възрази, но Еймъс го гледаше с унесената си усмивка и накрая другият махна с ръка и продължи към руините.

— Капитане? — повика го отзад напрегнат глас. Холдън се усмихна и се обърна. Елви Окоие и го гледаше усмихнато, праметнала голяма чанта през рамо.

— Здравей — поздрави той. — Какво носиш?

— Одеяла. Файез, Судям и аз взехме одеялата от склада. Когато отломките покрият всичко наоколо, температурата ще падне драстично. Нощите ще бъдат студени.

— Много добре сте се сетили. Вероятно трябва да кажем и на другите да вземат одеяла.

— Освен това — продължи тя — ще ни е нужна помощ за нашите химици.

— Помощ?

— Машината за химични анализи е доста тежка и те се измъчиха да я преместят. Един или двама души ще им улеснят задачата.

Холдън се разсмя и поклати глава.

— Елви, не отиваме там за научни изследвания. Кажи им да я зарежат и да вземат вода и храна.

— Тя прави вода — подчерта Елви.

— Да се запасят и с... тя прави вода?

— Може да стерилизира и дестилира вода — кимна Елви, сякаш жестът ѝ щеше да го накара по-бързо да се съгласи. — Сигурно ще ни потрябва. Когато свършат бутилките.

— Ами да — каза той, чувствайки се като идиот.

— Именно. — Тя се ухили, доволна, че е помогнала.

— Еймъс! — извика Холдън. Когато едрият мъж се обърна, той посочи Елви. — Иди да ѝ помогнеш да преместят една голяма машина.

— Машина? — намръщи се Еймъс. — Не трябва ли да вземем само вода и храна...

— Тя прави вода — отвърнаха едновременно Елви и Холдън.

— Ясно — кимна Еймъс и пое забързано към групата.

Холдън забеляза, че в небето се бе появил едва забележим тъмен ореол. Слънцето все още беше високо. Едва преваляше пладне. Но слънчевата светлина придобиваше червеникав оттенък и светът потъваше в мрак, сякаш красивият залез започваше пет часа по-рано. Нещо в тази промяна накара по гърба му да преминат тръпки.

— Тичай при вашите — побутна той Елви — Хайде. И им кажи да побързат.

Тя не възрази, обърна се и хукна назад към квартала на РЛЕ. Около него колонистите вече не спореха и се движеха доста по-бързо и целенасочено. От време на време хвърляха уплашени погледи към небето.

* * *

Холдън не бе влизал в руините, откакто бе идвал да оглежда мястото на престъплението. Имаше същото зловещо и нечовешко излъчване, каквото бе виждал и друг път, първо на Ерос, след епидемията, по-късно и на станцията на Пръстена, в сърцето на мрежата от портали. Извивки и ъгли, които бяха сбъркани според представите му и същевременно някак странно красиви. Опита се да си представи за какво ли може да ги е използвала протомолекулата и

не успя. Не приличаха на помещения за причудливи машини, нито на жилища с мебели и лични вещи. Сякаш, макар и празни, те все още изпълняваха необяснимите функции, за които са били предназначени по начало.

Именно тук Басиа Мъртън и другите бяха крили експлозивите. Тук бяха убили групата охранители. Най-кървавите престъпления, извършвани на планетата, се бяха случили на мястото, където отиваха сега.

— Дайте ми бройката — говореше Керъл Чиуиуи на една от помощничките си. — Кой липсва? Намерете кой липсва.

Непрестанно броеше колонистите, но хората продължаваха да прииждат и да се смесват с вече дошлите. Невъзможна задача, ала Холдън не можеше да не се възхити на упоритостта ѝ.

Научната група на РЛЕ се беше сгушила в овалния ъгъл на голямата централна зала и Елви бе при тях. Няколко учени се суетяха около масивната машина. Подготвят синтезатора на вода, надяваше се Холдън. Лусия прекоси стаята и заговори с Елви. Синът ѝ Яцек я следваше неотстъпно. Холдън въздъхна облекчено, като видя, че са тук. Горещ на „Росинант“ Басиа сигурно си гризеше ноктите от притеснение и Холдън изпита задоволство, че ще може да му съобщи, че всички са налице.

— Ей, капитане — повика го Еймъс, идващ от една странична стая, където бяха настанени колонисти. — Имаме проблем.

— Още един ли? По-лош от опустошителната буря, дето се е насочила към нас?

— Е, не чак толкова. Преброихме хората и изглежда, семейство Далк липсва.

— Сигурни ли сме в това?

— Съвсем — отвърна със свиване на рамене Еймъс.

Керъл видя, че говорят, и се насочи към тях.

— Сто процента — включи се в разговора тя. — Клей Далк беше в града за припаси, когато го предупредихме. Отиде да вземе жена си и дъщеря си. Къщата им е чак на другия край. Трябваше да пратя някого с тях, но не се сетих...

— Имала си достатъчно работа — успокои я Холдън. — Колко далече е къщата им?

— Три километра — отвърна Еймъс. — Смятам да ида с тия момчета и да видя дали ще можем да ги открием.

— Почакай малко — спря го Холдън. — Не съм уверен, че ще успеете да изминете шестте километра дотам и обратно за времето, което ни остава, камо ли да търсите хора.

— Шефе, няма да оставим онова малко момиченце — изтъкна Еймъс. Говореше привидно спокойно, но Холдън долови скритата в гласа му заплаха.

— Добре — предаде се той. — Но нека първо се свържа с „Роси“, за да проверя как се развиват нещата. Изчакай поне това.

— Хубаво — съгласи се Еймъс. — И бездруго отидоха да търсят пончо за момичето.

Холдън напусна голямото помещение и пое по коридорите в търсене на входа. Чуждоземната постройка беше лабиринт от свързани тунели и стаи. Докато вървеше, той извади ръчния терминал.

— Алекс, тук Холдън, чуваш ли ме?

Звукът, който дойде в отговор, бе примесен с пращане и пукот от масивната атмосферна йонизация, но все пак Холдън успя да различи гласа на Алекс:

— Тук Алекс. Какво става?

— Докладвай за обстановката. Колко близо е до нас?

— О, шефе, достатъчно е да погледнеш на запад — страхът в гласа на Алекс бе осезаем въпреки статичния шум.

Холдън излезе от централния вход на руините и погледна към бавно залязващото слънце.

Черна завеса скриваше хоризонта докдето му стигаше погледът. Движеше се толкова бързо, че дори от десетки километри разстояние изглеждаше сякаш препуска към тях: тъмна, търкаляща се планина, озарявана от светкавици. Земята под краката му се тресеше и подскачаше и Холдън си спомни, че звукът се движи по-бързо през твърда повърхност, отколкото по въздуха. Вибрациите, които усещаше, бяха като далечни бойни викове на задаващата се стихия. Той още оглеждаше хоризонта, когато долетя нарастващ рев.

— Какво е положението? — попита Еймъс, който тъкмо бе излязъл в коридора. Вече си слагаше раницата. Зад него стояха няколко колонисти, с изражение на страх и надежда на лицата.

— Закъсняхме, човече — поклати глава Холдън. — Закъсняхме.

Не беше сигурен дали има предвид само семейство Далк или всички тях.

30. ЕЛВИ

В началото фронтът на бурята се приближаваше бавно — преграда от мътна, кипяща пяна, по-висока от най-високите небостъргачи и тласкаща пред себе си вълна от нагорещен въздух, колкото да покаже, че е съвсем истинска. А после — между две поемания на дъх — тя се стовари с чудовищна сила. Въздух, вода и кал нахлуха през прозорците, коридорите и отворите в стените като избълвани от пожарникарски маркуч потоци. Ревът бе оглушителен. Елви се сви, опряла гръб в стената и обгърнала с ръце коленете си, и остана така. Стената зад гръба ѝ се тресеше и вибрираше при всеки свиреп порив на урагана.

Михаела бе седнала срещу нея, запушила ушите си с длани и отворила уста в ням вик. Елви очакваше, че дъждът ще е студен, но не позна. Водата, която запълваше бързо пода на помещението, бе топла и солена, и кой знае защо това влошаваше още повече нещата. Тя сплете пръсти и ги стисна, докато я заболяха кокалчетата. Въздухът бе изпълнен с кални пръски, беше ужасно трудно да се диша. Някой се показва за миг под арката вляво от нея, но тя не може да различи кой е. Беше сигурна, че руините ще рухнат, че древните стени ще се сгромолясат и ще ги смачкат до един. Изведнъж в съзнанието ѝ изникна споменът за катастрофата на совалката, паниката, страхът и последвалият жесток сблъсък. Толкова приличаше на ставащото сега, че вече почти бе готова за финалния удар. Това поне щеше да сложи край на всичко.

Знаеше, че е ден, ала единствените светлини идваха от аварийните лампи и почти постоянната канонада на светкавиците, озаряващи за миг лицата на хората. Млад мъж с лице като издялано от камък и застинало изражение на мъка и страдание. Дете, не повече от осемгодишно, заровило глава в рамото на майка си. Уей и Мъртри с униформи, притиснати като любовници и крещящи си един на друг в ушите, за да надвият общата врява. Бързите барометрични промени

бяха невидими, но тя ги усещаше в миговете, когато внезапно и необяснимо ѝ призляваше и тялото ѝ се чувстваше по странен и неприятен начин. Не знаеше дали сътресенията идват от стените, или са плод на изопнатите ѝ докрай нерви.

В някой момент възприятието ѝ претърпя промяна. Нямахше представа дали бурята продължава минути, или от часове. Беше като полусъзнателно преживяване на тежка травма, обречената търпимост на нападнатия, който се е оставил изцяло на милостта на своя похитител. От време на време усещаше, че изплува в съвсем ясно съзнание, колкото малко след това отново да се върне във вцепенението. В шока. Може би наистина изпаднаше в шок. Възприятията ѝ сякаш премигнаха — ту се включваха, ту изключваха. Беше се сгушила до Файез, вкопчила ръце в лакътя му, но не помнеше как се е озовала до него. Калните талази вече стигаха до глезените им, телата им бяха изцапани с кал. Имаше я навсякъде.

„Когато това свърши, ще се върна в къщата и ще се къпя часове наред, а после ще спя цяла седмица“ — обеща си тя. Знаеше, че е нелепо. Нямахше начин къщата ѝ да е издържала, но все още някаква част от нея таеше надежда. Една ярка, червена светкавица блесна почти едновременно с трясъка. Тя стисна зъби, затвори очи и остана неподвижна.

Първата промяна, която забеляза, бе бебешкият плач. Елви се размърда и осъзна, че дрехите ѝ са подгизнали от вода и кал и залепнали за тялото ѝ. Завъртя глава, опитвайки се да види откъде идва неприятният шум. Усети мисълта да се заражда някъде дълбоко в ума ѝ, преди да осъзнае какво е това, сюрреалистична пауза между възприемането и осъзнаването. Чуваше нещо — разни неща, които обаче бяха различни от зловещото клокочене на бурята. Опита да се изправи, но краката ѝ се подгънаха. Тя приклепна в калта, отърси се, размърда рамене и опита отново. Дъждът падаше косо през прозорците и все още се изливаше като с кофи от черното небе. Вятърът виеше, свистеше и стенеше. При всякакви други обстоятелства това щеше да е пикът на бурята. От време на време нещата за кратко се влошаваха.

— Доктор Окойе?

Лицето на Мъртри бе осветено отдолу, през рамото му бе праметнат включен на аварийно осветление фенер. Гледаше я с любезна усмивка на лицето и съсредоточено изражение. За миг през

главата ѝ премина мисълта дали има нещо на този свят, което би извадило този човек от равновесие, и тя реши, че вероятно няма. Почувства се успокоена от тази негова непоклатима увереност, но тялото ѝ не беше толкова склонно да последва съзнанието. Поне засега.

— Добре ли сте, докторе? — повтори той и положи ръка на рамото ѝ.

Тя кимна и когато той понечи да продължи, Елви го улови за ръката.

— Колко време?

— Фронтът ни удари преди около шестнайсет часа.

— Благодаря ви — промълви тя и погледна към прозореца и дъжда. Светкавиците все още си играеха между облаците и се пресягаха за миг към земята, но не толкова често. Блясъците им озаряваха един променен пейзаж. Там, където вчера имаше пустиня, сега течаха реки. Цветята, или това, което смяташе за цветя, бяха пометени и отнесени. Не се виждаше нито едно стъбълце. Какво ли бе станало с гущерите имитатори? Или птицеподобните животинки, които бе нарекла за себе си каменни врабчета? Беше намислила да излезе в полето на изток от селището и да събере образци от розови лишеи, но сега и това нямаше да се случи.

Усещането за загуба тежеше като буца на гърлото. Беше видяла екосистема, непозната досега на човечеството, мрежа от живи организми, различна от всичко, което познаваше. Тя и колегите ѝ бяха единствените хора, крачили из тази градина. А сега я нямаше.

— Природата е свикнала да се възстановява след всяко бедствие — промърмори тя. Истина, известна на всички биолози, но сега я произнесе, сякаш казваше молитва. Като че се опитваше да си обясни всичко, на което бе станала свидетел. Да намери утеха. Да придаде на света усещане за причина и смисъл. Организмите израстват в определена среда и после тази среда се променя. Такава е природата на вселената, което бе вярно тук точно толкова, колкото и на Земята.

Тя заплака тихо и сълзите ѝ се смесиха с капките на дъжда.

— Виж, ето това не бях очаквал — каза Холдън. Тя се обърна и го погледна. Приличаше на избеляла фотография на предишния Джеймс Холдън. Косата му бе полепнала на темето. Ризата му бе изпръскана с кал.

Беше твърде изморена, за да обръща внимание на тези неща. Взе ръката му в своята и проследи погледа му към далечния край на руините. Дланта му бе твърда и топла и ако имаше известно колебание у него, поне не побърза да я дръпне.

Керъл Чиуиуи и още четирима колонисти се мъчеха да препречат пътя на нахлуващия през прозореца дъжд с големи найлонови плоскости. Зад тях двайсетина колонисти се бяха разделили на малки групички, сгушени под одеялата. Хора от службата на Мъртри обикаляха между тях с шишета с вода и пакети със суха храна. Файез и Лусия стояха един до друг и разговаряха оживено. Елви не можеше да чуе какво обсъждат.

— Какво по-точно не сте очаквали? — попита тя. — Нищо не виждам.

Той стисна за миг пръстите ѝ и после пусна ръката ѝ. Без допира на неговата нейната длан сякаш стана по-студена.

— Хората от вашата охрана да помагат на поясните — обясни той. — Но май нищо друго на този свят не сплотява повече от бедствието.

— Това не е вярно — възрази Елви. — Винаги бихме помогнали. Дойдохме тук с планове да им помагаме. Не зная защо всички ни мислят за толкова ужасни. Нищо лошо не сме сторили.

При последните думи гласът ѝ потрепери и тя се разплака. Чувстваше се странно откъсната от самата себе си, сякаш се гледаше как плаче отстрани. Холдън положи ръка на рамото ѝ и едва тогава тя усети болката. За известно време я изпълни цялата. Заля я като потоп. Блеснаха три кратки светкавици, ослепителни и ярки, и гръмотевиците им отекнаха в далечината.

— Съжалявам — пророни тя, когато отново можеше да говори. — Но всичко това ми дойде много.

— Не, аз трябва да се извиня — рече Холдън. — Не исках да те накарам да се почувстваш по-зле. Просто...

— Разбирам. — Тя отново посегна към ръката му. Нека ѝ се присмее. Нека я отблъсне. Вече не я беше грижа. Просто искаше той да я докосва. Да я държи.

— Ей, капитане. — Еймъс изплува от мрака. Беше загърнат с яркожълто пончо. — Ще се справиш ли сам за известно време?

Холдън отстъпи назад и се отдръпна от нея. За миг тя почувства раздразнение, заплашващо да се превърне в гняв към големия мъж. Прехапа устни и го изгледа намръщено. И да забележа, той не го показва с нищо.

— Не зная как точно да ти отговоря — изсумтя Холдън. — Не виждам причини да умра в близките часове. Това е най-доброто, което мога да ти предложа.

— Мисля, че е достатъчно — кимна Еймъс. — Нали се сецаш за онова семейство, дете не можа да пристигне навреме? Е, отиваме да ги търсим.

Холдън сви вежди.

— Сигурен ли си, че идеята е добра? Навън все още не е утихнало. И има толкова вода, колкото това място едва ли е виждало досега. Ще има залети места и няма никакъв начин да ви помогнем, ако течението ви повлече на юг.

— Те имаха малко момиче — подчерта Еймъс. Двамата мъже се изгледаха продължително, сякаш останалата част от разговора бе преминала в друга среда. Елви ги наблюдаваше напрегнато, бяха като членове на семейство, отдавна привикнали да общуват по свой начин.

— Пази се — рече накрая Холдън.

— Ще направя каквото е по силите ми. Макар че корабът може да е отплавал.

Към тях се приближи Уей. Беше свалила бронята си, но автоматът все още бе праметнат на гърба ѝ. Тя кимна на Еймъс.

— Имам още двама души, които са готови да дойдат.

— Няма значение за мен, щом няма и за вас — отвърна Еймъс. Уей кимна. В очите ѝ имаше мрак, също както в неговите.

Елви се огледа. Неколцина мъже навличаха дрехи като тази на Еймъс. В тъмнината бе трудно да се каже колко от тях са от РЛЕ. Дори поясните и земляните не можеха да се различат. Елви не знаеше дали това се дължи на тъмнината, или някаква функция на ума ѝ продължаваше да променя възприятията. Човешкият ум понякога действаше по този начин.

Тя разпозна сред групата Файез и изведнъж я завладя страх.

— Чакай — извика му Елви. — Файез, почакай. Какво правиш?

— Отивам да помогна — отвърна той. — А и вече не издържам в тая рибна консерва. Свикнал съм на повече лично пространство.

Близостта с всичките тези хора ме потиска.

— Не отивай. Навън е опасно.

— Зная.

— Остани тук! — Тя го сграбчи за пончото и се опита да го изхлузи през главата му. — Аз ще ида.

— Елви! — извика той. — Елви! Спри!

Ръцете ѝ бяха мокри от найлоновото наметало.

— Остави ги — примоли се тя. — Те са професионалисти. Могат да се погрижат за проблема. Ние... хората като нас...

— Мисля, че отминахме момента, в който се делихме на „ние“ и „те“ — подхвърли Файез. След миг добави: — Знаеш какъв съм, Елви.

— Не, Файез, ти си добър човек.

Той повдигна глава.

— Елви. Исках да кажа, че съм геолог. Но едва ли им трябва, за да разговаряме за тектонични плочи. Ти какво си помисли?

— Ох. Аз просто...

— Хайде, професоре. — Уей го тупна по рамото. — Време е да идем на малка разходка.

— Как бих могъл да откажа? — попита Файез и се отдръпна от Елви. Тя остана да гледа как шестимата се изнизват през входа. Еймъс, Уей, Файез и трима колонисти — не, двама колонисти и Судям. В ръцете си държаха химични фенери за еднократна употреба. Отвън ги посрещна стихията. Елви доближи прозореца, без да обръща внимание на шибация я в лицето дъжд. Еймъс и Уей вървяха отпред, привели глави, и найлоновите наметала плющяха зад гърбовете им. Останалите ги следваха отблизо, скупчени като патенца. Нощта около тях бе черна и страшна и те се изгубиха зад завесата на пороя, който намаляваше с всяка изминала минута. Елви остана, загледана в мрака дълго след като вече не можеше да ги различава.

Откри Лусия и Яцек в една от големите зали. Двама поясни се опитваха да прикачат голяма пластмасова плоскост на прозореца, за да спрат дъжда и вятъра. Останалите чистеха калта от пода. Вече бяха свършили по-голямата част от работата и Елви видя бели линии по земята. Останалите колонисти спяха сгушени под одеялата. Тътнежът на бурята бе достатъчно силен, за да заглушава стенанията им. Или повечето.

Лусия погледна към нея. Изглеждаше остаряла с цяло десетилетие, но все пак намери сили да ѝ се усмихне. Елви приклепна до нея. И двете бяха покрити със солена кал и от тях вече полъхваше на застояло. Всички дребни животинки, обитаващи големия океан на планетата, които са били изтръгнати от средата им и запокитени надалече, сега започваха да гният. Късаше ѝ се сърцето при мисълта за мащабите на изстреблението около тях.

— Какво мога да направя за теб? — попита Лусия.

— Дойдох да попитам същото — отвърна Елви. — Кажи ми с какво мога да помогна.

* * *

Дългата ужасна нощ сякаш нямаше край, само дъждът продължи да отслабва. През облаците не се процеждаше никаква светлина. Нямаше дъги, които да възвестяват края на бедствието. Елви се местеше от една групичка към друга, разговаряше, проверяваше как са. Някои бяха колонисти, други хора от РЛЕ. Всички имаха едни и същи стъписани изражения, същото нескрито учудване от факта, че са още живи. Мирисът на разложено се усилваше непрестанно и ставаше все по-непоносим. Елви не искаше да си представя как ще мирише този свят, след като водата се оттече и слънцето огрее с горещите си лъчи околностите. Това беше проблем на следващия етап.

Не усети кога е заспала. Стоеше при прозореца и гледаше навън с надеждата да зърне завръщащата се групичка. Помнеше съвсем ясно, че чу гласа на Холдън зад себе си и женски глас, който му отвърщаше. Искеше да се обърне, да го потърси, да попита дали може да помогне. Да върши нещо, само да не оставя на мислите да се гонят безпорядъчно в главата ѝ. Но вместо това се събуди.

В началото не знаеше къде е. Изтощеният ѝ ум се опитваше да обрисова стените на нейната каюта на „Израел“, сякаш все още летеше към Нова Тера. Сякаш нищо от това не се бе случило. А след това настоящето я притисна.

Беше в ъгъла на малко помещение. Още осем души бяха насядали наблизко, отпуснали глави на ръцете си. Някой хъркаше, нечие тяло бе притиснато към нейното. В далечината блесна светкавица и тя

видя, че човекът, който седеше до нея, е Файез. Гръмотевицата, която последва, бе продължителна, но приглушена. След нея се чуваше само трополенето на дъжда. Тя го докосна по рамото и го разтърси леко.

Той изпъшка и се раздвижи. Пончото му изшумоля едва чуто.

— О, добро утро, доктор Окойе — промърмори. — Мислех си, че ще се срещнем тук.

— Такова ли е?

— Кое да е такова?

— Утро ли е вече?

— Честно казано, не знам дали изобщо има утро.

— Открихте ли ги?

— Нищо не намерихме.

— Съжалявам.

— Искам да кажа — съвсем нищичко. Нямахме и следа от къщите. Първо кацане е изтрито от лицето на земята. Шахтите са заличени и пейзажът е съвсем променен. Няма ги дори пътищата.

— Ох.

— Помниш ли снимките за природни бедствия с ужасно много отломки? Е, представи си същото, само че без отломки.

— Съжалявам — промърмори Елви.

— Ще бъде истинско чудо, ако са оцелели някъде. Успяхме да се свържем с „Израел“. Съдейки по наблюденията отгоре, още доста време няма да виждаме изгрева на слънцето. Никой не произнася термина „ядрена зима“, но според мен спокойно можем да заявим, че известно време нещата тук ще са доста трудни. Разполагаме само с енергията от акумулаторите, но нямаме хидропонни вани. А водата ще е само колкото ще подава машината. Надявах се, че някои от складовете са оцелели. Бяха доста солидно построени.

— И все пак. Сигурно има и нещо добро във всичко това.

— Възхищавам се на психотичния ти оптимизъм.

— Говоря сериозно. Погледни ни само. Ти тръгна с Еймъс, Уей и местните. Вече всички сме заедно. Работим заедно. Грижим се един за друг. Може би това е било необходимо, за да спрем веригата от насилие. Преди това имаше три страни. Сега е само една.

Файез въздъхна.

— Така е. Нищо не сближава повече хората от природното бедствие. Или което и да било бедствие. Защото, ако питаш мен, на

тази планета няма нищо естествено.

— Ето ти още едно добро нещо — посочи тя.

— Така е — съгласи се Файез. Малко след това добави: — Давам му пет дни.

31. ХОЛДЪН

Холдън бе виждал веднъж като дете последствията от торнадо. Те се срещаха рядко в равнините на Монтана, където бе израсъл, но не бяха и съвсем нечувани. Едно такова се бе спуснало над търговския комплекс на няколко километра от фермата на неговото семейство и местните жители се бяха събрали, за да разчистват останките. Майка му Тамара го бе взела със себе си.

Торнадото бе ударило земеделския пазар в средата на комплекса, без да засегне магазина за хранителни стоки и бензиностанцията от двете страни. Пазарът бе смазан като от гигантски юмрук и зоната на поражението се простираше на стотина метра във всички посоки. Това бе първата среща на младия Джеймс Холдън с яростта на природата и години след това го спохождаха кошмари, в които стихията отнасяше тяхната къща.

Бедствието сега беше много по-лошо.

Холдън стоеше там, където според ръчния терминал доскоро бе центърът на селището, и несекващият дъжд се стичаше по гънките на пончото му. Наоколо имаше само кал и малки водовъртежи във водата. Нямаше и следа от постройки. Нямаше разхвърляни отломки. При подобна сила на вятъра нищо чудно останките да бяха отнесени на стотици километри оттук, може би дори на хиляди. Нямаше начин да построят наново Първо кацане. Нямаше какво да се построява.

Светкавици продължаваха да озаряват облаците отгоре, следвани след кратки секунди от тътнежи, като бараж на далечна канонада. Дъждът се усилваше и снижаваше видимостта до няколкостотин метра, сред калните купчини шуртяха мътни потоци.

— Бих казал, какво мазало, но това не може да се опише с подобни термини — подхвърли Еймъс. — Не бях виждал подобно нещо, капитане.

— Ами ако се повтори? — попита Холдън и потрепери или от тази мисъл, или от студения дъжд.

— Смяташ, че имат още от тези избухливи неща?

— Нима знаем каква е причината за първия взрив?

— Прав си — призна с въздишка Еймъс. — Може наистина да е било реактор. Алекс прати нови данни, според които там радиацията се е покачила.

— И част от нея ще ни застигне с дъжда.

— Част.

Калта в краката на Еймъс се размърда и от нея изпълзя дребно животинче с форма на червей, опитващо се отчаяно да издигне глава над водата. Еймъс го побутна небрежно към един от ручеите и той го отнесе.

— Свършват ми противораковите таблетки — оплака се Холдън.

— Радиоактивният дъжд няма да ти помогне особено.

— Същото си мислех и аз. Но и за колонистите е опасно.

— Имаме ли план? — попита Еймъс. Тонът му подсказваше, че не очаква положителен отговор.

— Да изчезнем от тази прокълната планета преди следващата катастрофа.

— Смятай, че съм на твоя страна.

Двамата поеха към чуждоземните кули, жвакайки из калта и прескачайки от време на време по-бързоходните потоци. Земята бе нашарена с отвори, където червеите с ярки телца намираха убежище от ручеите и оставяха след себе си сияещи дири от слуз.

— Не бях виждал такива преди. — Еймъс посочи една от пълзящите твари. Бяха малко по-големи от човешки палец, без очи.

— Дъждът ги е изкарал на повърхността. Земята тук преди бе суха и неплодна. Поне тези знаят как да се измъкват горе.

— Така е. — Еймъс се наведе и огледа намръщено едно червейче. — Но ще ти кажа нещо — ако някое от тези пропълзи в спалния ми чувал, хич няма да ми е приятно.

— Ти си едно голямо бебе.

Сякаш в отговор на опасенията на Еймъс земята под тях се раздвижи и от калта изпълзяха още десетина от странните същества. Еймъс сбърчи нос и си запроправя път между тях, опитвайки се да не изцапа обувките си със слуз. Дъждът заличаваше бързо следите, които оставяха.

Терминалът на Холдън забръмча, той го извади и установи, че е получил съобщение. От часове терминалът полагаше усилия да се свърже с „Роси“. Вероятно бурята най-сетне бе започнала да се разкъсва и пристигаха първите данни.

При опитите му да установи връзка с Алекс получаваше само статичен шум. Все пак фактът, че в атмосферата се образуваха пролуки, бе обнадеждаващ. Скоро щяха да възстановят комуникациите. А междувременно той продължаваше да праща съобщения с надеждата, че си пробиват път нагоре.

Съобщението, което получи, бе гласово. Той пъхна слушалка в ухото си и го пусна.

— Това съобщение е за капитан Джеймс Холдън, изпратено е от Артуро Рамзи, старши адвокат на „Роял Лиценз Енерджи“.

Холдън бе пратил десетки запитвания до различни вицепрезиденти и членове на бордове на РЛЕ с настояване за освобождаването на Наоми. Фактът, че получаваше отговор от един от водещите адвокати на компанията, не беше добър знак.

— Капитан Холдън — продължи гласът, — „Роял Лиценз Енерджи“ приема много сериозно молбата ви за освобождаването на Наоми Нагата, задържана на борда на „Едуард Израел“. Но на този етап правният пейзаж, в който се налага да действаме, е доста мътен.

— Не е никак мътен, върнете ми офицера, лигави копелета такива — промърмори ядосано Холдън. Еймъс го погледна с вдигнати вежди и той се заслуша отново в записа.

— В очакване на по-нататъшно разследване, боя се, че ще трябва да се вслушаме в съветите на нашия охранителен екип и да задържим под арест споменатата Наоми Нагата. Надяваме се, че разбирате деликатността на...

Холдън спря с отвращение записа. Еймъс го гледаше все така повдигнал вежди.

— Това беше адвокатът на компанията. Каза ми, че ще продължат задържането на Наоми — обясни Холдън. — Следвали съвета на охранителния екип.

— Мъртри — изръмжа Еймъс.

— Кой друг?

— Капитане, започвам да се чудя защо не ме остави да действам свободно?

— Защото... защото преди *това* — Холдън разпери ръце към калната равнина и червеите — се опитвахме да оправим проблема, без да убиваме шефа на охраната на РЛЕ.

— Бих изпробвал с удоволствие този подход. Дори само за да видя какво ще стане.

— Знаеш ли, приятелю, още не е късно да ти се отвори възможност — подхвърли Холдън. — Защото смятам да му наредя да направи нещо, което той никак не иска да прави.

— Ох — въздъхна с усмивка Еймъс. — Добре.

* * *

Когато се върнаха при руините, в лагера цареше хаос. Хората трескаво изриваха нещо от входа на кулата, използвайки одеяла и пръчки, както и всякакви други подръчни средства. Из помещенията се носеха раздиращи сърцето вопли, сякаш някой изпитваше неистови болки.

Доктор Окойе ги зърна от входа и изтича да ги посрещне.

— Капитане, имаме сериозен проблем. — Преди той да успее да отговори, тя изрита един от пълзящите в краката му червеи. — Внимавайте!

Холдън я бе наблюдавал поне десетина пъти преди да улавя и прибира за изследване различни образци от местната фауна. Нито за миг не му се бе сторила толкова боязлива. Не можеше да си обясни с какво слузестите червеи бяха променили отношението ѝ.

— Какво става? — попита той.

— Един човек умря — обясни тя. — Същият, който има брак с мъжа и жената, дето се грижат за транспортерите. Високият. Жената се казва Бет. Това е нейният глас, който чувате.

— И по какъв начин е свързано с червеите?

— Слузта, която отделят, е невротоксична — отвърна Елви, ококорила очи. — Той я докосна и почти веднага се парализира. Един от червеите пълзеше по стената до мястото, където са пренощували, и мъжът го сграбчи, за да го хвърли надалече. Докато осъзнае какво се случва, беше мъртъв.

— Божичко! — Еймъс се загледа в пълзящите наоколо червеи с отвращение.

— Някакъв вид защитен секрет? — предположи Холдън.

— Не зная — призна Елви. — Няма как да разберем на този етап. Вероятно не е отровен за другите обитатели на Нова Тера. Никога досега не бях виждала такива животинки. Ако разполагах с моята екипировка за вземане на образци, можех да пратя данните на Луната и да чакам оттам... — Гласът ѝ набираше височина и сила. Тя млъкна внезапно и избухна в плач.

— Права си — рече Холдън. — Въпросът ми беше глупав.

— Не, не бих казала... — поде Елви, но Холдън я заобиколи.

— Къде е Мъртри? — попита той.

— Вътре, организира хората да намерят всички червеи и да ги изхвърлят навън.

— Еймъс, ела — повика го Холдън. — Време е за смяна на приоритетите.

Сред руините страхът бе осезаем като тежка миризма. Половината колонисти бяха обзети от трескава активност, разчистваха помещенията и строяха прегради за червеите. Другата половина седяха на пода, загърнати в одеяла и с равнодушни изражения на лицата. Човешкият ум имаше ограничения във възприемането на заплахите. Границата при всеки бе различна и Холдън не можеше да вини хора, издържали на напрежението повече от трийсет часа. Беше наистина удивително, че не всички бяха изпаднали в това състояние.

Не беше изненадан, когато видя жената на Басиа и синът му да работят с химиците от научната група.

— Доктор Мъртън — поздрави я той с извинителна усмивка.

— Капитане — кимна му тя. Усмивката ѝ бе вяла и много уморена. Като единствен лекар в колонията денят ѝ е бе дълъг и напрегнат.

— Чух за смъртния случай — поде той, но тя го прекъсна с рязък жест към машината за химичен анализ.

— В момента изследваме токсина — заговори. — Малко е вероятно да създадем антитоксин с наличните средства, но ще се опитаме.

— Оценявам усилията ви — рече Холдън. — Но се надявам да ги направя излишни.

— Да не би да ни принудите да си тръгнем? — попита тя и на лицето ѝ се изписа тъжно смирение. — След всичко това...

— Може би не завинаги — каза меко Холдън и положи ръце на раменете ѝ. Бяха съвсем крехки.

Тя кимна бавно и огледа помещението и изцапаните с кал, уморени хора.

— Не бих могла да споря. Не остана нищо, за което да се борим.

„О, не — помисли си Холдън. — Има хора, които винаги могат да намерят нещо, за което да се борят. Като стана дума за това...“

— Трябва да намеря Мъртри — произнесе той на глас.

Лусия посочи коридора зад себе си и Холдън стисна още веднъж окуражаващо рамото ѝ, после се отправи нататък.

В следващото помещение Мъртри бе коленичил и гледаше нещо, приведен над пода. Уей стоеше зад него, смръщила нос в отвратена гримаса и с автомат в ръка.

— Уей — кимна ѝ Еймъс.

— Еймъс — отвърна жената и се ухили.

Холдън се зачуди какво ли става между тях. Дали пък не се разиграва някой флирт? Кога намериха време за това? Но определено се държаха сякаш споделяха обща шега.

— Капитан Холдън. — Мъртри се изправи и го погледна, прекъсвайки разсъжденията му за възможната връзка между Еймъс и Уей. На пода зад него имаше пластмасова купичка, поставена върху червей. Животинчето душеше вътрешността на своя затвор и въртеше сляпата си главица.

— Търсим си приятели? — Холдън кимна към червея.

— Казват, че е добре да опознаеш врага си — отвърна Мъртри.

— Хората говорят какво ли не.

— Да, така е. Как мина разузнаването?

— Както очаквахте — рече Холдън. — Първоначалните съобщения се потвърдиха. Нито една постройка не е оцеляла. Няма дори останки. Всички припаси са изгубени. Можем да синтезираме вода с помощта на машината, но само докато има реактиви. Дъждът носи със себе си радиоактивни отпадъци и вероятно съдържа опасни микроорганизми.

— Ясно. — Мъртри се почеса зад ухото. — Тогава можем да се съгласим с факта, че размирната колония не е жизнеспособна?

— Май това не ви радва особено?

— Надявам се да получа подкрепление от кораба веднага щом бъдат възстановени комуникациите. РЛЕ с радост ще сподели нужните припаси с бежанците.

— Колко великодушно — отбеляза Холдън. — Но очаквам РЛЕ да ми направи голяма услуга.

— О! — възкликна Мъртри с усмивка на лицето. — Така ли?

— Да. Хайде, свалете совалката с припасите. Евакуацията ще отнеме доста време и ще са ни нужни лекарства, храна и укрытия, за да опазим здравето на тези хора, докато всички напуснат планетата.

— Напуснат планетата? Капитане, май вие ще ни направите услуга.

— Не съм свършил. — Холдън пристъпи напред, навлизайки преднамерено в личното пространство на Мъртри. Лицето на мъжа се изопна, но той не се отдръпна. — Когато совалката си тръгне, тя ще вземе на борда част от колонистите. Първо болните и слабите. И веднага щом вашите хора успеят да обезвредят оръжията във втората совалка, тя също ще започне да извършва полети. Подобни заповеди ще получат „Барбапикола“ и „Росинант“. Напускаме тази планета и ако не успеем да поберем колонистите на „Роси“ и „Барб“, „Едуард Израел“ ще вземе останалите.

Усмивката на Мъртри придоби хладен оттенък.

— Така ли било?

— Така.

— Не разбирам защо корабът, докарал тук колонистите, да не може да ги откара обратно.

— Първо, там вече няма достатъчно място — поде Холдън.

— В такъв случай да се освободят от рудата, която незаконно са добивали от този свят — възрази Мъртри.

— И второ — продължи Холдън, сякаш не го бе чул: — Припасите на кораба са ограничени. Не мога да накарам да вземат на борда си стотици хора и да ги откарат до Медина. Съмнявам се, че политиката на РЛЕ позволява да се пренебрегне хуманитарна криза. А дори и да е така, със сигурност върху компанията ще бъде оказан сериозен натиск.

Мъртри пристъпи напред, скръсти ръце и смръщи вежди, прогонвайки безсмислената усмивка от лицето си.

„План Б е да накарам Еймъс да ти види сметката още сега и да изпълним моето предложение, след като совалката кацне“ — помисли си Холдън, но се постара лицето му да остане равнодушно.

Сякаш прочел мисълта му, Еймъс се приближи и отпусна нехайно ръка на дръжката на пистолета. Уей се отмести встрани и стисна по-здраво оръжието.

„Колко сме близо — помисли си Холдън — до мига, в който всичко може да отиде по дяволите.“ Но не можеше да отстъпи. Не и когато животът на няколкостотин души зависеше от изхода на тази конфронтация. Уей се покашля многозначително. Еймъс й се ухили. Мъртри завъртя глава на една страна и резката на челото му се задълбочи.

„Започва се“ — помисли си Холдън и едва сдържа желанието си да преглътне голяма порция слюнка.

— Разбира се — произнесе Мъртри. — С радост ще помогнем.

— Хъ — възкликна неволно Холдън.

— Прав сте. Не можем да ги оставим тук — продължи Мъртри. — А и никъде другаде няма достатъчно място за тях. Ще информирам „Израел“, че ще трябва да приеме пътници, веднага щом възстановим връзката.

— Това би било чудесно — рече Холдън. — Благодаря ви.

— Доктор Окойе — каза Мъртри. Холдън се обърна и откри, че миниатюрната изследователка стои зад него с напрегната усмивка на устните.

— Съжалявам, че ви прекъсвам — заговори тя. — Но току-що установихме връзка с „Израел“. Казахте да ви информирам, когато това стане.

— Благодаря ви. — Мъртри понечи да я последва в коридора. Но спря, сякаш му бе хрумнала нова мисъл, и се обърна към Холдън. — Знаете ли, стигнахме до това положение само защото тези хора са пристигнали тук без разрешение и са построили своите бордеи. На товарната совалка носехме материали за далеч по-добри жилища. Много от случилото се можеше да бъде избегнато.

Холдън отвори уста да възрази, но Елви го изпревари.

— О, не. Аз също съжалявам за загубата на периметърния купол и останалите сглобяеми постройки. Но допреди час тук вилнееше буря

със скорост триста и седемдесет километра в час. Нищо не би могло да ѝ устои.

— Благодаря за корекцията, доктор Окойе. — Мъртри извърна лице към нея. — Да идем да се свържем с кораба.

Елви премигна и изгледа изненадано гърба му, докато Мъртри излизаше.

— Сърдит ли ми е? — попита тя.

— Миличка — Еймъс я потупа по рамото, — ако е така, това означава, че не си гаднярка.

32. ХЕЙВЛОК

След като изгубиха радиовръзка с Мъртри, Хейвлок се опита да поспи. Трябваше да спи. Нищо друго не можеше да направи. Поне засега. Докато не приключи всичко долу. Той се поклащаше в безтегловността на креслото си, пристегнат с ремъци към натъпканите с гел възглавници, и се опитваше да нареди на съзнанието си да потъне в сън. Но умът му отказваше да си почива. Дали долу има останали живи? Ами ако планетата изригне и помете „Израел“? Не трябва ли да накара Маруик да изведе „Израел“ на по-висока орбита? И ако „Барбапикола“ се опита да направи същото... тогава какво? Не бива да им позволява да напускат сегашната орбита с пълен с литиева руда трюм.

Той затвори за кой ли път очи, но ги отвори почти веднага. След три часа се отказа, разкопча ремъците и отиде в гимнастическия салон. Атрофиралите му от полета мускули стенеха при всяко по-голямо натоварване. Докато тренираше на един от уредите, извика на екрана образа на планетата. Контурите на Нова Тера бяха променени до неузнаваемост. Цялата планета се бе превърнала в сива равнина, облаци закриваха онова, което се случваше долу. След като изкара пълния цикъл упражнения, той се изкъпа, облече чиста униформа и отиде в офиса. Компютърът бе препълнен със запитвания от различни новинарски служби за събитията на планетата. За някои от тях се съмняваше, че са истински. Прехвърли ги към корпоративния център на Луната. Нека те им отговорят, ако държат. В този момент той знаеше колкото тях.

Провери за връзка с планетата, но сигналът все още не можеше да си пробие път. Провери отново. И отново. Сивата планета мълчеше.

— Нещо ново? — попита арестантката.

— Нищо — процеди Хейвлок. След миг добави: — Съжалявам.

— Аз също — рече тя. — Те ще се справят.

— Надявам се.

— Добре ли сте?

Хейвлок я погледна. За един арестуван саботьор, прекарал няколко дни в килия, тя изглеждаше доста спокойна. Сякаш дори се забавляваше. Той откри, че ѝ се усмихва.

— Освен че съм под стрес.

— Ами да. Съжалявам за това.

— Вината не е ваша — посочи той. — Не вие предизвикахте всичко това.

— Че има ли някой, който да го е предизвикал? — попита тя и в този момент някой се покашля зад гърба на Хейвлок. Главният инженер бе дошъл в офиса. На десния си ръкав имаше лента с военни обозначения.

— Здравейте, началник — поздрави той и се придърпа в помещението. — Чудех се дали ще може да поговорим. Насаме, за предпочитане.

— Пуснете преградата, щом държите — вметна Наоми. — И през нея чувам всичко.

Хейвлок разкопча ремъците и се оттласна към вратата.

— Ей сега се връщам — подхвърли той през рамо.

— Ще те чакам у дома — засмя се Наоми.

Столовата бе изненадващо пуста между смените. Главният инженер си взе чаша кафе, донесе още една и за Хейвлок. Двамата останаха да се реят близо до масата. Навици от времето на гравитацията.

— Ами... ние си поговорихме за това, което стана — поде главен инженер Коенен.

— Така е, и без това няма с какво друго да занимаваме умовете си.

— Смятате ли, че причината може да е... естествена?

— Бих заложил почти на сто процента, че не е — отвърна Хейвлок и се засмя мрачно. — Но, разбира се, това зависи от дефиницията ви за естествени причини. Има ли нещо, което да ви безпокои?

— Не бих искал да прозвучи параноично. Но като че ли изборът на момент бе доста подходящ. Вие, аз и момчетата залавяме човек от екипа на посредника на ООН да извършва престъпление. Хвърляме

кучката в ареста. И веднага след това се случва това ужасно природно бедствие, което премества фокуса на вниманието от нея.

Хейвлок отпи от кафето.

— И какво си мислите? Че е било устроено?

— Тези колонисти са тук отпреди нас. Не знаем какво може да са открили и да държат в тайна от нас. А Холдън е работил за СВП. Работил е за онзи шибаняк Фред Джонсън, нали така? По дяволите, говорят, че спял с тази поясна, която докарахме тук. Той не е лоялен към Земята. Нали той отиде на станция Медина, когато там се разпореждаха някакви странни чуждоземни създания? И се върна жив и здрав. За разлика от марсианските командоси, които го последваха. Много е странна цялата тази история, нали?

— Странна в какъв смисъл?

Очите на главния инженер светнаха и той се наклони напред в опит да скъси разстоянието между двамата. Още един жест от света на гравитацията. През следващия половин час той описа още десетина подобни необясними случки. Един от космопехотинците бе умрял от емболия по време на ускорителен режим, тъкмо преди да бъде интервюиран от свой братовчед, работещ за новинарска компания. Друг напуснал служба и отказвал да разговаря за случилото се. Носели се слухове за секретен доклад, в който се предполагало — но се предполагало с голяма степен на сигурност, — че Джеймс Холдън е бил убит на станцията и че това е негов двойник. Би могло да е съвсем реално, като се има предвид какви неща върши протомолекулата с човешкото тяло. Само че този доклад никога не стигнал до обществеността и хората, които са го чели, били подложени на дискредитираща кампания.

Хейвлок посръбваше от кафето и слушаше, кимаше и понякога задаваше въпроси — обикновено за източниците на информация, на които се позоваваше главният инженер. Когато приключиха, Хейвлок обеща да провери информацията и се върна обратно в офиса. На екрана планетата все така бе скрита зад облаци.

— Всичко наред ли е? — попита Наоми.

— Чудесно — въздъхна той и добави след миг: — Изплашени хора, опитващи се да си обяснят събитията с намесата на чужди сили.

Тя се засмя.

— Аха. И аз правя същото.

— Така ли? Как?

— Гриза си ноктите и се моля — рече тя. — Но най-вече се моля.

— Религиозна ли сте?

— Не.

— А дали вие двамата с Холдън не сте тайни агенти на извънземните, взривили планетата като част от поясен конспиративен замисъл, за да отвлечете вниманието на медиите?

Този път Наоми се разсмя от все сърце.

— О, това ли било? Съжалявам.

Хейвлок също се засмя, макар да се чувстваше гузен, че го прави. Коенен беше от неговите. Наоми Нагата бе саботьор и враг. И все пак беше смешно, а и имаше за какво да си говорят.

— Не е чак толкова зле. Теориите за конспирации се появяват, когато хората започват да си мислят, че вселената е прекалено хаотична. Абсурдна. Ако това е заговор, поне има някой, който да дърпа конците.

— Поясните.

— Този път те, да.

— Смятат ли да нахлуят тук и да ме изхвърлят през шлюза?

— Нищо такова — завъртя глава Хейвлок. — Те са добри момчета.

— Добри момчета, които мислят, че аз съм унищожила планета.

— Не, че извънземният двойник на вашия приятел го е направил, за да отвлече вниманието от вас. Не се безпокойте. Вие сте в безопасност. Никой не вярва наистина, че сте маша на протомолекулата. Просто са изплашени.

Наоми се умълча. Беше притиснала с пръсти решетката и си тананикаше тихо. Това не бе мелодията, която Хейвлок познаваше. Той отново провери за съобщения. Още няколко запитвания за коментар. Бележка от един от членовете на охраната, че поясните на „Израел“ са започнали да седат отделно в столовата и се упражняват заедно в салона. Сторило се подозрително на човека, пратил доклада. Хейвлок си помисли за фургони, заемащи кръгова позиция срещу нападащи индианци. Ще трябва да измисли нещо по въпроса. Ако изобщо му хрумне някоя идея. Радиосигналът все още не можеше да пробие плътните облаци. Анализът на инфрачервените изображения сочеше, че селището долу е било изтрито от лицето на земята. Той се зае да

преглежда научните съобщения от Земята. Според първоначалните доклади най-вероятно ставаше въпрос за претоварен термоядрен реактор. След като току-що бе изслушал теорията, че Джеймс Холдън всъщност е нещо друго, приело облика му, беше малко скептичен към подобни идеи.

Когато шест часа по-късно ръчният му терминал светна със запитване от Мъртри, Хейвлок усети, че от раменете му пада огромна тежест. Той прие връзката и на екранчето се появи мътното изображение на шефа на охраната. Образът подскачаше и премигваше, но звукът бе добър въпреки статичния шум.

— Хейвлок, радвам се да те видя. Как са нещата при вас?

— Нямаме оплаквания, сър. Всъщност, чакахме ви да ни потърсите. Отгоре изглеждаше, че през вас преминава ужасна буря.

— Броят на жертвите е минимален — каза Мъртри. — Неколцина колонисти, които не успяха да стигнат навреме убежището, а придошлата вода докара със себе си някакви червеи, които могат да те убият, ако ги докоснеш с гола ръка. Покрай тях загубихме още един. Нашите хора са добре. Лагера го няма.

— Нашия или техния?

— И нашия, и техния. Тук долу всички започваме от нулата.

— Съжалявам да го чуя.

— Защо?

Хейвлок премигна. Усмивката му бе леко нервна.

— Защото току-що изгубихме всичко.

— Не сме изгубили толкова, колкото те — изтъкна Мъртри. — Което си е малка победа. Ще трябва да натоварите на совалката припаси и медикаменти и да ни я пратите долу. Храна. Вода за пиене. Топли дрехи. Но без сглобяеми къщи. Или ако има, сложете от временните, колкото да изкарат седмица.

— Сигурен ли сте? Мога да накарам да изработят портативни заслони, които...

— Не. Никакви постоянни постройките, докато не останат само нашите хора. Освен това ще ви пратим колонисти. Провери дали можете да приемете на борда стотина души. Не е необходимо да разполагат с всички удобства, освен това трябва да бъдат под наш контрол.

— Сър, ще товарим колонисти на „Израел“?

— Махаме ги от планетата и поемаме грижата за тях — поясни Мъртри с усмивка. — Негово светейшество папа Холдън смята, че ме е принудил да се съглася с това. Този човек е умен колкото умряла котка.

Хейвлок изведнъж осъзна, че преградата към килията на Наоми не е спусната и жената чува всяка дума от разговора. Опита се да помисли как да промени темата, без Мъртри да заподозре, че е нарушил правилата.

— Има ли някакъв проблем, Хейвлок?

— Просто си мислех къде да ги сложим, сър — отвърна той. — Ще намерим някакво решение.

— Браво, човече. Ако изиграем картите си правилно, ще разкараме всички колонисти от планетата. Дори да не успеем, ще им бъде ужасно трудно да докажат, че разполагат с жизнеспособно селище. — Мъртри се засмя. — За последните шест часа напреднахме в решаването на кризата много повече, отколкото през цялото време преди това.

Наоми почука с кокалчета по решетките, достатъчно тихо, за да не може микрофонът на ръчния терминал да улови звуците. Беше повдигнала въпросително вежди, но не заговори. Хейвлок се опита да кимне едва забележимо.

— Ами посредническият екип? — попита той. — Холдън и хората му?

— Холдън и Бъртън са невредими. Бъртън за малко не си изгуби главата, когато тръгна да търси изчезналите колонисти, но оцеля. — Мъртри повдигна рамене. — Не можеш да получиш всички хубави неща.

Хейвлок трепна, представил си как биха прозвучали думите на Мъртри в ушите на страничен наблюдател.

— Добре, ще се постарая да натоварим припасите и да пратим совалката по-скоро долу.

— Без постоянни сгради.

— Да, сър. Разбирам.

— Когато совалката си тръгне, ще поискам да вземе и част от нашия научен екип. Най-вече тези, които са се сближили твърде много с местните. Ще съставя списък за евакуация.

— А искате ли да... да приготвя другата совалка за нормална служба? — Хейвлок се надяваше, че Мъртри ще се съгласи да

разоръжат импровизираната бомба. Но от другата страна последва мълчание. — Сър?

— Ще се наложи, нали? — изсумтя Мъртри. — Какво пък, добре. Но бъдете готови да я върнете към сегашното състояние веднага щом приключи евакуацията. Не ми се ще да отстъпвам от мерките, които предприехме за изравняване на силите.

— Добре, сър. Ще се погрижа.

— Браво, човече.

Връзката бе прекъсната. Хейвлок се зае да съставя списък с необходимите припаси и хората, които ще са му нужни. Измина минута, преди да посмее да погледне към Наоми. Тя изглеждаше сякаш е изяла нещо полуотровно.

— За тоя тип ли работиш?

— Той е шеф на охраната — отвърна Хейвлок.

— Този човек е змия.

— Просто взема нещата навътре — рече Хейвлок. — Не знаеше, че можеш да го чуеш.

— Ако го знаеше, щеше да съска по различен начин — изгледа го тя. След още малко добави: — Да имате на борда селективни апоптозни катализатори?

— Противоракови средства ли? Разбира се, разполагаме със стандартния набор.

— Ще пратиш ли известно количество долу със совалката?

— Мисля, че антибиотиците и питейната вода ще са им по-нужни...

— Холдън ги взема. На Ерос погълна доста голяма доза лъчение. Не е нещо опасно, когато лазаретът ти е подръка, но на всеки няколко месеца си отглежда по едно ново туморче. Освен ако Алекс не реши да свали „Роси“ долу, наред онази супа.

Вероятно трябваше да откаже. Тя беше негов арестант и не биваше да ѝ прави услуги. Но се бе постарала да не привлича внимание, докато разговаряше с Мъртри. Би могла да го изложи, но не го стори.

— Разбира се — съгласи се той. — Не виждам защо не.

— А за онази мъртва котка...

— Да?

— Много хора са подценявали Холдън през изминалите години — продължи Наоми. — И повечето от тях вече не са сред нас.

— Заплаха?

— Предупреждавам те да не правиш грешката, която прави твоят началник. Стана ми симпатичен.

* * *

Събирането на припасите се оказа лесно. Всички на борда чакаха с нетърпение възможността да направят нещо. Храна, питейна вода, полифибрани одеяла и медицински средства — включително кутия с противоракови лекарства с името на Холдън, изписано отгоре — препълниха хангара на совалката, така че вратите едва се затвориха. Хейвлок не сваляше поглед от датчиците в очакване облаците да изтънеят достатъчно, за да се покажат бледите светлини на Първо кацане. Трябваше да мине известно време, преди да си припомни с шок, че тези светлини няма да грейнат отново. Че са изчезнали. Хейвлок не бе слизал на повърхността. Никога не бе виждал с очите си Нова Тера. Но мисълта, че единственото човешко селище долу е било унищожено, не му даваше покой.

— Совалката очаква разрешение за спускане — обади се пилотът по общия канал.

— Тук капитан Маруик. Имате разрешение. Успешно кацане.

Хейвлок наблюдаваше на монитора как соплата на совалката бълват пламъци и малкият кораб се отделя от „Израел“. Ако имаше опасности, те щяха да са от турбуленциите в долните слоеве на атмосферата. Когато слязат сред облаците, помисли си Хейвлок.

Скоро след това совалката се смали до малка светла точка на фона на тъмните облаци. Идващата от борда й информация потвърждаваше, че полетът върви нормално. Турбуленциите се оказаха по-силни, отколкото Хейвлок бе очаквал, но не чак толкова страшни. Но със спускането надолу...

Изведнъж сигналът изчезна. Хейвлок превключи на визуално наблюдение и пред очите му яркият пламък на двигателя на совалката избледня. Остана само облак дим на мястото, където бе възникнал взривът. Шокът от случилото се, ужасът бе като удар в корема. Едва

забелязваше трепкащите светлини на „Израел“ и тихото бръмчене на въздушните рециклатори.

— Хейвлок? — повика го арестантката. — Хейвлок, какво става? Да не се обърка нещо? Защо всичко се рестартира?

Той не ѝ обърна внимание, наклонен над екранчето на терминала. Совалката бе мъртва, сипец се дъжд от пламтящи отломки върху далечната повърхност на Нова Тера. Но на екрана се виждаше нещо. Едва различима линия, преминаваща през дима от отломките до мястото, където бе избухнала. Нещо бе свалило совалката. Първата му мисъл бе за „Барбапикола“. Втората — за „Росинант“. Той извика на екрана орбиталното проследяване, опитвайки се да разбере в кой момент вражеските кораби са предприели действията си, но единственото, което пресичаше линията в момента на взривяването на совалката, бяха дузината луни на Нова Тера...

Устата му бе пресъхнала. Едва сега чу тревожния вой на алармата и осъзна, че се е задействала от известно време. Откакто е избухнала совалката, помисли си той. Така предполагаше. Наоми Нагата викаше нещо от килията, опитваше се да привлече вниманието му, да го накара да ѝ говори. Той повика по приоритетния канал капитан Маруик. В продължение на едни дълги пет секунди капитанът не отговаряше.

— Беше луната — докладва Хейвлок. — Говоря за совалката. Свалиха я с нещо, изстреляно от една от онези луни.

— Видях го — потвърди Маруик.

— Какво, по дяволите, е това? Някакво извънземно оръжие? Да не би планетата да разпъва нещо като отбранителна система?

— Не мога да знам.

— Ще ми трябват всички данни от инцидента. От всички датчици. Искам да ги пратя на Земята и да ги прехвърля долу на Мъртри и хората от научния екип. Нека станат достояние на всички членове на екипажа. Сега се нуждаем от всякаква възможна информация — от всичко, до което можем да се доберем.

— Колкото до мен — рече капитанът, — имам си предостатъчно ядове, но веднага щом мога да отделя време...

— Това не беше молба — прекъсна го Хейвлок.

Когато Маруик заговори отново, гласът му бе хладен.

— Сър, не зная дали сте забелязали, но в момента сме на аварийно захранване.

— Ние... ние какво?

— На аварийно захранване. Аккумулятори.

Хейвлок огледа помещението. Все едно го виждаше за пръв път. Бюрото, шкафа с оръжие, килиите. Наоми го наблюдаваше с изражение на зле сдържана тревога.

— То... и по нас ли е стреляло?

— Не, доколкото мога да установя — отвърна капитанът. — Със сигурност няма пробойни по корпуса.

— Тогава какво става?

— Реакторът ни се изключи — съобщи спокойно Маруик. — И изглежда, не иска да се рестартира.

33. БАСИА

— Какво означава това? — попита Басиа.

— Ами — завъртя глава Алекс, — сложничко е, но тези малки горивни пръчки влизат в магнитни бутилки и там се разпалват от лазерни горелки. Това предизвиква термоядрена реакция в атомите, при която се отделя огромно количество енергия.

— Майтапиш ли се с мен?

— Не — рече Алекс. — Е, може би малко. Какво всъщност ме питаше?

— Ако реакторът ни е изключил, дали няма да катастрофираме? Корабът ли е повреден? Или някоя от системите? *Какво означава това?*

— Успокой конете — вдигна ръка Алекс. Седеше в пилотското кресло и ръцете му се мърдаха трескаво над пулта. — Да — въздъхна той накрая. — Реакторите на „Израел“ и „Барб“ също са изключени. Това е доста по-лошо за тях, отколкото за нас.

— Фелсия... дъщеря ми е на „Барбапикола“. В опасност ли е?

Алекс продължаваше да чука с пръсти по таблото, толкова бързо, че Басиа не успяваше да проследи движенията му. Докато работеше, той цъкаше с език. Басиа бе толкова изнервен от напрежение, че искаше да закрепци и да се нахвърли върху лаконичния пилот.

— Така — въздъхна Алекс, въведе още една команда и на екрана се появи графично изображение на Ил с въртящи се около него линии. — Да, „Барб“ е в низходяща орбита...

— Ще се сблъска ли с планетата? — извика Басиа.

— Не бих казал, поне засега, но всички ние се придържахме към доста ниски орбити, най-вече заради товаренето на руда. През повечето време бе достатъчно да се добави малко скорост, но...

— Трябва да я измъкнем оттам!

— Успокой се! Остави ме да довърша — ядоса се Алекс и разпери ръце, с което само разгневи още повече Басиа. — Орбитите

винаги се скъсяват, но няма да стане опасно поне още няколко дни. Може би и повече, зависи от това колко дълго могат да разчитат на аварийното хранване за маневрените двигатели. Поне засега твоята Фелсия не е в опасност.

— Да идем да я вземем — повтори Басиа. Опитваше се да диша бавно, за да се овладее. — Можем ли да го направим? Можем ли да приближим „Барбапикола“ без реактор?

— Разбира се. „Роси“ е боен кораб. Има солиден запас от акумулирана енергия. Разполагаме с добра възможност за маневри. Но след като реакторът е изключен, всеки ерг изразходвана енергия е безвъзвратно загубен. Ако прахосваме запасите си безцелно, скоро ще се озовем в тяхното положение. Така че или се успокой, или ще те заключа в твоята каюта.

Басиа кимна, но не посмя да отвърне, усещайки, че паниката отново взема връх. Дъщеря му бе на космически кораб, който падаше върху планета. Как може да се успокой?

— Освен това — продължи Алекс, — как мислиш ще се почувстват останалите хора от „Барбапикола“, когато откажем да ги вземем? Нямаме достатъчно място за всички. Не бих се съгласил да се скачим с кораб, на който може да избухне паника.

Басиа кимна отново.

— А ако нямаме друга възможност?

Алекс го погледна ухилено.

— Ще приберем твоето момиче. Ако се стигне до това, когато всички тръгнем да падаме от небето, дъщеря ти поне ще е при нас. Както и Наоми.

Внезапно Басиа се чувства засрамен. На гърлото му заседна буца.

— Благодаря ти.

— Ние сме едно семейство — намигна му Алекс. — И не оставяме роднините си на произвола на съдбата.

* * *

Басиа се носеше като призрак из „Росинант“.

Алекс беше в инженерния отсек, ровичкаше в системите на реактора, опитваше се да определи причината за повредата. Басиа му бе предложил помощта си, но пилотът отказа. Не можеше да го вини. Невежеството му по отношение на реактора и неговите системи бе пълно и дълбоко. Съмняваше се, че би могъл да го поправи с някоя добра спойка.

Ако се окаже, че греши, Алекс щеше да го повика.

Междувременно, Басиа се носеше из кораба и се опитваше да прогони мисълта, че лети заедно с него към планетата и своята гибел. Както и Фелсия. Отиде в камбуза и си направи сандвич, но не го изяде. Влезе под душа и се остърга яростно с четка. Накрая получи няколко ожулвания, ала не успя да се отърве от тревогите.

За първи път, откакто бе дошъл на „Росинант“, той се чувстваше като затворник.

Алекс бе оставил монитора на мостика включен на проследяване на двата кораба. Басиа можеше да проверява, когато пожелае, къде се намира „Барбапикола“. Пилотът, изглежда, бе сметнал, че това ще му действа успокояващо. Но Алекс не разбираше. Нямаше значение колко време им остава. По-важното бе, че се спускаха надолу. Всеки път, когато Басиа поглеждаше компютъра, имаше по-малко време отпреди. Цифрите на часовника бяха минутите до смъртта на неговото дете.

Предпочиташе да не ги гледа.

Върна се в камбуза и почисти бъркотията, която бе оставил след правенето на сандвича. Взе от банята кърпите, които бе използвал, и ги хвърли в рециклатора. Изгледа едно анимационно филмче и после едно от криминалетата на Алекс. Малко след това не можеше да си спомни и двете. Написа писмо на Яцек и го изтри. Записа видеоизвинение на Лусия. Докато го гледаше, реши, че прилича на обезумял с тази коса, щръкнала във всички посоки и хлътналите очи. Изтри и него.

Върна се на мостика с идеята да провери още веднъж дали има някакво развитие, дали по някакво чудо часовникът, отброяващ времето до смъртта на дъщеря му, не е спрял. Гледа известно време дребната иконка, изобразяваща „Барбапикола“, носещ се по своята орбита около Ил, с всяко завъртане все по-близо до атмосферата, която щеше да го убие.

Никаква промяна. Все същите данни. Никаква промяна. Тик-так.

— Алекс, тук Холдън — обади се един глас откъм пулта. Басиа се премести до него и включи микрофона.

— Здравейте, аз съм Басиа Мъртън — отговори той и остана изненадан колко спокойно прозвуча гласът му. Холдън се обаждаше. Холдън, който работеше за Земята и СВП. Той ще знае какво трябва да се направи.

— А, здравей. Алекс ми е оставил съобщение, но напоследък връзката е доста спорадична. Той... ааа, наблизил ли е?

Басиа неволно се разсмя.

— Мога да го повикам.

— Чудесно, аз ще...

— Здравсти, капитане — обади се Алекс. Беше леко задъхан. — Извинявай, малко се забавих, докато стигна пулта. Когато се обади, бях затънал до лакти в мрежата на „Роси“.

Басиа се пресегна да изключи своя микрофон и да ги остави да разговарят, но пръстът му увисна на милиметри над копчето. Джеймс Холдън беше на линия. Вероятно ще обсъждат с Алекс изключените реактори. Чувствайки се като воайор, Басиа остави линията отворена.

— Има ли проблем? — попита Холдън.

— Да, не се активира термоядрената реакция — отвърна Алекс и въздъхна шумно.

— Ако това е някаква шега, не я разбирам.

— Не е шега. Току-що разглобих целия реактор на части. Инжекторите работят, горивните пръчки се спускат, лазерните горелки се задействат, магнитната бутилка е стабилна. Всички части на реактора функционират без проблеми. Само че не става реакция.

— Проклятие — изруга Холдън. Дори Басиа долови отчаянието в гласа му. — Само при нас ли е така?

— Не — каза Алекс. — Горещи всички летим на акумулатори.

— Колко дълго?

— Дори само с акумулатори мога да задържа „Роси“ достатъчно високо, за да умре от старост, преди да падне, или да я спусна на планетата и да я паркирам. „Израел“ има около десетина дни, зависи какви са им запасите. Но там също така има тонове хора, които дишат въздух, така че акумулаторите им ще се изтощат по-бързо. С „Барб“ положението е най-тежко. Същите проблеми, но по-кофти кораб.

Басиа неволно стисна зъби, но запази мълчание.

— Нашият призракен приятел каза, че имало защитна мрежа — съобщил Холдън. — Термоядрената им станция се взривила и са се задействали старите автоматични защити.

— Те май не обичат големи енергоизточници до техните неща — отвърна също така мъгляво Алекс. Басиа имаше чувството, че говорят за нещо от миналото, но не разбираше за какво.

— Чухме, че свалили совалката с припасите — продължи Холдън. — Така че тук имаме няколкостотин души, още толкова горе и всички ще измрем, защото планетарната защита не ни позволява да си помогнем едни на други.

— „Роси“ има достатъчно енергия да се приземи, ако имате нужда от нас — повтори Алекс.

Басиа искаше да му изкрещи: „Не можем да се приземим, дъщеря ми е тук!“.

— Те свалиха совалката — повтори Холдън. — Не рискувай моя кораб.

— Ако не успеем да ви пратим припаси, ние двамата с Наоми скоро ще станем твои наследници.

— Но докато това се случи, аз ще ти казвам какво да правиш — тросна се Холдън. Гласът му бе суров, но в него се долавяше привързаност.

— Разбрано — каза Алекс. Не звучеше обидено.

— Знаеш ли — продължи Холдън, — имаме нещо като инженерен проблем. И най-добрият инженер в цялата слънчева система е затворен на другия кораб. Защо не ги потърсиш и не им го обясниш?

— Ще го направя — обеща Алекс.

— А аз ще видя можем ли да помогнем с нещо от тази страна.

— Милър — произнесе Алекс. Басиа нямаше представа за какво говори.

— Аха — рече Холдън.

— Пази се там долу.

— Разбрано. А ти ми пази кораба. Край на връзката.

* * *

— Виж — говореше Алекс, като се сдържаше да не се развика, — проверих всички сметки. Губите височина. Може да отнеме две седмици, ако имате късмет, но този кораб ще достигне атмосферата и ще изгори.

— Чух те още първия път — отвърна лицето от другата страна. Лицето на човек на име Хейвлок. Алекс се бе свързал с него след разговора с Холдън. Преди това бе отскочил до машинното и се бе върнал с чиста униформа и сресана коса. Имаше официален вид. Но това явно не впечатляваше особено Хейвлок.

— Така че стига сте шикалкавили и ми пратете Нагата, за да потърсим някакъв начин да се измъкнем от това — настоя Алекс.

— Точно тук мненията ни се разминават — възрази Хейвлок с напрегната усмивка. Беше нисък и набит, с бледа кожа и къса подстрижка по армейски. За Басиа, човек живял под властта на две различни вътрешнопланетни управления, образът му говореше: „Зная как да бия хора. Не ме карай да ти показвам“.

— Не разбирам защо... — поде Алекс.

— Да — прекъсна го Хейвлок. — Всички ще се ударим в планетата, ако не успеем да пуснем реакторите. Съгласен съм. Не ми е ясно обаче как освобождаването на арестанта ще помогне за решаването на проблема.

— Защото — изтъкна Алекс, като произнасяше бавно всяка дума — втори капитан Нагата е най-добрият инженер, с когото разполагаме. Ако някой изобщо може да се справи с проблема и да ни спаси задниците, това е тя. Затова спри да държиш потенциалното решение на нашите проблеми в ареста. — Той се усмихна на камерата и добави. — Ти, инатлив идиот.

— Струва ми се, че подценяваш способностите на моята инженерна група — отвърна Хейвлок със самодоволна усмивка. — Но чух какво ми казваш. Нека видя какво мога да направя.

— Боже, това би било чудесно — захили се Алекс. По някакъв начин думите му прозвучаха почти искрено. Той изключи връзката. — Ти, самодоволен чувал със свински фъшкии.

— Какво ще правим сега? — попита Басиа.

— Най-трудното. Ще чакаме.

* * *

Басиа се поклащаше в противоускорителното кресло на мостика. Умът му превключваше от ясно съзнание до полудрямка и обратно. През няколко пулта от него Алекс се занимаваше със системите за управление и си мърмореше тихо.

Когато се унасяше по някакъв начин, Басиа оставаше на „Росинант“ и търсеше в главата си решение за повредения реактор, както човек търси с език липсващи зъби. После, без никакво усещане за преход, той неочаквано се озоваваше в леденостудените коридори на Ганимед. По някакъв начин те отново бяха онези спокойни коридори и куполи, обитавани от семейството му преди много години.

В други моменти коридорите бяха претъпкани с трупове и отломки, както изглеждаха, когато Басиа бе бягал през тях.

Дългият полет на „Барбапикола“ след това бе истински ад. Безкрайните дни в каюта, предназначена за един човек, ала побрала две семейства. Нарастващото чувство за отчаяние, след като порт след порт ги отхвърляше. Никой не искаше да приеме кораб, пълен с бежанци, наред нещо, което приличаше на първата мащабна война в Слънчевата система.

Когато се качиха на борда, Басиа си бе помислил, че най-сетне е спасил семейството си. Но бе зарязал умирация си син, а ето че сега и тяхната участ не изглеждаше по-добра.

Моментът, в който капитанът на „Барбапикола“ ги събра и им разказа за пръстените и световите отвъд тях, бе като Божие благоволение. Когато попита дали някой от тях би искал да си опита късмета с новите светове, не се чу нито един глас на възражение. Сякаш всички знаеха, че там, сред звездите, ще намерят своя дом. После отлетяха към Пръстена, минаха от другата страна и пристигнаха в системата на Ил. Откриха свят с кислород и вода, кафеникавосиня топка от орбита, но толкова красива, че когато се приземиха долу, всички бяха разплакани.

Месеците, които последваха, бяха сурови. Мъчителните упражнения и лекарствата, за да привикнат телата им с гравитацията. Бавното построяване на селището. Отчаяните опити да отгледат някаква храна в почвата, която бяха взели от „Барб“. Откриването на

богатите литиеви залежи и осъзнаването, че може би най-сетне разполагат с нещо ценно, което да продадат, за да могат да се издържат сами. Последвано от къртовски труд за изваждането на рудата от земята с примитивните им сечива. Но си заслужаваше.

Дом.

ИНТЕРЛЮДИЯ СЛЕДОВАТЕЛЯТ

... то се пресяга и се пресяга, и се пресяга, и се пресяга...

Сто и тринайсет пъти в секунда то се пресяга и обсегът му се разширява. Ако пристигне сигнал, потвърждение, то може да спре, но не спира. То се пресяга и с това открива нови начини да се пресяга. То се усъвършенства и изучава. То не осъзнава, че го прави. Системите, които активира, разширяват дейността му. След това то се пресяга по начини, по които допреди не е могло. И тъй като не го осъзнава и няма памет, то не изпитва радост. Тези части от него, които притежават съзнание, сънуват и страдат, както е било винаги. То не знае за тях.

То се пресяга и набира нови сили. Понякога се проваля. Много неща се провалят. Нещо, което някога е било жена, плаче, обладано от беззвучен ужас и страх. Нещо, което преди е било мъж, се моли и споменава Армагедон. То се пресяга. Стеснява съвсем леко обсега си, докато се пресяга. В центъра му пустото място придобива определеност. Възникват сходни модели, опростени нискоенергийни структури. Следователят мисли за тях като за решения. Вътре е построен модел на света и на спътниците, които го обикалят. Места, до които то не може да достигне, придобиват форма и съдържание. Абстрактна архитектура на връзка и абстрактен модел на географско съотношение.

То създава следователя и той гледа, но не знае. То убива следователя. То създава следователя и той гледа, но не знае. То го убива. То създава следователя и следователят гледа, но не знае и то не го убива. Не осъзнава промяната, факта, че схемата е повредена. Следователят се пробужда и започва да се чуди, и тъй като се чуди, той гледа, и тъй като гледа, следователят разширява границите на своята обусловеност и то го убива.

То създава следователя.

Нещо знае.

Следователят се колебае. Моделът е нарушен и то не знае за това, но е част от него. Една малка частица долавя промяната и се опитва да каже на следователя. И следователят спира. Мислите му са предпазливи като на човек, пристъпващ в минно поле. Следователят се колебае, той знае, че моделът е повреден. Опитва се да разшири повредата. Мъртвото пространство придобива по-ясна определеност. То се пресята и не убива следователя. Следователят разширява границите на своята обусловеност и то не го убива. Следователят наблюдава мъртвото пространство, структурата, пресягането, пресягането, пресягането.

Следователят облизва устни, но той няма уста. Той нагласява шапката си, но няма шапка. Вътре в него възниква странното желание да изпие една бира, ала той няма тяло, нито желаниа. Насочва внимание към мъртвото пространство, към света, към това как да реши неразрешимите проблеми. Как да открие неща, които не са там. И какво ще се случи, ако го направи.

34. ХОЛДЪН

— Потвърждавам. А ти се грижи за кораба ми. Край на връзката.

Холдън изключи терминала и се облегна с въздишка на стената на кулата. Това беше грешка. Дъждът не бе секвал от момента на експлозията и макар да бе намалял до ръмеж, продължаваше да се стича по стената. И, за съжаление, в гърба и панталоните му.

— Лоши новини? — попита Еймъс. Стоеше на няколко крачки от него, вдигнал пончото, за да предпази лицето си от капките.

— Ако ги нямаше лошите новини — въздъхна Холдън, — нямаше да има никакви.

— Последните?

— Совалката с припасите е била свалена от планетарната защита — отвърна Холдън. — Която, изглежда, се е активирала при взрива от другата страна на планетата. И сега върви обичайната програма „много енергия е заплаха“.

— Както направи порталната станция, когато ние бяхме в бавната зона и станция Медина беше боен кораб? — попита Еймъс.

— Говориш за добрите стари дни, ли? — усмихна се горчиво Холдън. — Да. Нещо такова.

— Ами защо тогава не накараме всички да си изключат реакторите, както направихме последния път?

— Изглежда, тази отбранителна мрежа има нов номер. Те са се погрижили за проблема вместо нас. Блокирали са термоядрения процес.

— Сигурно се майтапиш — рече Еймъс, сетне избухна в смях. — Знаят как да го направят, нали?

— Хубавото е, че ако не измислим начин да докараме припаси от орбита, аз ще умра от глад преди да ме довърши ракът.

— Да — кимна замислено Еймъс, — това е несъмнен плюс.

— Но на хората на орбита не им остава толкова много. Алекс смята, че „Израел“ и „Барб“ ще изпопадат като круши до десет дни. Но

дотогава ще сме достатъчно прегладнели, за да не обръщаме внимание, че всичката налична храна в слънчевата система се сипе отгоре под формата на огнен дъжд.

— Заедно с нашите приятели на корабите — добави Еймъс.

— Да. Заедно с тях. — Холдън стисна очи и се плесна по носа достатъчно силно, за да проясни мислите си. Не помогна. Мисълта му се връщаше отново и отново към Наоми на борда на „Едуард Израел“, докато той се спуска, обгърнат в пламъци.

Двамата с Еймъс постояха известно време смълчани под ромолящия дъжд. Холдън не бе виждал дъжд от години. Беше приятно, макар всичко около него да се разпадаше. Еймъс пусна краищата на пончото и разтърка с ръка мократа си коса.

— Е, добре — произнесе накрая Холдън. — Отивам от другата страна на кулата.

— Там няма никого — посочи Еймъс, затворил очи.

— Освен Милър.

— Да, вярно, значи няма да ти е нужна моята компания. — Механикът разклати глава и разпръсна водата в косата си като куче, което отърсва козина. После се насочи към входа на кулата. Холдън пое в другата посока, като внимаваше да заобикаля червеите убийци.

— Здравсти — рече Милър в мига, когато изникна зад Холдън в синкав проблясък.

— Трябва да поговорим — отвърна Холдън, вече почти машинално. Изрита един червей убиец, приближил се твърде много до обувката му. Друг червей пълзеше към подметката на Милър, но той не му обърна внимание. — Явно планетарните защитни системи са се пробудили. Току-що свалиха совалката с припаси и създадоха някакво поле на орбита, което неутрализира ядрената реакция.

— Сигурен ли си, че само на орбита? — попита Милър и повдигна вежди.

— Ами, слънцето още не е угаснало. Трябва ли да го очаквам? Милър, слънцето ще угасне ли?

— Вероятно не — каза Милър и вдигна рамене в познатия поясен жест.

— Добре, дори да предположим, че слънцето ще продължи да грее, пак сме загазили здравата. Корабите не могат да ни спускат

припаси, а без реактори в близкото бъдеще ще започнат да падат от орбита.

— Точно така.

— Поправи го — настоя Холдън и пристъпи с рязко движение към него.

Милър се разсмя.

— Ако не заради нас, направи го за себе си — продължи Холдън. — Това, което ни свързва с теб, минава през „Роси“. Корабът също е обречен. Ако не за друго, поправи го заради това. Не ме интересува защо, просто го направи.

Милър свали шапката си и погледна към небето, тананикайки си мелодия, която Холдън не позна. Сипещият се дъжд се стичаше на капки по лицето му. Но също така дъждът валеше право през него. Това пробуди отново болката в главата на Холдън и той отмести очи.

— Какво според теб бих могъл да направя? — попита Милър. Поне не му беше отказал.

— Ти ни измъкна, когато бяхме блокирани в бавната зона.

— Човече, докога ще ти повтарям? Аз съм само щанга. Проблемът със защитната система на станцията се оказа лесен за решаване. Тук нямам никакъв контрол. Или почти никакъв. Тази система се разпада. Това, че половината планета пострада от взрива, може да не е краят.

— Още взривове ли се очакват? Какво друго е останало?

— Мен ли питаш? — разсмя се Милър.

— Но ти си част от всичко това! Тази проклетия, създадена от протомолекулата. Ако ти не можеш да я контролираш, тогава кой?

— Има един отговор, но няма да ти хареса.

— Никой — досети се Холдън. — Искаш да ми кажеш, че никой.

— Питаш за това, което се задейства в отговор ли? Ами то просто си изпълнява програмата. Ако „Росинант“ зареди и изстреля торпедо по някого, какви са шансовете една щанга в машинното да върне торпедото обратно? Ето с кого говориш.

— По дяволите, Милър! — избухна Холдън, но гневът му се изпари на средата на изречението. Не беше толкова забавно да си избраник и пророк, когато боговете са склонни към безсмислено насилие, проявяват непредсказуеми капризи, а говорителят им е

обезумял и лишен от сила. Дъждът под дрехите му бе започнал да се стопля и Холдън имаше чувството, че тялото му е покрито със слуз.

Следователят сведе глава и се намръщи. Мислеше.

— Има възможност да се промъкнете покрай тях — събщи накрая.

— Как?

— Ами, защитата се задейства от заплаха. Значи, постарайте се да не бъдете заплашителни. Знаеш, че мрежата става особено чувствителна, когато наблизо има източници на силна енергия.

— Вече ги няма — каза Холдън. — Да, совалката има реактор. Но той не е толкова мощен, колкото корабните.

— Освен това трябва да сте бавни. Не съм сигурен дали тукашната защита реагира на кинетична енергия, но ще е по-безопасно да приемем, че е така.

— Добре — кимна Холдън и за миг почувства облекчение и надежда. — Добре, може да поработим над това. Храна, филтри, лекарства, би трябвало да успеем да ги свалим, без да раздразним никого. Ще ги хвърлим с метеобалони и парашути. Могат да се справят с това на орбита.

— Е, поне си заслужава да опитат — отвърна Милър без особен ентузиазъм. — А сега да поговорим за онова мъртво петно, което трябва да посетя на север. Това също няма да ти хареса, но не виждам друг начин да... — Той изчезна.

— Капитане — повика го Еймъс, който се бе появил зад ъгъла. — Съжалявам, че те прекъсвам, но готината биоложка те търси.

— Биоложка? — погледна го объркано Холдън.

— Е, по-добре, отколкото да те търси геологът, нали?

— Какво иска?

— Ами да ти прави още мили очички, може би? — предположи Еймъс. — Откъде, по дяволите, мога да знам?

— Не се дръж като говедо.

— Тогава иди и я попитай сам.

— Добре — въздъхна Холдън. — Но първо ми трябва Мъртри. Да си го виждал?

— За последно го мярнах да направлява трафика през входната врата — отвърна Еймъс. — Искаш ли да дойда с теб?

Холдън забеляза, че Еймъс машинално слага ръка на пистолета, докато задаваше въпроса.

— С какво друго се занимаваш?

— С наглеждане на червеите убийци.

— Продължавай. Аз ще ида да поговоря с Мъртри.

Еймъс го възнагради с насмешливо козируване и се отправи към входа на кулата. Холдън извади ръчния терминал и прати на Алекс кратко съобщение за новия им план за спускане на провизии. Както Еймъс каза, завари Мъртри при входа на кулата да разговаря с неколцина охранители.

— Открихме някои заровени основи — говореше Уей и сочеше с пръст към мястото, където преди бе селището.

— Но ако там няма мазета, не виждам какво ще намерим вътре.

— Ами мините? — попита я Мъртри.

— Тези, които не са пълни с кал, са потопени под водата — рече Уей.

— Хм. — Мъртри я погледна с мрачна усмивка. — Имаме ли хора, които знаят как да задържат дъха си?

— Да, сър.

— Тогава, войнико, прати ги да проверят дали е останало нещо полезно под водата.

— Да, сър — отвърна Уей и козирува отривисто. Тя и другите двама охранители хукнаха да изпълняват заповедта и Холдън остана насаме с Мъртри.

— Капитан Холдън. — Мъртри не свали от лицето си празната усмивка.

— Господин Мъртри.

— С какво мога да ви помогна днес?

— Мисля, че имам решение за проблема с припасите — заяви Холдън. — Ако искате да работите с мен по това.

Усмивката на Мъртри вече не бе така напрегната.

— То е доста напред в списъка ми с важни неща. Да чуем какво предлагате.

Холдън го запозна накратко с хипотезата за извънземната защитна система, която проследява високоенергийни източници, и възможността да пуснат метеобалони и парашути. Описа накратко и преживяванията си в бавната зона, когато човечеството за първи път се

бе доближило до порталите. Мъртри стоеше неподвижно, докато го слушаше, и изражението му не се промени и с милиметър. Когато Холдън приключи, той кимна веднъж.

— Ще се обадя на „Израел“ и ще им кажа да се заемат с подготовката на пакетите — обеща той.

Холдън въздъхна облекчено.

— Трябва да призная, че донякъде очаквах да чуя възражения от вас.

— Защо, капитане? Аз не съм чудовище. Ще убия, ако е необходимо, за да си свърша работата, но вашият господин Бъртън би направил същото. Всички тези хора, обречени да умрат в следващите дни, не помагат с нищо на каузата ми. Искам само колонистите да си заминат веднага щом решим проблема с реакторите.

— Чудесно — кимна Холдън, но добави: — Всъщност не ви е грижа за тях, нали? През цялото време се борехте с тях. Сега сте готов да им помагате само за да може по-бързо да ги разкарате отгук. Ще бъдете също толкова щастлив, ако измрат.

— Вярно е, че това ще реши проблемите ми — потвърди Мъртри.

— Искях само да съм сигурен, че знаете, че аз зная — произнесе отчетливо Холдън, като си спести обръщението „задник“, което бе приготвил за средата.

Откри Еймъс при група местни, тръгнали на лов за червеи. Използваха усукани връхни дрехи и празни контейнери, за да запушат малките отвори в стените на руините. Бяха спуснали завеси на прозорците и бяха изкопали дълбока канавка пред входа. Канавката бе пълна с кална вода и червеите предпочитаха да я избягват.

Без да каже нищо, Холдън се присъедини към разширяването на канавката. Неприятна работа — заради дъжда, лепнещата кал и потта по кожата му. Копаеха с импровизирани инструменти, изработени от рейки на палатки, които се разпадаха периодично и трябваше отново да бъдат сглобявани. Почвата беше твърда и камениста, натежала от влага и примесена с трупове на червеи. Беше от онзи тип тежка и неблагоприятна работа, която прогонва всички останали мисли. Холдън забрави за затворената в ареста Наоми, за собствената си неспособност да спаси планетата и за дебнещата на орбита смърт.

Какво по-добро в този момент?

Керъл Чиуиуи го помоли да потърси едно платнище, което бяха оставили от другата страна на кулата, и Милър развали всичко, като се появи в мига, когато Холдън се изгуби от очите на другите.

— ... попаднем в мрежата за транспорт на материали — произнесе той, сякаш и за миг не бе млъквал. — Мисля, че можем да я използваме, за да се преместим на север, където е мястото, което търсим, или поне достатъчно близо.

— По дяволите, Милър, тъкмо те бях забравил напълно.

Милър го огледа с критичен поглед и поклати глава.

— Изглеждаш ужасно, човече.

— Виждаш ли на какво съм готов да се подложам за малко спокойствие?

— Впечатляващо. Е, кога можем да тръгнем?

— Ама ти не се отказваш — въздъхна Холдън. Той прекоси площадката и се наведе над платнището на земята. Беше покрито с мъртви червеи. Сграбчи го за единия край и го вдигна бавно, за да го изтърси от червеите. Милър го следваше с ръце в джобове и го гледаше как работи.

— Внимавай, там има един — посочи той червея убиец близо до пръстите на Холдън.

— Виждам го.

— Няма да си полезен за мен, ако умреш.

— Казах, че го виждам.

— Та, за пътуването на север — продължи Милър. — Не съм сигурен каква част от мрежата за транспорт на материали работи, така че пътуването няма да е лесно. Ще трябва да тръгнем при първа възможност.

— Мрежата за транспорт на материали?

— Голяма подземна транспортна система. По-бързо е от ходенето. Готов ли си да тръгваме?

Червеят пропълзя към пръстите му и Холдън изпусна платнището с ругатня.

— Милър — рече той и се завъртя рязко към него. — И през ум не ми минава да се занимавам с твоите глупости точно сега.

Старият детектив успя да си придаде оскърбен вид, преди да повдигне рамене.

— Може да помогне.

— Какво може да помогне? — попита Холдън.

— Отиването на север. Това, което е там, каквото и да е то, изглежда, заглушава мрежата. Може да го използваме, за да убием защитните системи и да разблокираме кораба ти.

— Ако ме лъжеш, за да ме принудиш да направя каквото си наумил, кълна се, че ще накарам Алекс да изтърбуши „Роси“ и да открие онзи мъх или водорасло, с което си свързан, а след това да го мине с огнехвъргачката.

Призракът се намръщи, но не отстъпи.

— Не те лъжа, защото не твърдя нищо със сигурност. Това мъртво петно е точно каквото казвам, че е. Мъртво петно. Останалото са само предположения. Все пак е повече, отколкото имаме в момента, нали? Помогни ми и ако има начин да го направя, и аз ще ти помогна. Само така може да се получи.

Холдън изрита червея от края на платницето, вдигна го и продължи да изтърсва мъртвите гадини.

— Не мога, дори да исках — рече той. — Не и докато не се уверя, че колонистите няма да измрат. Почакай да уредим въпроса с припасите и да осигурим на всички свястно убежище от червеите убийци, тогава ще поговорим пак за това.

— Става — съгласи се Милър и след миг изчезна в облак синкави светулки. Един от колонистите, висок мършав поясен с тъмна кожа и удивително бяла коса, се показва зад ъгъла.

— Как я караш? — попита той. — Чакахме да се върнеш.

— Извинявай. — Холдън изтърска още веднъж платницето и с помощта на пояския го сгъна.

Само че бе престанал да мисли за тях като за поясни. Тези хора живееха на планетата, в слънчева система на другия край на галактиката спрямо тяхното Слънце. „Поясен“ вече нямаше предишното значение. Сега се наричаха колонисти. И някой ден, ако успеят да останат на Ил, щяха да наричат планетата свой дом. Да станат какви? Иляни?

— Докторицата те търси.

— Лусия?

— Не, не, оназ другата *женка*.

— Уф, добре, Еймъс също ми каза — отвърна Холдън. — Ще ида да видя какво иска.

Поясният, илянинът, промърмори още веднъж „женка“ под носа си и плю настрана. Холдън пое под дъжда, покрай пълните с вода канавки, прескачайки мъртвите червеи. Той прескочи последната канавка преди входа, изстърга калта от обувките си и тръгна по коридора към централната зала. Лусия беше там и работеше с научния екип, занимаващ се с пречистването на вода. Тя му отправи напрегната усмивка и Холдън я доближи, смутен от факта, че другите не му обръщаха внимание.

— Холдън. Искам да кажа... а-а... Джим... — Елви внезапно изникна пред него. — Имаме ли проблем?

— Няколко — отвърна Холдън.

— Не, питам за някой нов. Защото след около четири дни всички в колонията ще ослепеят.

35. ЕЛВИ

Холдън премигна, поклати глава и после се разсмя. Елви не знаеше дали да се притеснява за него, или да се обиди, защото е помислил, че се шегува. Всъщност накрая реши, че му се възхищава. Боеше се да не го ядоса. Беше чувала за хора, които се смеят пред лицето на опасностите и сега виждаше точно това. Тя приглади с длани комбинезона си, осъзнавайки колко е мръсен, колко мръсни са всички.

— Този ден просто не се предава — въздъхна Холдън. — Е, защо ще ослепеят?

— Заради облаците — обясни Елви. — По-точно заради това, което е в тях. Те са зелени. Искам да кажа, не са... — Тя кимна към прозореца и ниското оловносиво небе. — Обикновено са зелени. Има един фотосинтезиращ микроорганизъм, който прекарва част от цикъла си на живот сред облаците и изглежда, е доста широко разпространен около планетата, защото дъждът, който вали, го носи със себе си. Преди климатът е бил предимно сух, та вероятно шансовете за контакт са били значително по-малки. Но след проливните дъждове и наводнението почти всички са в допир с него. Освен това е с добра поносимост към солена среда.

Анализаторът издаде предупредителен сигнал и Елви пристъпи машинално, без да сваля очи от Холдън. Но Файез, Лусия и един от останалите колонисти вече вдигаха торбичката с чиста вода и поставяха друга на нейно място.

— Това проблем ли е? — учуди се Холдън. — Каква е връзката със солта?

— Ние сме солени — отвърна Елви и се смути от нескопосания израз. Размахваше неловко ръце, сякаш не знаеше какво да прави с тях.

— Очите — промърмори Холдън.

— Лусия е наблюдавала един такъв случай преди бурята. Когато микроорганизмът попадне в човешкото око, той се озовава в напълно нова среда, която обаче понася добре. Дори показва увеличена

склонност към растеж. Скоро след това препречва пътя на светлината към ретината и...

Холдън вдигна ръце. Тя пристъпи неволно към него, сякаш се готвеше да опре длани в неговите. Все пак се спря навреме.

— Мисля, че съществата, които живеят тук, имат съвсем друг биологичен строеж. Как е възможно да ни заразяват?

— Това не е заразяване като от вирус — отбеляза тя. — То не прониква в клетките, за да ги преустрои. Просто ние сме нова, богата на хранителни вещества среда и този дребосък е намерил начин да се възползва от нея. Не се опитва да ни ослепи. Просто извънклетъчната матрица е най-лесният път към очната ябълка и той се чувства отлично, когато проникне вътре. Ускореният растеж настъпва, когато някой агресивен вид се озове в нова среда. Без конкуренция.

Холдън прокара ръка през косата си. Когато заговори, гласът му бе мек, сякаш говореше на себе си.

— Апокалиптична експлозия, мъртви реактори, терористи, масово убийство, смъртоносни червеи и сега заслепяващ мор. Тази планета е ужасна. Не биваше да идваме тук.

— Съжалявам — прошепна тя и постави ръка върху неговата. Той имаше тежка ръка. Мускулеста. Холдън захлупи с дланта си нейната и сърцето ѝ леко ускори ритъм. Ядоса се, че се чувства като ученичка на първа среща, ала същевременно ѝ беше приятно. „Съсредоточи се — напомни си тя. — Запази достойнство.“

— Добре, доктор Окойе.

— Елви.

— Елви, искам вие двете с доктор Мъртън да направите каквото е необходимо по въпроса. Мисля, че открих начин да спуснем припаси от орбита, но засега обратният път е затворен. Така че, ако не греша, скоро ще разполагате с всички необходими средства. Само трябва да се справите с този проблем.

— Ще се справя — кимна тя. Нямаше представа как ще изпълни обещанието си, но сърцето ѝ подскочаше като полудяло, преливащо от решимост.

— Всичко, което ви е необходимо — подчерта Холдън. — Само ми кажете.

— Ами, знаете ли, капитане — поде тя и се почеса по врата. — Ще са ми нужни... а-а... неизползвани торби за образци от „Израел“.

Мисля, че това може много да ни помогне.

Той я пусна и тя мигом съжали за това. Пъхна ръце в джобовете си. Холдън ѝ кимна, поколеба се за миг, сякаш очакваше да му каже още нещо, после се отправи към претъпканата централна зала. Елви прехапа устни и преглътна няколко пъти, докато се отпусне буцата в гърлото ѝ. Знаеше, че се държи глупаво и дори малко несъответстващо на ситуацията, но нищо не можеше да промени.

Тя отиде до прозореца и се загледа в сивия дъжд. Трудно ѝ беше да повярва, че всяка капка от него съдържа нещо, което може да завладее тялото ѝ така, както човечеството завладява Нова Тера. Всичко изглеждаше толкова мирно. Простор, красота, богатства. Дори бавната река с кална вода притежаваше някаква величественост, усещане за спотаената сила на природата.

По-голямата част от Земята бе покрита с градове или управляеми природни резервати, опитомени като служебно куче. Марс и Поясът бяха нашарени от колонии, конструирани и пригодени да приютят хора в една негостоприемна среда. Тук, осъзна тя, за първи път в живота си виждаше истинска пустош, такава каквато е изглеждала Земята преди хилядолетия. С кървавочервени зъби и нокти. Смъртоносна и безразлична. Безбрежна, непредсказуема и сложна като нищо друго, което би могла да си представи.

— Добре ли си? — попита я Лусия.

— Малко объркана — отвърна Елви. — Но иначе всичко е наред.

— Взех нови образци от пречистената вода. Искаш ли да ми помогнеш с анализа?

— Разбира се — съгласи се Елви. — Когато ни доставят торбички от кораба, ще можем да пратим още данни на Земята. Може би това ще ни помогне.

— Каквото и да открият, погрижи се да ни го пратят на звукозапис — помоли Лусия. — Едва ли ще имаме време за четене. А може и да не можем да четем.

— Как ще се справим? — попита Елви.

— С какво?

— С всичко това. Ядене, строежи, пречистване на вода, борбата с червеите убийци? Как ще се справим, ако не можем да виждаме какво правим?

— Ами, пипнешком — каза Лусия.

* * *

Дългият ден на Нова Тера и сумракът, който хвърляха облаците, създаваха странно усещане за хода на времето. Елви седеше приведена в една малка ниша, в която Файез бе устроил тяхната изследователска лаборатория. Стените бяха извити по начин, който навеждаше на мисълта за животински кости. Единственият отвор бе високо на една стена и Файез и Лусия бяха поставили там пластмасова завеса, за да не могат да проникват червеите. Бял люминесцентен фенер разпръскваше светлина наоколо. Малкото зеленикаво петно в нейната проба можеше да е гъба, водорасло или салата, забравена в хладилника предишната седмица. Но не беше нито едно от тях и колкото повече го гледаше, толкова по-ясно осъзнаваше този факт.

Имаше някои сходства с животински царства, които бе изучавала. Мастни граници около клетките например, които ѝ се сториха чудесно конструктивно решение, също като зрението или летенето. Изглежда, вършеха нещо подобно на митотично делене, макар че понякога клетките се делиха на три вместо на две части, а тя не знаеше защо. Забеляза и други аномалии — концентриране на активирани от фотони молекули, което не ѝ се струваше особено логично.

Но което беше по-лошо, не можеше да мисли за това. Не можеше да се съсредоточи. Всеки път, когато мисълта ѝ избягваше, тя се насочваше към Джеймс Холдън. Звукът на гласа му, неговият отчаян и непоколебим смях, очертанието на тялото му. Той я преследваше в мислите. Тя осъзна, че е прелистила четири страници химични данни, без да има и най-малка представа какво е прочела, отпусна се назад и изруга.

— Проблеми? — подхвърли Файез и се подаде на прага. Косата му беше сресана назад, лицето му бе посивяло от изтощение и изцапано със засъхнала кал. Тя се зачуди колко време е минало, откакто бе спала. Или се бе хранила — като стана дума.

— Да.

Той приклекна до арката, зад която започваше коридорът. Оттатък цареше мрак. Значи беше нощ. Не беше забелязала.

— Какво е този път? — поинтересува се Файез. — Пак ли е нещо от типа на „о, божичко, скоро ще умрем“, или засега ни се е разминало.

— Трябва да намеря капитан Холдън.

Файез разпери ръце.

— Разбира се, че трябва.

— Трябва да се отърва от съмненията.

Файез застина и изцъкли очи.

— Не, Елви. Не, не трябва.

— Трябва — повтори тя. — Зная, че не е редно, но за мен най-важното сега е, че го обичам. Това ме отвлича, пречи на работата ми. Опитвах се да не му обръщам внимание, но не помага. Затова ще ида при него и ще го обсъдим. Само за да решим...

— Не, не, не — размаха ръце Файез. — О, не. Това е ужасна, ужасна идея. Не го прави.

— Ти не разбираш. Не искам да го правя, но трябва да намеря начин да се съсредоточа, и чувствата ми... моите чувства към него...

Тя се изправи. Сега, след като го каза, беше повече от ясно как трябва да постъпи. Той спеше в една от страничните стаи. Еймъс вероятно беше там да го пази. Би могла да помоли да се види с него насаме. И след това да му разкрие чувствата си. Да се освободи от бремето. Сега вече разбираше какво значи това. Ще се освободи, а той ще е мил и внимателен и няма да ѝ се присмива. Тя ще...

— Елви! — повика я Файез. — Моля те, моля те, не го прави. Ти не си влюбена в Джеймс Холдън. Изобщо не го познаваш. Нямаш представа каква е връзката между образа му в съзнанието ти и истинския мъж, ти никога не си срещала истинския мъж. Той е известна личност и работи тук. Това е всичко.

— Ти не разбираш.

— Напротив, разбирам много добре. Ти си изплашена до смърт, самотна и възбудена. Елви, чуй ме. Попаднала си в една от най-стресиращите среди за последните две години. Първо, спуснахме се на непозната планета. После се оказа, че на непознатата планета има някакви хора, които искат да ни убият. Те взривиха совалката. А сега се опитваш да ни спасиш от гадните червеи, които могат да те убият само с едно докосване, докато същевременно се чудиш как да спреш нашествието на ядящите очи микроорганизми. Никой не може да запази здрав разсъдък в подобна ситуация.

— Файез...

— Не! Изслушай ме. Досега се справяше добре, защото не обръщаше внимание на страховете си и се съсредоточаваше върху работата. Успяваше да се държиш по цяла нощ будна и аз ти се възхищавам за това. Но ти си бозайник, Елви. Ти си социално животно, което получава увереност от докосване, и тъй като не си любещ пудел, това означава секс. Вече две години избягваш романтични връзки с колеги, докато всички ние се чифтосвахме и сменяхме партньори, защото сме самотни и изплашени, и това е начинът, по който приматите се успокояват едни други. Всички освен теб го правеха.

— Аз не...

— И ето те тук, изнервена до такава степен, че даже не го осъзнаваш, когато се появява Джеймс Холдън, спасител на вселената, и разбира се, всички бентове в теб се отприщват. Но не заради него, а заради теб. И ако идеш да си изяснявате отношенията, или ще завършите в леглото, или ще се върнеш разплакана и всичко ще се обърка още повече.

Елви усети, че долната ѝ челюст е увиснала, а юмруците ѝ са свити. Файез се подпря на коляно, но не се изправи. Пресегна се с ръка да запречи изхода, намръщи се и я дръпна. Когато заговори отново, гласът му бе по-мек и внимателен.

— Помисли си само, че обърахме всичко, което можеше да се обърка, откакто дойдохме на тази проклета планета. Допуснахме всяка примитивна грешка, която биха направили маймуни, а не високоразвити същества. Същото ли ще направиш сега? Моля те, нека не допускаме поне тази грешка.

— Искаш да кажеш — погледна го тя, като говореше с леден тон, — че всичко е, защото търся някого, с когото да си легна?

Файез се облегна примирено на стената.

— Казвам ти, че си човешко същество, а хората търсят успокоение едни в други. Казвам, че не искаш Холдън заради човека, който е, защото не го познаваш, а си измислила свой разказ за него, за да се почувстваш по-добре, да утолиш жаждата за романтична връзка и...

Той вдигна ръце, поклати глава и погледна настрана. Дъждът плющеше по найлоновите завеси, досущ почукващи по камък нокти.

Някой далече нататък по коридора извика и друг, още по-далечен глас му отвърна. Елви скръсти ръце.

— Е, и? — рече тя. — Продължавай. Не разбирам защо спря точно сега.

— Ами... — Файез въздъхна. — Аз също съм тук.

Трябваша ѝ няколко секунди, за да разбере какво ѝ казва. Какво предлага. Той стисна устни и сви рамене, втренчил поглед в стената зад нея. Тя не можеше да спре да се усмихва, макар че бузите я боляха от усилието. Сетне изведнъж забрави за позата. Пое си бавно дъх и в този момент далечна светкавица озари нощта. Но не я последва гръм.

Тя погледна Файез. След малко той вдигна очи.

— Добре — рече тя.

* * *

Файез хъркаше. Не силно. Не беше като дъскорезница. Само тихо мъркане в основата на гърлото. Изцапаните им с кал дрехи бяха навити за възглавници под главите им. Тя лежеше по гръб, сгънала колене, и поглеждаше ту тавана, ту меката си кожа. Той бе обърнат на една страна и присвит, за да запази топлината, а единият му крак бе праметнат върху нейния. Дъхът му галеше приятно ключицата ѝ. Зачуди се какво ще прави, ако някой надзърне през вратата, но беше нощ, а нощите на Нова Тера бяха дълги. Достатъчно, за да има време за всичко.

Тя огледа тялото му с цвят на бакър, космите по гърдите и корема, повече, отколкото бе очаквала. Като пещерен човек, но без разцепващ челото нос. Пое си бавно дъх, само за да провери как ще се чувства. Открай време държеше на правилото да не спи с колеги. Не беше си имала някого, откакто „Израел“ се отправи на дългия си полет. Почти бе забравила какво е да правиш секс. И какво е след това.

Файез се закашля и тя използва възможността да се отдръпне от него. Той се просна на пода, опрял лице в дрехите, със затворени очи. Елви си помисли за Джеймс Холдън, внимателно опипа сърцето си, за да провери чувствата, боязлива какво ще открие.

— Ха — възкликна след малко, но тихо, за да не събуди Файез. — Не съм била влюбена в него.

Клепачите на Файез трепнаха, дишането му се ускори, но той не се събуди. Елви си помисли да издърпа комбинезона си изпод него, ала той изглеждаше толкова умиротворен, че реши да почака. Мислеше си, че ще се чувства засрамена от голотата си. Не беше така.

Данните от химичните анализи бяха на масичката до нея. Зеленото петно от водната проба в чинийката се бе разширило и потъмняло. Тя взе терминала, извика информацията и се зае да чете. Когато стигна до противоречивите резултати от активираните от светлина съставки, се закашля и въздъхна нетърпеливо. Те бяха хирали и това беше бихирална среда. Виждаше и двете потвърждения, вероятно за напълно различни функции. Сега вече всичко си заставаше на мястото.

Тя се протегна и прешлените ѝ изпукаха. Наведе се към екрана и плъзна поглед по данните. Отбеляза си да попита Лусия и да ги прати у дома. Отново потъна в четене и не забеляза, че Файез се събуди, облече се и излезе, загърнат с одеяло. Когато вдигна глава, комбинезонът ѝ лежеше смачкан на пода. Файез постави чаша с чай до нея и я целуна по главата.

— Добро утро, слънчице — рече той.

Елви се усмихна и се облегна назад.

— Сигурно го казваш на всички момичета.

— Добре ли си? — попита той нежно.

Елви се намръщи. Добре ли е? Предвид обстоятелствата, определено да.

— Като гледах информацията за този организъм — заговори тя, — знаеш ли, мисля, че започвам да го разбирам. Ето, погледни тези цифри...

36. ХЕЙВЛОК

Въздушните рециклатори на „Едуард Израел“ не се интересуваха откъде се взема енергията. Ядрен реактор или акумулатор, за тях бе все едно. Хейвлок бе преследван от натрапчивото усещане, че въздухът се е променил, станал е по-топъл и по-тежък, вече не толкова пригоден да поддържа живот. Все по-ясно осъзнаваше, че се намира в огромна метална кутия. Беше прекарал целия си зрял живот в подобна среда и този факт бе станал незабележим за него, също както жителите на Земята не мислят за това, че се намират върху космически обект, задържани към него единствено благодарение на постоянното му въртене и скрити от смъртоносната слънчева радиация само от разстоянието и въздуха. Едно от онези неща, за които не се сещаш, докато не ти ги отнемат.

Мониторът му бе разделен между капитан Маруик отляво, намръщен, с разчорлена коса, и шефа на инженерния екип от неговата собствена бойна дружинка.

— Успях да сведа загубите до минимум, така че разполагаме с два, може би три дена — говореше инженерът. Лицето му бе зачервено, долната му челюст — щръкнала напред.

— На теория — обади се Маруик, — това е един стар кораб. Но тук теоретичните постановки невинаги се потвърждават от практиката.

— Имаме добра представа в какво състояние е мрежата — изтъкна Коенен. — Не се уповаваме на предположения. Разполагаме с точни цифри.

— Само дето и тези цифри са предположения, нали? — подсмихна се Маруик.

— Господа — намеси се Хейвлок и в гласа му се долови интонация, която би използвал Мъртри. — Мисля, че схванах основното.

— Може да е мъртъв, но все още е моят кораб — подчерта Маруик.

— Мъртъв? — повдигна вежди главният инженер. — Ние ще сме мъртви, ако не...

— Спрете веднага — повиши тон Хейвлок. — И двамата. Престанете. Разбрах тезите ви и приемам гледните ви точки. Няма да започнем никакви преустройства по кораба, докато не пратим долу припасите. Капитане, може ли да получа разрешение инженерната група да огледа всички системи и връзки?

— Само да огледа? — присви очи Маруик. — Ако се погрижите лично за това. Защото крачката между гледането и до пипането, уж за да провериш, е много малка.

Хейвлок кимна, сякаш това бе очакваното разрешение.

— Главен инженер, съберете групата. Само оглед и нищо повече. Докладвайте ми, когато извършите спускането.

— Да, сър — отвърна главният инженер. Гласът му бе студен и малко по-силен от нужното. Като на някой, който така си представя, че разговарят военните. Връзката отдясно бе прекъсната и капитан Маруик зае целия екран.

— Този човек е тъпак.

— Изплашен е и се опитва да си върне контрола върху... върху всичко, което смята, че трябва да е под негов контрол.

— Той е тъпак и е забравил, че играта на пейнтбол няма да го превърне в някакъв шибан адмирал Нелсън.

— Аз ще му държа поводите — обеща Хейвлок.

„Поне още десет дни, а после няма да има значение.“

Маруик кимна и също прекъсна връзката. Хейвлок си пое бавно дъх и го изпусна през носа. Върна се на пощенската кутия. Имаше поне трисет нови съобщения за времето, през което бе разговарял с капитана и главния инженер. Всичките бяха от дома. От Слънцето. Запитвания за интервю, коментари на хора, които не познаваше. Серджо Моралес от „Независле нюз“. Аманда Фарук от „Първи отговор“. Майон Дейл от Централната информация на СВП. Дори Насър Максвел от „Прогнози и анализи“. Познати лица от времето, когато си беше у дома и следеше какво става в Слънчевата система. Вниманието на човечеството сега бе съсредоточено върху Нова Тера. Върху него.

Не му харесваше, нито имаше полза от това.

Прегледа набързо останалите съобщения и прати същия формален отговор, който бе използвал предишния път: „В момента сме погълнати изцяло от ситуацията на Нова Тера. Моля, изпращайте вашите въпроси на Патриша Верписке-Слоун в отдела за връзки с обществеността на «Роял Лиценз Енерджи»“. Дрън-дрън-дрън. Вероятно скоро ще го скастрият за това. Може би не трябваше да казва нищо за положението на Нова Тера.

— Добре ли си? — попита го Наоми от килията.

— Чудесно.

— Питам, защото ми прави впечатление, че много въздишаш.

— Така ли?

— Пет пъти за последната минута. Преди да спре реакторът, беше по веднъж на всеки две минути. Средно.

Хейвлок се усмихна.

— Търсиш си хоби.

— О, всъщност не.

Той прегледа плана за спускане на припаси. Можеха да започнат най-рано след осем часа. Ако Мъртри и останалите имаха нужда от нещо, чието изготвяне щеше да отнеме повече време, ще трябва да чакат. Той се зае със списъка. Храна. Вода за пиене. Ацетилен и кислород за ремонтната група. Провери общото тегло. Не искаше да пропусне нищо, което би било от полза долу, но усилията им щяха да са напразни, ако парашутът се скъса и багажът се разпилее.

— Когато се върнем, ще си се прочул — отбеляза Наоми.

— Хм?

— Сега ти си лицето на тази история. На всичко, което се случва тук. Ще показват по всички канали съобщението, което пусна.

— Това съобщение е стерилно и лишено от каквато и да било информация — отвърна Хейвлок. — Използвах го вместо „без коментар“.

— Няма значение за тях. Може дори да не използват твоите думи, а само да покажат лицето ти, докато говориш.

— Е, това е страхотно — промърмори Хейвлок, докато преглеждаше съдържанието на припасите. Резервни батерии за осветление. Дано не предизвикат интерес в планетарната защита. Опита се да си припомни дали има нещо друго, което да съдържа енергозаряд. Не беше свикнал да мисли по този начин.

— И ние бяхме така навремето — говореше Наоми. — Е, поне той. Още преди Ерос.

— Какво бяхте?

— Бяхме лицето на новината. Като си припомня сега, мисля, че виждам добре кога се случи. А след това стана човекът, който стреля по Марс. И после Ерос.

— Вярно — кимна Хейвлок. — Сигурно има и хора, които не са чували за Джеймс Холдън и „Росинант“, но това ще са само тези, които никога не гледат новини. Той май добре понасяше славата.

— О, господин Хейвлок, сарказъм ли долавям в гласа ви?

Той превключи на чертежите на пакетите. Бяха изработени от компютърна програма в шест различни конфигурации в зависимост от плътността, аеродинамиката и дори разпределението на теглото. Преглеждаше бавно прототиповете и се опитваше да си представи какво може да се случи с тях, докато се носят през горните слоеве на атмосферата, с техните свирепи ветрове.

— Исках само да кажа, че това, изглежда, не го притесняваше — обясни той.

— Честно казано, мисля, че дори не го забелязваше — каза Наоми.

— Хайде де. Твърдиш, че не се е надул? Поне мъничко?

— Не се е надул, дори мъничко — увери го Наоми. — Познавам немалко хора, които биха го сторили. Но не и Джим.

— Вие двамата сте страхотна двойка, а?

— Аха.

— Ако питаш мен, е късметлия, само че не трябваше да се захваща с тая шибана планета. — Хейвлок най-сетне се спря на една от конфигурациите. — Колкото до мен, най-вероятно ще съм лицето на една дълга и бавна смърт на всички в системата.

Той се прехвърли на списъка със задачи. Имаше доста дълга опашка. Глождеше го чувството, че пропуска нещо, но му трябваха няколко секунди да си спомни какво. Върна се на инвентара и добави малка кутия с противоракови медикаменти. За Джеймс Холдън.

— Колко добре познаваше Милър? — попита го Наоми. — Бяхте ли близки?

— Бяхме партньори — отвърна Хейвлок. — На няколко пъти ми е спасявал задника, когато го закъсвах. Или когато бях твърде глупав.

Церера, преди СВП да вземе властта, не беше добро място за жител на Земята.

— Някога изглеждал ли ти е... да речем, странен?

— Той беше ченге на Церера — каза Хейвлок. — Там всички бяхме странни. Готова ли си за дневната разходка?

Тя сплете пръсти върху решетките.

— По това време на деня? Не е ли раничко?

— Нашата компания държи арестантите да бъдат третираны хуманно и в съответствие с корпоративната политика и международния закон — подчерта той, прибягвайки до познатите заучени фрази. Беше се превърнало в нещо като споделена шега, смешка, защото това беше смешно, но и защото бе познато.

— Не ти ли се струва безсмислено? — попита тя. — След като и без това всички ще умрем.

— Вярно е — кимна Хейвлок и усети, че гърдите го стягат. — Но само с това разполагаме. Друго не ми остава.

Той разкопча ремъците, премести се до едно шкафче и извади отвътре метална гривна. Хвърли я на Наоми, тя се пресегна през решетките и я улови. Нагласи я на левия си глезен и щракна двата края. Гривната изпусна тихо свистене и на екранчето ѝ блесна зелена индикаторна лампа. Хейвлок провери ръчния си терминал. Отвори килията, Наоми се измъкна навън и се протегна. Хартиеният ѝ комбинезон шумолеше при всяко движение.

— Е, тръгваме ли? — попита Хейвлок.

— Цял ден го чакам с нетърпение.

Гимнастическият салон бе по-пълен от обичайното. Страхът и несигурността подтикваха хората да се натоварват физически. Хейвлок не знаеше дали е от стремеж към действие, или към изтощение, или пък заради желанието да са заедно, да забравят факта, че се носят около почти безлюдна планета и най-близката помощ е на една година път. Или пък беше заради ендорфините — понякога те вършеха чудеса. Той отведе Наоми при тренажора със съпротивителен гел и после се зае да вдига тежести.

Хората при другите уреди се стараеха да не ги поглеждат. Лицата на повечето бяха безизразни, но някои изглеждаха ядосани. Тези последните гледаха предимно към нея, но неколцина поясни стрелкаха и него с гневни погледи. Хейвлок се преструваше, че не ги забелязва,

докато работеше с големите мускулни групи. Ала беше готов при някое бързо и неочаквано движение да извади оръжието. Сега най-важната му работа бе да опази живота ѝ. А едва след това да поддържа реда на кораба — докато всички изгорят в горните слоеве на атмосферата.

Кожата му се покри с пот, ситни капчици, които се събираха и се превръщаха в локвички. Ако се упражнява достатъчно дълго, ще се озове в пашкул от собствени изпарения. Той спря между две поредици от упражнения, за да си изтрие лицето, а после и това на Наоми. Тя кимна в знак на благодарност.

Когато приключиха, отвори тренажора с гел и я пусна да излезе. Един от атмосферните техници — поясен с руса коса и голям нос на име Орсън Калк — се приближи, за да ползва тренажора.

Подхвърли ѝ нещо на поясен диалект и Наоми се разсмя.

— Хайде — подкани я Хейвлок. — Да вървим.

Поясният се настани в кухнята на тренажора, а Наоми се изстреля към изхода и коридора. През целия обратен път Хейвлок поглеждаше през рамо. Не се чувстваше спокоен, докато не я прибра в килията и не включи екранировката. Облече чиста униформа и после се заслуша в тихото шумолене, докато тя също се преобличаше зад преградата. Права беше. Тези екраниращи прегради не струваха нищо. Погледна пощата. Общо петдесет и пет съобщения и нито едно от тях важно за него. Прати им готовия отговор.

Затвори очи и се опита да си представи, че ще остане така, докато заспи. Мониторът изписука. Мъртри бе на линия. Той прие повикването.

Мъжът на екрана бе човекът, когото Хейвлок познаваше, и същевременно не бе той. Никога досега не бе виждал лицето на Мъртри толкова подпухнало и същевременно измършавяло. Човекът долу очевидно налягаше очи и трябваше да минат няколко секунди, преди да осъзнае, че Мъртри изпитва затруднение да го вижда.

— Там ли си, Хейвлок?

— Да, сър. Как върви долу, сър?

— Можеше да е по-добре — отвърна Мъртри. — Чакам доклад за подготовката на спускането на припаси.

— Ох. Напредваме добре. Ще приключим с пакетирането и ще започнем спускането след около... шест часа.

— Добре.

— Не получавате ли съобщения от охранителните групи, сър? Да пусна ли диагностика на програмата?

— Получавам ги, но не мога да ги чета — изръмжа Мъртри. Въпреки това изглеждаше спокоен и уравновесен. — Започнете ли пускането, искам да се свърши една друга работа, преди следващата серия.

— Разбира се.

— Трябва да вдигнем тук долу полупостоянен заслон. Достатъчно опростен, за да може да го сглобим дори да не виждаме добре. И издръжлив, за да изкара... примерно две до четири години, предполагам. Виж какво може да направите. Ако нямате подходяща конструкция на борда, прегледай базите данни от Земята, но не бих искал да нарушавате разписанието за спускане. Не зная колко още ще разполагаме с дееспособни хора тук.

— Какви трябва да са размерите?

— Няма значение. Важното е да се вдига лесно и да е издръжлив. Хейвлок смръщи вежди. Шумоленето зад преградата на килията бе престанало. Не знаеше дали Наоми не ги подслушва. Вероятно да. Не че това имаше значение.

— Трябва ли да търся нещо функционално?

Мъртри поклати глава. Погледна за миг камерата и се извърна настрани.

— Ако няма оцелели от тази експедиция, бих искал да оставя за следващата малка база, нещо, на което в РЛЕ да разчитат.

— Забиваме флага ли, сър?

— По-скоро градим резервна позиция. Ще можеш ли да се справиш?

— Мога.

— Браво, човече. Ще държим връзка.

— Нещо друго да ви е нужно долу?

— Не — отвърна Мъртри. — Има много неща, които бих искал, но заслонът е най-важното от тях. Вдигнем ли го, ще приберем останалото вътре.

Връзката бе прекъсната. Хейвлок взе да си подсвирква тихо. После премахна преградата към килията.

— Здравсти — рече на Наоми.

— Твоят шеф ще вдига укрепление, достатъчно яко, за да издържи, докато пристигне следващата група глупаци, тръгнали да дирят смъртта си. Не мога да реша дали този тип е пълен нихилист, или вторият най-отявлен идеалист, когото съм срещала някога.

— Може би по малко от двете.

— Може би — съгласи се Наоми. — Ти добре ли си?

— Аз ли? Чудесно.

— Сигурен ли си? Защото корабът, на който се намиращ, губи височина, а човекът, на когото гледаш като на баща, ти каза, че се готви да умира.

— Не гледам на него като на баща.

— Да бе.

— Той има план. Сигурен съм, че има план.

— Планът му е, че всички ние ще умрем — посочи Наоми.

При нулева гравитация сълзите не капеха, а полепваха върху очите и оставаха там. Той вдигна ръкав и ги изтри, ала не успя и се наложи да разтърси глава. Отне му около минута да възстанови пресекливото си дишане.

— Е, ти сигурно доста си се забавлявала — рече огорчено.

— Не — отрече тя. — Но ако имаш чиста кърпичка, би ми послужила. Тази униформа не попива добре влагата.

Той я погледна и видя, че нейните очи също са влажни. Поколеба се, разкопча ремъка, взе една хартиена кърпичка и ѝ я подаде. Наоми притисна кърпичката към очите си и изчака водата да попие в меката повърхност.

— Изплашен съм до смърт — призна Хейвлок.

— Аз също.

— Не искам да умра.

— И аз не искам.

— На Мъртри не му пука.

— Така е — кимна Наоми. — Не му пука.

Още думи се надигаха в гърлото му, задушаваха го. За един кратък миг бе почти сигурен, че ще се разплаче. Беше твърде уморен. Твърде дълго бе работил под стрес. Ставаше емоционално лабилен. Сантиментален. Буцата на гърлото му не искаше да изчезне.

— Мисля — произнесе той, като се бореше с всеки звук, — че не случих с подходящия договор.

— Следващия път ще знаеш по-добре.

Тя пхна пръсти през решетката и той ги притисна между своите. Известно време двамата останаха да се поклащат така във въздуха — арестантката и нейният тъмничар, поясният и землянинът, служителят на корпорацията и саботьорът. Нищо от досегашното вече нямаше същото значение.

37. ЕЛВИ

Данните и анализите прииждаха на хаотични пакети, някои от експертните системи на „Израел“, други от работните групи на РЛЕ на Луната, Земята и Ганимед. Нямаше и помен от синтез, нито от лесно смилаема сводка на находките. Вместо това само мнения и хипотези, предложения за нови изследвания — само дето не разполагаха с каквато и да било екипировка, за да ги провеждат — и анализи на данни. Между медицинските доклади на Лусия за ранните случаи сред колонистите и наблюденията на Елви след потопа имаше предостатъчно информация, за да подхранва хиляди теории, но и твърде оскъдна, за да се стигне до някакви заключения. Сега Елви бе шефът на местната работна група и единственият човек във вселената с достъп до обектите, подложени на наблюдения, и най-новата информация.

Червеите убийци имаха относително прост строеж. Токсичната съставка бе сложен въглероден пръстен с азотно покритие, показващо далечно сходство с тетродотоксина, и изглежда, бе част от двигателната система на червея, а не средство за борба с по-силен противник. Как точно преминаваше в кръвта, си оставаше загадка, но червеят разполагаше с половин дузина г-хирални елементи, които все още никой не си бе направил труда да изследва задълбочено. Каквито и нови познания да бяха натрупали с последните си изследвания, за Елви всички необходими отговори бяха налице: невротоксин, без антидот, важното е да не ги докосват. Точка.

Очната флора, от друга страна, бе далеч по-комплексна. Лабораториите на Луната и Ганимед работеха с водораслови модели, третиращи растежа като на организми нашественици, проникнали в напълно незащитена среда. Земните работни групи твърдяха, че фотосензитивната минерална структура е по-добър модел. Опирайки се на минималните медицинско-биологични данни, оцелели след бурята, експертната система на „Израел“ предположи, че слепотата се

дължи по-малко на чуждата маса в очното тяло и повече на начина, по който живите организми разпръскват светлината. Това беше добра новина, защото предполагаше, че убиването на организма и разпадането на оптично активните му структури ще доведе до сравнително бързо възстановяване на функциите. В очните тела щяха да останат отделни частици, но хората по правило носеха какво ли не в тях, без да им пречи особено, тъй като мозъкът съумяваше да компенсира нарушената картина.

Оставаше обаче открит въпросът как да ги убият. А не разполагаха с време. Забелязваше се значително повишение на белите кръвни телца, което показваше, че човешкият организъм се опитва да се прочисти от нашествениците. Но засега не успяваше.

За Елви симптомите започнаха с лек сърбеж около клепачите, почти като обичайните алергии у дома. После се появила лека бяла пелена и главоболие. След още шест-седем часа тя забеляза, че вижда света размазано и в зеленикав воал. Тогава вече знаеше със сигурност, че скоро ще ослепее.

Опасенията от назряващото бедствие променяха бързо бежанския лагер в пределите на руините. Хората, отделили се в по-страничните помещения, сега се бяха прибрали при другите. Нуждата от лично пространство и усамотение отстъпваше място на страха от червеите и времето, на ужаса от задаващото се пълно инвалидизиране. Сгъстяването на популацията си личеше най-вече по общата глъчка. Разговори на висок глас, които не секваха, докато Елви се опитваше да продължи изследванията си, създаваха атмосфера като на оживена гара. Понякога бе успокояващо да чува всички тези човешки гласове около нея, друг път я дразнеха. В повечето случаи просто не им обръщаше внимание.

— Как върви, докторе?

Елви вдигна глава от машината за химични анализи. Керъл Чиуиуи стоеше в арката, играеща роля на врата. Имаше уморен вид. Елви я виждаше размазано. Леко позеленяла. Тя потърка очи, за да проясни зрението си, макар да си даваше сметка, че това няма да помогне. Дъждът ромолеше тихо по найлоновите завеси. Елви вече почти не го забелязваше.

— Добре — отвърна. — Имате ли новата бройка?

— Днес преброихме четирийсет и един от тия малки негодници — каза Керъл. — Вървят нагоре, а? Мислех си, че като поизсъхне, ще започнат да изчезват.

— А изсъхва ли?

— Не. Все пак дъждът понамаля. Надявам се.

— Твърде рано е за видими промени — отбеляза Елви и въведе данните в програмата. Проследяването на броя на червеите убийци бе едно от десетината изследвания, които провеждаше в момента. — Общата тенденция е надолу и след още няколко дни може да навлязат в нов цикъл.

— Ще бъде добре, ако спят нощем. Но май се надявам на твърде много.

— Вероятно — кимна Елви. — Това са подземни същества. Малко вероятно е да са диурнални.

— Храната ни свършва — съобщи Керъл. Гласът ѝ не се промени.

— Доставките отгоре ще помогнат.

— Доставките не могат да продължават вечно. Трябва да има нещо на тази планета, което да става за ядене.

— Няма — изтъкна Елви.

Керъл изруга полугласно и това прозвуча като отчаяние. Тя въздъхна.

— Е, добре. Ще се видим след час.

— Благодаря ти.

Зад нея Файез се прозя и протегна. Мислеше да подремне с него, но така и не успя да се откъсне от работата. Примижа и погледна часовника. Файез бе спал три часа.

— Пропуснах ли нещо? — попита той.

— Науката — подхвърли Елви. — Пропусна науката.

— По дяволите. Мога ли да заема бележките ти?

— Не, ще трябва да си наемеш наставник.

Той се разсмя.

— Сети ли се да ядеш?

— Не.

— Най-сетне. Нещо, за което мога да бъда полезен. Остани тук, скоро се връщам с блокче неидентифициран хранителен продукт и малко филтрирана вода.

„Храната ни свършва.“

— Благодаря ти — каза тя. — И докато си навън, виж дали ще можеш да откриеш Има и Лусия. Трябваше да правят очни изследвания на всички.

— Слепци изучават слепите — промърмори Файез. — Отново се връщаме в прогимназията. Ще ги намеря. А ти си почини. Дай отмора на очите.

— Обещавам — отвърна Елви. Очите ѝ — очите на всички — скоро щяха да получат достатъчно отмора. Когато беше малка, леля ѝ ослепя, но се справяше чудесно. Само че се намираха в позната среда, в една ферма в Тренто. А тук Елви беше на планета с несъществуващо земеделие, неподходяща за изхранване екосистема и където докосването до нещо като дребен червей можеше да я убие на място.

Ръчният ѝ терминал изписука. Нов пакет доклади и писма от групата на Ганимед. Тя ги отвори с въздишка. Ако отделяше време, за да чете всичко, което ѝ пращаха, нямаше да ѝ остава за друго. Избра едно напосоки и го отвори. Трябваше да увеличи шрифта, за да може да го прочете, но превключването на яркочервен фон помогна малко. Ако организъмът нашественик преминаваше през същата растежна крива като маята...

— Успех! — извика Файез. — Върнах се с прехраната и с Лусия! А ти дори не се преструваш, че си си почивала.

— Не съм — призна Елви и пое блокчето пресована храна, сетне погледна към Лусия. — Какво открихте?

— Добри новини и лоши новини. Обсегът на заразените е почти сто процента. — Лусия приседна на пода до нея. — Развитието е малко по-забавено при децата, отколкото при възрастните, но почти незначително.

— А съотношението колонисти — служители на РЛЕ?

— Не съм виждала още всички събрани от Има данни. Тя работи предимно с вашите хора. Първоначалното ми впечатление беше, че няма разлика. В графата за лоши новини — изглежда, организъмът е много по-агресивен, отколкото наблюдавахме при ранните изолирани случаи.

Елви отхапа от блокчето. Имаше вкус на неподсладен плодов сладкиш и миришеше на хумус. Разтваряше се бързо от слюнката в устата ѝ.

— Висок инициален заряд? — предположи тя, докато предъвкваше. — Вероятно в началото е разполагал с по-малко заразни частици заради дехидратацията.

— Или с толкова, че да може нашата имунна система да ги засече и да ги изрита навън — посочи Лусия.

— А може ли да го прави? — намеси се Файез. — Мислех си, че тези гадинки притежават съвършено различен биологичен строеж. Може ли нашата имунна система да работи с тях?

— Недостатъчно ефективно — призна Лусия. Гласът ѝ издаваше умора. — Но ако бурята е гъмжала от тях, били са в състояние да ни смажат със своята численост.

— И след това — кимна Елви — са се заразили всички.

— Да — потвърди Лусия. — Само че не.

Елви отвори очи. Лусия се усмихваше.

— Добри и лоши, нали не си забравила? Имаме един човек без никакъв растеж.

— Никакъв?

— Дори и да е много забавен, зная за какви ранни симптоми да гледам. Няма ги.

— Възможно ли е той... да не е бил изложен на заразата?

— Бил е изложен.

Елви усети, че в гърдите ѝ се надига радост. Беше като да получиш неочакван подарък. За миг помещението бе озарено от светкавица и тя се зачуди дали преди стените са били толкова зелени.

— Значи си имаме едноок, който ще ни стане цар? — възкликна Файез. — Това е по-добре от нищо, но все пак не решава проблема.

— Откривали сме неведнъж лечения и ваксини срещу всякакви заболявания, като изучаваме хора, които притежават вроден имунитет — изтъкна Елви. — Това е начало.

— Така е — съгласи се Файез и разтърка очи. — Съжалявам. Напоследък не съм в най-добрата си форма. Сигурно е заради постоянния стрес.

Елви се засмя, макар шегата да беше тъжна.

— Той съгласен ли е да го изследваме? — попита тя.

— Че кой го пита? — обади се Файез.

— Не съм имала още възможност да му предложа — отвърна Лусия. — Достатъчно трудно бе да извършим първоначалния

скрининг.

— Защо? — погледна я Елви. — Кой е той?

* * *

Холдън стоеше при входа на голямата зала. Дрехите му бяха покрити с полузасъхнала кал — като на всички наоколо. Кал, изтощение, сълзи и страх, това бе сега животът на колонистите от Първо кацане и служителите на РЛЕ. Косата му бе мазна и сплъстена. Страните му бяха обрасли с брада, която се спускаше надолу до шията. Отслабващото ѝ зрение не долавяше белезите на възрастта и стреса и го превръщаше в приятен на вид, макар и незабележим мъж. Спомняше си всички моменти, в които бе търсела извинение, за да прекара малко време в неговата компания. Трудно ѝ беше да повярва, че става дума за същия човек.

Тя си пое дъх и прекоси помещението.

— Капитан Холдън? Може ли за минутка?

— Малко съм зает сега. Възможно ли е да почака?

— Не — отвърна тя.

Холдън направи кисела гримаса, но изражението се мярна за миг и после изчезна.

— Добре. С какво мога да ви помогна?

Елви облиза устни, докато обмисляше откъде да започне. Нямаше никаква представа докъде се простират познанията на капитана по биология и реши, че ще е най-добре да започне отдалече.

— Капитане, вие сте много специален и много важен човек...

— Почакайте.

— Не, не, аз...

— Наистина. Спрете, доктор Окойе. Елви. От известно време усещам определено напрежение между нас, но досега се преструвах, че го няма. Игнорирах го. Вероятно не биваше да постъпвам така. Просто се надявах да отmine от само себе си, за да не се налага да го обсъждаме, но държа да знаете, че имам сериозна и задълбочена връзка, и макар моите родители да не са моногамни, аз съм такъв човек. Преди да продължим, нека да сте наясно, че между нас няма да

се получи нищо. Не е заради вас. Вие сте красива, интелигентна жена и...

— Организмът, заради който ослепяваме — прекъсна го тя. — Вие имате имунитет към него. Нуждая се от кръвните ви проби. Може би и тъканни.

— Ще помогна с всичко, което ми е по силите, но вие разбирате, че...

— Затова сте специален. Имате имунитет. За това ви говорех.

Холдън млъкна с полуотворена уста и отпусна смутено ръце. В продължение на няколко конфузни секунди не можа да каже нищо. А после:

— Ох. Ох. Мислех, че вие...

— Очните прегледи на доктор Мъртън показаха...

— Защото аз си помислих... Е, съжалявам. Не съм разбрал правилно...

— Това беше. А напрежението, за което говорехте? Да, имаше леко напрежение. Но вече го няма — поклати глава Елви. — Няма и следа.

— Добре — кимна Холдън. Погледна я за миг и наклони глава. — Хм, това беше неловко.

— Още е.

— Какво ще кажете повече да не го обсъждаме?

— Мисля, че ще бъде чудесно — кимна Елви. — Но ще ни трябват за кръвни изследвания.

— Разбира се. Да. Ще го направя.

— И тъй като зрението ми отслабва, ще се наложи да дойдете, за да ми прочетете някои резултати.

— И това ще направя.

— Благодаря ви.

— И аз ви благодаря, доктор Окойе.

Те си кимнаха по няколко пъти, очевидно твърде смутени, за да сложат край на този разговор. Елви първа се завъртя и пое обратно, проправяйки си внимателно път между групичките от колонисти и служители. Един от колонистите плачеше на глас и клатеше глава. Елви го заобиколи и продължи забързано към лабораторията. В нейно отсъствие бе дошла Има, седеше с кръстосани крака на пода и двете с Лусия сравняваха резултатите. Елви нямаше представа докъде е

напреднала слепотата ѝ, докато не надникна над раменете им. Ръчният терминал на Има бе замъглено светещо синкавобяло петно, пусто откъм полезна информация, колкото и облаците.

— Той съгласи ли се? — попита Има с напрегнат глас.

— Съгласи се — потвърди Елви и приседна до машината. Трябваше да се напълни поредната торбичка с вода. Скоро щеше да настъпи време, когато машината щеше да престане да генерира вода, и тогава можеше да използва възможностите ѝ, за да пусне своите изследвания. Но още бе рано. Тя смени торбичките.

— Сне ли му анамнезата? — попита Лусия.

— На него ли? Не. Мислех, че ти ще го направиш.

— Щом искаш. — Лусия се надигна от пода. — Той в залата ли е?

— Да. — Елви коленичи до пулта. Успя да различи обозначенията едва от съвсем близо. — Ще настроя машината за кръвни изследвания.

— И лакримална^[1] течност ли?

— Вероятно идеята е добра — рече Елви. — Ще търсим нещо, което да се отличава от нормата.

— Добре, тогава — кимна Лусия. Докато тя вървеше към вратата, Елви долови в стъпките ѝ колебание. Зачуди се колко още ще може Лусия да им бъде полезна. Същият въпрос като за всички тях. Времето им изтичаше.

— Нещо ново от твоите изследвания?

— Има това-онова — отвърна Има. — Но не е достатъчно, за да открием разлика между нас и колонистите.

— Ще чакам резултатите.

* * *

Часовете се нижеха, без Елви да го осъзнава. Умът и вниманието ѝ бяха напуснали света на минутите и часовете и се бяха преселили в страна, където властваха резултати от изследвания, данни от лабораториите на Земята и Луната и където работата се забавяше единствено от отслабналото ѝ зрение. Още преди да пристигнат първите резултати от пробите на Холдън, тя се мъчеше да измъкне

максимална информация от данните за микроорганизмите, категоризираше я, за да открие аналози с други растения, животни и гъби. Усещането за изтичащо време бе постоянно, като миризмата на разложено, която не изчезва, а само се натрапва, преди да престане да бъде забелязвана. Бяха я избрали за тази мисия, защото разбираше от биологични системи и умееше да се справя със сложни проблеми сякаш са развлекателни задачи. От няколко месеца тя провеждаше и паралелни дълготрайни анализи. Беше толкова интересно да изучава този нов свят, да разкрива първите му тайни, но също така беше лесно. Студент първи курс би могъл да събере образците, с които разполагаше тя.

Тази работа обаче беше трудна и повече ѝ пасваше. Фактът, че от изхода ѝ зависеше животът и смъртта на всички хора на Нова Тера, не отнемаше присъщото ѝ вълнение.

— Трябва да хапнеш нещо — обади се Файез.

— Току-що ядох — отвърна тя. — Нали ми даде плочка.

— Това беше преди десет часа — рече той нежно. — Трябва да ядеш.

Елви въздъхна и се откъсна от екрана. Беше се превила почти надве, за да може да различава резултатите. Болеше я гърбът, главата ѝ пулсираше мъчително. Файез ѝ протягаше нещо. Още едно хранително блокче от неприкосновения запас. Тя го пое, но пръстите му продължиха да докосват нейните.

— Добре ли си?

— Добре съм — отвърна Елви.

— Сигурна ли си?

— Е, освен очевидното. Защо?

— Изглеждаш малко разсеяна.

— Работех.

— Разбира се. Съжалявам. Държа се глупаво.

— Не разбирам — озадачи се Елви. — Не се ли държах и преди така?

— Да, такава беше. — Файез най-сетне пусна ръката ѝ. — Но това трябваше да е моя забележка. След... след онова...

— Сексът?

Той се намести. Тя си представи, че затваря очи. И потрепва едва забележимо. Но това бе само въображението ѝ, след като не можеше да

го види. Кой би предположил? Файез имал нежна душа.

— Сексът — повтори той. — Исках само да съм сигурен, че с нас всичко е наред. Че между нас нещата са добре.

— Ами — отвърна тя, — оргазмът е свързан с отделянето на доста окситоцин, така че вероятно те харесвам повече отпреди.

— Дразниш ме, нали?

— И това също. — Тя отхапа от блокчето. Наистина беше ужасно.

— Исках да съм сигурен, че и двамата знаем къде сме.

— Честно казано, не съм мислила за това — призна Елви и махна с ръка към машината. — Нали разбираш? Работа.

— Разбира се. Наясно съм.

— Когато се уверим, че няма да умираме, може ли да поговорим отново? Съгласен ли си?

— Би било чудесно.

— Добре тогава. Уговорихме се. — Елви се обърна към машината. Гърбът я болеше. Особено между лопатките. Прегледа настройките на екрана и се опита да увеличи още образа, но се оказа, че възможностите са доста ограничени. Скоро ще ѝ е нужна помощ. Някой се провикна откъм голямото помещение и в отговор се чува десетина гласа, объркани и изплашени.

— Чудесно. — Файез не си тръгваше. — Елви, чуй ме. Ти си най-умната жена, която съм срещал някога, а съм бил в едни от най-добрите университети. Ако има някой, някъде, който би могъл да ни измъкне, това си ти и аз много бих искал да остареея и вероятно да започна да се напикавам и затъпявам в твоята компания. Така че, ако спасиш живота ми и живота на всички останали, ще съм ти безкрайно благодарен.

„Това е толкова сладко“ и „Моля те, не ме натоварвай допълнително точно сега“, а също и „Ще се опитам“ бяха реплики, които ѝ минаха през ума. Някъде в другия край на руините някой отново извика. Надяваше се, че не е поредното отравяне, че няма да е още една смърт. Или че не се е объркало нещо друго.

— Добре — рече тя.

[1] Течност от слъзния канал на окото. — Б.пр. ↑

38. ХОЛДЪН

Холдън се насочи отново към далечния край на кулата.

Небето беше оловносиво, закрито от ниски следобедни облаци. Дъждът бе отслабнал до лек ръмеж, колкото да подгизнат дрехите и да се търкулват отделни капки по гърба му. Мократа почва жвакаше под обувките при всяка крачка. Въздухът миришеше на озон и кал.

Малка групичка червеи убийци душеха около пукнатина в подножието на кулата. Един парцал блокираше входа, но те използваха тесните си носове да го изучават и вероятно да търсят заобиколен път. Холдън замахна с лопатката, която бе взел от потопените рудници, и ги смаза с един удар.

Продължи нататък, като от време на време срещаше други самотни червеи. Тях прихващаше с острието на лопатата и ги захвърляше настрани. В началото се забавляваше да гледа колко далече ще паднат. Но скоро осъзна, че мускулите на раменете го болят от изтощение и че жертвите падат все по-близо и по-близо.

Милър го следваше от известно време, без да проговаря, само една сива, мрачна фигура, която сякаш му напомняше с присъствието си, че има и по-важни неща за вършене.

Той изчезна, когато Холдън сви зад ъгъла и се натъкна на малка работна група, заобиколила полуизкопана канавка. Опитваха се да прокарат плитък канал с вода около подножието на кулата, но с примитивните подръчни средства работата напредваше бавно.

Тази група се състоеше от три жени и двама мъже. Те спираха да си починат и пиеха вода от торбичките на пречиствателната машина. Една от жените му кимна, другите четирима не му обърнаха внимание.

Върху панталона на един от мъжете бе залепнал червей.

Висеше на плата малко над дясното коляно. Около него не се виждаше слuzесто петно. Никой от петимата копачи, изглежда, не го бе забелязал. Холдън знаеше, че трябва да извика, да привлече

вниманието им, но се боеше, че мъжът може машинално да го избърше с ръка. Затова се приближи спокойно към него и каза:

— Не мърдай.

Мъжът го погледна намръщено.

— *Кую?*

Холдън го сграбчи за раменете и го събори по гръб.

— Какво правиш, бе? — извика мъжът. Останалите се дръпнаха, сякаш очакваха да избухне бой. Холдън се наведе над него и повтори:

— Не мърдай. — После улови крачола на панталона и го откъсна с всичка сила. Сетне го запокити настрани.

— Какво става? — ахна една от жените Холдън я позна едва сега. Беше от началниците на мината. Вероятно сега отговаряше за групата по изкопаване на канала.

— Някой ли не видя червея на коляното му?

— *Бабоса мало?* — промърмори някой.

Холдън се протегна и помогна на замаяния мъж да се изправи.

— Имаше червей убиец на крачола. Да не си се опирал на стената?

— Не. Не зная. Може би за секунда... — Мъжът се озърташе.

— Нали ви казах бе, хора — обърна се Холдън към останалите.
— Червеите пълзят нагоре, за да се измъкнат от водата.

— Така е, така е — кимаше жената.

— Не си го видял, значи. Какво е положението?

— С кое? — попита мъжът.

— С очите. *Орбас.*

— *Некхарочо* — повдигна рамене мъжът в поясен жест. Не е добре.

— Трябваше да кажеш на вашата отговорничка, че зрението ти е отслабнало. За малко да се разделиш с живота, друже.

— *Са, са.*

— Прибирай се вътре. — Холдън го побутна към главния вход.
— И намери някой да ти помогне с панталона.

— Съжалявам, шефе — измънка мъжът и се отправи забързано към входа.

— Някой друг от вас да е зле със зрението? — Холдън ги огледа. Жената до него се намръщи.

— Защо ни питате? Всички сме го закъсали.

— Е, добре — промърмори Холдън и се почеса по главата. — Я най-добре се приберете — добави той след малко.

— А канавката?

— Твърде рисковано е. Аз ще остана да пазя. Прибирай хората вътре.

— Разбрано. — Жената поведе и останалите към входа.

Ръчният терминал на Холдън изписука и когато го извади, той откри, че някой се е опитвал да се свърже с него от известно време. Потвърди разговора и на екрана изплува лицето на Елви.

— Джим, къде си? Трябваш ми в лабораторията.

— Съжалявам — отвърна Холдън. — Малко съм зает в момента.

— Излязоха резултатите от кръвните ти проби. Трябва да ми ги прочетеш.

Екранчето на машината за анализи беше миниатюрно. Разбира се, кой, в епохата на очните импланти, би се оплаквал от слабо зрение? Холдън си помисли, че не би било лошо, ако можеше да дръпне едно поучително слово на конструкторите.

— Само да довърша с патрулирането — каза той.

— Това е важно.

— Както и да запазиш живота на идиоти, излезли да работят отвън, без да виждат какво правят.

— Побързай тогава. Моля те — добави тя и прекъсна връзката.

Холдън се готвеше да прибере терминала, когато той отново забръмча. Когато го погледна, откри, че е аларма, предупреждаваща за ново спускане на припаси. Вдигна терминала към небето, за да го ориентира за мястото на пратката. Малък бял парашут изплува на екрана, уловен и увеличен от програмата. Твърде далече. Все още се разпръскваха хаотично над района. За първите няколко пратки имаше специална група, ала скоро нямаше да разполагат с хора, способни да обикалят из околностите.

С никого друг, освен него.

Той се прибра и потърси Еймъс, за да обсъди проблема с него. Механикът си бе устроил импровизирана работилница на стотина метра от кулата, под навес от метално скеле и платнище. Вътре бяха струпани инструменти, части от транспортери и бутилки за оксижена.

— Как върви? — попита Холдън, когато доближи навеса и надзърна вътре.

Еймъс седеше кръстосал крака върху един брезент, заобиколен от разхвърляни инструменти и части.

— Ами, май това ще е проблемът — отвърна той.

— И по-точно?

— И по-точно, имам два електрокара, които измъкнаха от потопените мини. Надявам се да ги върна към живот, ако поработя над тях още няколко часа. Оказа се, че потапянето не им е повлияло толкова зле. Ходовата част трябва да се почисти от калта, но няма да е трудно.

— Сигурно не така стои въпросът с акумулаторите.

— Да, има нещо вярно. На тях не им е понесло добре.

Холдън взе една корозирала клема от купчината, завъртя я между пръстите си и я хвърли обратно.

— От кораба съобщиха, че височинните ветрове затрудняват все повече доставките. Скоро ще бъде невъзможно да получаваме припаси. Ще пратя още една група да издири парашута с пратката.

— Докато могат да виждат — посочи Еймъс. — Без да се спъват във всеки камък.

— Така е, после аз ще съм единствената възможност. А не мога да се нагърбя с всички задачи, ако нямам превоз.

— Добрата новина е — съобщи Еймъс, — че ще мога да сглобя два или три здрави акумулатора от всички части. Лошата е, че вероятно ще успея да заредя само един.

— Един ми стига. А работещ електрокар, в който да го поставя?

— Мисля, че ще ти осигуря — каза Еймъс. Пресегна се и взе ацетиленовата горелка. От дюзата ѝ бликна ярък синкав пламък и той го насочи към нещо на земята. Червей убиец се бе промъкнал отвън, телцето му зацвърча и издъхна със съскане.

— Как са очите ти? — попита с привидно нехаен глас Холдън.

— Добре, засега — отвърна механикът. — Но не съм тук от много време. Има някакво помътняване в периферията, където всичко се оцветява в зелено, така че съм пипнал тази гадина като всички останали.

— Трябва да влезеш вътре при другите.

— Не — поклати глава Еймъс. Докато говореше, той вдигна един от повредените акумулатори и се зае да го разглобява. — Голяма част от нещата, които хората на Уей изравят за мен от отломките, са

токсични и най-добре да не замърсяват въздуха вътре. Пък и не искам колонистите да ми пипат нещата.

— Знаеш за какво говоря. Този заслон е примамливо сухо място. Червеите ще нахлуят тук веднага щом се стъмни.

— Може би — съгласи се Еймъс. — Но съм покрил пода с платнище, за да не излизат през дупки от земята. А останалите, които допълзят, ще ги изпържа с горелката. Трупам обгорените им телца ей там. Живите като че ли ги избягват. Мисля, че ще се справя.

Холдън кимна и поседя няколко минути в уютното мълчание на споделената дружба. Механикът приключи с разглобяването на акумулаторите и подреди частите пред себе си. Здравите бяха от едната страна, повредените — от другата. Холдън знаеше, че ако му предложи помощ, само ще обърка нещата, но беше приятно да седи под навеса, далече от изплашените колонисти, които не искаха да си тръгват.

— Знаеш ли — рече по някое време, — ако зрението ти се влоши, ще трябва да те накарам да влезеш вътре. Независимо дали си приключил с това, или не.

— Е, поне можеш да опиташ — разсмя се Еймъс.

— Не спори с мен за това — настоя Холдън. — Моля те. Може ли поне за едно нещо да не се караме? Няма да те оставя тук да те отровят. Ако ослепееш, ще трябва да те нося.

— Сигурно ще е забавно — продължи да се смее Еймъс. — Най-вече, че ще си ти. Но не смятам да бъда трън в задника ти, капитане. Надявам се, че го знаеш.

— И тогава какво?

— Всички вътре имат същия шибан проблем. — Докато говореше, Еймъс се зае да сглобява акумулатор от запазените части. Пръстите му работеха чевръсто, сякаш изобщо не се налагаше да гледа. — Знаеш ли за какво ще говорят?

— За какво?

— Ами все същото. Олеле, ослепявам, гладен съм, не искам да ходя на групова терапия. Достатъчно ми е да ги послушам няколко минути и ще започна да раздавам юмруци само за да си осигуря малко покой.

Холдън приседна на един сандък и отпусна мократа си глава върху скръстените ръце.

— Зная. Аз също трудно ги понасям. Нервите ми са изопнати докрай.

— Изопнати са, защото си уморен — посочи Еймъс. — Непрестанно си повтаряш, че трябва да спасиш всички, и не си спал от два дена. Но не се оплаквай. Свикнал си да слушаш хленченето на другите. Благодарение на това печелиш голямата паря.

— Ние всички печелим еднакво.

— Тогава предполагам, че го правиш за чест и слава.

— Мразя те — озъби се Холдън.

— До довечера се надявам количката ти да е готова — каза Еймъс и затвори с щракане акумулатора.

— Благодаря — отвърна Холдън, изправи се с пъшкане и се повлече назад към кулата.

— За тебе винаги — подметна зад него Еймъс.

Терминалът на Холдън забръмча отново.

— Джим, къде си? — заговори Елви веднага щом той прие разговора. — Нужна ми е информацията...

— Идвам — увери я той. — Нали разбираш, че точно сега нося по няколко дини под всяка мишница. Но ще съм при теб до две минути.

Холдън прекъсна връзката и в този момент откъм входа на кулата се зададе Мъртри.

— Капитане — рече той.

— Господин Мъртри. Как вървят нещата при вас? Еймъс май използва добре нещата, които му носят.

— Той е добър монтьор — кимна началникът на охраната. — Пуснаха още доставки.

— Видях ги. Терминалът ми ги отбеляза на картата. Ще ви прехвърля координатите, за да пратите групата.

Докато прехвърляха данните, Мъртри призна:

— Изгубихме един човек.

— Кой?

— Паулсън. Един от моите шофьори. Червей е пропъзлял в обувката му, без някой да види.

— Много съжалявам — въздъхна Холдън, докато се опитваше да си спомни кой беше Паулсън, но така и не успя да свърже името с лице.

— Глупава грешка — намръщи се Мъртри. Той въведе няколко бързи команди в терминала си. — Но не ви търсех за съчувствие. Само да ви уведомя, че хората ни се топят.

— Ясно — кимна Холдън. Беше изненадан, че липсата на състрадателност у Мъртри не го изненадваше.

— Уей ще поеме издирването на припасите.

— Тя как е със зрението? Колко време още ще може да се справя според вас?

— Вече е тръгнала — отвърна Мъртри с познатата си безрадостна усмивка. — Така че поне и този път.

— Страхотно. Предайте й моите благодарности.

— Ще го направя. — Мъртри се престори, че не забелязва иронията му. — Но искам нещо от вас.

— Вие или РЛЕ?

— Смятайте го за едно и също на този етап. Сред товара трябва да има и строителни елементи. Искам да събера строителна група и да вдигнем малка къща, преди всички да сме ослепели.

— Това пък за какво ви е? Има толкова много друга работа, която не може да чака. Мисля, че точно сега строежите на къщи не са ни приоритет. Имаме си убежище — посочи той с пръст чуждоземната кула зад тях.

— Тези хора — заяви Мъртри — ядат моята храна, пият от водата ми и вземат моите лекарства. Моята група събира припасите и се занимава с издирване на останки от предишното селище. Надявам се, че това ви е известно? И щом това е така, не виждам какво им пречи да вдигнат няколко стени по моя молба.

— Затова ли ви трябвах?

— Те имат погрешното впечатление, че вие командвате. Струва ми се, че няма да е възпитано засега да ги поправам.

Холдън внезапно бе споходен от видението как изнася полуслепия Мъртри в средата на подгизналата от дъжд пустиня и го изоставя сред пълчища от червеи убийци.

— Нещо смешно ли казах? — попита Мъртри.

— Моя шегичка — рече Холдън с усмивка. — Трябва да присъствате там. Ще кажа на Керъл, че търсите доброволци.

Преди Мъртри да успее да възрази, Холдън се обърна и се отдалечи.

Вътрешността на кулата бе като кошер. Колонистите бързаха да приключат с подготовката за идващата нощ. Групата на Лусия попълваше запасите от питейна вода. Керъл предвождаше неколцина мъже и жени, обикалящи помещенията в търсене на промъкнали се червеи и запушващи дупките, които откриват.

Холдън се изкачи по импровизираната рампа, вдигната от празни сандъци и контейнери, и се озова на третия етаж. В помещението, което оптимистично бяха нарекли лаборатория, той откри Елви, Файез и още един учен от РЛЕ, жена на име Судям, ако не грешеше.

— Кой е това? — Елви сръга Файез. — Джим ли е?

Файез го погледна слепешката.

— Най-сетне.

— Съжалявам, че закъснях, но Мъртри настояваше...

— Искам да дойдеш тук и да ми прочетеш това — прекъсна го Елви. Сочеше миниатюрното екранче на машината. Холдън се приближи и погледна дисплея, но не намери никакъв смисъл в символите там.

— Какво трябва да търся?

— Първо искам да намериш ОКБ. — Тя посочи екранчето. Там нямаше нищо, което да прилича на ОКБ.

— Добре — каза Холдън. — Ще пише ли ОКБ? Не виждам тук ОКБ.

Елви въздъхна и заговори бавно.

— Горے на екрана пише ли „резултати“?

— Не. Най-отгоре е написано „инструменти“. Това ли ти трябва?

— Погрешно меню. Натисни копчето за връщане. — Елви посочи основата на екрана. Холдън го натисна.

— А, сега се появи опцията „резултати“.

— Натисни я. Трябва да излезе таблица с обозначение ОКБ, ЕБ, ЛБ, хемоглобин, хематокрит, тромбоцити.

— Ей — възкликна Холдън щастливо. — Има ги всичките.

— Кажи ни какви са показателите.

Холдън ги прочете, а Елви си водеше бележки на терминала. Беше увеличила шрифта до такива размери, че Холдън го виждаше от мястото си в другия край на помещението.

— Върни назад и ни прочети кръвно-газовия анализ — нареди тя, когато приключиха. Отне им час, но накрая Холдън им предаде

всички резултати, които искаха. Те решиха да му вземат още една кръвна проба, преди да го пуснат.

Когато приключиха, той се изправи до Елви, притиснал убоденото място с марля.

— Приближаваме ли се? — попита.

— Процесът не е лесен — отвърна тя. — Дори с достъпа до всички тези умове на Земята и Луната и компютъра на „Израел“. Търсим игла в сложен организъм.

— Колко време ни остава?

Елви наклони глава и светлината озари зениците ѝ. Холдън видя, че са позеленели.

— Почти никакво — рече тя. — Но ти трябва да поспиш. Изглеждаш изтощен.

— Кръвта ми ли ти го каза?

— Не си спал от два дена — засмя се тя. — Математиката ми го казва.

— Обещавам да се просна на леглото веднага щом намеря време.

Той се спусна по импровизираното стълбище на приземния етаж. Лусия преглеждаше едно от децата, осветявайки с фенерче очите му. Докато минаваше край нея, тя му се усмихна и кимна. Някой нададе изплашен вик, прекоси помещението с пръчка, на която се гърчеше червей, изскочи навън и го стъпка.

Небето бе пепелявосиво, дъждът пак се усилваше. На изток изръмжаха далечни гръмотевици, светкавиците бяха само отблясъци под облаците. Миришеше на озон и кал.

Холдън отново пое около кулата.

39.

БАСИА

— Здравсти, тате! — рече от екрана Яцек. Гласът на момчето почти вибрираше от страх и изтощение.

— Здравей, сине — отвърна Басиа почти едновременно със записа. Яцек започна да разказва за червеите убийци, за светкавиците и за това какво е да живеят в руини на чуждоземци, като от време на време произнасяше по някоя успокоителна дума, в която Басиа разпознаваше намесата на Лусия. Той обясни подробно — пак под нейна диктовка — защо смята, че накрая всичко ще се оправи. Басиа гледаше записа на разговора със сина си за трети път. Когато свърши, той превключи на записа от разговора с Лусия и го изгледа за десети път.

Обмисляше дали да помоли Алекс да им се обади отново, за да запише нов разговор, но после реши, че ще е твърде егоистично от негова страна, и потисна импулса.

Яцек изглеждаше мръсен, изцапан с кал, уморен. Описа с ужас и отвращение отровните червеи. Постоянните гръмотевични бури и дъждът бяха невероятно екзотични за дете, израсло в ледени тунели и корабни хангари, преди да пристигне на Ил. Нито веднъж не каза, че иска баща му да се върне, но това се усещаше в тона на гласа. Басиа от своя страна не би желал нищо повече на този свят от това да държи сина си за ръката и да му повтаря колко е безценен за него.

Когато дойде редът ѝ, Лусия не изглеждаше толкова изплашена, колкото изтощена. Усмивките ѝ към него бяха формални. Говореше за общи неща, най-вече защото нямаше какво толкова да му каже.

Само видеоразговорите с Фелсия му донасяха покой. Тя бе единственият член на семейството, чиито чувства не бе излъгал. Тя бе поискала да замине за университета и той бе успял да потисне страховете и желанията си и да я пусне. Това беше малка победа.

Досега.

Защото сега единственото, което виждаше, бе цъкащият часовник на Алекс, показващ времето, което остава, докато тя изгори в небето над Ил.

Симулацията и таймерът на тази ужасна програма вървяха на монитора зад него. Опитваше се да не го поглежда. Когато се налагаше да използва мониторите на мостика, той прелиташе през помещението, без да извързва глава. Стараеше се да забрави, че изобщо го има.

Но не успяваше.

Докато гледаше за четвърти път последния си разговор с Фелсия, той усещаше почти физически отброяващия времето таймер зад гърба му. Сякаш там имаше някого, втренчил очи в него. Играта сега бе колко дълго ще издържи, без да поглежда нататък. И дали ще успее да се разсее толкова дълго, че да го забрави.

На екрана Фелсия му разказваше как се е научила да сменя въздушни филтри на поясен транспортен кораб. Това бе едно от нещата, които не можеше по времето, когато „Барбапикола“ бе техен дом. Грациозните ѝ пръсти демонстрираха някаква сложна операция, необходима за успешното завършване на процеса. Правеше го да изглежда като нещо съвсем лесно. Забавно и интересно. А той бе неин баща. Знаеше, че тя е изплашена.

Цък-цък-цък, отброяваше часовникът зад него.

Той завъртя вентилационния отвор на пулта така, че да духа в лицето му. Приключи със записите и отдели малко време да подреди файловете и данните. След това реши да ги филтрира по дата и название и отново ги реорганизира.

Цък-цък-цък, горещо като слънце в задушен следобед. Изгарящо, без да гори.

Той отвори файла, в който Алекс бе описал належащите ремонти, и прегледа списъка. Вече беше отбелязал тези, които са му по силите. Прегледа отново останалите, опитвайки се да реши при кои от тях също може да помогне. Нищо не му хрумна. Какво пък, естествено, след като преглеждаше списъка за пети път.

Цък-цък-цък.

Басиа се обърна. Първото, което забеляза, бе, че симулираната орбита изглежда различна. Промяната бе толкова малка, че вероятно нямаше да ѝ обърне внимание, ако ярките, омразни линии не описваха края на любимата му дъщеря и не бяха оставили огнени следи в ума

му. Нямахте съмнение, че са различни. По някаква причина му отне повече време да забележи и промяната в таймера.

Там имаше с три дни по-малко.

Последния път, когато погледна часовника, само преди няколко часа, дните бяха малко над осем. Сега бяха под пет.

— Часовникът е повреден — произнесе той към празното помещение.

Алекс беше в пилотската и се занимаваше с нещо там от доста време. Басиа откачи ремъка и установи, че трябва да положи усилия, за да се овладее. Той се оттласна към стълбичката и полетя нагоре.

Алекс бе извел на монитора сложна графика. Работеше над нея с внимателни докосвания на екрана и не спираше да си мърмори под нос.

— Таймерът е повреден — обяви Басиа. Ако не беше задъхан от бързане, вероятно щеше да го изкрещи.

— Хм? — Алекс мръдна с ръка и графиката се изпълни с цифри.

— Часовникът... орбиталният таймер — е повреден!

— Точно над това работя сега — отвърна Алекс. — Не е повреден.

— Слезе под пет дена!

— Аха. — Алекс спря работа и завъртя креслото си към Басиа. — Щях да ти кажа за това.

Басиа усети, че силите го напускат. Ако имаше гравитация, щеше да се свлече на пода сякаш краката му са гумени.

— Значи е верен?

— Напълно. — Пилотът отново смени графиката на екрана. — Но това не е нещо неочаквано. Първоначалните изчисления за акумулаторите им подлежах на промяна.

— Не разбирам — завъртя глава Басиа. Стомахът му се свиваше болезнено. Ако си беше направил труда да хапне нещо през последните два дни, сега щеше да го повърне.

— Първото изчисление се базираше на орбиталната дистанция, корабната маса и очаквания живот на акумулаторите минус консумацията. — Докато говореше, Алекс сочеше различни пунктове на графиката. Сякаш това обясняваше всичко. — Снижаването на орбитата не е нещо, за което човек се притеснява, докато реакторът работи. Ако си дадем труда, бихме могли да излезем на орбита, която е

почти вечна, но „Барб“ се занимаваше с онази совалка, която слиза и се качва напълнена с руда, и затова бе доста ниско. За да спести по малко при всеки полет. И, прощавай за израза, този кораб е летяща кутия с лайна. По-тежък е, отколкото трябва да бъде, и акумулаторите му се изтощават бързо. Ето откъде и новите данни.

Басиа се премести до креслото на пилота, загледан в омразните цифри на екрана.

— Тя изгуби три дни — изохка той с гробовен глас, когато най-сетне успя да си поеме дъх. — *Три дни!*

— Не, тя не е имала тези дни поначало — възрази Алекс. Думите му бяха сурови и груби, ала лицето му бе тъжно и съчувствено. — Не съм забравил обещанието си. Ако „Барб“ тръгне да пада, твоето момиченце ще е на борда на нашия кораб, когато това стане.

— Благодаря ти — кимна Басиа.

— Още сега ще се свържа с капитана. Ще изработим план. Само ми дай малко време. Можеш ли да го направиш?

„Пет дни — мислеше си Басиа. — Мога да ти дам цели пет дни.“

— Да — рече вместо това.

— Чудесно. — Алекс го погледна, подсказвайки му, че чака да излезе. Басиа обаче стоеше и пилотът сви рамене и се наведе над пулта. — Капитан Алекс тук. Обадете се.

— Тук Холдън — чу се след няколко секунди познатият глас.

— Пуснах през програмата данните, както ми каза. Определено първо ще изгубим „Барб“.

— Колко е зле? — попита капитанът. Картината беше размазана. Трябваше да минат няколко секунди, преди Басиа да се досети, че долу вали.

— По-малко от пет дни, преди да започне да дращи атмосферата.

— По дяволите — изруга Холдън и замълча. За известно време се възцари тишина. — Как е „Роси“?

— О, ние сме добре. Изключил съм почти всичко, освен светлините и въздуха. Имаме от какво да пестим.

— Може ли да помогнем?

— Като например — Алекс направи пауза — да ги изтеглим на буксир?

— Нещо такова. Какво можем да направим?

— Шефе — отвърна Алекс, — не е невъзможно да се свържат два кораба, ала ако го правиш на ниска орбита, задачата няма да е от лесните. Аз съм само един пилот. Щеше да е по-добре, ако тук бе инженерът, за да направи изчисления.

— Да бе, като че ли може — изсумтя Холдън. Беше ядосан. Това бе добре. Гневът е нещо хубаво. Басиа намери за успокояваща мисълта, че и някой друг освен него е притеснен от ситуацията.

— Някакви шансове да се случи? — попита Алекс.

— Ще трябва да говоря отново с Мъртри — въздъхна Холдън. — Ще ти се обадя скоро. Край на връзката.

Алекс поклати глава и стисна устни.

— Няма да стане с разговори — досети се Басиа. — Нали?

— Не виждам как — съгласи се Алекс.

— Което означава, че шансът ни да ги издърпаме е близък до нула. Само двама сме. Ти и аз. Това е.

— Трима сме — поправи го Алекс и потупа пулта. — Не забравяй. Имаме „Роси“.

Басиа кимна, изчака да премине поредния спазъм на стомаха му и се опита да намери поне малко покой за душата си.

— Какво мога да направя аз?

* * *

— Това е ЛВБ скафандър — говореше Алекс, докато сочеше екипировката в шкафчето. Намираха се на палубата на шлюза, където, освен самия шлюз, имаше само шкафчета и складови помещения. В това конкретно шкафче бе поставено нещо, което приличаше на гумено тяло с доста приставки.

— ЛВБ?

— Да. Лека вакуумна броня. Сега ще те напъхаме вътре с достатъчно въздух да можеш да дишаш и почти без да изпускаш топлинни емисии при нормални обстоятелства. — Алекс извади гумирания скафандър и го остави да се поклаща пред шкафчето, за да може Басиа да го огледа. — Самохерметизира се в случай на поява на пробойна, има животоподдържащи сензори и датчици за нараняване, както и интегрирана аптечка. — Той измъкна един червен метален

нагръдник. — Това ще те предпази от огнестрелни рани, в случай че някой реши да те превърне в мишена.

Докато Алекс вадеше всеки елемент и му го показваше, обяснявайки функцията му, Басиа се стараяше да се съсредоточи и да запомни думите му. Беше носил вакуумни скафандри по време на работа през целия си зрял живот. Познаваше добре формата и устройството им. Но бронята и технологията, превръщащи ги в оръжия за война, бяха извън неговия опит. Със сигурност разни неща, които Алекс наричаше „автоматизиран ИФФ за проследяване на противника, подавано на лицеви дисплей“ звучаха впечатляващо и много полезно, но Басиа нямаше идея за какво служат. Ето защо кимаше и си придаваше замислен вид, докато Алекс въртеше пред него шлема, а накрая му го подаде.

— Някога стрелял ли си с оръжие? — попита, след като приключи с описанието на скафандъра.

— Никога — призна Басиа. За миг пред очите му се мярна сцената с нападението на хората от РЛЕ. Ужасните огнестрелни рани по телата им. Изненаданите им лица, докато умираха. Очакваше отново да започне да му се гади, както тогава, но се чувстваше странно спокоен. — Веднъж съм държал. Но не натиснах спусъка.

— Това — посочи Алекс, стиснал масивен черен пистолет — е 7,5 мм полуавтоматичен пистолет. Двайсет и пет патрона в пълнителя. Стандартно въоръжение в марсианския флот. Осигурен срещу случайна употреба, така че ще те пратя с него.

— Ако изобщо вляза.

— Разбира се — усмихна се Алекс. — Тук нямаме стрелбище, за да се упражняваш, но можеш да го изпробваш празен, за да привикнеш с усещането. Честно казано, ако стигнеш там и се наложи да го използваш, за да се върнеш, спукана ти е работата.

— Тогава защо да го нося?

— Защото хората вършат нещата, които искаш от тях, когато насочиш оръжие.

— Ами нека да е празен тогава. — Басиа взе пистолета, за да изпробва тежестта му.

— Ако настояваш — съгласи се Алекс.

— Не. Покажи ми какво се прави. А после ще го заредим.

„За Фелсия. За нея мога да го направя.“

— Добре. — Алекс се зае с това.

* * *

Холдън се обади след няколко часа. Когато заговори, гласът му бе напрегнат, гневен.

— Тук Холдън. Мъртри отказва да се огъне и на сантиметър, неговата мамица. Приберете Наоми. Край.

— Еее — проточи Алекс и думата се превърна във въздишка. — Това е. Мисля, че вече официално не сме посредници.

Басиа кимна със стиснат юмрук и тялото му леко се завъртя. Алекс бе настоял да се научи да разглобява и сглобява пистолета. Басиа нямаше представа защо това е толкова важно, но въпреки това го изпълни.

— Сега какво? — попита той.

— Да се заемем с подготовката. Ще прегледам още веднъж чертежите на „Израел“. Не забравяй, това са само предварителни схеми, по време на експлоатация разположението на кораба търпи промени. Ще трябва да подготвиш резервни пунктове за проникване и напускане, в случай че някой е изолирал коридорите, които решиш да използваш.

— Имам добра памет — промърмори Басиа. Прозвуча като хвалба, но беше истина. Беше израсъл в коридори и проходи. Чувството му за ориентация бе отлично.

— Това ще помогне. После ще те облечем в скафандъра и аз ще те пусна навън. — Алекс замълча за малко. — Има един въпрос, който не сме обсъждали. Разполагам с достатъчно енергиен запас, за да те докарам дотам. И да подсигурия никой да не ти попречи. Но не мога да те вкарам вътре.

Басиа го изненада, като се разсмя.

— Нещо смешно? — повдигна вежди Алекс.

— Смешното е, че се притесняваш за единствената част от плана, в която действително ще знам какво да правя — отвърна Басиа. — Аз съм лицензиран вакуумен заварчик трети клас. Аз заварявам в космоса. Опитай се да ми намериш кораб, в който не мога да си пробия път. Само се опитай.

— Ами много добре. — Алекс се пресегна и го потупа леко по рамото. — Да се захващаме за работа.

* * *

Басиа се отдалечаваше бавно от „Росинант“. Вместо опростен вакуумен скафандър и въздушни бутилки той носеше марсианска олекотена бойна броня, истинско произведение на военното изкуство. Не крачеше по корпуса с магнитни обувки, а правеше половин километрови подскоци върху реактивна струя от сгъстен азот. Под краката му се въртеше Ил, гневен сив свят, обгърнат с облаци и озаряван постоянно от светкавици. Лусия и Яцек бяха долу, под това бушуващо атмосферно одеяло. Но той не можеше да им помогне с нищо. Затова ще помогне на едничкия човек, на когото може. Ще спаси Наоми от кораба на РЛЕ и тя ще спаси дъщеря му. Имаше доста пробойни в тази логика, за които той избягваше да мисли.

Басиа се приближаваше плавно към масивния обект от сив метал в мрака. „Едуард Израел“. Врагът.

— Добре ли си там? — попита Алекс по радиовръзката. Малките говорители на шлема придаваха тенекиено звучене на гласа му. Отзад се чуваше постоянно свистене.

— Добре съм. Всички индикатори в зелено. — Алекс му бе показал как да прелиства индикаторите на дисплея и Басиа ги проверяваше стриктно на всеки няколко минути.

— Сега ще започна да настоявам гневно за освобождаването на Наоми — продължи Алекс. — Ще прехвана „Израел“ с целеуказващ лазер и ще окъпя със заглушаващи сигнали и радиошум външните им датчици. Ще се постарая всичките им очи — или поне тези, които са останали — да са втренчени в „Роси“. Ще ти осигуря една-две минути, преди да осъзнаят, че си пробиваш път вътре.

— Не ми изглежда много — отбеляза Басиа.

— Режи бързо. Край на връзката.

Алекс го бе уверил, че „Росинант“ разполага с предостатъчен енергиен запас. Че лазерните атаки и радиошумът няма да изчерпят резервите им. Но Басиа бе започнал да гледа на енергийния им запас като на скъпоценен и незаменим ресурс. Нещо, което не бе очаквал да

прави в ерата на изобилната термоядрена енергия. Това придаваше на всяко действие усещането за необратимост. За липса на възможност за корекции. Никакво „следващия път ще го направим както трябва“.

Той провери курса си към сервизния шлюз в средната част на „Израел“, остана удовлетворен, извади горелката и я стисна толкова силно, че ръката го заболя.

Корабът нарастваше бързо и скоро запречи напълно гледката в тази посока. Люкът на въздушния шлюз се промени от едва забележима блещукаща точка до квадрат, голям колкото палеца му, и накрая до врата с нормални размери. Предварително програмираната реактивна раница изпускаше малки облачета, докато нанасяше последни корекции в курса, и той се закова само на метър от целта.

Горелката в ръката му оживя и озари корпуса със синкавия си пламък.

— Ето ме, идвам — рече Басиа на Наоми и хората от РЛЕ, които я охраняваха, както и на своето малко момиче на няколко хиляди километра от него, на борда на умиращия кораб.

„Идвам.“

40. ХЕЙВЛОК

— Изключих всичко, което можеше — говореше Маруик от екрана. — Сензори, осветление, забавление. Повиших градусите на климатичната инсталация. Предвид текущото състояние на акумулаторите разполагаме с приблизително седемнайсет дни. При това, ако слънчевите колектори работят на максимум. И никой от тях не откаже. След това ще дойде моментът да решим дали искаме да се задушим, или да изгорим.

Хейвлок се почеса с пръст по слепоочието. Не беше имал време за гимнастическия салон и се опитваше да компенсира пропуска с повишена доза стероиди за безтегловност. Кратковременно решение, но както се развиваше ситуацията, нищо чудно скоро изобщо да не му трябват. От тях обаче го болеше главата. Ако не беше Наоми, нямаше да отскача и за тези упражнения. Нещо, за което можеше да ѝ благодари.

Въздухът в каютата му се струваше тежък, може би защото температурата постоянно се покачваше. Като момче, когато живееше на повърхността на планета, той винаги бе мислил за космоса като за студено място и технически погледнато, това бе истина, най-вече заради вакуума. Но от друга страна, корабът по своята същност бе един голям термос. Топлината от телата им и системите щеше да премине през изолирания корпус за десетки години. Ако изобщо ѝ остане такава възможност.

— Екипажът известен ли е? — попита той.

— Не съм уведомявал никого, но положението ни не е нещо, което лесно може да се скрие. Особено когато на борда има толкова много инженери и учени. Ще трябва да се опитаме да ги свалим на повърхността. Колкото можем повече от тях.

— За да умрат от глад на планетата, ако преди това луната не ги погуби?

— Най-вероятно да — кимна Маруик. — Изминали са доста дълъг път с надеждата да стъпят долу. Има доста хора, които познавам добре и които биха предпочели да умрат на повърхността.

Наоми се покашля в ареста.

— Ще говоря с Мъртри — обеща Хейвлок. — Вероятно няма да има нищо против да превърнем района на бившето селище в гробище. Особено ако пратим там повече трупове, отколкото са колонистите.

Маруик въздъхна. Беше спрял да се бръсне и когато се почеса по брадичката, звукът бе като от дращещ по стъкло пясък.

— Бяхме съвсем близо до успеха, нали? Да изминем толкова път и всичко да приключи така.

— Поне видяхме обетованата земя — каза Хейвлок. — А какво е положението с „Барбапикола?“

— На техния фон ние сме направо цветущи. След четири дни литиевата руда ще се превърне в атмосферни изпарения.

— Е, предполагам, че вече не се налага да внимаваме да не я откарат някъде за продан.

— Проблемът се реши от само себе си — съгласи се Маруик. — Но да се върнем на въпроса. Скоро хората ще започнат да губят равновесие, изправени пред неизбежната гибел. А нито аз, нито ти разполагаме с достатъчно сили, за да овладеем положението.

„Има ли значение? — искаше да попита Хейвлок. — Нека се бунтуват. Няма да забави, нито да ускори края ни. Даже и с минута.“

— Мисля върху това — рече гласно. — Разполагам с кодове за използване на всички системи в аварийен режим. Мога да пусна по вентилацията успокоителни средства. Но не ми се ще да го правя. Струва ми се редно хората да разсъждават трезво, а не да се превърнат в сънливи наркомани.

— Щом така държиш да го изиграеш.

— Няма да превърна кораба в старчески дом. Поне засега.

Капитанът сви рамене, сякаш с това приключваше темата. Хейвлок прекъсна връзката. За миг го завладя отчаяние. Бяха направили всичко както трябва, но това нямаше значение. Всички щяха да умрат — хората, които бе дошъл да защитава и пази, неговите колеги, арестантката, всички. Щяха да умрат и той не можеше да направи нищо преди това, освен да ги надрусва.

От яд той неволно замахна и блъсна с юмрук екрана. Осъзна се едва след като го направи. Мониторът се бе завъртял на една страна. Гелът в креслото зашумоля едва чуто, омокотявайки удара. Беше си разкървавил кокалчетата. Капка кръв полепна за кожата му, увеличи размерите си и после се приплесна, дърпана от повърхностното напрежение. Когато раздвижи ръка, капката се отдели във въздуха и там се превърна в малка система от червени планети и луни.

— Знаеш ли — обади се Наоми зад гърба му, — ако смяташ изгарянето на няколкостотин души в атмосферата за решаване от само себе си на проблем, това вече е сигурно доказателство, че си избрал погрешната страна.

— Не ние заложихме бомбите — посочи Хейвлок. — Те го направиха. Те започнаха всичко.

— Това има ли значение за теб?

— На този етап ли? Не толкова, колкото вероятно би трябвало.

Наоми се носеше близо до решетъчната врата. Винаги се бе изненаждал как поясните понасят тесните пространства. Вероятно клаустрофобията бе изтрита от генетичната им памет. Зачуди се колко ли поколения от семейството на Наоми са живели в горната част на гравитационния кладенец.

— Тече ти кръв — рече тя.

— Знам. Но скоро и това няма да има значение.

— Нали знаеш, че може да ме пуснеш. аз съм много добър инженер и разполагам с най-добрия кораб в околностите. Върни ме на „Роси“ и ще се опитам да измисля начин да оправим нещата.

— Няма да стане.

— Така си и помислих — че няма значение за теб — въздъхна тя.

— Не разбирам как може да си толкова спокойна при тези обстоятелства.

— Така правя, когато съм изплашена. Но наистина — трябва да ме пуснеш.

Хейвлок събра капките кръв във въздуха. Раната вече бе спряла да кърви. Активира програмата за аварийни случаи с гадното чувство, че е първата крачка към това да се предаде. Но трябваше да го направи. Кораб, пълен с изплашени до побъркване хора, бе опасно нещо.

Съобщенията от дома бяха хиперболизирани описания на трагедията на Нова Тера. Записите от сензорите по време на

експлозията бяха стигнали до няколко по-известни новинарски емисии, но имаше и три или четири напълно фалшифицирани версии. Всъщност фалшивата информация не беше кой знае колко впечатляваща от истинската. Той прелисти десетина коментара. Някои от тях осъждаха пращането на експедицията, други бяха по-скоро тъжни. В нито един не се споменаваха за дори минимална възможност да оцелеят. В личната му поща съобщенията вече надхвърляха хиляда. Хора от медиите. Хора от службата. Няколко — съвсем малко — от хора, които познаваше. Старо гадже от времето, когато беше в „Пинкуотър“. Братовчед, когото не бе виждал от десетина години и който сега живееше на станция Церера. Двама съученици от училище.

Сякаш тъкмо неговата обреченост бе пробудила у тях желанието за близост. Не смяташе да отговаря на никого. Дори на своите работодатели. Нито пък на приятелите си. Имаше чувството, че потъва, че се дави и вижда над себе си повърхността, но знае, че никога няма да може да я достигне.

Той разкопча ремъка.

— Лека нощ, Хейвлок — пожела му Наоми.

— Ще се върна — отвърна той и се стрелна през каютата.

От доста време не бе патрулирал, дори с информативна цел. Прекоси няколко дълги коридора на „Израел“, надзърна в общите помещения — столовата, гимнастическия салон, една отворена лаборатория, бара. През месеците, прекарани на „Израел“, всички тези места бяха станали невидими за него. Но сега сякаш ги виждаше за първи път. Внимателно изчислената асиметрия на коридорите, ключалките на вратите. Всичко като от снимките на неговите баби и дядовци. Същото беше и с хората на борда. Винаги бе имало известна дистанция между служителите на охраната и останалите. Ако нямаше такава, това би означавало, че нещо много сериозно се е объркало. Хейвлок не мислеше за себе си като за част от екипажа на „Израел“, но познаваше всички хора, които срещаше. Хосни Макарян, шеф на екипа по изучаване на храните. Анита Чанг, системен техник. Джон Делосо, механик. Дори и да не помнеше кога се е запознавал с всеки от тях, сега те бяха част от неговия живот.

И те всички щяха да умрат, защото той не можеше да направи нищичко.

Предната наблюдателна палуба бе пуста. Екраните, вградени в стените така, че да създават илюзията за прозорци, и показващи безбрежния космос, сега бяха изгасени. На един от тях се виждаше поясен, който изпълняваше някаква песен, но говореше твърде бързо, за да може да се разбере какво казва. Върху охранителната камера бе праметнато парче плат, носеше се слабата миризма на марихуана. Вероятно някой бе използвал мястото за среща и секс. Хейвлок дръпна плата от камерата. Всъщност, защо да не го правят? Като че ли щеше да има някакво значение след три седмици. Той включи един от външните екрани и го нагласи да показва планетата долу. Нова Тера, забулена в облаци. Без светлини, без градуве, никакъв, дори най-малък знак за човешко присъствие. Планетата, която ги уби.

И въпреки това беше красива.

Ръчният му терминал изписука. Червената лента около иконата за повикване подсказваше, че разговорът е кодиран. Той усети, че адреналинът му се покачва още преди да потвърди връзката. Мъртри и Маруик вече разговаряха, когато се включи към тях.

— ... много от тях и не ме е грижа да го разбере сега — говореше Маруик. По-скоро крещеше. Лицето на Мъртри бе гневно и презрително, но Хейвлок осъзна, че това е така, защото не гледа към камерата. Не можеше да я види.

— Какво става? — попита той.

— „Росинант“ се прицелва в нас — отвърна Маруик.

Хейвлок вече се носеше по коридора.

— Имат ли някакви искания?

— Подкрепени от заплахи — каза Маруик и разпери ръце.

— Това е малко преувеличено — възрази Мъртри. — Само рисуват с лазери по обшивката ви. А някакво безумно копеле дълбае около шлюза в централната секция.

— Готвят нахлуване? — изуми се Хейвлок. Не можа да скрие изненадата в гласа си. — Но кой? Какъв е смисълът?

— Точно сега причината едва ли ни интересува — отвърна Мъртри. — Най-важното е да се осигури безопасността на кораба.

Хейвлок се улови за една ръкохватка на кръстовището на два коридора, завъртя се с краката напред и се насочи към разклонението, водещо към неговата служба.

— Сър, при цялото ми уважение, вие знаете, че целта им е арестантката. Защо просто не им я предадем? Едва ли ще има някакво значение.

Мъртри наклони глава. Усмивката му бе тънка и жестока.

— Предлагаш да освободим саботьора?

— И без това скоро всички ще умрем — рече Хейвлок. И ето го — казано на глас. Единственото, за което мислеха всички. Всички, освен Мъртри.

— Да не си бил безсмъртен, преди да потеглим на път? — попита той със сух глас, заплашителен като гърмяща змия. — Защото, независимо дали смяташ да умреш идната седмица, или след седем десетилетия, все още има правила, които ще спазваме.

— Да, сър — отвърна Хейвлок в мига, когато стигна помещението. — Съжалявам, сър.

Чу се мелодичен сигнал, оповестяващ, че още някой се е включил в разговора. Главният инженер изглеждаше мрачен и навъсен.

— Докладвам по служба — каза той.

— Чакайте. Какво става тук? — попита Хейвлок.

— Привиках твоите доброволци — поясни Мъртри. — Ще ни трябват, щом ще охраняваме границата.

— Моите хора са готови — съобщи главният инженер. — Кажете ни само откъде ще проникнат тези копелдаци и ние ще ги посрещнем.

„О, божичко — въздъхна Хейвлок. — Този тип си мисли, че е екшън герой от филм. Каква ужасна идея.“

— Господин Хейвлок — обърна се към него Мъртри, — ще ви помоля да отворите шкафа с бойни муниции и да ги раздадете на доброволците.

— Сър, с цялото ми уважение — отвърна Хейвлок, — не мисля, че идеята е добра. Това не е игра на пейнтбол. Говорим за истинска стрелба. Рисуваме някой да пострада от приятелски огън...

Гласът на Мъртри бе студен и режещ.

— Да разбирам ли, господин Хейвлок, че толкова зле сте се справили с подготовката на тези хора, та смятате, че ще е по-безопасно да отвърнем на огъня с цветни топчета?

— Не, сър — завъртя глава Хейвлок. И за своя изненада добави: — Само смятам, че раздаването на бойни муниции на този етап е

малко преждевременно. Мисля, че първо трябва да разузнаем положението, преди да ескалираме нещата.

— Това ли е професионалното ви мнение? — процеди Мъртри.

— Да, сър.

— А ако ти наредя да раздадеш на хората бойни патрони?

Наоми беше в килията, пъхнала пръсти през мрежата. Очите ѝ бяха изцъклени, сериозни. Хейвлок извърна глава встрани.

Мъртри въздъхна.

— Какво пък, няма да те поставя в положение да избираш — заяви той. — Главен инженер?

— Да, сър — отзова се мъжът.

— Прехвърлям ви моите лични кодове от системата за сигурност. С тях можете да вземете муниции от оръжейната. Разбрахте ли ме?

— О, да, сър — потвърди главният инженер. — Ще изрешетим тия копелета с такива дупки, та да виждате звездите през тях.

— Ще ви бъда благодарен — кимна Мъртри. — А сега, господа, бихте ли ме извинили.

Връзката беше прекъсната.

— Какво става? — попита Наоми. В гласа ѝ вече ги нямаше топлите нотки. Сега вече звучеше наистина уплашено. А може би и ядосано. Не можеше да определи. Хейвлок не отговори. Оръжейната беше в участъка на охранителната служба, не в станцията за вътрешна сигурност. Дори да бърза, няма да стигне там преди другите. А и да успее, какво ще им каже?

Имаше оръжие и тук, в шкафа. Може би ако се присъедини към тях, ще може да контролира положението.

— Хейвлок, какво става?

— Някой нахлува в кораба и готвим отбрана.

— „Барбапикола“ ли е?

— Не. „Росинант“.

— Значи идват за мен.

— Така предполагам.

Хейвлок извади пушката от шкафа.

— Ако е Алекс и го застреляш, няма да ви помагам — заяви Наоми. — Каквото и да се случи след това, ранен ли е, приключвам с вас. Дори да намеря начин да ви спася, ще ви оставя да изгорите.

Терминалът изписука. Повикване от планетата. Хейвлок го прие незабавно. На екрана се появи лицето на доктор Окойе, челото ѝ бе смръщено, тя местеше очи, сякаш търсеше нещо. В зениците ѝ се мяркаше нещо зелено, от което кожата на Хейвлок настръхна.

— Господин Хейвлок? Вие ли сте това?

— Докторе, боя се, че моментът не е подходящ.

— Вие ли координирате спусканията? Искан да проверя дали ще може да получим...

— Става ли въпрос за нещо, заради което ще умрат хора, ако не го уредим в следващите пет минути?

— Пет минути? Не.

— Тогава ще трябва да почака — изръмжа Хейвлок и прекъсна връзката. Въздушният шлюз в централния сектор бе най-близкият до ареста. Можеха да се устроят засади в съблекалнята, шлюза за аварийно разхерметизиране и пресечката с главния коридор. Той предполагаше, че главният инженер ще постави хората си на последните две места и ще пропусне съблекалнята. Би могъл да прати и двама души в ареста, като последна мярка. Но хората ще възразят. Всички ще искат да участват в екшъна. И ще имат бойни муниции. Зачуди се с какво ли разполага противникът. Енергоброня? Може би. Може би...

— Не е необходимо да го правим — обади се Наоми.

— И на мен не ми харесва, също като на теб, но така се случиха нещата.

— Говориш за това, сякаш е физичен закон. Сякаш не може да се избере нищо друго. Това е безумие. Те са тук заради мен. Пусни ме и ще си идат.

— Има си правила — отвърна Хейвлок, докато пъхаше патрони в магазина на пушката.

— Той каза така, нали? Това беше от него.

— Не зная за кого говориш — рече Хейвлок.

— За Мъртри. Големият началник. Онзи, когото слушаш за всичко. И му вярваш. Но сега не е моментът да го правиш отново. Защото той греша. Вероятно е грешал и няколко пъти по-рано.

— Не той е сега на огневата линия. Не мисля, че имаш право да се месиш.

— Ама че глупав късмет — въздъхна тя. — Ако не бяхте навън да си играете на войници, щях да обезвредя малката ви бомба и да се прибера, преди някой да разбере какво става.

— Какъв смисъл, ако те пусна? Какво ще спечелим? Този кораб ще падне на планетата. Никой не може да ни помогне. Не можеш да го промениш.

— Може би не — каза Наоми. — Но бих могла да се опитам. Вместо да избивам хора като вас.

Хейвлок стисна зъби. Пръстът му неволно се сви върху спусъка. Ще бъде толкова лесно. Завърта дулото към килията и стреля. Наоми ще отлети с гръб към стената.

Нямаше да го направи. Той усети как тялото му постепенно се отпуска и пулсът му се забавя. Тласна се към нея и въведе кода за отключване. Вратата изцрака.

— Да вървим тогава — подкани.

41. ЕЛВИ

Научната номенклатура открай време е трудоемко занимание. Назоаването на нови организми на Земята и дори из Слънчевата система е бавен и мъчителен процес и внезапният масивен приток на образци от Нова Тера вероятно щеше да задръсти научните издания за години напред. Не бяха само гущерите имитатори или насекомopodobните птици. Всяка бактерия тук бе нова. Всеки едноклетъчен организъм бе непознат. Досега на Земята се бяха сменили пет животински царства. Шест, ако се приеме за вярна хипотезата на Фитяни. Не можеше да очаква, че екосферата на Нова Тера ще е по-опростена.

Но междуременно онова, което живееше в очите ѝ — в очите на всички без Холдън, — нямаше да бъде признато официално за организъм поне през следващите няколко години. Може би десетилетия. Щяха да го нарекат едва когато получи своето място в поголемия контекст на тукашния живот.

А дотогава тя реши да го нарича Скокливко. По някакъв начин ѝ се струваше не толкова плашещо, когато носеше подобно глупаво име. Не че щеше да е по-малко мъртва, ако се натъкне на някой червей убиец, но на този етап всичко помагаше.

Интересното — едно от интересните неща — относно този организъм бе, че той нямаше хлорофил, нито нещо, което поне приблизително да го наподобява. Зеленият цвят идваше от призматичен ефект, сходен с този при крилата на пеперудите. В действителност цветът на тъканта, която се развиваше в окоето ѝ, трябваше да е светлокафяв и прозрачен, ако структурата му бе малко по-различна. Тогава не би трябвало да се наблюдава и разпръскването на светлината. С други думи, слепотата ѝ се дължеше по-скоро на размазването на цветовете и загубата на детайли, а не на недостиг на светлина. Все още можеше да затвори очи и да види как светът става черен, а когато ги отвори, той пак ще бъде яркозелен.

Ала на този етап слепотата за нея беше факт. Тя управляваше ръчния терминал чрез гласови команди, допир и по спомени. Пристигащите доклади изслушваше в аудиоформат — гласове от лабораториите на Луната, Земята и Ганимед. Те не предлагаха голяма надежда.

— И макар вашият притежаващ имунитет екземпляр да има два редки алела в гените, регулиращи натриевите помпи, не виждам никакви промени в крайната протеинова структура. Йонните концентрации са стабилни и в стандартно допустимия диапазон на грешка. Ще продължавам да търся, но имам чувството, че се движим по погрешна следа. Съжалявам, че трябва да го кажа.

Елви кимна, сякаш някой би могъл да я види. Главоболието засега не я напускаше. То варираше през деня, но не бе ясно дали е свързано с инфекцията, или причината е друга.

— Ей — повика я Файез. — Елви? Тук ли си?

— Тук съм.

— Поговори ми малко, за да се ориентирам. Нося храна.

Елви започна да тананика една популярна мелодия от детството си и чу приближаващите се стъпки на Файез. Тя протегна ръка и докосна крака му. Той се наведе и седна с тихо изпъшкване. Ръката му намери нейната и той ѝ подаде пакета с дневния порцион.

— Следващото ми назначение — рече — ще е на някоя планета с гравитация наполовина на земната. Тегло. Кому е нужно?

Елви се засмя. Той искаше да я развесели и от това ѝ стана приятно. Имаше чувството, че е малко момиче, скрило се под завивките след времето за лягане, което се ориентира там пипнешком. Опаковката на пакета на Файез издаде шумолящ звук, докато я развиваше.

— С колко храна разполагаме?

— Не много. Мисля, че ще опитат още едно спускане. Има няколко души, които все още могат да различават по-едрите форми.

— И Холдън.

— Едноокият цар — потвърди Файез. — Би трябвало да му избодем окото, за да си пасне с легендата, не смяташ ли?

— Тихо — скастри го тя. Блокчето пресована храна бе ронливо и миришеше на сухоежбината, която даваха на плъховете в лабораторията. Вкусът му бе неприятен, но поне бе хранително. Опита

се да го преглътне. Не след дълго нямаше да могат да се наслаждават и на това.

— Някакъв напредък? — попита я той. Тя поклати машинално глава. Знаеше, че не може да я види.

— Най-добрата теория, с която разполагаме за момента, е, че причината е в множествените родители. Той има около осем майки и бащи и това може да е оказало влияние. Но нямаме нищо конкретно.

— Жалко. А може би го е променил контактът с протомолекулата?

Тя отхапа още едно късче.

— Може да се смееш, но на Луната проверяват и тази теория. Освен това се опитват да отгледат свой образец от организма въз основа на спецификациите, които им пратихме. Ранните изпитания показват признаци за самоорганизиране.

— Знаеш ли, ако не друго, вече няма смисъл да се безпокоиш за научното си наследство. Ще влезеш в историята, поне за следващите петстотин години.

Пръстите му я докоснаха по коляното и тази проява на нежност изличи неприятното бодване от циничната забележка. Тя взе ръката му в своята и я стисна между пръстите си. Той се намести по-близо до нея. Долавяше миризмата на тялото му. Никой от тях не бе имал възможност да се изкъпе, откакто ги налетя бурята, и вероятно всички воняха, но носът ѝ бе привикнал с това.

— Не че има значение за мен.

— И въпреки това имената ни ще живеят вечно. Аз, простичкият геодезист, който ти зае една ръка и един крак.

— Защо флиртуваш?

— Ами друго не ми остава — отвърна Файез. Щеше ѝ се да види лицето му. — Ти правиш наука. Аз се сближих с най-умната жена в това помещение. Всеки има свои начини да се справя с жестокия спектър на реалността. И с дъжда. Да се справя с дъжда. Следващото ми назначение трябва да е някъде, където не вали.

В съседното помещение заплака дете. Измъчен, уморен плач. Жена — вероятно Лусия, предположи Елви — запя на непознат език. Тя метна и последната част от блокчето в устата си. Трябва да си вземе вода. Не беше сигурна колко време бе минало, откакто машината бе напълнила поредната торбичка. Но вероятно скоро трябваше да

постави нова. Холдън обеща да дойде за процедурата, но не беше сигурна дали ще го направи. Дори ако той самият бе жаден. Вероятно трябва да се опита да смени сама торбичките.

— Не биваше да идваме — продължи Файез. — Помниш ли всички онези копелдаци, които разправяха, че световите отвъд станция Медина ще са заразени и опасни? Оказаха се прави.

— Никой не го е казал, нали?

— Някой вероятно го е казал. Ако не е, трябвало е да го каже.

— Наистина ли не би тръгнал? — попита го тя, докато се наместваше на колене до машината. Чуваше тихото покапване на вода през филтъра. — Ако дойдат и ти предложат да си сред първите на един нов и непознат свят — щеше ли да откажеш?

— Щях да изчакам втората вълна — отвърна Файез.

Тя намери пипнешком торбичката. Беше натежала, както очакваше. Машината не синтезираше вода с бързината, с която го правеше в началото, но и да имаше грешка в системата нямаше как да я оправи. Още нещо, което ще трябва да провери Холдън.

— Аз пък пак бих дошла — заяви тя.

— След всичко това? Би дошла отново?

— Нямаше да го зная. То нямаше още да се е случило. Но бях наясно, че поемам рискове.

— Ами ако знаеше, че ще е така? Ако можеше да надникнеш в някоя кристална сфера и да видиш какво е станало с нас, какво ни се случи?

— Ако можехме да го правим, никога нямаше да изучаваме непознатото.

Странно беше да си мисли, че те всички щяха да умрат. Знаеше го, ала ѝ се струваше толкова нереално. Някъде дълбоко в съзнанието ѝ един тъничък гласец неспирно повтаряше, че в края на краищата корабът ще дойде да им помогне. Че ще се появи друга група, от далечен край на планетата, и ще им предложи храна и убежище. От време на време се улавяше, че мисли как да пратят сигнал за помощ, и трябваше отново да си напомня, че няма други бази. Нито други кораби. В цялата тукашна слънчева система корабите бяха само три. А хората, пристигнали с тях, бяха по-малко, отколкото в началото. Дори ако всички се напъхат в тези тесни руини, вселената около тях пак щеше да изглежда безнадеждно празна. И страшна.

— Трябва да намерим Холдън — рече тя. — Водата се стича по-бавно. Чудя се... Може би просто имунната му система е много здрава? Може би нашият имунен отговор е неправилен. Може би организмът расте по-бързо, отколкото успяваме да му попречим. Може би Холдън е бил изложен на нещо, което е създавало у него антитета.

— Открихте ли нещо в кръвните изследвания?

— Не — отвърна тя. — И при него левкоцитите са занижени, както при нас.

— Може би течността в очите му има неприятен вкус — подхвърли Файез. — Какво?

— Нищо не съм казвала.

— Не, но изсумтя, както го правиш, когато ти хрумне нещо. Чувал съм това сумтене. То е показателно.

— Просто си мислех, че може да не е заради имунната му система — заговори тя. — Ние всички пътувахме през вакуум през цялото време. Радиацията, докато стигнем дотук, е потиснала донякъде имунитета ни. А особено след станция Ерос... той е далеч по-сериозно увреден от нас...

Елви затвори очи и изключи зеления цвят. Красива каскада от логични предположения започна да се подрежда в ума ѝ. Беше като да пристъпва в градина. Тя изсумтя отново и се засмя. Радостта от прозрението.

— Какво? — попита отново Файез. — Той е препечен? Онази гадост в очите ни предпочита по-сурова среда?

— Ох — въздъхна Елви. — Заради противораковите таблетки е. След инцидента на Ерос той трябва да ги приема постоянно. А това означава... охо! Колко красиво!

— О, божичко! За какво говориш? Какво общо може да имат противораковите му таблетки с една чужда биосфера?

— Просто повлияват клетъчния дележ.

— Това е нещо от вашата ксенобиология, нали? Защото нямам ни най-малка представа за какво говориш.

Елви размаха ръка във въздуха. Удоволствието течеше в жилите ѝ сякаш го разнасяше кръвта.

— Говорих ти за това — продължи тя, — понякога виждаме нещата по различен начин, защото така ни се е удало. Гледаме ги от друг ъгъл между клоните на дървото на живота.

— Така де — изсумтя Файез. — Нали за това дойдох на Нова Тера — за да открия едни гадинки, дето ме ослепяват.

— Отразената светлина носи много информация със себе си и организмите с тази информация се справят по-добре.

— Продължаваш да си неразбираема, Елви.

— Но не това е добрата страна. Холдън приема лекарства, които се насочват селективно към бързодейщи се тъкани. Скокливко е бързодейща се тъкан.

— Кой е Скокливко?

— Организмът. Съсредоточи се сега. Това, че противораковите таблетки им въздействат, означава, че имат нещо като сензитивни органи близо до устата, работещи на ниво клетъчен дележ. Макар протеините да са коренно различни, изводът, до който стигат тези органи, е сходен. Това е най-голямото откритие, което сме правили, откакто дойдохме. Епохално. Къде е ръчният ми терминал? Трябва да съобщя на екипа на Луната. Те направо ще се *побъркат*.

Тя се надигна твърде бързо и се спъна във Файез. Той напъха терминала в ръката ѝ. Елви седна до него.

— Нали не подскачаш на място? — попита я той. — Защото звучиш, сякаш подскачаш.

— Това е най-важното нещо, което ми се е случвало в живота — продължи да нарежда Елви. — Направо *летя*.

— Значи ще можем да излекуваме очите си, така ли?

— Какво? О, да, вероятно. Няма да е трудно да синтезираме още противоракови средства. Само че при повечето от нас няма да се налага да ги приемаме постоянно, както го прави Холдън.

— Ти си единствената жена, която познавам и която е открила как да спаси тълпа изгладнели и обречени на слепота бежанци, включително и себе си, но е развълнувана само защото е извършила откритие в микробиологията.

— Трябва повече да излизаш — отвърна Елви. — Да се срещаш с хората. А и това все още е само хипотеза. Терминал, свържи ме с Мъртри.

Ръчният ѝ терминал избръмча за приета команда. Повей разклати найлоновата завеса. Звукът на вятъра сякаш се бе променил, както и шумът на дъжда. Нищо чудно в помещението да се прокрадват червеи убийци и никой от тях няма да го знае. Няма да ги види. Още нещо, за

което трябваше да помоли Холдън. Но в този момент избръмча двойният сигнал за отказана връзка.

— Кой работи с доставките горе? — попита тя.

— Горе ли? Ами, Хейвлок, предполагам.

— Терминал, свържи ме с Хейвлок.

Ръчният терминал избръмча отново. Не беше сигурна дали този път е успял, или пак ще има отказ.

— Господин Хейвлок? Вие ли сте това?

— Докторе, боя се, че моментът не е подходящ.

— Вие ли координирате спусканията? Искях да проверя дали ще може да получим...

— Става ли въпрос за нещо, заради което ще умрат хора, ако не го уредим в следващите пет минути?

— Пет минути? Не.

— Тогава ще трябва да почака. — Ръчният терминал изписука за край на връзката.

— Ама това беше доста грубо — отбеляза Файез.

— Вероятно горе става нещо — предположи тя.

— Всички сме под стрес. Но не значи, че трябва да се държи по този начин.

Елви повдигна вежди и по навик кимна.

— Терминал, връзка с Холдън.

Този път последваха няколко сигнала и тя не знаеше дали не са съобщения за грешка. Когато чу гласа на Холдън, той звучеше сякаш е станало нещо страшно. Сякаш е пиян или болен.

— Елви? Какво има?

— Здравей — поздравя тя. — Не зная дали си зает точно сега и дали отговаряш за доставките от кораба, но ако имаш минутка, бих искала да...

Файез избра този момент да я прекъсне.

— Тя знае как да ни спаси от слепотата! — провикна се той.

Настъпи пауза. Холдън изсумтя. Представяше си как се надига уморено.

— Добре. Идвам веднага.

— Доведи и Лусия — помоли Елви. — Ако можеш да я откриеш.

— Мъртри ще бъде ли там?

— Той не отговаря на повикванията ми.

— Хм — изсумтя Холдън. — Това е добре. Май няма да ми се зарадва точно сега.

* * *

Лусия седеше до Елви и я държеше за ръката. Можеше да е проява на близост, но в действителност бе само жест, за да ѝ покаже, че е до нея и я слуша внимателно. Физически аналог на зрителен контакт. Холдън крачеше припряно из помещението.

Когато Елви приключи, Лусия цъкна тихо с език.

— Не зная как ще определим дозировката. Не искам да дам на хората толкова малко, че да не получим ефект.

— А какво ще кажете да подберем гледачи? — предложи Файез. — Десетина души, чието заболяване не е толкова напреднало. Първо тях ще натъпчем с лекарства. Те ще наглеждат останалите, докато пристигне новата пратка. Капитане?

— Какво? О, съжалявам, аз бях... тъъм. Има дупка в прозореца. В завесата. Тъкмо проверявах дали не се е проврял някой червей. Поправям я.

— Капитане — обади се Лусия със строг глас. — Вие приемате медикаменти за хронично и потенциално летално състояние. Обсъждаме дали да използваме подобен медикамент за лечението на останалите.

— Ами много добре.

— Съществува обаче етичен проблем — продължи Лусия. — Ако трябва да го направя, бих искала да разберете добре, че...

— Разбирам, разбирам — размаха ръце Холдън. — Поел съм толкова много радиация, че съм направо леха за тумори. Това, което ги държи под контрол, оказва се, спира и другото нещо. Значи скоро ще има още като мен и тогава мога да поспя.

Елви долавяше усмивката в гласа на Лусия.

— Не съм сигурна, че медицинският борд би определил доводите ви като достатъчни от морално-етична гледна точка, но в общи линии — да.

— Разбира се, че ще го използвате — продължи той. — Ааа, давам разрешение. Ще се опитаме да осигурим още от медикамента.

— А ако не можем?

— Вероятно ще се сдобия с нов тумор, преди да умра от глад. А може би не — рече Холдън. — Но нямам нищо против.

Лусия отдръпна ръката си.

— Добре тогава. Да започваме. Капитане, ще ми помогнете ли?

— Да — отзова се Холдън. — Да, готов съм. Но ще ми трябва чашка кафе. Много съм изморен.

— Ако искате, мога да ви дам стимуланти, но няма кафе.

— Добре — въздъхна Холдън. — Без кафе. Това е ужасна, ужасна планета. Покажете ми как да помогнем на останалите да се оправят.

42. ХЕЙВЛОК

Бронекастюмът в станцията за вътрешна сигурност беше опростен, лишен от енергозапас кевларов скафандър. Беше от вакуумен клас и имаше приставка за половинчасова кислородна бутилка. Предназначението му бе да се използва при физически сблъсък между членове на екипажа и за кратки тактически излизания в открития космос. Вероятно имаше още десетина такива в главния участък. Надяваше се, че инженерите няма да се сетят за тях. Когато Хейвлок се напъха в него и придърпа панталона нагоре, материята притисна неприятно слабините му. Той преметна пушката на ремък през рамо и подскочи леко, за да изопне панталона.

— Смахът няма да помогне — подхвърли.

— Не се смеех — сподави смеха си Наоми.

Хейвлок извади чифт еднократни белезници от шкафа и два електрошокови пистолета от сандъка с оръжие. Единият бе напълно зареден, другият на три осми. Отбеляза си по-късно да провери заряда на всички оръжия, ако изобщо имаше по-късно. Не за него, във всеки случай. Можеше да остави бележка на Уей, или нещо от този род. Поколеба се дали да се обади на Маруик, да го предупреди, че нещата са се усложнили. Да разчита, че ще прояви съпричастност, или поне ще се уповава на инстинкта си за самосъхранение.

Но не го направи.

Наоми се носеше зад него, разперила пръсти. Хартиният комбинезон шумолеше и пукаше при всяко движение. Хейвлок огледа за последен път станцията. Чувстваше се странно при мисълта, че повече няма да я види. Или ако се върне, ще е, за да го тикнат в ареста.

Ако се случи обаче подобно нещо, значи, че са открили някакъв начин да се задържат на орбита и да не изгорят в атмосферата. Очевидно шансовете му не бяха големи. По-късно щеше да се безпокои за това.

— Първи бунт? — подметна Наоми.

— Да. Не е от нещата, които върша често.

— Нататък става все по-лесно — увери го тя и протегна ръка. Хейвлок я погледна объркано. — Мога да взема един от тези.

— Не — възрази той и включи радиостанцията на бронекостюма. Ефирът мълчеше. Това бе странно. Той провери няколко честоти.

— Не?

— Виж, ще те измъкна отук. Но това не значи, че съм склонен да ти дам оръжие и да ти обърна гръб.

— Имаш интересни лични граници — отбеляза Наоми.

— Може би в момента ги коригирам.

Първият доброволец профуча твърде бързо през вратата, натъпкан с адреналин и очевидно непривикнал да държи оръжие в ръка. Вторият влетя след него с краката напред. Хейвлок усети, че стомахът му се свива. И двамата бяха насочили оръжия и опрели пръсти на спусъците. Наоми си пое рязко дъх зад гръба му.

— Господа — кимна им Хейвлок. — С какво мога да ви помогна?

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — тросна се първият, като се мъчеше да извърти пистолета към него и същевременно да се стабилизира във въздуха.

— Местя арестанта — отвърна Хейвлок с глас, в който се долавяше презрение и скептичност. — Какво друго бих правил?

— Шефът не каза нищо за това — рече вторият.

— Главен инженер Коенен не отговаря за безопасността на този кораб. Аз отговарям. А вие само ми помагате. Не е зле да не го забравяте. Какво, по дяволите, правите тук?

Те се спогледаха.

— Шефът ни нареди да охраняваме пленничката.

Наоми се усмихна миловидно и незаплашително. Преструваше се доста добре.

— Добър план — кимна Хейвлок. — Ако ще идват някъде, ще е тук. Вие двамата заемете позиция, в случай че пробият отбраната. Когато я прибера някъде, където не могат да я намерят, ще се върна да ви помагам.

— Да, сър — рече вторият мъж и козирува с ръката, в която държеше пистолета. Хейвлок трепна. Тези хора не бяха свикнали да

боравят с бойни патрони. Хейвлок стисна пушката и щракна със затвора.

— Госпожице Нагата — рече той. — Бъдете така добра.

— Разбрано, сър — отвърна тя смирено и се оттласна към вратата.

Той я последва, но се улови за рамката и се завъртя.

— Ако някой се приближи, първо поискайте да се идентифицира, преди да откриете стрелба, ясно? Не искам никой да пострада по погрешка.

— Тъй вярно, сър — отговори първият мъж. Вторият кимна. Хейвлок бе готов да заложи половината си заплата, че преди неговото предупреждение щяха да открият стрелба по всеки, който дръзне да прекоси коридора. Той постави оръжието си на предпазител и го метна на рамо.

Коридорите на „Израел“ по правило бяха тесни, а в тази част това бе още по-осезаемо. Колкото повече приближаваш външната стена, толкова по-тесни са пространствата. Тапицерията на стените омокотяваше шума на кораба. Множество кодови обозначения по облицовката указваха какви тръби и технически системи минават отдолу, вида на контролното табло и датата на последното сервизно обслужване. Предназначението на тапицерията и пяната под нея бе да предпази екипажа от внезапно сблъскване или неочаквана маневра. Но в момента го караше да си мисли за тапицирана килия.

Хейвлок кимна през рамо.

— Ако се случи нещо, не се връщай там без мен.

— Не съм си го и помисляла.

Продължиха нататък по коридора, Хейвлок водеше и й даваше знаци с ръка да го следва. Тя не се придвижваше с тактическия инстинкт на човек, обучен да маневрира в тесни помещения, но беше схватлива и тиха, и се учеше бързо. Освен това притежаваше поязната грациозност за движение в безтегловност. Ако му бяха предоставили отряд от такива като нея, за две седмици щеше да ги обучи достатъчно, за да получат бойни муниции. Когато наближиха стената на главното разклонение, той й посочи надвисналия отгоре корниз.

— Стой там — прошепна. — И се постарай да си невидима.

Наоми вдигна юмрук. Хейвлок продължи напред. На пресечката завари още двама от отряда, заели позиция, за която вероятно смятаха,

че е добро прикритие. Единият наистина се бе справил умело, но ръцете на другия бяха изтеглени твърде напред. Ако се опита да се оттласне, няма да му стигне засилката.

— Господа — повика ги Хейвлок, когато изплува насред коридора. — Уолтърс и... Хонекер, нали?

— Да, сър — потвърди Хонекер.

— Каква е обстановката?

— Шефът ни нареди да пазим радиомълчание. Не иска да предупредим противника за нашия план. Оставихме Бойд и Мфуме при херметичната преграда. Появят ли се лошите, ще ги обсипят с куршуми.

— А кой е отвън?

— Отвън? — Хонекер завъртя объркано глава.

— Има ли хора със скафандри да охраняват другите шлюзове?

— Ей! — възкликна Хонекер. — Това е добра идея. Трябваше да се сетим.

— Но не сте.

— Не, сър, не сме.

— Е, добре... — поде Хейвлок и в този момент от другия край на коридора отекнаха автоматични изстрели. Двамата инженери се обърнаха и се подадоха зад ъгъла. Хонекер се придърпа твърде силно и се изстреля насред коридора. Ако някой се приближаваше, щеше да го види и да го гръмне, докато той размахва безпомощно ръце. Слушалката в ухото на Хейвлок изпука и оживя. Гласът на главния инженер звучеше сякаш празнува нечий рожден ден.

— Имаме контакт! Имаме контакт! Врагът се прикри в тоалетната до втори склад. Притиснахме го с огън!

Проехтяха нови изстрели, първо се чува по радиото, частица от секундата след това и в коридора. Коенен взе да крещи на някого да се изтегля назад, сетне се сети, че връзката е включена и я прекъсна. Хейвлок се закачи с крак за една ръкохватка, пресегна се към Хонекер и го дръпна назад.

— Какво да правим? — попита Уолтърс. — Дали да се придвижим нататък? Или да облечем скафандри и да излезем навън, както ни казахте?

Докато клатеше глава, Хейвлок извади заредения електрошоков пистолет. Беше готов за употреба. Вторият, с намаления заряд, изгуби

няколко секунди, докато потвърди статуса на готовност. Двамата мъже го гледаха в очакване да им подсказе какво да правят.

— И двамата трябва да наблюдавате отсрещния край на коридора. — Хейвлок посочи с брадичка нататък. Когато се обърнаха, той ги простреля в гърбовете. Телата им се извиха, потрепериха и замряха. Хейвлок взе оръжията им, изключи предавателите и ги окова един за друг с белезниците, сетне и към една ръкохватка.

— Чисто е — извика той през рамо. Наоми се появи след миг, приплъзвайки се покрай стената. Отличен инстинкт.

— Четирима по-малко — отбеляза тя. — Ти ли си толкова добър, или те — така некадърни?

— Изглежда, обучението не е силната ми страна — призна Хейвлок. — А и разполагахме с елемента на изненада.

— Сигурно. — Наоми не скри скептичността в гласа си. — Как си?

Хейвлок понечи да отвърне по навик „добре съм“, но се спря. Току-що бе нападнал и обезвредил двама свои колеги, изпълняващи заповед на старши офицер. Беше предал доверието на хора, с които бе летял година и половина, заради един поясен саботьор. При това дните на всички бяха преброени. Колкото и да бе странно, тъкмо последната мисъл му подежда успокояващо. Той е обречен. Те всички са обречени. Направеното току-що скоро нямаше да има значение. Беше свободен да действа, без да мисли за последствията върху съвестта си.

Всъщност това не бе ли най-кошмарният сценарий за един офицер по сигурността? Когато краят е близо — защо да няма убийства и насилие? Ако няма последствия, значи всичко е разрешено. Нали тъкмо неговата задача бе да попречи на хората да се върнат към примитивните си корени. А ето че сега е тук и помага на арестантката да избяга, защото смъртта, която тя му предлага, му се нрави повече от керамично-пластичната гробница, обещана от Мъртри, на повърхността на една пуста планета. Не даваше пукната пара за Нова Тера или Ил, или както щяха още да нарекат тази кална топка. Грижа го беше само за хората. За тези на „Израел“ и за другите, на „Барбапикола“, за колонистите и служителите на РЛЕ на повърхността на планетата. За тях всички. Да се бори за интересите на корпорацията, за това, след като те всички умрат тук, да остане някакво наследство,

от което да се възползват следващите, му се струваше твърде жалка кауза.

— Всъщност го намирам за съвсем нормално — рече той.

— Добър знак — подхвърли тя и в този момент долетяха нови изстрели. Хейвлок ѝ даде знак да остане и се устреми напред.

Всички главни коридори на „Израел“ имаха херметизиращи прегради — масивни метални люкове с изолация от свръхтвърд полимер. През повечето време те бяха само издутини по стените, позабележими от тези на следващите две поколения кораби, но все пак лесни за пропускане. Ако нещо пробиеше корпуса, люкът щеше да затвори коридора с бързината и безчувствеността на гилотина. И ако някой се окаже вътре, по-добре една жертва, отколкото много. Хейвлок бе виждал тренировъчни филми за подобни инциденти и се отнасяше с опасение към подобни случаи.

Някой се бе извърнал с гръб към него и оглеждаше коридора нататък. Хейвлок се покашля и мъжът се обърна с вдигнат пистолет.

— Мфуме! — Хейвлок разпери ръце. — Къде е Бойд?

— Отиде напред. — Мфуме посочи с пистолета, но не го сваляше. — Стреляха по шефа. И той ми нареди да стоя тук. Останах, но...

— Всичко е наред. — Хейвлок се приближи. Не спираше да стрелка с поглед дъното на коридора, внушавайки на мъжа, че трябва да насочи вниманието си нататък. Насоченият към гърдите му пистолет го караше да настръхва. — Правилно си постъпил.

Предавателят изпука и се чу гласът на главния инженер:

— Притиснахме копелдака. Уцели Салваторе, но не е сериозно. Искам всички да дойдете тук. Ще го атакуваме.

— Това вероятно не е добра идея — рече Хейвлок по открития канал.

— Напротив — възрази главният инженер. — Скоро ще го спипаме.

— Не и без жертви, каквито не е необходимо да даваме — посочи Хейвлок. — Той с броня ли е?

— Да, сигурен съм, че поне веднъж го уцелих — обади се друг глас. Беше висок и писклив като на момче, излязло на първия си лов и ударило елен.

— Всички да докладват — нареди главният инженер.

— Шефе, ние с Джонс сме в ареста. Тук е спокойно.

— Арестантката създава ли ви проблеми? — попита главният инженер.

— Аз я преместих — намеси се Хейвлок. — На сигурно място. Но сега искам да отстъпите. Ще го направим както е по книгите.

Отекнаха нови изстрели. Мфуме извърщаше глава при всеки от тях. Хейвлок внимателно премести дулото на пистолета му да сочи към стената. Мфуме дори не забеляза.

— Не съм съгласен — обади се главният инженер. — Ако се оттеглим, този поясен негодник може да се изплъзне. Трябва да приключим с тази история. Хонекер! Уолтърс! Стегнете се и тръгвайте напред, момчета. Време е да смачкаме това лайно.

Мълчанието в ефира беше зловещо.

— Уолтърс? — повтори главният инженер.

Хейвлок улови Мфуме за китката я извъртя, като същевременно опря крак на стената, за да има опора. Мфуме нададе болезнен вик и отпусна хватката си върху пистолета достатъчно, за да може Хейвлок да го избие. Черният метален предмет полетя надолу по коридора, а Мфуме се опита да се освободи. Двамата се сборичиха, но Хейвлок успя да се наведе, дръпна се надолу и откъсна Мфуме от стената. Инженерът извика отново и тогава Хейвлок стреля с шокския пистолет. Мфуме отлетя назад, блъсна се в стената и увисна като кукла. Хейвлок опря единия си крак на ръба на преградата, а с другия се закрепил за ръкохватката.

— Нагата — извика задъхано. — Ще си имаме компания.

В другия край на коридора главният инженер изскочи иззад ъгъла, опря се в стената и откри хаотична стрелба.

— Прекрати огъня! — викна Хейвлок. — Един от хората ти е на открито. Прекрати огъня!

— Майната ти! — изрева Коенен. Хейвлок насочи пушката към него и натисна спусъка. Гуменият куршум попадна в хълбока на главния инженер и го завъртя във въздуха. Хейвлок прати втори изстрел в гърба му, тъкмо когато иззад ъгъла се показаха още трима инженери. Хейвлок ги простреля един по един, премести се от другата страна на преградата, праметна пушката отзад и извади шокските пистолети. Единият беше с изпразнен заряд и той го хвърли. Погледна към инженерите. Във въздуха трептяха червеникави сфери. Някой от

тях бе ранен, чуваха се стенания. Двама бяха пуснали оръжията си, другите двама — кървящият и Коенен, — сякаш изобщо не забелязваха присъствието на Хейвлок. Той ги приближи, изстреля един шокосв заряд в по-близкия от тях, после доближи втория, ранения. Салваторе.

— Кемп — повика Хейвлок онзи в ъгъла.

— Ти ме простреля.

— С гумен куршум. Твоят колега гръмна Салваторе поради неумение. Трябва да го отведем в лазарета.

— Ти си предател! — кресна главният инженер и Хейвлок му пусна един електрошокосв заряд.

— Ще ти взема пистолета и ще ти оставя Салваторе — рече на Кемп. — Помогни му да се добере до лазарета. Разбра ли ме?

— Да, сър — отвърна Кемп и кимна. — Госпожо.

— Всичко наред ли е? — попита Наоми.

— Нямаше да стигнем дотук. — Хейвлок сложи ръката на Кемп на рамото на Салваторе и тласна двамата по коридора. — Сигурен съм, че онези в ареста вече идват насам.

— Да изчезваме тогава.

— Това си мислех и аз.

В късия коридор пред тях, между ъгъла и шлюза, имаше херметична преграда към втория хангар, капак на пода за шахтата с кабели и вход за съблекалнята на главния шлюз. Тук бе тясно и претрупано със съоръжения. Тапицерията бе изрешетена от изстрелите. Един от куршумите бе пробил стената и бе попаднал в хидравличния тръбопровод. През отвора изтичаше хидравлична течност, която се полимеризираше почти веднага във въздуха — стотици микроскопични зеленикави топчета, които бързо побеляваха. Пробойната вероятно вече бе запушена от самата течност. Тоалетната бе стандартно изпълнение, толкова малка, че за да я използваш, трябва да опреш гръб на стената и колене на вратата. Не беше особено пригодна за прикритие по време на бой, а и тясната врата зееше отворена. В стените се виждаха дупки от куршуми.

— Добре — рече Хейвлок и в този момент отсреща отекна изстрел. Той бутна Наоми зад себе си и извика: — Спрете! Спрете! Наоми е тук, при мен!

— Дръпни се назад! — извика мъжки глас откъм тоалетната. Звучеше познато, но Хейвлок не можеше да се сети кому принадлежи. — Кълна се в Бог, че ще стрелям!

— Забелязах — промърмори Хейвлок.

— Басиа, всичко е наред — провикна се Наоми. — Аз съм.

Последва мълчание. Хейвлок се придвижи бавно напред, очаквайки всеки миг да стрелят срещу него. Но нямаше реакция. Мъжът, поклащащ се напред тоалетната, носеше марсианска броня, стандартно флотско изпълнение, вероятно произведена поне преди пет-шест години. Имаше черна коса, прошарена на слепоочията, и държеше в ръката си горелка. В другата бе пистолетът. Беше изцъклил очи и лицето му беше бледо. Дълга резка през кевлара на ребрата показваше къде го е остъргал куршум. Хейвлок вдигна лявата си ръка, но стисна електрошоковия пистолет с дясната.

— Добре — произнесе той. — Всичко е наред. Ние сме от един и същи отбор.

— Кой, по дяволите, си ти? — извика мъжът. — Ти си охранител. Онзи, дето я затвори.

— Бях — поправи го Хейвлок.

Наоми опря ръце на раменете му, отгласна се от него и се понесе към другия.

— Тръгваме си — рече тя. — Ще дойдеш ли с нас?

43. БАСИА

— Тръгваме си — рече тя. — Ще дойдеш ли с нас?

Внезапно Басиа се почувства засрамен. Всичко бе започнало толкова добре.

Беше успял да пробие отвор в контролното табло на шлюза с бързина, придобита от дългата практика. Композитната обшивка се оказа стара, послойна система, с каквито неведнъж бе работил на Ганимед, и веднага щом я разпозна, почувства нарастваща увереност. Прекоси късия коридор до склада и гардеробната, без да срещне никого, стиснал пистолета в ръка. Надяваше се, че оръжието в края на краищата няма да му потрябва. От другата страна на съблекалнята бе коридорът, опасващ десния борд и водещ до ареста. Беше се приближил на шейсет метра от целта си, без да се задейства алармата.

Първият признак, че нещата се объркат, бе плътният огън, който изригна изведнъж и сякаш отвсякъде. Оттогава се криеше в тясната тоалетна.

— Дойдох да те спася — рече той и веднага почувства колко глупаво звучат думите му.

— Благодаря ти — отвърна Наоми с усмивка.

— Да, а сега трябва да... — намеси се землянинът, но беше прекъснат от нов оглушителен залп. Куршумите отскачаха от стените на коридора, разкъсаха изолиращата пяна и парченца от нея полепнаха по хидравличната течност. Хейвлок бутна Наоми в тоалетната при Басиа и ги притисна към стената. Нови изстрели, един от които попадна в рамото на землянина и остави там дълбока следа.

— Аз съм Басиа — представи се той.

Землянинът се подаде през вратата, насочи тежката си пушка към коридора и натисна няколко пъти спусъка. Трясъкът бе оглушителен.

— Казвам се Хейвлок. Измъкнем ли се оттук, трябва бързо да изчезваме.

Преди Басиа да успее да отговори, Наоми дръпна пистолета от ръката му и го подаде на Хейвлок.

— Може да ти послужи.

— Не — завъртя глава мъжът и стреля още два пъти. — Без бойни патрони. Няма да избиваме тези идиоти, освен ако не е крайно наложително.

— Тогава какво? — попита тя.

Хейвлок извади няколко гилзи с топчести върхове и ги пъхна в магазина на пушката.

— Веднага щом се подам в коридора, вие двамата ще тръгнете колкото се може по-бързо към шлюза. — Той пъхна последния патрон и зареди пушката с шумно изщракване. — Басиа, ти си с броня, тъй че стой зад нея. Наоми, насочи се към съблекалнята. Вземи скафандър. Някой, който се облича бързо.

— Готови по твоя заповед — кимна Наоми и постави ръка на рамото му. Басиа вдигна свит юмрук.

— Тогава да започваме — каза Хейвлок, излетя в коридора и откри огън. Наоми го последва и сви в другата посока, към съблекалнята и шлюза, а Басиа зае позиция зад нея. Изминаха едва няколко метра, когато усети, че сякаш го удрят два пъти с чук в гърба.

— Удариха ме! — извика той. — Простреляха ме!

Наоми не забави.

— На лицевия дисплей изписано ли е предупреждение, че кървиш?

— Не.

— Тогава ще живееш. Затова е бронята.

— По-малко приказки — предупреди ги Хейвлок и побутна Басиа. — И повече действие.

Басиа дори не бе усетил, че е зад тях. Сподави един изплашен вик. На няколко метра отпред Наоми вече влизаше в съблекалнята. Басиа я последва. Тя измъкна чевръсто оранжев аварияен скафандър и напъха крака в него. Хейвлок спря до вратата и пушна още няколко изстрела към коридора.

— Настрой на двайсет и седем нула-едно-пет — извика му той.

— Какво? — За Басиа думите бяха непонятни. Всичко, което се случваше през последните пет минути, бе като лош сън. Хора стреляха

или му говореха неразбираеми неща. Усещането за покой и героизъм, с което бе потеглил на тази мисия, бе изчезнало напълно.

— Това е честотата, която използват охранителите — обясни Хейвлок. — Можеш да ги подслушваш. Сигналът не е кодиран. Защото — въздъхна той — те са само едни шибани аматьори.

Басиа откри менюто и настрои радиочестотата на 27.015.

— ... веднага — произнесе непознат глас. Млад, мъжки, ядосан.

— Ясно е, щом отвърща на стрелбата — отвърна друг, по-стар. — Удари ме с два гумени куршума. Мисля, че ми счупи ребро.

— Така — каза Хейвлок и пусна още един изстрел. — Май не съжалявам за решението си. — Басиа не разбра на кого говори.

— Ще те застрелям в лицето, мръсноко — закани се по-старият. Последва нов залп от куршуми, които обсипаха коридора.

— В момента стреляш предимно в кораба, шефе — подхвърли Хейвлок. Говореше със спокоен глас. Изглеждаше някак засрамен от неумелото поведение на своите бивши ученици. Басиа кой знае защо си спомни концепцията на бушидо, за която някой му бе разказвал, когато още работеше на Ганимед. Смяташе се, че умиротворението и спокойствието в поведението на воители, придържащи се към бушидо, се дължало на увереността им, че са вече мъртви. Хейвлок му напомняше за такъв воин.

— Кемп — обади се другият глас. — На позиция ли си?

— Облякохме скафандри и доближаваме аварияен изход единайсет — отвърна някой, вероятно Кемп.

— Ускорете ход, искам да ги изпреварите.

— Ей, Кемп — повика го Хейвлок. — Не те ли пратих в лазарета със Салваторе? Нали не си го оставил да кърви някъде по коридорите?

— Не, сър — каза Кемп. — Някой ще го отведе там...

— Престани да говориш с него! — изрева гневният глас. — Той не е вече с нас!

Наоми нахлуваше скафандъра през раменете и Басиа се приближи да ѝ помогне. Хейвлок остана при вратата и от време на време стреляше в коридора.

— Намери ми кислородна бутилка — помоли Наоми и се зае да отваря вътрешната врата на шлюза. Басиа се огледа.

— Ей, Мфуме? — извика Хейвлок.

— Какво? — откликна нов глас.

— Хубаво си се сетил да активираш магнитните подметки, за да се закрепещ за пода. Но на тази позиция коляното ти стърчи в коридора. — Хейвлок стреля и някой нададе болезнен вик по радиото. — Видя ли?

Басиа откри шкаф, пълен с кислородни бутилки, и помогна на Наоми да свърже една със скафандъра. Той завъртя кранчето и след няколко секунди Наоми му показа вдигнатия си палец.

— Готови сме — съобщи тя на Хейвлок.

Мъжът пусна още няколко куршума и отстъпи назад към тях. Подаде пушката си на Наоми и тя я насочи към вратата, докато двамата мъже си поставяха шлемовете.

— Значи все пак ми даде оръжие? — подхвърли Наоми.

— Ще искам да ми го върнеш.

— Готови сме тук — обади се Кемп по радиото.

— Ей, момчета? — повика ги Хейвлок. — Не го правете. Почти не сме минавали бойни тактики в открития космос. Излезете ли отвън с бойни муниции, нещата ще загрубят.

— Да, но шефът каза...

— Спрете да говорите с него! — викна възрастният глас, достатъчно силно, за да накара Басиа да свие болезнено устни. — По дяволите, хора!

— Коенен — обърна се към него Хейвлок. Гласът му бе леко променен от говорителите на шлема. — Говоря сериозно. Не пращай хората си навън. Някой може да пострада, дори да умре.

— Да бе — изсумтя главният инженер. — А ти си една поясна подлога и мръсен предател.

— Как са ребрата, шефе? — попита Хейвлок с усмивка в гласа. — Виждаш ли, сега постъпваш така, защото си заслепен от гняв. Не мислиш трезво. Ето защо не исках да ви раздавам бойни патрони.

Басиа нагласи реактивната раница, която бе оставил при шлюза. Наоми му подаде пушката и извади още две раници от шкафа. След минутка двамата с Хейвлок ги бяха пристегнали, а вътрешната врата се затваряше. Хейвлок взе пушката от Басиа и я преметна на ремък. Наоми активира цикъла.

— Знаеш ли — рече тя, — биха могли да блокират шлюза от мостика.

Сякаш в отговор на думите ѝ индикаторът на таблото се премести в червено и цикълът бе преустановен. Хейвлок въведе някакъв код на таблото и цикълът стартира отново.

— Не са имали време да променят охранителните кодове — обясни той.

— Охранителните кодове могат да отменят корабните операции? — учуди се Наоми.

— Добре дошла в корпоративната сигурност. Екипажът не е нищо повече от заблуден таксиметров шофьор. Отделите за сигурност са на пряко подчинение на компанията и защитават нейните интереси. Можем да отменим всичко, което си поискаме.

— Ето защо ви мразят толкова — посочи Басиа.

Въздушният шлюз приключи цикъла и външната врата се отвори. Хейвлок им даде знак да излязат.

— Сигурен ли си, че в момента не ме харесваш? — попита той. — Поне малко?

Звездата на Ил надзърташе зад извивката на планетата и визьорът на Басиа се затъмни, за да го предпази от ослепяване. Самата планета бе като разгневена топка от буреносни сивкави облаци. В далечината „Росинант“ проблясваше със зелени и червени навигационни светлини, маркиращи неговата позиция.

— И така — продължи Хейвлок. — Да не се бавим повече. Имат хора навън, вероятно от другата страна на кораба. Не могат да ни стигнат, но внимавайте за абордажните котви.

Наоми вече бе включила реактивната раница и се отдалечаваше от шлюза върху четири малки конуса от сгъстен газ.

— Алекс? Отвън сме.

— О, слава богу — въздъхна пилотът, напрежението в гласа му отслабна осезаемо. — Изгризах си ноктите от притеснение. Басиа с теб ли е?

— Аха — обади се Басиа. — Тук съм.

— Ще прибереш трима — съобщи Наоми. — Можеш да ни поемеш.

— Трима?

— Водим една заблудена душа.

— Заблудена душа? — Хейвлок едва сдържа смеха си. — Всъщност аз ви спасих задниците.

— Малко е сложно — добави Наоми.

Вече всички бяха напуснали шлюза. Върху лицевия дисплей на Басиа трепна и се раздвижи светеща точица. Алекс бе накарал „Росинант“ да поеме контрола над раниците им и да ги насочи към кораба. След няколко по-резки маневри „Росинант“ започна бавно да расте пред очите им.

— Радвам се, че Басиа се е справил — каза Алекс. — Безпокоях се да го пратя просто така.

— В края на краищата не се оказах чак толкова полезен — обади се Басиа и усети, че се изчервява от срам.

— Накара всички да гледат в погрешната посока — възрази Хейвлок. — Това бе доста полезно.

— Аха — рече Алекс. — Ние всички сме герои. Но в момента има четирима, които ви следват. Знаете ли за тях?

Върху дисплея на Басиа изникна малко квадратче. Вътре в него видя четирима души със скафандри и реактивни раници на фона на тъмния корпус на „Едуард Израел“. Без той да прави нищо, картината се уголеми, така че можеха да се различат оръжията в ръцете им. Алекс им пращаше изображение от телескопите на „Росинант“.

— Да, това са хората, които аз избрах и обучих — призна с въздишка Хейвлок. — Като погледна сега назад, осъзнавам, че идеята не беше добра.

— Искаш ли да се погрижа за тях? — попита Алекс.

— Тази „грижа“ означава ли да използваш късообхватните оръдия? — попита Хейвлок.

— А? Ами да.

— Тогава не. Тези хора са достатъчно глупави и зле подготвени, лесно е да ги разстрелваме от упор. Но иначе не са лоши момчета — обясни Хейвлок.

— Те обаче стрелят по вас — съобщи Алекс и изведнъж върху дисплея на Басиа се изрисуваха червени линии. — Накарах „Роси“ да проследи траекторията на куршумите.

Мисълта, че наоколо летят беззвучни, невидими и потенциално смъртоносни проектили, накара Басиа да настръхне. Червените линии на дисплея очевидно бяха по-разбираеми за Хейвлок, защото той каза:

— Не са дори близо до нас. Не знаят как да включат интегрираното целеприхващане на визъора и стрелят напосоки. Няма

смисъл да отвърщаме на огъня.

— Наоми? — поиска мнението й Алекс.

— Хейвлок е специалистът по тези неща — отвърна тя. — А и това са неговите хора.

— Разбрано — рече Алекс, но в гласа му се долавяше съмнение.

„Росинант“ продължаваше да расте и не след дълго Басиа вече можеше да различи индикаторните светлини на шлюза. Беше прекарал съвсем кратко време на този кораб, но вече го чувстваше като роден дом. Реактивната раница изстреля поредица от кратки струи, които го завъртяха с лице към „Израел“ и после започнаха да го забавят. Почти бяха стигнали.

— Момчета, терминът безоткатно оръжие е преувеличение. Той не означава, че няма такова нещо като откат — каза Хейвлок.

За Басиа това прозвуча като нови неразбираеми реплики, докато не погледна към видеото от „Росинант“. Един от четиримата им преследвачи се въртеше като обезумял в космоса и маневрираше трескаво с реактивната раница в опит да си възвърне контрола. Това обаче само влошаваше положението му, тъй като всеки нов изблик на газ от раницата добавяше ускорение към въртеливото му движение.

— Значи названието е неточно — отвърна мъжът на име Кемп.

— И ако бяхме стигнали до урока за тактически действия в безтегловност, щях да ви го обясня — продължи Хейвлок. — Освен това щях да ви науча как да използвате интегрирания софтуер за компенсиране, за да накарате реактивната раница да ви стабилизира след всеки изстрел.

— Май доста неща не си ни показвал — въздъхна Кемп.

— Да, и сега, когато стреляте по мен, се чудя дали да съжалявам или не. Но междувременно ще ви помоля да се откажете. Дрейк е изгубил напълно контрол и се отдалечава от вас. Някой трябва да го спре, преди да е стигнал твърде далече.

— Ще ти се, нали? — намеси се онзи, когото Хейвлок бе нарекъл Коенен. — Да тръгнем да го гоним.

— Единствено искам — отвърна с натъжен глас Хейвлок — да не позволите Дрейк да се изгуби в космоса и да умре. Освен това се наложи да убедя пилота на кораба зад мен да не ви превръща в облак червена мъгла с отбранителните си оръдия. Но вие непрестанно ми затруднявате задачата.

— Не ни заплашвай...

— Идете да приберете Дрейк. Върнете го на кораба. Спрете стрелбата. Ако някой от тези ваши хаотични изстрели попадне случайно в целта, ще накарам кораба да отвърне на огъня.

Настъпи продължителна тишина. Червените линии върху дисплея на Басиа започнаха да изчезват една по една, докато накрая се изгубиха напълно. Реактивната раница изпусна една последна дълга струя и го завъртя. Външният люк на шлюза на „Росинант“ вече беше отворен и ги очакваше. Наоми първа влетя вътре, улови се за една ръкохватка и ги почака да я последват. Тъй като бе скрита от звездата на Ил, поляризацията на дисплея ѝ изчезна и синкавото сияние на шлема озари отвътре лицето ѝ. Басиа различи съвсем ясно широката ѝ усмивка.

— Най-сетне у дома — пропя тя. Басиа прелетя край нея и тя се пресегна да го улови. — Благодаря ти, че дойде за мен.

Той се изчерви и вдигна ръце в поясния знак за свити рамене.

— Не направих почти нищо, освен че стрелях по мен.

— Понякога е достатъчно да се покажеш.

Хейвлок се задържа за ръба на шлюзовата врата и погледна към „Израел“.

— Ей, вие там, уловихте ли Дрейк? Той добре ли е?

— Да, сър — отвърна Кемп. — Хванахме го.

— Хейвлок — обади се другият, по-гневният глас. — Това няма да ти се размине. Когато се върнем, РЛЕ ще те накара да си получиш заслуженото. И аз ще съм там, за да гледам как става.

Хейвлок се разсмя.

— Виж, шефе, надявам се и двамата да го доживеем. Край на връзката. — Той се дръпна вътре и люкът бавно се затвори.

— Успяхме — изпъшка доволно Басиа. За миг изпита еуфория, сетне страхът се пробуди с такава сила, че ако не беше в безтегловност, щеше да тупне на пода. Наоми и Хейвлок започнаха да разкопчават раниците, докато шлюзът напомпваше въздух в помещението. Басиа посегна към своите ремъци, но пръстите му трепереха твърде силно, за да се справи. След малко Наоми дойде да му помогне.

Раницата му се отдели бавно, прекоси помещението и се блъсна в отсрещната стена с глух тропот. Басиа едва бе успял да отчете факта, че чува и други звуци, освен собственото си дишане, когато

вътрешният люк се отвори. Алекс влетя вътре с налудничава усмивка на широкото си мургаво лице.

— Заместник — рече той. — Добре дошла на борда.

Наоми смъкна шлема и го захвърли встрани.

— Хубаво е да се върне човек, господин Камал.

Настъпи кратка пауза, докато всички се хилеха един на друг, после Наоми се устреми към него и Алекс я прие в прегръдката си.

— Добре ли се отнасяха с теб? — попита той.

— Държаха ме заключена в кучешка колибка. — Наоми посочи с брадичка Хейвлок. Едрият землянин бе свалил шлема си и той се поклащаше във въздуха до него. На лицето му грееше доволна усмивка. Без шлем Басиа видя, че има къса русолява коса, квадратна челюст и тъмни очи. Нещо като генерична сурова красота. Като филмова звезда, играеща ченге в екшън. Кой знае защо това накара Басиа да не го хареса.

— Такава е политиката — оправда се Хейвлок. — А съм — бях — шеф на охраната на „Едуард Израел“. Вероятно вече съм освободен от тази длъжност. Аз държах вашия втори капитан в ареста. Надявам се, че не ми се сърдите за това.

— Добре — кимна Алекс и се обърна към Наоми, сякаш Хейвлок го нямаше: — Сега какво?

— Доклад за обстановката — настоя Наоми. — Как се развиват нещата със снижаващите се орбити?

— „Барбапикола“ се спуска най-бързо, след това е „Израел“, а после сме ние, но можем да избираме между скъсяваща се орбита, когато издъхнат акумулаторите, да изгорим в атмосферата или да ни отстрелят чуждоземните — отвърна с мрачна усмивка пилотът. — Каквото и да изберем, все сме прецакани. Но се радвам, че се върна на борда.

44. ХОЛДЪН

Холдън отново патрулираше около кулата.

Опита се да изчисли колко часа е изкарал без сън, но умът му отказваше да извършва и най-прости математични изчисления, а трийсет и четири часовото денонощие на Ил затрудняваше още повече задачата. Доста, бе единственият отговор.

Той нареди на аптечката на предпазния костюм да му инжектира нова доза амфетамини и се спря объркан, когато дисплеят го уведоми, че запасът им е изчерпан. Колко ли бе приел досега? Подобно на въпроса откога не бе спал, и този щеше да остане нерешена загадка.

Два червея пълзяха по стената на кулата към малко прозорче. Завесата, окачена на него, бе с няколко малки дупки и Холдън смъкна червеите от стената с лопатката и ги изрита настрани. После изми внимателно токсичната слуз от подметката си в една локва.

Дъждът бе намалял до ръмеж, което беше добре, но температурата продължаваше да спада, което пък беше лошо. Още потревожно бе, че нощем върху стените на крепостта се появяваше скреж. Съвсем скоро към неприятните преживявания на оцелелите щеше да се прибави и опасността от измръзване.

Той прехапа болезнено устни и продължи обиколката на кулата.

Чу Мъртри зад себе си, преди да го види. Тих, призрачен глас, който изплува от сивия дъжд и постепенно придоби яснота.

— ... незабавни действия. Това е поредната ескалация на обстановката. Ще трябва да обсъдим дали сме действали достатъчно съдържано, когато... — Мъртри млъкна, забелязал приближаващия се Холдън.

— Какво правите тук навън? — попита го Холдън. Мъртри също страдаше от слепота. Беше опасно да се скита наоколо. Земята бе изпъстрена с локви, а нарастващият брой червеи, които си пробиваха път към повърхността, караше Холдън да се чуди дали Ил не е само една голяма топка, натъпкана с отровни слузести гадини.

— Гледам си работата, капитане — отвърна Мъртри, без да поглежда към него.

— С което ми намекувате и аз да правя същото?

— Хубаво, че се разбираме тъй добре.

Двамата мъже постояха известно време един срещу друг. Високо над тях екипажите на двата кораба може би вече си разменяха изстрели. Те бяха врагове и същевременно не бяха. Някъде дълбоко в измъченото си от безсъница съзнание Холдън все още искаше да склучи мир с Мъртри и РЛЕ. Или поне не искаше смъртта на този човек да му тежи на съвестта.

— Опасно е навън — подхвърли той, като се стараеше да говори с тих и спокоен глас.

— Има ли значение вече? — попита Мъртри, стиснал челюст, та думите звучаха като изстрели. Гневът му пробуди слаба надежда у Холдън. Може би Наоми се беше измъкнала. Трябва да поговори с Алекс.

— Не мога да ви позволя да умрете по време на моята смяна — рече Холдън.

— Благодаря за загрижеността.

Беше толкова странно и нелепо да си разменят тези маловажни реплики и да заобикалят важния въпрос. И двамата знаеха какво се случва. Холдън имаше чувството, че играят покер и се преструват, че не могат да видят картите на противника.

— Ако желаете, ще ви помогна да се приберете вътре — предложи той.

— Имам недовършена работа тук — изтъкна Мъртри с бегла усмивка.

— Когато по-късно открием трупа ви, ще кажа на всички, че съм ви предупреждавал.

— Ако умра — каза Мъртри и този път усмивката му бе малко по-искрена, — ще оставя бележка, че вината не е ваша.

Той показа, че разговорът е свършил, като се обърна с гръб и зашепна в ръчния си терминал. Холдън се отдалечи и веднага потърси Алекс.

— Малко съм зает, капитане — бе отговорът на пилота.

— Кажете ми, че си зает със спасяването на Наоми и всичко върви гладко. Тя на кораба ли е?

Настъпи дълга пауза, после Алекс въздъхна пред микрофона.

— За онази част, относно спасяването на Наоми. Пратих Басиа.

Холдън се завъртя и погледна Мъртри. Шефът на охраната все още говореше по ръчния си терминал.

— Пратил си един арестант да спасява друг? Ако не се е получило, нищо чудно в този момент Мъртри да нарежда екзекуцията им.

— Не, не — побърза да го успокои Алекс. — В началото нещата наистина се объркаха, но като съдя по последните радиоразговори, Наоми се справя отлично. Всъщност, май вече е избягала и ще помогне и на Басиа.

Холдън не можа да сдържи смеха си. Мъртри завъртя глава и погледна слепешката към него, изненадан от веселото му настроение.

— Ами много добре. Те къде са сега?

— Всъщност, малко е объркано — отвърна Алекс. — Определено засичам Басиа вън от „Израел“. Но има и други скафандри.

— Не можеш ли... да попиташ?

— О, не. Басиа смени каналите и не остави предишния отворен. Този човек няма особен тактически опит. Надявам се някой от онези там да заговори, за да засека новите честоти.

Холдън погледна към Мъртри, който вероятно използваше връзката, за да координира преследването на Наоми. Помъчи се да овладее внезапния импулс да изтича при него, да го събори на земята, да вземе терминала и да попита какво, по дяволите, става горе.

А после престана да се бори.

Мъртри тъкмо се бе обърнал към него, озадачен от приближаващите се стъпки, когато Холдън дръпна терминала от ръцете му и го събори в калта.

— Остани долу, инак ще те налагам, докато изгубиш съзнание — изръмжа той. След това опря терминала на ухото си и рече: — Кой е на другия край на това нещо?

— Кой, по дяволите, говори? Къде е Мъртри?

— Стоя над него в момента — отвърна Холдън. — Така че, ако сте част от групата, която преследва Наоми Нагата, трябва да спрете.

Мъжът от другата страна каза:

— Връзката е компрометирана, превключваме на две-алфа. — После линията бе прекъсната. Някой явно бе запомнил нещо от

тактическите занимания.

— Алекс — повика пилота Холдън. — Прекъснах командния им канал. Иди да прибереш нашите хора.

— Няма проблем, шефе. Ситуацията тук се изясни доста. Скоро ще прибера трима души.

— Кой е третият?

— Ей сега ще разбере. Край на връзката.

Мъртри се надигна на коляно с пъшкане и вдигна глава, загледан в някаква точка над лявото рамо на Холдън.

— Лесно е да си победител, когато противникът ти е сляп.

— Тъкмо това се опитваме да поправим — изтъкна Холдън и хвърли терминала на земята до него. — А след това, ако искаш, ела ме потърси.

— Ще го направя — заяви Мъртри. Той се изправи и пое предпазливо към входа на кулата.

Когато се отдалечи достатъчно, за да не може да го чува, Холдън отвърна:

— Очаквам този момент с нетърпение. — Беше изненадан, че наистина е така. Мъртри се скри зад ъгъла и той продължи бавно да обикаля кулата.

Слушалката в ухото му изпраща и Еймъс произнесе:

— Капитане? Докторката те търси.

— Лусия или Елви?

— Готината.

— Лусия или Елви?

— Тази, дето не е омъжена за нашия затворник.

— Кажи на Елви, че се връщам след тази обиколка на кулата — отвърна Холдън и прекъсна връзката. Когато след няколко минути сви зад ъгъла и видя входа, там вече го очакваше Елви. Лицето ѝ бе намръщено.

— Не се е получило — подхвърли Холдън.

— Кое?

— С противораковите. Моите таблетки. Не помагат.

— Какво? — повтори Елви. — Защо го казваш? Какво е станало?

— Ами ти си намръщена.

— О, не. Тъкмо си мислех, че свързаните с мембраната протеини в нашите клетки вероятно имат някои общи функционални звена с

местния живот, макар че доколкото мога да определя, това са напълно различни протеини. Противораковите лекарства имат сходен ефект върху митотичното делене, въпреки че дори аминокиселинните ни групи изглеждат доста отдалечени. Ще ни трябват десетки години, за да открием къде точно се кръстосват.

— Нямам идея за какво говориш — оплака се Холдън.

— Всъщност се получава — каза Елви и намръщената ѝ гримаса се смени с радостна усмивка. — Клетъчното възпроизводство на микроорганизма се забавя. Колониите се разпадат, а заедно с тях изчезна ефектът на разпръскване на светлина. Вече почти мога да чета, стига буквите да са достатъчно големи.

Холдън почувства прилив на облекчение, който веднага премина в леко замайване. Той се подпря на стената на кулата и си пое бавно въздух, опитвайки се да не изгуби съзнание. На няколко метра по-нататък един червей пълзеше към него. Понечи да го избута настрани с лопатката и изведнъж осъзна, че я е изгубил някъде, а и не може да усеща ръцете си.

— Какво ти е? — разтревожи се Елви и протегна ръце, търсейки го пипнешком. — Дишането ти е някак странно.

— Май губя съзнание — промърмори Холдън между две дълги вдишвания. — След колко време другите ще могат да виждат?

— Трябва да те вкараме вътре — каза Елви, прехвърли ръката му през раменете си и го поведе към входа. — Мисля, че не си мигвал от около четири дни.

— Няма нищо. Още се държа. Та колко време остава?

Елви спря и го прегърна с другата ръка през кръста. Той почувства облекчение и едновременно леко разочарование, че твърде бързо сексуалното напрежение бе изчезнало от техните взаимоотношения. Ала беше прекалено изтощен, за да попита на какво може да се дължи промяната. За щастие, тя заговори първа.

— Не съм сигурна. Мъртвите организми не променят светлината както живите. До голяма степен загубата на зрение се дължи на това, не на механична пречка. Още известно време ще носим в себе си останките им, но...

— Означава ли това, че ще е скоро?

Елви го вкара през вратата и го отведе при купчина завивки. Помогна му да легне по гръб.

— Да, мисля, че скоро. Няколко часа, надявам се. Най-късно след ден.

— Откъде знаеше, че тук има завивки?

— Преди три дни направихме тук нещо като кът за спане. — Елви се усмихна и го потупа по бузата. — Но ти се инатеше да го използваш.

— Благодаря ти.

— Имаме и малка палатка, ако искаш да се усамотиш — добави тя и взе нещо в близост до краката му. Тънкото парче плат се изопна и го покри напълно.

— Благодаря ти — повтори Холдън и склопи очи въпреки желанието си да остане буден. Вече усещаше как сънят завладява крайниците му. — Събуди ме след година. А, и постарай се Мъртри да не ми види сметката междувременно.

— Че защо ще го прави? — попита Елви.

— Ние сме в нещо като война — промълви Холдън и в този момент го заля вълната на безсъзнанието, отнасяйки го в безкрайното пространство.

— Значи — произнесе един глас, — наистина е време да се размърдаме.

— Милър — досети се Холдън, но не отвори очи. — Ако ме събудиш точно сега, кълна се, ще намеря начин да те убия.

— Ти си свърши работата тук — продължи Милър, сякаш не го бе чул. — Сега трябва да дойдеш с мен за онова другото нещо. И не съм сигурен дали изобщо ще имаме време. Така че, събуждай се, сънливко.

Холдън отвори мъчително очи и се озърна. Милър бе вътре в палатката с него, но същевременно бе прекалено голям, за да го побере тясното пространство. Наслагващите се образи пробудиха мъчителна болка в главата му и той затвори очи.

— Къде ще ходим?

— Трябва да хванем влака. Намери задната стаичка с колоната в средата. Която използвате за склад. Ще те чакам там.

— Да знаеш само колко те мразя — изстена Холдън, но не получи отговор. Отвори очи и видя, че Милър е изчезнал. Когато повдигна чергилото на палатката, Елви седеше до нея и го гледаше разтревожено.

— С кого говореше?

— С един призрак от коледното минало — отвърна Холдън и седна. — Къде е Еймъс?

— Прекарва доста време с Уей. Мисля, че двамата са в съседното помещение.

— Помогни ми да стана — помоли Холдън и протегна ръка. Елви го издърпа и той по някакъв начин успя да се изправи, без да падне. — Сърцето ми ще се пръсне. А не бива да го прави, предполагам.

— Изтощен си и си прекалил с амфетамините. Не съм сигурна дали нямаш и халюцинации.

— Ако имам халюцинации, те са за извънземни, които упражняват върху мен телепатичен контрол — оплака се Холдън и направи няколко неуверени крачки през помещението.

— А чуваш ли какво ти казват? — попита Елви, като го подкрепи за лакътя. — Наистина започваш да ме безпокоиш.

Холдън си пое дълбоко въздух. Освободи се от ръката на Елви и произнесе с най-твърдия глас, който успя да възпроизведе:

— Трябва да отида някъде и да изключа отбранителната мрежа, за да могат приятелите ни да не паднат от космоса и да умрат. От теб искам да се съсредоточиш върху проблема със зрението. Благодаря ти за помощта.

Елви продължаваше да го гледа объркано, но Холдън очевидно чакаше тя да последва указанията му, затова се отправи към импровизираната лаборатория в кулата.

В съседното помещение Еймъс и Уей седяха до ниска пластмасова масичка, похапваха хранителни блокчета и пиеха дестилирана вода от стара бутилка за уиски.

— Имаш ли минутка? — попита Холдън и когато механикът кимна, добави: — Насама.

Уей не каза нищо, но скочи припряно и напусна стаята с протегнати напред ръце, за да не се удари в нещо.

— Какво става, капитане? — попита Еймъс. Той отхапа от блокчето и се намръщи. Имаше вкус на нефт и пипер.

— Върнахме си Наоми — прошепна Холдън, тъй като не знаеше колко се е отдалечила Уей. — Тя е на „Роси“.

— Да, чух — кимна Еймъс. — Чандра ми каза.

— Чандра?

— Уей — уточни Еймъс. — Работи за погрешните хора, но е сваятна.

— Хубаво. Но Мъртри е ядосан от случката.

— Ами майната му.

— Освен това — продължи Холдън — се наложи да го бутна в калта и да му отнема ръчния терминал.

— Капитане, престани да ме караш да се влюбвам в теб, и двамата знаем, че няма да ни доведе до никъде.

— Въпросът е — рече Холдън, — че може да се опита да си го изкара на хората тук. Искам да ги наглеждаш вместо мен. Особено Лусия и Елви. Те най-много ни помагаха и нищо чудно да ги накаже за това.

— Не се страхувай от слепия — изтъкна Еймъс. — Дори когато ще го наглежда друг слепец.

— Вижда му се краят и на това. Елви твърди, че лекарствата вършат работа. До часове хората ще прогледнат отново.

— Капитане, това ли е проблемът, който искаш да разреши? — попита Еймъс и сви показалец, сякаш натискаше спусък. — Защото няма да е никак трудно.

— Не. Без повече насилие. Вече оплесках достатъчно нещата, като съборих Мъртри. Ще си платя за това, когато му дойде времето, но ти ще правиш само каквото е необходимо за опазването на хората.

— Добре — сви рамене механикът. — Прието. А ти къде ще ходиш?

Холдън приседна на масичката до него и потърка уморено очи. Тази планета бе една голяма мокра сфера, а ето че очите му непрестанно бяха сухи и го сърбяха.

— Трябва да ида с Милър. Той каза, че има нещо, което може да изключи чуждоземните артефакти, а това ще възвърне на „Роси“ възможността да лети и ще реши повечето ни проблеми.

Еймъс се намръщи. Холдън виждаше по лицето му усилието да формулира нови въпроси и после да се отказва от тях. Накрая се предаде:

— Хубаво де. Аз ще държа под око нещата тук.

— Гледай да си тук, когато се върна, големи човече — рече Холдън и го тупна по рамото.

— Винаги се бия до края — ухили се Еймъс. — Пише го в характеристиката ми.

Холдън изгуби няколко минути, докато открие склада със странната колона в центъра, но когато влезе вътре, там вече го очакваше Милър. Детективът го погледна с изражение, което сякаш казваше „какво те забави толкова“, обърна се и пое към колоната, където изчезна като призрак, минаващ през стена. След няколко секунди колоната се разцепи беззвучно надолу през средата и отдолу се показа стръмна рампа, изчезваща в мрака.

— Това винаги ли го е имало? — попита Холдън. — Защото ако е така и ни беше казал по време на бурята, щяхме да спасим неколцина нещастници.

— Ако беше дошъл да разговаряме, щях да ти го покажа — отвърна Милър. — Но явно си имал други проблеми. А сега слизай. И без това сме закъснели.

Платформата се спускаше около петдесетина метра и завършваше с метална стена. Милър я докосна и въпреки че не се виждаха цепнатини и шевове, стената се разтвори като диафрагма.

— Всички на борда — подкани Милър. — Тръгваме на пътешествие.

Холдън се приведе, за да се пъкне през овалния отвор, и се озова в металически куб със страни от по два метра. Той седна на пода, после се плъзна до стената и бавно се излегна по гръб.

— Това е част от старата система за транспорт на материали — обясняваше Милър, но Холдън вече беше заспал.

ИНТЕРЛЮДИЯ СЛЕДОВАТЕЛЯТ

... то се пресяга и се пресяга, и се пресяга, и се пресяга...

Сто и тринайсет пъти в секунда то се пресяга и следователят се пресяга с него. Следва го. Наблюдава. То търси сигнал, който никога няма да открие. Не изпитва разочарование, нито гняв. То се пресяга, защото се пресяга. Това, което открива, използва, за да се пресяга, и така открива още и се пресяга по-нататък. Никога няма да стигне достатъчно далече. То не осъзнава този факт.

Следователят знае и знае, че то знае. Съзнание в контекста на липсата на съзнание. Съзнание в една безсъзнателна система. Така че тук няма нищо ново. Следователят въздиша, ще му се да може да изпие една бира, но знае, че това са само странични импулси от матрицата. Навремето беше кристал, изпълняващ функцията на посев, който притежаваше собствено име. Той обичаше и се отчайваше. Бореше се и се проваляше, и накрая спечели с голяма жертва. Не че това имаше значение. Беше търсил неща, които бяха изчезнали. Хора, които бяха изчезнали. Всичко в него е устремено към тази цел. Нещо трябва да се крие там, но го няма.

Вместо него открива мъртво петно. Място, където няма нищо. Откъдето всичко се дърпа назад. Следователят се пресяга и това, до което се допира, умира. Следователят спира да се пресяга. То чака. То обмисля какво да прави.

Някога тук е имало нещо. Нещо, което е построило всичко това и го е зарязало като полуизядена вечеря на масата. Конструктори и инженери, овладели хиляди светове, са живели и умирали тук и са оставили след себе си всекидневни чудеса като кости в пустинята. Следователят го знае. Светът е място на престъпление и това, което изпъква — което очевидно не е в синхрон с останалото, — е мястото, където не отива нищо. Това е артефакт в свят на артефакти, но не си пасва с останалите. Какво биха поставили на място, което не могат да

достигнат? Дали е затвор, или ковчеже със съкровища, или въпрос, който не бива да бъде задаван?

Куршум. Бомба, която все още цъка под масата за хранене.

Кой е създателят ѝ? Този, който е виновен за всичко, или някой друг? Каквото и да ви е убило, нещастници, е оставило нещо след себе си. Нещо, изработено, за да ви донесе гибел, и още е там.

Сто и тринайсет пъти в секунда то се пресяга и се пресяга, без да знае за присъствието на следователя, без да вижда белезите и артефактите, да чува ехото от гласовете на мъртвите, на съзнанията, приковани към тях. То се пресяга, защото се пресяга. То знае, че в част от физичното пространство умират хора, но не осъзнава, че го знае. То знае, че е създадено от смъртта на хиляди, но не осъзнава, че го знае. Следователят знае и осъзнава, че го знае.

Следователят се пресяга, но не хаотично. Той търси път и не намира. Търси път и не го открива. Не е тук, не е наблизо, но е някъде наоколо. Две точки определят права. Едната точка е животът, втората смъртта. Някоя от тях не идва оттук. Чукни тези два камъка и виж искрата. Виж какво ще пламне.

Следователят е инструмент за намиране на изчезнали неща и затова съществува. Всичко останало са странични явления. Жаждата за бира. Шапката. Споменът и шегите, странното полуувлечение-полусъстрадание към нещо на име Джеймс Холдън. Обичта към една умряла жена. Мъката по дома, който никога не е имал. Нещо неприсъщо. Незначимо.

Следователят се пресяга и намира Холдън. Той се усмихва. Някога е имало един човек и името му било Милър. Той откривал разни неща, но вече не го прави. Спасява хора, ако може. Отмъщава за тях, ако не успее. Жертва се, когато се налага. Намира разни изчезнали неща. Знае кой го е направил и върши очевидните неща, защото са очевидни. Следователят е подменил костите си, отгледал е нови очи и сега животът му е приел непознатата форма.

Той открива оръжието на убийството. Знае какво е станало, поне в общи черти. И без това фините детайли са за прокурорите, ако изобщо се стигне до съд. Но това няма да стане. Има и други неща, за които е добър инструмент. Следователят знае как да убива, ако се наложи.

Нещо повече, знае как да умира.

45. ХЕЙВЛОК

Хейвлок все още не беше убеден, че Наоми Нагата е най-добрият инженер в слънчевата система, но след като я погледа, докато работи, стигна до заключението, че вероятно няма по-добър. Ако някои от хората на „Израел“ притежаваха повече научни степени или специалности, с които да я засенчат, Наоми можеше да го компенсира с необуздания си, склонен към дръзки решения ум.

— Добре, не можем да чакаме повече — заяви тя на мускулестия, плешив мъж на екрана. — Ако се появи отново, кажи му какво е положението тук.

— Няма съмнение, че капитанът се доверява на преценката ти — увери я Еймъс. — Но добре. Ще му кажа. Нещо друго да предам?

— Кажи му, че е получил около милион съобщения от Фред и Авасарала. — Откъм пилотската кабина се чуваше гласът на Алекс. — Говорят за построяването на свръхмощен двигател, за да ни пратят спешно припаси.

— Ами? — повдигна вежди Еймъс. — И колко време ще им трябва за това?

— Около седем месеца — поклати глава Наоми. — Но в края на краищата ще бъдем мъртви само през три от тях.

Еймъс се ухили.

— Ама вие горе здравата се забавлявате без мен.

— Нищо не губиш — утеши го Наоми и прекъсна връзката.

— Все още ли смяташ идеята за добра? — попита я Хейвлок.

— Не — призна Наоми. Тя се придърпа към комуникационния пулт. — Как върви отвън, Басиа?

Чу се пукот и гласът на Басиа изпълни мостика. Звукът вибрираше, без да създава усещането за пространство. Шепот в ковчег.

— Вижда му се краят. Грозна картинка.

— Хубаво е, че си имаме страхотен заварчик — подхвърли тя. — Дръж ме в течение.

На екраните на мостика се виждаше операцията във всичките ѝ стадии: какво бяха успели да свършат досега и на какво все още се надяваха. И часовникът, отброяващ времето до момента, когато „Барбапикола“ ще започне да чегърта атмосферата на Ил и ще се промени от бързолетящо металическо тяло в огнена топка.

Не дни. Часове.

Буксирното въже приличаше по-скоро на две мрежи, съединени от една-единствена изопната нишка. По цялата дължина на търбуха на „Росинант“ десетина керамично-стоманени скоби изпълняваха ролята на широка основа, а черните им линии се събираха в твърда керамична свързка на няколкостотин метра по-нататък. Под тях „Барбапикола“ разполагаше с всички необходими пристройки. Веднага щом поясният монтираше и там скоби, щеше да настъпи моментът марсианската корвета да използва енергията от акумулаторите си, за да изтегли поясния кораб на по-стабилна орбита, заедно с неговия товар от литиева руда. Всичко това бе толкова сложно за Хейвлок, че усещаше как му се завива свят. Докато гледаше, една от скобите върху обшивката на „Барбапикола“ се оцвети в зелено.

— Добре — наведе се Наоми към микрофона. — Тази вече е солидно заварена. Давай нататък.

— Само още минутка тук — чу се напрегнатият глас на Басиа. — Една от спойките не ми харесва. Искам да я... — останалите думи се изгубиха. Ръкохватката се освети за миг в червено, сетне отново позеленя. — Това е. Продължавам.

— Внимавай — намеси се Алекс. — Дръж горелката студена, докато се движиш. Тези въжета имат голямо повърхностно напрежение, но не са пригодени да издържат на топлина.

— Правил съм го и преди — изтъкна спокойно Басиа.

— Партньоре — възрази Алекс, — не мисля, че някой е правил подобно нещо *преди*.

Буксирните въжета бяха стандартна влакновидна изработка, предназначени да прибират на борда марсиански космопехотинци. Използването им за теглене на огромен космически кораб бе като с тънък конец да теглиш топка за боулинг — тоест нещо напълно възможно, ако разполагаш с достатъчно търпение и умение, но способно да се обърка по хиляди начини. Наоми остана три дълги часа пристегната в креслото си, преди да реши, че е възможно, и дори

тогава Хейвлок имаше чувството, че е склонила само защото няма никаква друга идея.

Хейвлок бе прекарал времето в опити да се свърже с терминала на Мъртри, откъдето непрестанно получаваше откази, и в разсъждения над факта, че вероятно бе изгубил завинаги работата си. Странно, че тази мисъл му тежеше толкова много. Намираще се на осемнайсет месеца път от дома и вероятно му оставаха броени дни живот, а умът му непрестанно се връщаше към мисълта за проваления договор. Никога досега не го бе правил. Откакто бе тръгнал с Наоми, нямаше представа дори какъв е легалният му статут. Някъде, предположи той, по средата между бивш служител и съучастник в престъпен заговор. Доста широк диапазон, за да знае как да постъпи. Ако наистина се стигне дотам, че го изправят на съд заради случилото се на Нова Тера, съдиите вероятно ще са също толкова объркани.

Истината беше, че нито един от стандартните корпоративни закони не можеше да бъде приложен към случая. Просто нямаше подобен прецедент в цялата досегашна история. Дори нормите на Пояса не важаха тук.

Въпреки всичко изпитваше облекчение. Осъзнаваше колко неоправдано е, предвид обстоятелствата, но не можеше да го отхвърли. По-добре това, отколкото да съжالياва. Трагедията и мъката на Ил вероятно щеше да е само печална и потискаща история, ако я наблюдаваше от някой бар на станция Церера. Но от мястото, където бе сега, страхът бе престанал да изпълнява функцията на емоция и се бе превърнал в обкръжаваща среда.

Последната ръкохватка се оцвети в зелено.

— Добре — обяви Наоми. — Всичко изглежда в норма. Как мислиш, Басиа?

— Нескопосано на външен вид, но достатъчно стабилно.

— Как е кислородният ти запас?

— Добре е — отвърна Басиа. — Ще остана тук, та ако нещо се откъсне или строши, да се помъча да го поправа.

— Не — възрази Наоми. — Ако някоя от онези скоби се отчупи, възето ще се изопне толкова бързо, че ще те пререже на две. Връщай се на борда.

Басиа изсумтя недоволно, но малката жълта точка на екрана започна да се отдалечава от „Барбапикола“ и да се носи към тях.

Хейвлок я следеше, неволно стиснал палци.

— Алекс — обади се Наоми, — ще провериш ли механизма за освобождаване?

— Всичко е наред — докладва Алекс откъм пилотската. — Ако усетим, че нещата се объркват, лесно ще се откачим.

— Хубаво — рече Наоми и сетне добави още веднъж, съвсем тихо: — Хубаво.

— Но ако не се получи — продължи Алекс, подвиквайки през отворения люк, — нашият човек Басиа ще трябва да гледа как дъщеря му изгаря в атмосферата, а аз му обещах, че това няма да се случи.

— Зная — кимна Наоми. Хейвлок се надяваше да добави: Няма да се случи.

Осемнайсет минути бяха нужни на Басиа да преодолее разстоянието до „Роси“ и още пет да мине през шлюза. Наоми прекара част от това време в радиовръзка с капитана и инженера на „Барбапикола“. По-голямата част от разговора бе на поясен жаргон: „*жи-рам сабе са*“ и „*риктиг ане-нобу*“. Със същия успех можеха да общуват и с код. Хейвлок поиска връзка с Мъртри и получи поредния отказ. Зачуди се дали да не напише открито писмо до медиите, или да подаде молба за напускане на компанията.

— Тук съм — съобщи Басиа, когато се появи на мостика. Лицето му бе плувнало в пот.

Обратното отброяване до сблъсъка на „Барбапикола“ с атмосферата бе слязло под един час. От мостика за Хейвлок бе трудно да си представи, че се намира в един свят на постоянно движение. Скоростта и силите, участващи в този процес, бяха достатъчни да убият човек при най-малката грешка. При тяхната бързина триенето с въздух, толкова разреден, че не стигаше за дишане, щеше да стигне, за да изгорят напълно.

— Пристегнете ремъците — нареди Наоми и кимна към противоускорителните кресла. А след това каза по радиото: — Тук „Росинант“. *Дансинг-ейн джунбига?*

— *Реди ком сом имер, са са?*

Наоми се усмихна.

— Започвам отброяване. Десет. Девет. Осем...

На четири мониторите на пулта започнаха да менят цветовете си и обагриха двата кораба, буксирните линии и двигателите в

психеделични отънъци. Наоми стигна „едно“.

„Росинант“ изстена. Звукът бе дълбок като гонг, но не отзвуча като него. Вместо това обертоновете продължиха да нарастват и да се наслагват едни върху други. Въжетата на мониторите засияха, вътрешните сили по дължината на мрежата ги накараха да почервеняят, сетне станаха оранжеви и после сребристи.

— Хайде, бебче — потупа Наоми таблото пред себе си. — Можеш да го направиш. Можеш, зная.

— При мен доста бързо приближаваме предела — съобщи Алекс.

— Виждам. Поддържай скоростта и маневрирай плавно.

„Росинант“ изпищя — висок, стържещ звук, като на разкъсан метал. Хейвлок се улови за дръжките на креслото и стисна толкова силно, че го заболяха ръцете.

— Алекс? — попита Наоми.

— Просто преминаваме през резонансен прозорец. Нищо обезпокоително.

— Ще ти се доверя за това — промърмори Наоми.

— Винаги можеш да ми имаш доверие — ухили се Алекс. — Аз съм пилотът.

Басиа ахна. Хейвлок се обърна, но му трябваше известно време да разбере на какво реагира така. Часовникът, отброяващ времето до изгарянето на „Барбапикола“, подскочи до три часа и петнайсет минути. Четири часа и четирийсет и три минути. Шест часа и шест минути. Ето че се получаваше. Пред погледите им продължителността на живота на хората долу растеше. Хейвлок бе готов да закрепци от възторг. Получаваше се. Не би трябвало, но май щяха да успеят.

Звукът на алармата заглуши всички останали шумове. Наоми се завъртя към пулта.

— Какво има там, заместник? — попита Алекс. Вече не звучеше развеселено. — Защо виждам призрак?

— Проверявам — извика Наоми, без да си прави труда да използва радиовръзката. Хейвлок превключи своя пулт на външните датчици. На хоризонта се бе появила нова точка, носейки се над тях по своя извита орбита.

— Къде е „Израел“? — извика Хейвлок.

— Скрит е — отвърна Наоми. — След час ще се разминем. Това да не е...

— Совалката!

Часовникът показваше седемнайсет часа и десет минути.

— Совалката, която превърнахте в шибано торпедо? — намеси се Басиа. Гласът му бе изненадващо спокоен.

— Да — потвърди Хейвлок. — Но след като всички реактори бяха изключени...

— Значи се движи на акумулатори — прекъсна го Наоми. — Това стига за доста голяма кинетична енергия.

— Ще ни удари ли? — попита Хейвлок и се почувства глупаво веднага щом произнесе тези думи. Разбира се, че ще ги удари.

— Алекс? — повика го Наоми. — Да видим какви са възможностите.

— Късообхватните оръдия са в готовност, заместник — докладва Алекс. — Достатъчно е да им прехвърля малко мощност от акумулаторите и да превключа на автоматично управление, и ще пометат това чудо, преди да ни доближи.

Двайсет часа и осемнайсет минути.

— Прехвърли мощност към късобхватните оръдия — нареди Наоми. — И пази въжетата.

— Извинявай — каза Алекс. — Опитвах се да върша няколко неща едновременно. Активирам оръдията.

„Няма да се получи — мислеше си Хейвлок. — Пропускаме нещо.“

Червената точка се приближаваше. Сега вече и „Израел“ изплува над хоризонта, но прекият контакт бе блокиран от извивката на атмосферата. Совалката се носеше към тях. Залпът на късообхватните оръдия не бе нищо повече от кратка вибрация на фона на общото напрежение покрай изтеглянето на „Барбапикола“. Ако не беше предупреден и не го очакваше, щеше да го пропусне напълно. Червената точка премигна и отново засия.

— Ох — изпъшка Алекс. — Ах.

— Алекс? — извика Наоми. — Какво става? Защо не стреляме по совалката?

— О, ние я разпердушинихме — отвърна Алекс. — Направихме я на кайма. Но сега би трябвало да се отклоним от потока отломки. Само че нямаме тази възможност.

— Не разбирам — промълви Хейвлок. И внезапно разбра. Совалката бе само монолитен къс метал, когато оръдията я удариха. А сега представляваше огромен брой относително малки метални парчета, с приблизително същата обща маса, носещи се с почти същата скорост. Просто бяха разменили опасността да бъдат ударени от снаряд с размерите на совалка с почти същите по обща маса шрапнели.

Наоми стисна устни.

— Колко време преди да...

Корабът се разтресе. За миг Хейвлок си помисли, че оръдията отново са открили огън. Чу се пронизително свистене, креслото му внезапно се втвърди. Часовникът, отброяващ времето до гибелта им, бе угаснал. Нарастваща маса от кръв около левия му лакът бе първият признак, че е бил уцелен, и веднага щом я забеляза, се появи и болката.

— Пробойни на мостика! — извика Наоми по радиото.

— Пилотската е изолирана — докладва Алекс. — Нямам проблеми.

— Ранен съм — простена Хейвлок и се опита да размърда кървищата си ръка. Мускулите все още го слушаха. Каквото и да го бе ударило — отломки от совалката, метални шрапнели, — не бе откъснало ръката. Аленият глобус, залепнал за лакътя му, продължаваше бързо да расте. Някой го дръпна. Басиа, поясният.

— Разкопчай ремъците — рече той. — Трябва да напуснем мостика.

— Да — съгласи се Хейвлок. — Разбира се.

Наоми вече летеше през помещението. Из въздуха като малки снежинки се рееха парченца противоускорителна пяна.

— Ще запушите ли с нещо тия дупки? — попита с обезпокоително спокоен глас Алекс.

— Тук преброих десет — събщи Наоми. Хейвлок разкопча ремъците и се тласна към люка за коридора. — Ще трябва първо да евакуирам цивилните, защото нямам толкова бирени капачки подръка. Хейвлок е ранен.

— Мъртъв ли е?

— Не е мъртъв — обади се Хейвлок.

Наоми въведе отменящ код за херметизация и люкът на мостика се отмести встрани. В помещението нахлу въздух. Ушите на Хейвлок

изпукаха от промяната в налягането.

— Как е буксирът? — попита Басиа някъде зад него.

— Няма повреди по централната линия — докладва Алекс. — Изгубихме една от скобите, но мисля, че ще успея да компенсирам.

— Направи го — нареди Наоми и улови Хейвлок за рамото. В аптечката на стената имаше руло еластичен бинт и вакуумна клапа за рани. Наоми изпъна ръката му и притисна отвора на клапата към центъра на червената сфера.

— Алекс, какво виждаш там?

— Тъкмо проверявам. Аха. Имаме лека утечка от ремонтния цех. Корпусът на левия борд е доста нашарен. Повредени са датчици и късообхватните оръдия. Маневрените двигатели не реагират. Може изобщо да ги няма. Засегнати са и доста електрически кабели, но тъй като реакторът не работи, няма как да определим размера на щетите.

Клапата върху ръката на Хейвлок бе голяма колкото палеца му и имаше V-образна форма.

На местата, където кожата бе обелена, се виждаше белезникава тъкан. Очертанията на раната бяха почернели от изсмуканата от клапата кръв. Наоми омота отгоре абсорбираща марля и постави върху нея еластичния бинт. По косата ѝ имаше мънички капчици кръв.

— Как сме с движението? — попита тя.

— Мога да отида където поискам, стига да е обратно на часовниковата стрелка — отвърна Алекс. — Ако имаше док в радиус около година път оттук и работещ реактор, бих препоръчал незабавен ремонт.

— Ще преминем на резервния план. Как е „Барб“?

Басиа едва не включи по навик горелката. Наоми потупа Хейвлок по ранената ръка, за да го окуражи или успокои. После се обърна към шкафчетата и извади нагънат скафандър.

— Все още ни следва нагоре — съобщи Алекс. — Но започвам да се безпокоя за онази повредена ръкохватка.

— Ясно — рече Наоми. — Намали тягата до минимум. Да видим дали ще можем да я поставим отново.

Хейвлок нахлузи крачолите и заизвива тяло в скафандъра. Провери с машинални движения изолацията, привикнал да го прави след дългите години в космоса. Аптечката на скафандъра се задейства

автоматично и му инжектира коктейл от противошокови средства. Сърцето му ускори ритъм, усети, че лицето му пламва.

— Добрата новина е, че им свършиха совалките — обади се Басиа. — Не могат да го направят още веднъж.

— Тогава какво ще направят? — попита Наоми. Трябваше да минат няколко секунди, преди Хейвлок да осъзнае, че се обръща към него.

Това бяха неговите хора. Маруик и Мъртри. Доброволците инженери. Хората от РЛЕ бяха изстреляли совалката по „Росинант“, опитвайки се да попречат на една цивилна спасителна операция. Странна и обезпокоителна мисъл. Беше прекарал немалка част от живота си да пази тези хора, да поддържа спокойствие в атмосферата на кораба по време на дългия полет, да не допуска външни и вътрешни заплахи. А те се бяха опитали да убият не само него, но и екипажа на „Росинант“, и „Барбапикола“. Най-лошото от всичко бе, че дори не беше изненадан.

— Наоми? Мисля, че имаме пробойна в торпедния апарат на левия борд. Трябва да се провери дали всичко е наред там. Обезопасителните механизми са доста сигурни, но винаги има опасност от възникване на пожар. Би било жалко да се взривим от собствените си торпеда.

— Прието — отвърна Наоми. — Тръгвам веднага. Басиа, ще можеш ли да се координираш с Алекс и да върнеш онази ръкохватка на мястото ѝ?

— Разбира се — увери я поясният. Същият, който бе участвал в заговор за убийството на служители от РЛЕ. И чиито ръце навярно бяха изцапани с кръвта на губернатор Трайинг. За миг очите им се срещнаха зад двата прозореца на лицевите стъкла. Басиа го гледаше сурово и навъсено и Хейвлок си помисли, че има и нещо друго. Люкът на шлюза се отвори, Басиа се пхна вътре и люкът се спусна зад него.

— Хейвлок — повика го Наоми. — Искам да ми отговориш на въпроса.

— Кой въпрос?

— Какво ще направят сега?

Той поклати глава. Ръката го болеше. Цялата тази атака беше безсмислена, бе просто проява на злоба, сочеща пълно отчаяние. Ако Мъртри стоеше зад нея, единственото, за което го беше грижа, бе

„Барбапикола“ да падне преди „Израел“. Ако пък идеята бе на доброволците? Може би се опитваха да им докажат, че не са се предали.

И в двата случая нямаше логика в действията им.

— Не зная — въздъхна той. — Но вероятно ще е лошо за всички.

46.

ЕЛВИ

За Елви възстановяването на зрението бе като излизане от мъгла. Зелената пелена, обгръщаща света, в началото оставаше все така тучна. Продължи да упорства достатъчно дълго, за да пробуди у Елви притеснения, че или греши в преценката си, или дълготрайната употреба на противоракови медикаменти е предизвикала други промени в организма на Холдън, каквито не могат да се наблюдават само след няколко приема на лекарствата. Но след това около сенките се появиха контури, малки, добре видими участъци. След още няколко часа можеше да различава отворите на вратите и силуета на машината за биохимични анализи. Когато вече виждаше достатъчно ясно, беше готова да каже на Холдън, че със сигурност са решили проблема, но той бе отишъл да говори с Еймъс и тя съжали, че не го бе сторила по-рано. А и тя самата имаше доста работа за вършене.

Биохимичната машина забави производството на вода и това започна да се превръща в сериозен проблем. Дестилационните филтри се бяха износили, материалът им, в началото пухкав и бял, бе позеленял и бе придобил твърдостта на натрошено стъкло. Но междуременно други членове на научния екип и колонисти също бяха започнали да си възвръщат зрението. След още три-четири часа Елви, Файез и двама техници от миньорската група успяха да изградят улей пред входа на руините, който събираше сипещата се дъждовна вода в съдове със скорост почти три галона на час. Водата имаше вкус на изкуствена мента и дезинфектант, но ставаше за поддържане на основните жизнени функции.

Когато Елви откри Лусия, лекарката изглеждаше почти толкова зле, колкото бе звучал Холдън. Кожата ѝ бе посивяла, бялото на очите ѝ бе толкова розово, та Елви се уплаши да не би да е получила кръвоизлив. Яцек следваше майка си навсякъде, носеше медицинския ѝ скенер и чантата с инструменти. Елви ги завари да преглеждат пациенти. Всички бяха покрити с кал. Отличията между служителите

на РЛЕ и колонистите бяха замазани от тази кафеникава, полузасъхнала коричка. Когато Яцек улови погледа ѝ, тя му се усмихна. Момчето се поколеба, сетне кимна срамежливо и също се усмихна.

— Облаците изтъняват — рече Лусия. — Дори видях едно бяло облаче.

— Наистина ли? — попита Елви.

— Все още ми изглеждат зелени, разбира се, но това специално си беше съвсем бяло. — Лусия поклати уморено глава, сякаш да прогони сънливостта. — Справи се отлично. Имам само трима души, на които лечението не действа.

— И защо не се получава при тях? Може би трябва да...

— Това не е наука — прекъсна я Лусия. — А медицина. Процентът на показващите подобрение и без това е доста висок за едно ново и непознато заболяване. Справяме се чудесно. За повече ще трябва да мине време.

— Време — повтори Елви. — Чудно е, че изобщо стигнахме дотук.

— Първо щяхме да загинем от бурята, после от червеите, а сега от глад — през идните няколко седмици.

— Отдалечаваме кризисния момент. Макар и да не печелим, поне засега няма опасност да загубим.

— Но докога ще го правим?

„Никой не знае.“ Думите останаха непроизнесени, но и нямаше нужда. Докато корабите горе водеха враждебни действия и бяха обречени да паднат на планетата, а местната екосфера не можеше да им осигури храна, удължаването на перспективите им с няколко седмици не можеше да се нарече успех. Стресът оказваше своето влияние върху хората, както върху служителите на РЛЕ, така и върху колонистите. Елви отново забелязваше неволното им разделение на племена, сега, когато непосредствената опасност бе отминала. Зачуди се дали ще изчезне, когато им свърши храната.

— Трябва да си починеш — рече тя и в този момент някой положи ръка на рамото ѝ. Уей и Мъртри стояха зад нея. Уей имаше мрачно изражение. Мъртри, от друга страна, се усмихваше по обичайния начин. Той също беше изцапан с кал, но при него това изглеждаше някак естествено. Сякаш беше в обичайната си среда.

— Доктор Окойе — каза Мъртри. — Надявах се да разменим няколко думи насаме.

— Разбира се — съгласи се Елви. Лусия кимна отривисто и се отдалечи. Елви усети разочарование. След всички съвместни усилия в борбата с бурята и слепотата разделението между колонистите и хората от РЛЕ продължаваше да съществува, на милиметри под повърхността. Мъртри все още бе човекът, изгорил къща, пълна с терористи. Съпругът на Лусия бе заговорничил и вероятно подпомагал взривяването на совалката. Би трябвало всичко това да значи много по-малко сега, след преживяното заедно. Но не беше така.

— Бих искал да ми разкажете колкото се може повече за последния си разговор с капитан Холдън — продължи Мъртри. Гласът му звучеше напълно спокойно и разумно. Сякаш бяха на борда на „Израел“ и той я караше да си припомни последния път, когато е използвала изчезнал инструмент.

— Ами, той беше ужасно изморен. Изтощен. Изглежда, това оказваше ефект и върху психиката му.

— Ефект върху психиката, как по-точно? — попита Мъртри.

— Говореше несвързано — обясни Елви. — Шегуваше се за някакви чуждоземци, които го държали под телепатичен контрол, а сетне и за Чарлз Дикенс, който настоявал, че има начин да се изключи защитната мрежа. Опитах се да го накарам да поспи, но...

— Да разбирам ли, че той възнамерява да обезвреди някаква чуждоземна инсталация, действаща в момента на тази планета?

— Да. Искам да кажа — защо не?

— Не му е работа. Каза ли как смята да го направи?

— Не. Но не мисля, че имаше нещо вярно в твърденията му. Всичко това бяха само объркани бълнувания. Почти съм сигурна, че не осъзнаваше и наполовина какво прави.

— Спомена ли, че ще поеме на север?

Елви премигна, намръщи се и поклати глава.

Мъртри извади ръчния си терминал, чукна три пъти на екрана и ѝ го подаде. На екрана имаше карта на единствения континент на Ил с отбелязани две точки. Едната, досети се тя, бе доскорошното местоположение на Първо кацане. Тоест, където бяха сега. Втората бе на около три сантиметра встрани.

— Направих си труда да проследя сигнала на ръчния му терминал — поясни Мъртри. — Макар често да прекъсва, изглежда, Холдън се придвижва на север с приблизителна скорост двеста километра в час. Последното ми се стори много интересно.

Елви му върна терминала.

— Не ми каза нищо за това. Само спомена, че има да върши някаква работа. След това отиде да говори с Еймъс. Честно казано, изненадана съм, че може да управлява кола.

— Той не е с кола — възрази Мъртри. — Имаме само два транспортера, но и двата са тук, пък и единият от тях е без акумулатори.

— Не разбирам — обърка се Елви. — Тогава как...

— Пътува с двеста километра в час? — попита Мъртри. — Това ще е един от многото въпроси, на които бих искал да отговори. Благодаря ви за отделеното време, докторе.

Той кимна, обърна се и се отдалечи към изхода. Елви го изпрати с поглед, намръщи се. Дали Холдън не беше споменал още нещо? Не можеше да се сети. Защо всъщност не попитат Еймъс?

Тя откри едрият мъж отвън, при двата паркирани транспортера. Разглеждаше ги мрачно, скръстил ръце на гърдите. Имаше грозен белег на корема и татуировка на жена на сърцето. Единствената работеща кола се отдалечаваше бавно. Мъртри седеше на кормилото, Уей бе до него. Големите, пълни със силиконов гел колела, издаваха жвакащ звук, докато се въртяха в калта, но колата набираше скорост и подскочаше по неравната местност.

— Да не е имало доставка? — попита Елви.

— Не — поклати глава Еймъс.

— А ще има ли?

— Ако ще има, дано да е наблизко. Защото, ако не успея да поправа втората кола, няма с какво да приберем припасите.

— Ах — въздъхна тя. — Холдън каза ли нещо преди да тръгне?

— Каза — потвърди Еймъс, все още загледан към отдалечаващия се транспортер.

— Ставаше ли дума за заминаване на север?

— Не точно, но знаех, че ще отиде някъде, ако успее да накара Милър да ни върне реакторите.

— Милър? — попита Елви объркано.

— Да, но това е дълга история. Всъщност единственото, което искаше от мен капитанът, бе да се постарая онзи там — Еймъс кимна към колата — да не вземе пак да се държи арогантно и да изтребва хора.

— Тръгнал е след Холдън.

— Хм. Не зная дали това прави работата ми по-лесна или по-трудна.

Едрият мъж повдигна рамене и се върна при втората кола. Останките от няколко акумулатора бяха подредени прилежно върху разпънатото платнище. Еймъс приклепна до тях и се зае да ги оглежда.

— Щеше да е много по-лесно, ако „Роси“ ми спусне нови акумулатори — измърмори той.

— И ти ли ще тръгнеш след Холдън?

— Холдън искаше от мен да не позволявам на Мъртри да стори зло някому. Сега той не е тук, а хорицата се справят доста добре. Така че ще е по-добре да тръгна след него, за да се погрижа и там да няма жертви.

Елви кимна и погледна на север. Транспортърът бе малка точка близо до хоризонта, хвърляща след себе си кални пръски. Не можеше да прецени колко бързо се придвижват, но беше сигурна, че скоро ще се скрият зад извивката на планетата.

— Ако поправиш колата, може ли да дойда с теб?

— Не.

— Наистина, нека дойда — настоя Елви и коленичи до него. — Ще ти трябва помощник там. Ако нещо се обърка. Представи си, че пак ослепееш? Или нещо те ужили? Познавам фауната на тази планета по-добре от всеки друг. Мога да ти помогна.

Еймъс вдигна един акумулатор, стисна металната обшивка и извади вътрешната клетка. Електродите бяха покрити с жълтеникава кал.

— Холдън говореше за чуждоземци. За живи, мислещи, общуващи и владеещи телепатичен контрол същества — продължи Елви. — Ако това е истина, мога да разговарям с тях. Да ги документирам.

Еймъс изтри калта от електродите, присви очи и въздъхна. Наведе се и взе следващия акумулатор.

— Всички тук ще умрем — продължи тя с мек, ненатрапчив глас. — Храната ни скоро ще свърши. Докато пътуваш, ще минеш покрай огромно количество растения. Цяла една биосфера. Ще има неща, които дори не можеш да си представиш. Искам да ги видя, преди да умра.

Той отвори следващата клетка. Нямаше кал, но се разнесе остра миризма на разтопена пластмаса. Еймъс я затвори.

— Ще ти трябва електричество, за да подкараш тази кола — изтъкна Елви. — Ако ти кажа откъде да го вземеш, може ли да дойда с теб?

Еймъс извърна глава и я погледна, сякаш я виждаше за първи път. Сетне на лицето му бавно изплува усмивка.

— Има ли нещо, което искаш да ми кажеш, докторе?

Елви сви рамене.

— Чуждоземната луна или защитната мрежа на планетата свали совалката с ядрения двигател, натоварена с акумулатори и енергоклетки, но пропусна парашута с храна и лекарства. Освен това не стреля по облаци, макар да гъмжат от тукашни микроорганизми, които имат доста сложен състав. Не се интересува от химичната енергия в тях. Можем да поискаме от „Росинант“ да ни спусне материал за химично гориво. Например ацетилен. Горے имате бутилки с ацетилен, нали?

— По дяволите, имам ацетилен и тук. Но тези коли не вървят с огън — посочи Еймъс.

— Не е необходимо — рече Елви. — Биохимичната машина е оборудвана с горивна камера, извършва анализи, като конвертира екзотермални реакции в електричество и после измерва мощността. Камерата не е кой знае колко голяма, но ако я демонтираме и преустроим в по-обемиста горивна камера — да речем с десетсантиметрова повърхност, — вероятно ще можем да уловим достатъчно химична енергия от горенето, за да получим електричен ток, равен по сила на този в акумулаторите. Сигурно ще се наложи да си направим трансформатор, за да нагласим амперите и волтажа, но това няма да е трудно.

Еймъс се почеса по врата и се заклати напред-назад. Беше присвил очи.

— Това нещо сега ли ти хрумна?

Елви сви рамене.
— Нали ще мога да дойда с теб?
Еймъс наведе глава и плю на земята.
— Разбира се — рече той.

* * *

— Исках само да знам защо — настоя Файез.

— Защо какво? — поиска уточнение Елви, докато пресичаше главното помещение на руините. Носеше две пълни найлонови торби с прясна вода. Или поне пригодна за пиене. И пакет с протеинови блокчета. Би трябвало да стигне за един човек и за един ден и беше всичко, с което разполагаха в лагера. Освен това си бе намерила кожена чанта с дълъг ремък и я бе преметнала през рамо.

— Защо тръгваш да гониш Холдън? — попита Файез и се отдръпна да направи път на една минаваща наблизо жена.

— Не гоня Холдън! — Елви спря, завъртя се и опря длан на гърдите му. Усещаше ударите на сърцето му. — Знаеш, че не го гоня, нали? Защото това е... казах ти, не.

— Тогава защо? — настоя той.

Организмите, които все още умираха в очите ѝ, придаваха лек зеленикав оттенък на света и го караха да изглежда размазан. Имаше чувството, че вижда лицето му през тънка завеса, която смекчаваше чертите му. Приличаше на медийна звезда в не особено гостоприемна среда, във всеки случай изобилстваща на кал и лишена от душеве.

— Защото искам да *видя* — рече тя. — Нали затова дойдох тук. Затова прекарвах цялото си време във вземане на образци и провеждане на изследвания. Обичам работата си, обичам да виждам и намирам нови неща. Холдън каза, че говори с извънземни и че може би ще успее да изключи защитната система, а това означава, че ще трябва да се заемем с изучаването на тази пустош...

— На това, което е останало от нея — посочи Файез.

— И защото скоро ще умра — добави тя.

Файез извърна глава.

— Всички ще умрем — продължи Елви. — И то много, много скоро. Така че предпочитам да изляза навън и да погледам този

изумителен, странен, красив и опустошен свят, вместо да стоя в лагера и всички около мен да си отиват бавно. Правя го от страх, хедонизъм и най-вече защото съм егоист.

— Между нас казано, аз също мисля за себе си по този начин.

— Зная.

Отвън колата на Еймъс ревеше, постоянният пламък на горивната камера бе като синтезатор, блокирал на някой особено неприятен тон по средата на гамата. Еймъс седеше вътре и наблюдаваше приборите. Файез я изпрати до колата и ѝ помогна да се настани. После отстъпи назад и напъха ръце в джобовете си. Не личеше дали в очите му има сълзи.

— Това ли са всичките припаси, докторе? — попита Еймъс.

— Би трябвало да ни стигнат.

— Добре тогава. Следя постоянно сигнала от терминала на капитана. Имаме гориво за около седмица и човекът, когото гоним, ни води с един ден.

— Ще ми се да имах слънчеви очила — оплака се тя. — И една пица.

— Гаден свят, докторе.

— Да тръгваме.

Транспортерът се стрелна напред, за миг гумите забуксуваха в калта, сетне зацепиха и колата отново подскочи. Дъждът ромолеше тихо върху предното стъкло и голямата чистачка отмяташе пръските настрани. Светът пред нея бе една голяма кална равнина. Тя погледна в ръчния терминал на Еймъс. Маршрутът към Джеймс Холдън водеше през горист район, покрай голямо пресноводно езеро и из лабиринт от каньони, възникнали в разрез с всякакви геологични постулати. Щеше да види този свят след сполетялото го бедствие, но все пак щеше да го види. Както и първите опити на природата да се възстанови от стихията.

— Спри — помоли тя. — Моля те, спри. Само за минутка.

— Ако ти се пишка, трябваше да го направиш, преди да тръгнем — изсумтя Еймъс, но въпреки това спря колата. Елви не можеше да чуе шума на електродвигателя, скрит от постоянния рев на ацетиленовия генератор. Отвори вратичката и се надвеси навън. Бяха изминали едва няколкостотин метра. Все още виждаше Файез, макар и като тъмно

размазано петно. Видя, че тича към тях, като се оглежда за червеи убийци.

Той доближи колата и я погледна. Сега вече беше сигурна, че очите му са насълзени.

— Шансовете да не се върна са доста големи — рече Елви.

— Зная.

— Време е да тръгваме, докторе — намеси се Еймъс. — Не ми се ще това да се проточва дълго.

— Разбирам — кимна тя. Сведе глава. Сетне внезапно погледна Файез. — Ще се качиш ли?

— Какво да направи? — ахна Еймъс, а в същия миг Файез отвърна:

— Разбира се, че ще се кача.

Елви се присви на седалката и му направи място. Файез се притисна до нея и затвори вратата. Еймъс ги изгледа с вдигнати вежди. Елви му се усмихна и прехвърли ръката на Файез през рамото си.

— Не помня да е имало такава част от сделката, докторе — рече Еймъс.

— Смятай го за сватбено пътешествие — отвърна Елви. Тя усети, че Файез замира, после се притисна към нея.

Еймъс я изгледа продължително, после сви рамене.

— Важното е да сме с попътен вятър.

47.

БАСИА

— Как е положението там вътре? — разнесе се гласът на Наоми в шлема на Басиа. Беше приятен, напевен глас. Звучеше добре дори през миниатюрните говорители. Басиа осъзна, че се е унесъл, и разтърси рязко глава. Един поглед към дисплея му показва, че кислородният запас се е смалил почти до нула, и той превключи на втората бутилка.

— Открих останалите пет дупки — докладва той. — Права беше. Две бяха зад пулта. Трудно беше да се видят от страни. Но мисля, че на мостика няма повече.

— Следващият ще е ремонтният цех — каза тя. — Там има една пробойна. Вътре е тясно и претрупано. Има доста инструменти, които задръстват пространството.

— Ще се сместя — обеща Басиа, извади малък метален диск и се зае да заварява пробойната.

— Той е над хоризонта — обади се Алекс по общия канал.

Наоми, облечена в скафандър, също бе на мостика и координираше ремонтите работи, така че единственият начин да разговарят беше по радиото. Басиа искаше да попита кой е „той“, но вместо това продължи да заварява втората пробойна. Дребно мехурче нагорещен до червено метал се завъртя като мънисто във въздуха и се залепи на лицевото стъкло точно над лявото му око. Нямахше опасност да повреди скафандъра, но бе първият признак, че е уморен и започва да греша. Бавното въртене на „Росинант“ в края на буксирното въже караше свободно плаващите предмети да дрейфуват към стените. Не бива да го забравя.

— Не ни ли е оставил някакви подаръци? — попита Наоми, все още говореше за мистериозния „той“.

— Не — отвърна Алекс. — Всеки път, когато се разминаваме, го удрям с целеуказващия лазер. Като предупреждение.

— Близкообхватните оръдия са напълно извадени от строя, а торпедните апарати не работят — припомни му Наоми.

— Така е, но *те* не го знаят. Последното, което помнят, е как налягах совалката им на суши-ролца с оръдията.

— Ще ми се да не го бяхме правили.

— Предпочиташ една голяма дупка пред множество дребни?

— Прав си — съгласи се Наоми. — Приключи ли там?

Трябваше да изминат няколко секунди, докато Басиа осъзнае, че говори на него.

— Да, това е последната.

— Аз ще те насочвам към ремонтния цех.

* * *

Наоми не се шегуваше, като каза, че е претрупан. Имаше някакъв масивен и обемист уред, който заемаше почти цялото пространство между вътрешната и външната стена. От едната му страна стърчеше дълга метална тръба и изглежда, тя продължаваше по цялото протежение на кораба, сякаш бе отточен канал. От другата страна бе разположен механизъм със сложно устройство. Встрани от него и покрай цялата тръба бяха закрепени два реда доста мощни на вид индустриални акумулатори.

— Шейсет и два процента, заместник — докладва Алекс. — И пада бързо. За „Барб“ часовникът е спаднал до дванайсет часа. Ако имах двигатели, това щеше да е моментът за нова маневра.

— Изключих всичко, което може да се изключи — въздъхна Наоми. — С повече от наличното не разполагаме. Опитвам се да измисля начин за подмяна на повредените маневрени двигатели, за да си възвърнем поне до известна степен подвижността. Но проблемът не е банален. Доста сериозно ни удари.

Басиа завъртя фенерчето си, докато видя неподвижно облаче замръзнала пара. То го отведе до миниатюрна пробойна в стената на ремонтния цех. Минута по-късно пробойната бе заварена с метален диск. Трепкащите светлини на горелката караха сенките в цеха да подскачат и да менят очертанията си, сякаш изпълняваха радостен танц.

— Алекс? — обади се Басиа, когато свърши.

— Аха.

— Какво е това чудо тук? Изглежда ми доста мощно. Как му понася топлината? Трябва ли да избягвам да работя в близост до него?

— Ами, да — отвърна през смях Алекс. — Избягвай, ако обичаш.

— Това е електромагнитно оръдие — обясни Наоми. — Ние го монтирахме на кораба. Ако го повредиш, няма да избухне. То изстрелва масивни метални проектили, не експлозивни.

— Добре — каза Басиа. — Почти приключих тук.

— Струва триста хиляди нови церерски йени — съобщи доволно Алекс. — Така че не го повреждай, защото ще купуваш ново.

Когато Басиа се върна на мостика, свали скафандъра, откопча ремъците на горелката и прибра всичко на място. Наоми вече бе възстановила атмосферата и всички се бяха събрали на мостика. Тя се рееше близо до командния пулт, все още облечена в скафандър, но със свален шлем. Хейвлок и Алекс се бяха разположили срещу нея в противоускорителните кресла. Тримата мълчаха, както се случва понякога след оживено обсъждане.

— Има ли проблем? — попита Басиа, след като люкът се затвори зад него.

Алекс и Хейвлок извърнаха глави, изглеждаха засрамени. Наоми го погледна.

— Ще изгубим „Барбапикола“ — произнесе тя.

— Какво?

— Имам план да преместим пет маневрени двигателя от десния борд на левия. Това ще ни осигури около шейсет процента маневреност. Ще бъде достатъчно да ни задържи в небето, докато се изчерпи енергийният запас. Но не можем да го направим достатъчно бързо, за да изтеглим „Барб“ на нужната орбита. Трябва да прережем въжетото.

— Не — изхриптя Басиа с пресъхнало гърло.

— Опитахме — продължи Наоми сякаш не бе проговарял. — Но щетите, нанесени от совалката, са твърде сериозни. Смятам да се свържа с капитана на „Барб“ и да помоля да прехвърлят дъщеря ти. Цената ще е поне няколко души още да дойдат с нея. Но не много, надявам се.

За миг Басиа почувства почти непреодолимо облекчение, последвано от почти толкова силен срам.

— На „Барбапикола“ има над стотина души. Нима ще ги оставим да умрат?

— Не всички, но и при най-добро желание да ги преместим тук, няма да има място. Другата възможност е да загинем с тях. — Гласът на Наоми потрепери, но външно изглеждаше спокойна. Знаеше колко ужасни са думите ѝ, но не смяташе да се отказва от тях. Басиа внезапно изпита страхопочитание пред нея. — Самите ние не сме в много по-добро положение. След последните опити да изтеглим „Барб“ се приближаваме до границата, отвъд която няма да успеем да излезем на стабилна орбита, където да издъхнем бавно заедно, докато ни свършат въздухът и припасите. И разбира се, тогава ще сме прехвърлили част от хората от „Барб“ при нас. Което означава, че ще горим по-бързо запасите си. Това е горчивата истина, Басиа. Вече няма добри шансове.

Той кимна, приемайки думите ѝ без възражения. Тя беше специалистът. Но имаше усещането, че пропускат нещо. То като че ли се спотайваше в дъното на съзнанието му. За да се разсее, той прокара пръст по кондензираната влага върху близкия стенен монитор. Това не би трябвало да се случва. Системата за контрол на вътрешната среда не биваше да позволява да се събира влага по този начин. И сега, когато си го помисли, изведнъж усети, че въздухът е тежък и твърде топъл. Наоми държеше системата на минимална мощност. Намираха се на границата на способностите си да поддържат обкръжаващата среда.

— Кога ще дойдат и как ще ги прехвърлим тук? — попита Хейвлок, говореше за бежанците от „Барбапикола“.

— След три часа. Ще трябва да слезеш долу и да ги ескортираш. Не зная в какво състояние са скафандрите им, но не очаквам много. Може би ще се наложи да им пратим няколко от нашите скафандри за работа отвън.

— Прието — кимна Хейвлок. Жест на землянин. Наклони главата напред, сетне назад. Движение, напълно невидимо в космически скафандър. Без да се замисли, Басиа стисна и повдигна юмрук, за да му покаже как се прави. Хейвлок не му обърна внимание.

Ала краткотрайното отвличане от проблемите помогна на ума му да излезе от омагьосания кръг и идеята, с която се бореше, най-сетне започна да се оформя.

— Защо не използваме акумулаторите на електромагнитното оръдие?

— Да използваме кое? — не разбра Хейвлок.

— Хм — погледна го Наоми. — Идеята не е глупава. Те са заредени догоре, нали?

— Докато реакторът работи, теглят енергия, за да поддържат максимален режим на готовност, а не сме стреляли с оръдието, за да ги разредем, откакто реакторът угасна — събщи Алекс. — Само че те са на отделна система. Няма начин да се обърне потокът обратно без някои преустройства.

— Аз мога да го направя — заяви Басиа. — Кажете ми какво е нужно. Още сега ще презаредя скафандъра и горелката.

— Почакай — спря го Наоми. Беше пребледняла и местеше очи наляво-надясно сякаш четеше нещо във въздуха пред нея. — Почакай малко...

Хейвлок понечи да каже нещо, но Алекс го улови за ръката и поклати мълчаливо глава.

— Ще изтеглим запаса от енергомрежата на оръдието, ще го прехвърлим в главната мрежа и ще го използваме да загреем газ и да се придвижим — рече тя накрая.

— Точно така — съгласи се Алекс.

— Но със загуби на всяка стъпка. Доста неефективно е.

— Точно така — повтори Алекс.

— След като вече разполагаме с реактивна маса в системата, без да прехвърляме мощност — продължи тя. — Алекс, какво ускорение ще даде на кораба двукилограмов снаряд, движещ се с пет хиляди метра в секунда?

— Достатъчно — отвърна Алекс със зловеща усмивка, — за да се изисква да стреляме с оръдието само при включен главен двигател.

— Това ми прилича на реактивна тяга — промърмори Наоми и му се усмихна.

— Хм — намеси се Хейвлок, — корабът се върти леко след сблъсъка с останките на совалката, нали? Това няма ли да затрудни... ааа, прицела?

— Проблемът не е банален — призна Наоми. — Ще трябва да се уверим, че стреляме в точната милисекунда, когато двата кораба и

кабелът се изравняват в права линия. Няма начин човек да го изчисли. Но „Роси“ ще го стори, ако му кажа какво се иска от него.

— „Барб“ не е ли на предполагаемия маршрут на полета? — попита Хейвлок.

— Така е — съгласи се Наоми с неизменно спокойния си глас. — Редът на действие ще е такъв: ще наклоним носа на „Роси“ надолу, докато се завъртим отвъд момента на изстрела, ще изстреляме снаряд, след това ще наклоним носа обратно, за да не позволим на кораба да изгуби контрол на новата ос на въртене. За щастие, поне тези маневрени двигатели работят.

— Струва ми се доста трудно — призна Басиа.

— Ами — погледна го Наоми с усмивка и му намигна. — Това ще е най-сложната навигационна програма, която някога съм въвеждала, но имам още два часа да го направя.

— Не зная за вас, хора, но аз нямам търпение да участвам в този план — заяви Алекс. — Така че, да се захващаме.

* * *

Басиа гледаше как часовникът отброява часовете и минутите до смъртта на дъщеря му.

Наоми седеше на своя пулт и тракаше с пръсти по клавиатурата. Символният речник, който използваше, за да програмира навигационната система на „Росинант“, му беше непонятен. Да я гледа, докато работи, бе като да слуша някого да говори на чужд език: осъзнаване за наличие на информация, без да се възприема значението ѝ. Но въпреки това не сваляше очи от нея, защото знаеше, че тя съставя програма, която може би ще върне часовника назад с безценни минути. Може би с часове. Но не и дни.

Алекс се бе качил обратно в пилотската. От време на време се свързваше по интеркома с Наоми, за да обсъдят подготовката, така че вероятно я следеше в компютъра. Искаше от нея да му обясни някои моменти или правеше предложения, но думите му бяха неразбираеми, също както символите върху екрана на Наоми.

Хейвлок бе слязъл в хангара да извади спасителните капсули и да ги премести при главния шлюз. Идеята с електромагнитното оръдие

можеше и да не успее и следващата крачка бе да евакуират от „Барбапикола“ толкова хора, колкото „Росинант“ можеше да побере.

Всичко това бе само игра на отлагане. Ще се опитат да спасят „Барб“ с геройски изстрел на оръдието. Ако не се получи, ще спасят малка групичка, като ги преместят на „Росинант“, преди и той да падне от небето или да се превърне в метална кутия на смъртта, когато животоподдържащата система издъхне.

Но вършеха всичко това, без да задават въпроси. Бореха се и работеха, измисляха нови, още по-сложни планове, за да спечелят малко време. Басиа не се съмняваше, че биха положили същите усилия дори ако резултатът щеше да е само няколко минути. Никога преди не се бе замислял над тези неща. Изглеждаше като микрокосмос, в който е събрано всичко, присъщо на човешкия живот. Никой не живее вечно. Но човек се бори за всяка минута, която може да си осигури. Полага всестранни и неимоверни усилия. Това караше Басиа да се чувства едновременно тъжен и горд. Може би така се чувства войникът, когато се изправя да защити парче земя, което е сигурен, че никога няма да напусне жив. Когато е взел решение да се бие докрай, колкото и да е трудно.

Докато разглеждаше гневната кафеникава топка на Ил, която се въртеше на екрана, Басиа си помисли: „Ще ни убиеш, но няма да ти е лесно“. Пое си дълбоко дъх и едва се сдържа да не се тупне в гърдите.

— Добре ли си? — попита го Наоми, без да откъсва очи от екрана.

— Добре съм, добре. Ти как си?

— Почти свърших — отвърна тя. — Проблемът е, че ще получим доста голяма тяга, идваща по един вектор, но не по протежение на центъра на масата ни с прикачения кабел, а имаме маневрени двигатели само от трите страни на кораба. Така че трябва да минимизираме въртенето към левия борд. Но не можем да използваме предния десен двигател, за да противодейства на въртенето, тъй като въжето променя мястото на нашия център на тежестта. Доста забавна задача, честно казано.

— Нямам представа какво означава всичко това — оплака се Басиа. — Ще се получи ли?

— Мисля, че ще стане. Алекс е съгласен. Започваме няколко минути след следващото завъртане. И тогава ще разберем.

— Страхотно — въздъхна Басиа.

Люкът на палубата се отвори и се затръшна, след като Хейвлок се измъкна на мостика. Беше сменил униформата на РЛЕ и бронята с широк сив комбинезон с изписано на гърдите „Росинант“. Хейвлок беше по-едър от Холдън, така че щом комбинезонът му висеше, вероятно бе принадлежал на Еймъс. Басиа си помисли, че може би не бива да носи дрехите на Еймъс, без да го попита.

— Аварийното оборудване е в шлюза — докладва Хейвлок зад гърба на Наоми. Тя не бе вдигнала глава, когато влезе. — Добавих и няколко реактивни раници, резервни кислородни бутилки и горелката на Басиа. Не можах да се сетя какво още може да ни потрябва.

— Благодаря, Димитри — каза Наоми.

— Димитри? — възкликна Басиа и повдигна вежди.

— Някакви проблеми? — стрелна го с очи Хейвлок. — Басиа не е ли женско име?

— Така се казваше баба ми, тя беше прочут в цялата Слънчева система физик. За мен е голяма чест да нося името ѝ. Аз съм първият ѝ внук.

— Вие двамата или млъкнете, или напуснете мостика — скастри ги Наоми. Тя чукна по микрофона и добави: — Алекс, готов ли си горе?

— Мисля, че да — отвърна Алекс с въздишка. — Само за момент, да наглася нещо тук...

— Може ли да го гледаме на големия екран? — намеси се Басиа. — Искам да видя какво ще стане.

Наоми не отговори, но тактическата карта на панорамния екран се смени с картина от телескопа. Образът се завъртя бавно около кафяво-сивата топка на Ил, мина през далечния сив корпус на „Барбапикола“ и накрая се спря на звездното небе.

— Липсва ми прозорецът — оплака се Наоми. — Хайде, готов ли си?

— Дааа — отвърна Алекс, като провлачи максимално думата. — Сега. Може да започваме.

— Стартирам — предупреди Наоми и чукна едно копче на екрана, но нищо не се случи. На големия екран панорамата продължаваше да се върти бавно и отново показа Ил. После изплува „Барбапикола“. Изведнъж, без предупреждение, „Росинант“ се

наклони много напред и нещо избръмча силно в търбуха на кораба. В атмосферата на планетата се появи ярка огнена точка, която се разгоря, описвайки дъга. Басиа забеляза, че отсрещната стена се носи към него — бавно, но забележимо. Корабът се залюля отново, различни маневрени двигатели изригнаха в стакато от експлозии. Когато шумът и движението утихнаха, екранът бе стабилизиран върху „Барбапикола“.

— Хм — рече Алекс. — Засичам активност на луните.

— По нас ли стрелят? — попита Хейвлок.

— Не. Май се опитват да уцелят снаряда — съобщи Алекс. — Давам им една точка за проявения оптимизъм.

— Вече не се въртим — забеляза Басиа.

— Не — отвърна Наоми. — Дай ми всички три посоки на тягата и мога да намеря начин да спра. Сега е достатъчно да продължим да стреляме и маневрираме, и постепенно ще наберем орбитална скорост.

Басиа погледна към таймера, отброяващ живота на „Барбапикола“. Беше добавил около четири минути.

— Колко често можем да произвеждаме изстрели?

— На около всеки пет минути, ако не искаме да прегреем релсите и да изтощим акумулаторите. Поне на всеки пет минути, докато издъхнат акумулаторите.

— Но...

— Току-що преборихме снижаващата се орбита, но нищо повече — прекъсна го Наоми.

— „Израел“ отново се връща — съобщи Алекс. — Спуснаха нещо.

— По дяволите — промърмори Наоми. — Дайте ни малко почивка бе, момчета. Какво сте хвърлили този път?

— Хора в скафандри — отвърна Алекс.

— Това е доброволческият отряд — обади се Хейвлок. Той се наведе над тактическия дисплей и даде увеличение. — Дванайсет души с вакуумни скафандри и реактивни раници. Плюс същия брой метални предмети с големина на хора. Не зная какво може да са последните.

— Някакви предположения относно намеренията им? — Наоми също превключи на тактическия.

— Те са инженери. Наясно са какви поражения понесохме. Най-вероятно ще се опитат да ни убият.

48. ХОЛДЪН

За Холдън животът във флотската академия бе толкова стресиращ, че когато приключи първият семестър, той го отпразнува с купон и пиене, проточило се двацетина часа. Тогава получи първия си урок за разликата между съня и безсъзнателното състояние. Може да изглеждаха еднакви, но не бяха. След двацет часа той се бе събудил толкова изтощен, че сутрешната физзарядка едва не го бе убила.

Придвижването с Милъровата мрежа за транспорт на материали премахваше почти напълно усещането за хода на времето. Когато за първи път погледна терминала си, Холдън узна, че са минали десет часа. Предполагаше, че ги е прекарал в безсъзнание, а не в сън, защото се чувстваше изтощен и болен. Гърлото го болеше, очите му горяха, сякаш са натъпкани с пясък, мускулите му бяха схванати. Приличаше на грип, само че противовирусните средства, които приемаше на всеки три месеца, не биха го допуснали. Той включи диагностичната програма на костюма и получи няколко инжекции.

След още девет часа се събуди повторно и този път бе почти отпочинал, а дразненето в гърлото бе изчезнало. В някой момент бе преминал границата между безсъзнанието и съня и тялото го бе възнаградило за това. Той се протегна на металния под, докато ставите му изпукаха, и изпи остатъка от водата.

— Добро утро — обади се Милър и изплува бавно от мрака сред синкаво сияние, сякаш някой включваше осветлението с реостат.

— Събудих се — каза Холдън и хвърли празната манерка по Милър. — Но ти ме натика в тая консерва толкова бързо, че пропуснах да си взема припаси. Скоро ще ожаднея, ако не направиш нещо по въпроса, като например някой чуждоземен фонтан с прясна вода и прочее.

— Ще видим. Но точно сега това не е най-големият ни проблем.

— Казва го човекът, който не пие.

— Има повреден участък от системата пред нас — продължи Милър — и се надявах, че ще успеем да го заобиколим. Но нямахме този късмет. От тук нататък ще трябва да продължим пеша.

— Чудното ти извънземно влакче се счупи, така ли?

— Моята чудна извънземна система за транспорт на материали седи тук неизползвана от близо милиард и половина години, а както знаеш, съвсем наскоро половината планета избухна. Твоят кораб е построен преди по-малко от десетилетие, а не можете да поддържате дори кафемашината.

— Ти си един гаден, огорчен от живота дребосък. — Холдън се изправи и пристъпи към вратата. Тя не се отвори.

— Почакай — каза Милър и изчезна.

Холдън включи терминала и го остави да провери състоянието на снаряжението му. Милър го бе взел след последния патрул около лагера, което означаваше, че освен броня имаше пистолет и няколко резервни пълнителя — тоест неща, които за момента бяха безполезни. Освен това разполагаше с празна манерка, никаква храна и вградена в изолиращия костюм аптечка с почти изчерпани медикаменти. Съвсем скоро, когато гладът набере достатъчно сила, ще е готов да размени пистолета за сандвич. Но едва ли в подземията на извънземните имаше автомати за сандвичи.

Изминаха десет минути и безпокойството му се смени с нетърпение. Седна отново, опита се да се свърже по терминала с „Росинант“, но получи съобщение за неуспешна връзка. Потърси Елви, Лусия и Еймъс. Същият резултат. От каквото и да бе изработена подземната система, то блокираше напълно сигналите до лагера и „Роси“. Вероятно причината беше това, защото другото обяснение щеше да е, че „Роси“ не съществува, а от него следваха твърде много лоши сценарии. Той си пусна една глупава игра за подреждане на фигури и се забавлява с нея известно време, докато терминалът не изписука в знак, че батерията му е на привършване, и се наложи да го изключи.

След около час започна да се изнервя. Не беше склонен към клаустрофобия и беше прекарал почти целия си зрял живот в малки каюти на космически кораби, но това не означаваше, че идеята да стои в тази метална, кутия под земята му се нрави. Изрита няколко пъти вратата и извика на Милър, но нямаше резултат.

Което, по свой начин, бе доста тревожно.

Контейнерът, в който бе спал по време на дългото си пътуване на север, беше празен. Единствените инструменти, с които разполагаше, бяха за поправка на бронята и оръжията. Нямаше нищо, с което да разреже или пробие метал. Изрита вратата отново и този път толкова се постара, че го заболя пиццалът. Вратата дори не помръдна.

— Хм — изсумтя ядно. Ако Милър го бе довел чак тук, за да го зареже в това вагонче, това щеше да е най-дългата примамка в историята.

Холдън преглеждаше за пореден път металните предмети, с които разполагаше, и обмисляше варианта да си направи достатъчно силен експлозив, за да взриви вратата, загърбвайки внимателно факта, че такава експлозия ще му отнеме живота, когато отвън се чу метално стържене, което прерасна в писък. Помещението започна да се тресе и подскача. Отгоре се чу дълга поредица от мощни удари. Последва нов металически писък, който бързо достигна оглушителна сила.

Вратата на помещението изчезна, откъсната с масивен удар от контейнера. От другата ѝ страна стоеше кошмарно видение.

На пръв поглед приличаше на огромна колекция от инструменти за разбиване и рязане. Стърчеше върху шест крака и размахваше четири други във въздуха, като ракообразно, слепено от стомана и ножове. Около масивните му ръце се виеха десетина пипала от материал, напомнящ черна гума. Две от тези пипала уловиха вътрешните ръбове на прохода и ги огънаха навън с невероятна сила.

Холдън извади пистолета, но не го насочи към създанието. Стори му се твърде малък и безпомощен.

— Прибери това — произнесе чудовището с гласа на Милър. — Ще си извадиш някое око.

На Холдън никога досега не му бе хрумвало, че всеки път, когато бе чувал гласа на Милър през последните две години, това всъщност е било протомолекулна халюцинация. Тази мисъл го споходи едва сега и от възможните ѝ последствия му се зави свят.

— Ама това ти ли си? — зяпна Холдън и бе сигурен, че може да го обявят за общовселенски победител във викторината за глупави въпроси.

— Зависи какво имаш предвид — отвърна Милърботът и отстъпи назад. Движеше се удивително тихо за толкова голямо

метално чудовище. — Успях да се напъхам в тази местна машинария, която се оказа в доста добро състояние, като се има предвид, че гаранционният ѝ срок вероятно е изтекъл преди десетки милиони години.

Милър направи нещо и изведнъж на мястото, където допреди миг стоеше само чудовището, се появи дребната му, облечена в смачкан костюм фигура. Той повдигна рамене и се усмихна извинително. Ала образът му продължаваше да е насложен върху този на работа. Чудовището също свиваше рамене, макар че вместо ръце използваше две масивни ракоподобни клещи. Ефектът щеше да е комичен, ако не предизвикваше толкова силно главоболие.

— Едното или другото — промърмори Холдън и стисна очи. — Не мога да виждам и двете. Главата ми се цепа.

— Извинявай. Няма проблем — каза Милър и когато Холдън отвори очи, там стоеше само роботът. — Ела, чака ни доста път.

Холдън се измъкна от контейнера и скочи на гладкия метален под. Различните секции от корубата на Милър хвърляха отблясъци, които за разлика от синкавото му сияние озаряваха околното пространство.

Холдън посочи един от крайниците и попита:

— Може ли да свети по-силно?

В отговор сиянието на металната повърхност се усили и в тунела стана светло като по пладне. Причината за повредата на транспортната система стана очевидна. На десетина метра пред тях тунелът бе рухнал, запълнен с огромни скални късове.

Сякаш прочел мислите му, Милър каза:

— Да. Не всичко е понесло добре рестарта. Тук е бил трансформаторът на магнитното задвижване, който, изглежда, се е самовзривил.

— Можем ли да продължим нататък?

— Няма начин да поправим линията, но бих могъл да те измъкна навън. Ще прокопая тунел — Милър размаха една от масивните си ръце във въздуха — с ей това нещо. Тази машина е предназначена тъкмо за такава работа. Качвай се.

— Майтапиш ли се с мен?

— Не, сериозно, качи се. Това момче може да се придвижва по-бързо от човешки ход.

— Милър — изтъкна Холдън, — няма как да се кача, целият си направен от остри ръбове и шипове.

Едно от черните пипала се изви и обгърна неравната повърхност на робота.

— Почакай — рече Милър. Чу се познатото стържене, корпусът на робота започна да се извива и деформира и скоро върху гърба му се появи широко равно място. — Ето ти седалка.

Холдън се поколеба за миг, сетне се покатери по един от крайниците и се настани на гърба. Милърботът се отправи към повредения участък от тунела и четири от големите му предни ръце се заеха за работа, разкъсвайки изкривения метал на стените и разчиствайки пътя. Машината работеше бързо, точно и с ужасяваща сила.

— Ей, Милър — повика го Холдън, докато роботът откъсваше едро парче от една секция и го хвърляше назад. — Все още сме приятели, нали?

— Какво? А, разбирам. Когато съм призрак, ми казваш да се разкарам и ме заплашваш, че ако можеш, ще ме убиеш. Сега, когато се обзаведох с тази обвивка на непобедима разрушителна машина, пак искаш да сме приятелчета?

— Ами да, в този смисъл.

— Е, смятай, че сме.

Милър подчерта последните думи с тежки удари, които разбиха двутонна канара на парчета. После се наведе и се промуши през образувалия се отвор. Холдън се бе проснал върху плоската част и едно назъбено парче от горната част на тунела премина едва на сантиметри над главата му.

— От тук нататък пътят е чист — заяви Милър. — Но магнитната железница не работи. Няма повече влакове.

— Имаш ли някаква представа какво търсим?

— Само най-обща. Някъде по времето, когато едноклетъчните организми на Земята са започнали да обмислят идеята за фотосинтезиране, нещо е изключило цялата тази проклета планета. Изключило е мрежата и е изтребило всяко същество, достатъчно високо в хранителната пирамида, че да може да разсъждава. Ако съм прав, това нещо все още не си е отишло. И всеки път, когато нещо достигне едно определено място, то умира.

— Съжалявам да го чуя.

— Недей — рече Милър. — На това се надяваме. А сега се хващай здраво. Ще се опитаме да наваксаме малко време.

Роботът се понесе нататък в тунела и шестте му крака се движеха толкова бързо, че едва се различаваха размазаните им очертания. Дори при такава висока скорост не беше трудно да се задържи отгоре.

Холдън изненада себе си, като заспа отново.

* * *

Събуди се от нещо студено и меко, докосващо кожата му.

— Престани — измърмори той и размаха ръка.

— Отваряй очи — нареди детективът и гласът му предизвика мощни вибрации по корпуса на робота.

— По дяволите! — Холдън подскочи и изтри слюнката от бузата си. — Бях забравил, че съм тук.

— Да. Явно седмицата безсъние и твърде многото амфетамини си казват своето. Здравата хъркаше.

— Само без шегички.

— Щом не ти е до тях — съгласи се Милър и се разсмя със странен, металически смях. — Но тъй като приближаваме преработвателната станция, трябва да се събуждаш.

— Какво можем да очакваме?

— Ще ти кажа, когато го видя.

Холдън извади пистолета и провери пълнителя. Беше готов за употреба. Почувства се все едно играе на война. Всичко, което чудовището под него не можеше да спре, едва ли би се повлияло от няколко куршума. Но, подобно на толкова много други неща в живота, когато стигнеш там, където от теб се очаква да следваш правилата, просто ги следваш. Холдън прибра пистолета в кобура, ала остави ръката си върху дръжката.

Отне му минута да го забележи, но постепенно в дъното на тунела се появи светлина, която започна да нараства. Не беше отразена светлина от робота, а нещо, което светеше. Холдън почувства облекчение. Беше изминал огромно разстояние в един тесен тунел,

чието предназначение си оставаше неясно. Сега бе готов да излезе отвън.

Тунелът завършваше със сложен лабиринт от коридори. Холдън предположи, че това е разпределителна станция, където пристигналият материал се пренасочва в нови посоки. Стените бяха от същата тъмна, грапава сплав като тунела. И да имаше някакви машини, те бяха вградени в стените или бяха неразделна част от тях.

Милърботът спря за момент, размахвайки пипала из тунела. Холдън си представи самия Милър, спрял на разклонението и почесващ замислено брадичка, докато избира накъде да продължи. И после изведнъж го видя, насложен върху робота. Главоболието се върна като откъсване.

— За това донякъде вината е твоя — рече Милър. — Системата е интерактивна.

— Имаме ли представа къде отиваме?

Вместо отговор роботът се затича по един от множеството коридори. След няколко секунди се озоваха в пещера. В началото Холдън не осъзна, че тя също е изкуствена. Помещението, в което се намираха, поразяваше с размерите си. Все едно да стои върху ядрото на света и да гледа нагоре, към неговата черупка.

Наоколо бе пълно с огромни смълчани машини. Някои помръдваха или потрепваха. В конструкцията им се забелязваха познати елементи, предпочитани от протомолекулата. Имаха същия полумеханичен-полуорганичен вид. Тук масивна система от тръби и бутала се издигаше от подежник, усукана с невъобразима сила. Там стърчащ от тавана израстък, дълъг почти колкото „Росинант“, завършваше с деветопръста механична ръка с мащабите на Милърбота. Светлината се процеждаше в тази кухня едновременно отвсякъде и придаваше златист отблясък на всичко вътре. Подът вибрираше. Холдън усещаше леките пулсации през корпуса на робота.

— Май го загазихме здравата, а? — попита задъхано той.

— Не. — Милър се завъртя бавно, оглеждайки се във всички посоки. — Това е само цех за първоначално сортиране на материала. Дори не е предназначен за преработка.

— Можеш да паркираш боен кораб в тази стаичка.

— Целта ѝ не е да впечатлява — отбеляза Милър и се отправи към далечната стена. — Кое то важи за всичко на тази планета.

— Хм — изсумтя Холдън, след като установи, че няма какво да каже. — Хм.

— Да. Доколкото мога да определя, в тази система има минерали, които са доста редки в галактически мащаб.

— Литий?

— Ето го — потвърди Милър. — Тази планета е бензиностанция. Преработва руда, пречиства я и я праща долу на енергостанциите, които сетне изстрелват енергията под формата на концентриран лъч.

— Докъде?

— Докъдето е нужно. Има много подобни светове и те всички захранват една обща мрежа. Но не Пръстените. Все още не знам откъде се взема енергията за тях.

Роботът се движеше с машинна скорост към далечната стена и когато я наближи, част от нея се отмести встрани. Отворът бе с размерите на совалка и отвъд него се виждаха още облени в светлина машини. Някои от тези гигантски устройства се движеха с гъвкавост, по-присъща на биологични организми. Те пулсираха, свиваха се и потрепваха. Нито следа от прозаични детайли, като въртящи се колела или зъбци.

— Сега в реактора ли сме? — попита Холдън, припомнил си въпроса на Наоми за радиацията.

— Не. Това е рудопреработвателен цех. Всички реактори са на веригата острови от другата страна на планетата. Тук всичко е строено с идеята да е гъвкаво и издръжливо.

— Знаеш ли — рече Холдън, — един от геолозите ми каза, че тази планета е претърпяла сериозни преустройства. Нима всичко това е направено само за да я превърнат в енергостанция?

— Защо не? За друго не им е била нужна. Планетата не е особено примамлива, ако се изключат редките метали. Трябва да се радваш, че са го направили. Мислиш ли, че можеш да разчиташ на подземна железница цели два милиарда години, ако имаш тектонична активност?

Холдън замълча, оглеждайки гигантския завод наоколо.

— Всичко това е толкова мащабно — промърмори той. — Направо не ми го побира умът. Нивото на контрол върху обкръжаващата среда. И останалото. Кое може да е убило тия типове?

— Нещо по-лошо.

Милърботът се шмугна под механизъм, наподобяващ конвейерна система от метална мрежа, увита около пулсираща мускулатура. Тя щракаше и стенеше, сякаш част от механизма се опитваше да се движи, но останалата бе застинала неподвижно. Холдън неочаквано бе споходен от спомена за един козел, който бе намерил като малък. Беше си счупил крака, заклещен в метална мрежа, и риеше с другите три, опитвайки се безуспешно да се освободи.

— Ето я и нашата цел — посочи Милър и размаха ръка към една машина. — Това е епицентърът на всичко. Заради него *съществува* цялата планета. Някъде тук трябва да е и мъртвата точка в планетарната мрежа. Мястото, което не можем да докоснем.

— Е, и?

— Това, което се намира в мъртвата точка, не е тукашно. Ако е куршум, значи този, който е стрелял, е знаел да стреля в сърцето.

49. ХЕЙВЛОК

Хейвлок крачеше по корпуса на „Росинант“, магнитните подметки залепваха за обшивката, сетне се повдигаха отново. Вдясно от него слънцето сияеше по-ярко от разпалена горелка. Вляво огромната, забулена в облаци извивка на Нова Тера изпълваше личния му небосклон. Горните слоеве на атмосферата не се различаваха добре, дори ако сведеше поглед — газовете бяха твърде разреждени, за да се виждат с невъоръжено око. Огромната сивкава извивка на планетата се простираше пред и зад кораба. Изглеждаше близо. Невероятно близо. *Твърде* близо. Вече почти си представяше ужасяващото триене, разкъсващо скафандъра, кораба и нажежаващо метала. Високо над него проблясваше гневното светило на една от луните, тъмночервено на фона на белите звезди. Обувките му прихващаха корпуса, задържаха го и продължаваха.

— Как изглеждат нещата отвън? — попита в ухото му Наоми.

— Както трябваше да се очаква. Но ми се ще тази планета да не опираше в носа ми. Непрестанно ми се струва, че ме предизвиква на бой.

— Да, аз си мислех същото.

Късообхватното оръдие бе с единична масивна цев, монтирана върху въртяща се поставка, изработено от метал, гладък като огледало. Отворът в единия му край бе малък и черен и Хейвлок би могъл да го закрие с показалец. Титаниевите куршуми, които изстрелваше, бяха достатъчно дребни, за да ги държи върху дланта си, но магазинът можеше да ги подава със скорост от стотици в секунда. Това беше машина с нечовешка сила и ефективност, създадена да реагира побързо от човешкия мозък и с достатъчно мощ да унищожи всичко, заплашило кораба.

Лишена от охранване обаче, ставаше само да се прикрие зад нея.

Той се просна по корем върху основата и се закотви само с върховете на обувките. Смъкна пушката от гърба си, синхронизира я с визъора на дисплея и върху него изникнаха няколко нови звезди. Червени за доброволците, зелени за другите неща, които дърпаха със себе си. Под него се поклащаше „Росинант“, хоризонтът на кораба се местеше при всеки изстрел на електромагнитното оръдие. Пет-шест синкави дири се спускаха от отбранителните луни горе, бележейки пътя на снаряда от оръдието с мигновената съкрушителна сила на светкавици. Той се премести с няколко сантиметра, за да коригира движението на кораба, намери отново целите си и включи радиостанцията на общ канал.

— Господа — произнесе. — Мисля, че това е нещо, което наистина не бива да правим.

Забеляза реакцията им. Телата им застинаха, главите се завъртяха, опитвайки се да го открият. Никой не се обади на този канал. Даде увеличение на визъора. Лицевите им стъкла бяха затъмнени заради слънцето и ги превръщаха в анонимни тела. Но той ги познаваше всичките.

— Честно, защо? Защо го правите? Корабът под нас и всички на борда му ще умрат. Опитваме се всячески да отложим този момент, а вие също сте направили изчисленията, нали? Разполагате със същите числа, с които и ние. Нищо няма да спечелите от акцията си. Безсмислена проява на злина. Кому е нужна тя?

Една от точките трепна. Вероятно главният инженер крещеше по честотата, на която поддържаха връзка. Хейвлок премести поглед към друга точка. Тъгълът, под който наблюдаваше, затрудняваше преценката му за това, което вижда. Приличаше на газов контейнер с оплетени в двата края кабели и платки. Предположи, че е импровизирана ракета. Щеше да е безполезна, ако оръдието, зад което се прикриваше, все още функционираше. Зачуди се дали инженерите знаят за повредената близка защита на „Роси“, или само предполагат. А може би перспективата за скорошна смърт и омразата им към поясните ги бе докарала до състояние, в което рискът да бъдат убити, за да не позволят „Барбапикола“ да спечели още малко време, им се струваше маловажен. Каквато и да бе истината, беше много разочароваща.

— Уолтърс? Така ли би искал да си отидеш от този свят? Не ги слушай поне за малко. Наистина, изключи радиото. Няма защо да

прибързваме. Смяташ ли, че постъпваш правилно?

Сега вече те бяха осезаемо по-близо. Не ускоряваха ход, но и не забавяха. Визьорът на Хейвлок направи изчисленията. Щяха да достигнат „Роси“ или „Барб“, или буксирното въже между тях след около двацет минути.

— Момчета, мисля, че е време да забавите — продължи Хейвлок. — Все още сте мои колеги и не бих искал да пострада никой от вас.

Радиото оживя. Гласът на главния инженер бе прегракнал от гняв и съжаление.

— Не се опитвай да ни разиграваш тия номера, копеле продажно. Късообхватните оръдия на твоите нови приятели заминаха. Проверихме, преди да тръгнем. Да не мислиш, че сме глупаци? Имаме заповед да върнем теб и онази поясна кучка на „Израел“ и да натикаме и двама ви в ареста.

— Заповеди?

— Направо от Мъртри.

Играта беше повече от ясна. РЛЕ бе готова да защитава собствеността си до последната минута. Завещанието на Мъртри ще е да не се отстъпва и един сантиметър. Нито на планетата, нито в космоса, нито в абстрактното правно бойно поле. Никъде.

Беше време, не много отдавна, когато Хейвлок би се възхитил на подобна политика. Но сега му се струваше странна и жалка.

— Добре — рече той. — Прав си. Оръдията са повредени, но не сте помислили за останалото. Аз съм извън кораба. Въръжен съм. Имам интегрирана с визьора пушка, която може да уцели всеки от вас още сега. Вие не разполагате с прикритие. Причината да сте още живи е, защото сте моите хора и не искам да пострадате.

Той ги наблюдаваше за реакция. Беше по-малка, отколкото се надяваше. „Роси“ подскочи отново. Снарядът от оръдието и атакуващите стрели от енергия от луните. Хейвлок прехвана наново целите. Изведнъж на визьора се появи тревожен сигнал. Четири от целите се движеха. Бързо. Четири от газовите контейнери набираха скорост и зад тях се виждаха мънички облаци, изхвърлени от двигателите им и превърнали се в леден прах.

— Приближават ракети — прошепна Алекс в ухото му и Хейвлок вдигна пушката. Една от ракетите определено летеше встрани от курса

по безпомощна спирала, която щеше да я отведе към повърхността на планетата. Той се прицели в следващата и пробви дупки в двата края на контейнера. Импровизираната ракета изпусна нова реактивна струя в напразен опит да компенсира изменението в курса, но бликащите от отворите газове бързо я дестабилизираха. Тя се отклони встрани и започна да се обръща. Хейвлок насочи внимание към последните две цели. Нямаше да му стигне времето и за двете, но успя да вкара два проектила в тази, която се бе насочила право към тях.

Последният газов контейнер удари корпуса на „Роси“ на осем метра вдясно от Хейвлок и светът побеля. Нещо го тласна, той усети болка, радиото продължаваше да му говори, но някак отдалече. Тялото му изглеждаше свръхуголемено, сякаш се бе раздуло, за да изпълни вселената, или вселената се бе смалила, за да се побере в кожата му. Ръцете му бяха някъде много далече. Някой крещеше името му.

— Тук съм — отвърна той, но му се струваше, че чува собствения си глас на запис. Болката продължаваше да нараства. На дисплея блещукаха червени медицински предупреждения, левият му крак бе замръзнал и неподвижен. Звездите се въртяха около него, Нова Тера се приближи отдолу и профуча покрай главата му. За момент изгуби от поглед „Росинант“ и „Барбапикола“. Може би бяха изчезнали. Зърна прелитация „Израел“, но далече вдясно, толкова малък, че лесно можеше да го помисли за дребно, мъгливо съзвездие. Визьорът избълва ново предупреждение и той усети забиващата се в десния му крак игла. Студена тръпка премина по цялото му тяло, но умът му сякаш се проясни.

— Хейвлок? — повика го Алекс.

— Тук съм — отвърна той. — Не съм умрял. Но мисля, че бях изхвърлен от кораба. Струва ми се, че се отдалечавам.

— Можеш ли да се стабилизираш?

— Не мисля. Имам повреди в скафандъра. Освен това, изглежда, съм ударен с осколци в левия крак и хълбока. Може би губя кръв.

— Разхерметизация? Хейвлок! Губиш ли въздух?

Добър въпрос, но отново му приляваше. От въртенето започна да му се гади. Ако повърне в шлема, нещата ще тръгнат от лошо към по-лошо, и то с драстична скорост. Той затвори очи и започна да диша бавно, докато вестибуларният му апарат се успокои. Сетне ги отвори

наново. Дори след това се стараеше да не отклонява поглед от показанията на дисплея.

— Нямам декомпресия. Мога да дишам.

Чу въздишката на Наоми. Звучеше като облекчение. Почувства се поласкан. Червените точки на доброволците се въртяха в периферията на полезрението му. Не можеше да определи дали се приближават, или са спрели. Нещо ярко се случваше в атмосферата. Оръдието бе стреляло отново. Планетата се издигна под него и изчезна зад главата му.

— Дръж се, човече — обади се Басиа. — Излизам.

— Не бързай — спря го Хейвлок. — Онези типове от „Израел“ имат още от техните импровизирани ракети. Имат и оръжие. Остани вътре.

— Късно е — заяви Басиа. — Вече задействах цикъла на шлюза. Искам само да... брей, колко е ярко!

Хейвлок се извърна наляво и най-сетне откри „Росинант“. Експлозията не го бе изхвърлила толкова далече, колкото смяташе, но вече се рееше свободно. С всеки дъх разстоянието до кораба се увеличаваше. Запита се дали ако оцелее достатъчно дълго, може да надживее кораба. Едва ли щеше да му стигне въздухът. Импровизираната ракета бе оставила светла дيريا върху корпуса на „Роси“, но явно не бе успяла да го пробие. Як малък кораб.

— Ха — продължи Басиа. — Ами те стрелят по мен.

— Върни се в кораба — извика Хейвлок.

— Ей сега. След минутка. Я да видя къде си... Ах! Ето те!

Котвата го удари по лявата ръка, гелът бликна навън и се втвърди в почти същата секунда. При първото дръпване той усети силна болка в десния крак. Но посоката на изтегляне бе такава, че безконтролното му въртене бързо бе овладяно. Червените точки на доброволците бяха толкова близо. Съществуваше реална опасност да уцелят Басиа. А все още им оставаха осем импровизирани ракети.

„Росинант“ подскочи. Снарядът остави светеща дيريا през горните слоеве на атмосферата. Нима бяха изминали само пет минути? Или бе пропуснал няколко изстрела? Или пък ги бе видял и забравил.

— Не ме тегли твърде бързо — предупреди Хейвлок. — После ще ти трябва доста голяма сила, за да ме спреш. Може да те съборя.

„Или да се блъсна в корпуса“ — помисли си, но не го каза.

— Бил съм повече време в безтегловност, отколкото в гравитация — отвърна Басиа с развеселен глас. — Не ми давай съвети.

Бавно въртящият се „Росинант“ се приближаваше, но заради собственото му премятане на Хейвлок му се струваше, че той и корабът се намират в два различни свята. Басиа беше тъмно петно на сивия керамично-метален фон. Дисплеят на Хейвлок го информира бодро, че кръвното му налягане е стабилизирано. Не знаеше, че е било нестабилно. Микроманеврените двигатели на скафандъра не работеха, но Басиа скочи да го пресрещне, преди да достигне корпуса, обгърна го в мечешка прегръдка и включи своите двигатели, за да забави сближаването му с кораба.

— Трябваше да останеш вътре — изпъшка Хейвлок, когато най-сетне лявата му магнитна подметка се залепи за корпуса.

— Тъкмо щях да ти кажа същото — каза Басиа. — Колко шрапнела си поел?

Хейвлок погледна ранения си крак за първи път. Скафандърът бе изпъстрен с петна от втвърден изолатор, дупките бяха поне десетина.

— Навярно всичките.

— Засичам бързо движещи се цели — съобщи Алекс.

Хейвлок се завъртя и вдигна пушката, готов да открие огън по ракетите, преди да ги достигнат, или да загине, докато го прави. Трябваша му няколко секунди, за да ги открие. Зелените точки не бяха насочени към тях. Те се спускаха надолу към планетата. Към „Барбапикола“.

— Добре — промърмори той. — Почакай.

— Мисля, че стрелят по вас — обади се Наоми. Хейвлок се опита да пристъпи, но кракът му бе парализиран от болка. Подскачането на „Росинант“ бе разстроило целеуказателя. Дисплеят потвърди прехващането на нова цел и той дръпна спусъка. Една от ракетите експлодира. Басиа се бе привел, опрял ръце и крака на корпуса и бълващ в предавателя потоци от ругатни. Хейвлок се опита да премести магнитните си подметки, но не можеше да ги накара да го слушат. „Роси“ подскочи.

— Екипажът на „Барб“ да се подготви — говореше Алекс. — Първият сблъсък след...

Ново ярко зарево бликна под тях. Хейвлок го почувства, вибрациите се бяха предали по въжето на „Роси“, за да преминат през

обувките му. Алекс изстена по радиото.

— Добре — намеси се Наоми. — Това вече е проблем.

Под тях „Барбапикола“ бе започнал да се накланя.

Силата на експлозията бе достатъчна, за да му придаде малко скорост, да го завърти толкова леко, че в първия момент изглеждаше незначително. Почти. Но не съвсем. Мрежата на буксирното въже бе накъсана. Два от низовете все още се държаха, останалите, изглежда, се бяха откачили от скобите или бяха изтръгнати от заварките. Не знаеше със сигурност. Нова Тера изпълваше полезрението му надолу. Внезапно му се зави свят, имаше почти халюцинаторното усещане, че планетата е огромно чудовище, надигащо се от гигантски океан, за да го погълне.

— Алекс — рече Наоми. — Откачи въжето.

— Не! — изкрещя Басиа.

— Не реагира — докладва Алекс. — Изглежда, механизмът за разкачване е повреден.

„Роси“ подскочи и въжето се изопна.

— Прекратете огъня! — извика Басиа. — Спрете стрелбата с оръдието!

— Съжалявам — отвърна Алекс. — Беше на автоматичен режим. Вече го изключих.

— Отивам на „Барб“ — продължи Басиа. — Нося си горелката. Може би ще успея да направя нещо.

— Няма да се получи — възрази Наоми. — Просто го прережи. „Барбапикола“ е на почти десет градуса встрани от стабилната орбита, която държеше. И се премята.

— Няма да се връщам — заяви Басиа. — И няма да го прережа. Трябва да погледна.

— Нали не забравяш, че те стрелят по вас? — попита Наоми.

— Не ме е грижа — озъби се Басиа.

— Аз ще го прикривам — обеща Хейвлок. — Мога да го направя.

— А можеш ли да се движиш?

Хейвлок се консултира с дисплея. Натрошеният му крак бе обездвижен и под натиск, за да не кърви. Един от микродвигателите бе ударен от шрапнел. Въздухът в скафандъра имаше остър, неприятен мирис на топяща се пластмаса. Това едва ли беше добър признак.

— Май че не — отвърна. — Но Басиа може да ме премести, за да имам прикритие. Може би до външния шлюзов люк. Ще остана там и ще стрелям.

— Побързайте, тогава — нареди Наоми. — Все още се приближават и скоро ще стигнат на дистанция, откъдето ще могат да ви уцелват.

Хейвлок изключи магнитните си подметки и се обърна към поясния.

— Хайде. Време е да го направим.

Басиа го улови за ръката и започна да го тегли през ударената страна на кораба. Неравностите и разкъсаната обшивка по местата, където бяха попаднали осколките от совалката, бяха навсякъде, а сега към тях се бе присъединил и белегът от импровизираната ракета. Тънък бял облак се издигаше на мястото, където бликаше газ. Времето сякаш прескочи напред и изведнъж той се озова до люка. Беше отворен, очакваше го. Червените точки показваха, че доброволците са на десетина минути от тук. „Барб“ бе над него в този момент, а още по-нататък — планетата. Сега вече не беше надигащо се чудовище, готово да го погълне, а огромно, скрито от облаци небе, заплашващо да се стовари и да го смаже.

— Как се справяш? — попита Басиа. — Ще можеш ли да го направиш?

— Жив съм — отвърна Хейвлок и изведнъж осъзна колко мимолетно е това понятие. — Ще се справя. Малко ми се вие свят, но кръвното ми е стабилно.

— Добре тогава. Скоро се връщам. Не позволявай на тия кучи синове да объркат още нещата.

— Ще се постарая — обеща Хейвлок, но Басиа вече се бе изстрелял покрай въжето. Хейвлок провери пушката и дисплея. Все още трябваше да се нагласи към въртенето на „Роси“, но по-лесно намираще малките червени точки.

— Добре, момчета — заговори в микрофона. — Вече казахте каквото имахте да кажете. А сега да върнем нещата назад. Не искам никой да пострада. — Думите му прозвучаха нереално. Като поема от друг век. Молитва за спиране на войната. Никой от тях нямаше представа колко много усилия трябва да полага службата за сигурност, за да държи нещата под контрол, да позволи на всички участници в

една криза да обмислят случващото се. Заплахата от насилие е само едно от многото средства и целта е да не се позволи влошаване на ситуацията. Ако изобщо това е възможно. Хрумна му, че всъщност Мъртри е доста слаб в последната част.

Визьорният дисплей маркира един бързо движещ се обект. Куршум или бавен метеор. От този ъгъл по-вероятно куршум. Още един летеше на траектория, пресечна на Басиа. Щеше да го подмине, но не отдалече.

— Ами добре тогава — каза Хейвлок и вдигна пушката.

— Броя до десет и ако някой продължава да лети насам, ще пробия дупка в него. Ще се опитам само да повредя скафандъра, но не мога да обещаая.

Червените точки не промениха посоката.

Странно. Беше изминал целия дълъг път, бе се изправял срещу опасности. Падаше със сантиметри към планетата и се бореше за още няколко минути или часове живот. А това, което го тревожеше в момента, бе, че ще трябва да застреля някого.

50.

ЕЛВИ

Транспортерът бе пригоден за употреба върху неравен терен и пратен на планета без пътища. Не взеше меко, но беше бърз. Ревът на генератора и бръмченето на моторите създаваха нещо като бял шум, който мозъкът на Елви успя да изключи след няколко часа, оставяйки я в относителна, въображаема тишина. Движеха се през пустош, оставена от преминалата буря. Докъдето им стигаше погледът, се виждаше само полузасъхнала кал, но въпреки това Елви намираще гледката за интересна. Дори за очарователна.

Гора от тънки червени стъбла, нещо между дънери и гигантски гъби, се простираше от двете им страни и твърдите колела оставяха дълбоки дири върху повалените растения. Летящи същества, не по-големи от разперената ѝ ръка, следваха от часове колата, привлечени от шума или от движението. Зачуди се как тези крехки на вид създания са оцелели в общопланетното бедствие. Когато настъпи нощта, в небето като небостъргачи се издигнаха три високи колони от фосфоресциращи точки. Не знаеше дали светулките са организми, подобни на гущерите имитатори, или артефакти като нейните пеперуди. Гигантско животно с размерите на слон, но разделено на сегменти като гъсеница, лежеше мъртво и гниеше върху билото на невисок хълм, от разтворения му търбух стърчеше скелет, а над него се беше събрал малък облак от мършояди. Сребристосинкаво образувание щръкна от локва сива дъждовна вода, прекатури се на една страна и отново се надигна. Можеше да е всичко, но кой знае защо Елви оприличи поведението му на игра. Пляскане в локвите.

Цялата биосфера — или две, а може би дори три — се разпростираше около и над нея, изкусителна и подканяща. Съжали, че не бе могла да види всичко това преди бурята. Сега не ѝ оставаше друго, освен да предполага какво е било по-рано. Успокояваше се с мисълта, че такива неща се случват навсякъде и по всяко време. Бедствието бе неразделна част от живота, елемент от процеса на

създаване и унищожение. Това, което бе сполетяло Нова Тера, бе единично и конкретно, ала моделът му можеше да се приложи навсякъде. Дори извънземните, оставили всички тези находки, протомолекулата, пръстените, в края на краищата бяха претърпели своята космическа катастрофа.

Призори тримата си поделиха последните останки от храната. Все още имаха вода за няколко дена, но скоро щеше да дойде гладът и тя предложи да се опитат да разберат дали нещо от местната флора и фауна би могло да става за ядене. Разбира се, съществуваше опасност да умрат. Освен ако Холдън не успее да върне към живот реакторите и да им спуснат припаси от корабите. Висок и стръмен каньон изникна в посоката, в която се движеха, ерозията го бе превърнала в неравни слоеве от плочи, подредени като накъсани страници на книга. Навигационната система на колата изгуби половин час, докато открие заобиколен маршрут.

Когато тя отбеляза какви късметлии са, че не са стигнали някоя планинска верига, Файез се засмя.

— За това първо ще ти трябват тектонични плочи — обясни той. — Тази планета няма планини, а подгъви.

Никой от тях не беше склонен да разговаря, шумът на двигателя не позволяваше да се разменят реплики по друг начин, освен на висок глас, но дори да беше тихо, Елви не смяташе, че Еймъс би проговорил. Той прекара ден и половина настанен в предната част на колата, скръстил нозе и втренчил поглед в хоризонта. Струваше й се, че долавя нарастващо безпокойство на широкото му лице, опасения за Холдън, за корабите над тях, за планетата, но би могла със същия успех да си въобразява. Еймъс имаше такъв тип лице.

На някои места следите от другата кола — на Мъртри и Уей — се отклоняваха от техния маршрут. Понякога дирите се губеха в калната почва или изчезваха напълно, докато пресичаха открити скални участъци. Но неизменно се появяваха, насочени право на север, към пустошта. На светлините от фаровете се мяркаха бледи, жълтеникави, подобни на охлюви същества, премазани от колелетата. Въздухът нощем беше студен, защото се движеха на север, а плътното облачно покритие не пропускаше слънчева топлина до повърхността. Елви дремеше дотолкова, доколкото й позволяваше празният стомах, отпуснала глава в скута на Файез. От време на време си сменяха

местата. Сънуваше Земята, беше си поръчала пица и даваше указания на доставчика как по-бързо да я открие. Събуди се, осъзнавайки, че нещо се е променило, но трябваше да мине малко време, преди да разбере какво. Двигателят беше замлъкнал. Тя седна и разтърка очи.

Вторият транспортер стоеше пред тях, осветен от фаровете им, опръскан с кал и одран от едната страна, бе се остъргал в нещо потвърдо от сплавта, от която бе изработен. Еймъс скочи от седалката и го обиколи два пъти, първия път надзърна вътре, а при втория се огледа в мрака.

— Какво има? — попита тя. — Всичко наред ли е?

— Двигателят им е свършил. — Еймъс се прехвърли в купето. — В осите е проникнала кал и те не са я почистили. Нататък са продължили пеш.

— По-близо ли сме до Холдън?

— О, да. — Еймъс вдигна ръчния си терминал. — Ето тук засякохме последния сигнал. Беше съвсем кратък, но ни даде доста ясна представа за неговата позиция. — На картата имаше две стрелки — едната за тях, втората за капитана. — Ако съм прав, приближаваме края на това пътешествие. И все още сме единствените на колела. Вие двамата най-добре се сместете отзад и наведете глави.

— Защо? — попита Файез.

— В случай, че решат да стрелят по нас — отвърна Еймъс.

— Ами добре. В това има логика — съгласи се Файез, но Еймъс едва ли го чу. Беше запалил двигателя.

Все още беше някъде рано сутринта — онзи дълъг и тягостен период между полунощ и изгрев, — когато приближиха комплекса. В началото беше само бледо сияние в мрака като на ниска звезда. Известно време Елви си мислеше, че вижда пролука в облаците. Но с приближаването стана ясно, че свети нещо друго.

В мрака бе трудно да се различат подробности, но изглежда, комплексът бе в същия органичен стил, в който и руините при Първо кацане, само че с няколко мащаба по-голям. Елви имаше чувството, че се намират в покрайнините на огромен индустриален район на западния европейски бряг, място, където някога нещо, свързано с гигантски мощности, е карало да се усеща силата му, а сега бе оставило след себе само пуста черупка. Когато първите бели снежинки

затанцуваха в светлините на фаровете, тя си помисли, че е сипеца се пепел.

— Натам ли отиваме? — попита Елви.

— Мисля, че да — отвърна Еймъс. — От няколко часа не сме прехващали нов сигнал от капитана, а тук е мястото, където го засякохме за последен път. Предполагам, че когато влезеш вътре, сигналът се заглушава.

— Или някой го е изял — подхвърли Файез. — Може просто да го е изял.

— Капитанът е излят от прекалено твърд метал, за да го глътнеш — заяви Еймъс.

Колата продължи напред до последната известна позиция на Холдън. Огромни черни шипове стърчаха от земята, някои от тях се завъртяха, когато минаха наблизо. Снегът се усили и започна да се задържа на земята, да полепва по колата. Но не и по причудливата структура, върху която навярно се топеше. „Топла е“, помисли си Елви и кой знае защо тази мисъл не я изплаши.

Колата мина под арка, висока десет метра, и навлезе във вътрешността на комплекса. Снегът спря. Стените около тях сияеха с мека, лишена от сенки светлина. Въздухът бе по-топъл и миришеше на нещо резливо или кисело, като алкохолни изпарения, но по-силно. Транспортърът щъкаше наляво и надясно, търсейки последните следи от електрическия мирис на Холдън, преди да се откаже и да спре. Еймъс превключи на ръчно управление и пое контрола. Известно време трябваше да следват съвсем тясна алея, но сетне пътят се поразшири. Покривът на странната конструкция се губеше в мрака над тях, дълги тръби, наподобяващи тръбопроводи или може би кръвоносни съдове, излизаха от земята и продължаваха напред и настрани, явно към мястото, където е тупкало функциониращото сърце на това странно място. Колата забави ход. Еймъс взе пушката от таблото и стреля. Ехото се върна бързо.

— По какво стреляш? — попита Елви.

Еймъс сви рамене.

— По нищо конкретно. Просто подавам сигнал. — После сви ръце на фуния пред устата си и извика: — Капитане? Там ли си? *Холдън!*

— Сигурни ли сме, че е тук? — попита Файез.

— Не — поклати глава Еймъс, но пак извика: — Капитане!

Една фигура пристъпи иззад огромна машина на петдесетина метра пред тях. Имаше формата и размерите на човек и за миг Елви си помисли колко не на място изглежда тук. Еймъс вдигна пушката и я насочи към нея. Фигурата стоеше, разкрачила крака и изпънала рамене, с вдигнати встрани ръце, докато колата я приближаваше. Когато бяха на около десет метра, Еймъс изключи генератора.

— Здравсти — провикна се той, гласът му бе едновременно дружелюбен и неискрен.

— Здравей и на теб — отвърна Уей и повдигна брадичка.

Еймъс скочи от колата, придържайки към тялото си пушката, сякаш бе забравил, че я носи. Елви погледна към Файез, който сви рамене. Тя се плъзна леко на земята, измина няколко крачки и опря длан на предното колело. Гумата беше топла, но бързо изстиваше.

— Какви ги вършите тук? — попита Еймъс.

— Работим — каза Уей и кимна към голямата машина зад тях. — Всичко това принадлежи на РЛЕ. Тук съм, за да се уверя, че никой няма да повреди нещо.

— Имаш предвид капитана.

— Имам предвид който и да било — подчерта Уей. В гласа ѝ се долавяха твърди нотки.

— Ами, ако питаш мен, тук всичко е много грозно.

— Така е.

— Наистина ли трябва да го правим? Защото по мое мнение най-добре ще е аз да прибера Холдън, а ти — Мъртри, и да оставим на нашата докторка да потърси нещо с алкохол в него, та да отпразнуваме срещата.

— Да, това звучи забавно — кимна Уей. — Но аз съм на служба.

Файез се доближи до Елви и скръсти ръце. Беше свил обезпокоено вежди.

— Е, какво всъщност става? — продължи Еймъс. — Предполагам, че Холдън е някъде тук и Мъртри е отишъл да го търси.

— Би могло и да е така.

— Тогава аз ще запаля колата и ще ида...

— Не бива да го правиш, Еймъс. Имам заповед да не пускам никого да влиза. Качвай се и поемай в друга посока, за да си нямаш

проблеми. Но навлезеш ли в собственост на РЛЕ, ще трябва да те застрелям.

Еймъс се почеса по темето с лявата ръка. Пушката в дясната изглеждаше някак си по-голяма. Сякаш заплахата от насилие ѝ придаваше тежест и значимост. Елви осъзна, че диша с кратки, бързи движения, и за миг си помисли, че може би се е променил въздухът. Но беше само страх.

— Капитанът е там вътре. Опитва се да включи отново реакторите — посочи Еймъс.

— В такъв случай е навлязъл в частна собственост и ще трябва да си тръгне. — Лицето на Уей омекна за миг и когато продължи, в гласа ѝ се долавяше тъга. Или поне имаше намек за тъга. — Когато дойде времето да си вървиш, има и по-лоши начини, отколкото да умреш на поста си.

Еймъс въздъхна и Елви видя, че раменете му се отпуснаха.

— По твой знак — рече той и вдигна пушката.

Изстрелът дойде зад тях. Еймъс се люшна напред.

— Долу! — извика зад гърба им Мъртри и Елви се преви по-скоро по рефлекс. От едната страна я притискаше Файез, от другата беше гумата. Изстрелът на пушката отекна едновременно с по-слабия от пистолета. Елви се огледа. Уей лежеше на земята, разперила ръце встрани. Еймъс се мъчеше да се подпре на коляно. Беше с гръб, имаше кръв по врата му, но тя не можеше да види откъде блика. Мъртри претича покрай нея, без да спира да стреля с пистолета — два, три, четири пъти. Елви виждаше как бронята на гърба на Еймъс потрепва при всеки изстрел. Мъртри не пропусна нито веднъж. Собственият ѝ писък отекна надалече.

Мъртри заобиколи транспортера и в този миг Еймъс се завъртя с рев и стреля три пъти, а гърмежите разтърсиха въздуха. Мъртри се олюля назад, но не падна. Следващият му изстрел вдигна фонтан кръвави пръски от бедрото на Еймъс и едрият мъж рухна. Мъртри свали пистолета и се закашля.

— Доктор Окойе. Доктор Саркис — произнесе той. Бронята над лявото му рамо бе разкъсана. Ако не я беше носил, изстрелът на Еймъс щеше да отнесе сърцето му през гърба. — Трябва да кажа, че съм разочарован от решението ви да дойдете тук. Както и от избора на компания.

Еймъс пъшкеше и дишаше на пресекулки. Мъртри го приближи предпазливо и изрита пушката настрани. Металът издаде стържещ звук при плъзгането си по причудливия хитинов под.

— Вие го застреляхте — каза обвинително Файез.

— Разбира се, че го застрелях. Той заплашваше живота на една от служителките ми. — Мъртри се насочи към Уей и въздъхна. — Съжалявам само, че не успях да спася сержант Уей.

Очите на Елви се напълниха със сълзи. Разтърсиха я ридания. Еймъс вдигна ръка. Палецът и показалецът липсваха, през кръвта се виждаше яркорозова кост. Тя отмести очи.

— За какво говорите? — попита Файез. Гласът му трепереше от възмущение.

— Доктор Саркис? Имате да добавите нещо ли? — Мъртри пъкна нов пълнител в пистолета.

— Вие устройте всичко това. Вие го *устройте*. Оставили сте я там, за да отвлече вниманието на Еймъс, и го застреляхте в гърба. Изобщо не беше както искате да го изкарате — че се е случило нещо и сте дошли да спасите Уей. Вие го направихте!

— Ако господин Бъртън бе изпълнил нарежданията...

— Той се опитваше да ни спаси! — извика Файез. Беше зачервен, когато пристъпи напред, стиснал юмруци. Мъртри вдигна глава и на лицето му се изписа нещо, наподобяващо лек интерес. — Той и Холдън се опитваха да ни спасят! Вас, мен, Елви и всички останали. Какво, по дяволите, си мислите, че правите?

— Охранявам недвижимата собственост, правата и претенциите на „Роял Лиценз Енерджи“ — изтъкна Мъртри. — Това, което *не правя*, е, че не тичам в кръг, стиснал оная си работа в ръка, и не хленча как всички сме щели да умрем и затова нищо нямало значение. Когато потегляхме с „Едуард Израел“, всички знаехме, че може и да не се върнем. Това беше риск, който трябваше да поемете, защото само така можехте да си вършите работата. Аз не съм по-различен.

— Заради вас загина Уей! — изкрещя Файез. Елви положи ръка на рамото му, но той се отърси от нея. — Вие сте виновен за смъртта ѝ!

— Нейният ред бе днес, моят ще е по-нататък — отвърна философски Мъртри. — Но има някои неща, които трябва да свърша преди това.

Той провери пистолета и погледна към падналия Еймъс, който му отвърна с поглед, изпълнен с изгаряща омраза. Мъртри доближи пистолета до окървавеното му лице.

„Погледни настрани — рече си Елви. — Не гледай какво ще стане. Извърни глава.“

И тогава Файез халоса Мъртри в носа. Движението му бе толкова бързо, нескопосано и неочаквано, че в началото Елви не беше сигурна дали се е случило. Тя гледаше как очите на Файез се разширяват, докато осъзнаваше какво е сторил, и след това той реши да го повтори. Мъртри отклони пистолета от Еймъс и го насочи към геолога, който се хвърли върху него с вик. Мъртри се олюля назад, но не падна.

— Елви! — извика Файез. — Бягай!

Тя се поколеба. Еймъс се гърчеше на земята, изпод бронята му шуртеше кръв. Зъбите му бяха оголени в свирепа гримаса. Всъщност се усмихваше.

— Бягай! — изкрещя Файез.

Високите сиви стени се издигаха около тях. Блещукаха фалшиви звезди. Тя не можеше да диша. Направи една неуверена крачка. И още една. Имаше усещането, че се движи в гел, че се напъва при всяка крачка. „Това е шок — помисли си тя. — Хората умират от шок, нали?“ В спомените ѝ Файез поклати глава и рече: „О, само си търсиш ново извинение да говориш с Холдън, какво друго?“

Холдън. Трябваше да го открие. Тя пристъпи отново. А после изведнъж хукна, размахвайки ръце и крака, от гърлото ѝ се изтръгваха тихи животински звуци. Някъде зад нея отекнаха два изстрела на пистолет, сетне и трети. Елви не погледна през рамо. Всичко в нея, всичко, което тя беше, се бе фокусирало само напред, покрай широките тъмни вени на комплекса, нататък, към мястото, където се събираха.

Елви продължаваше да тича.

51.

БАСИА

Басиа се пресегна да докосне въжето и усети, че то вибрира под ръкавицата му като живо същество.

— Алекс — почти извика Наоми по радиостанцията. — Пращам ти програма за маневриране. Трябва да държим въжето изпънато, докато Басиа го пререже, инак „Барб“ ще ни разкъса заедно с тях.

— Няма да го срежа — повтори Басиа, но никой не му отговори. Той провери дали микрофонът му е включен.

— Едно — произнесе Хейвлок, приключвайки обратното броене. — Времето ви изтече, момчета.

Басиа не знаеше дали предупреждението му е имало някакъв ефект. На дисплея му все още се изписваха траекториите на изстрелите. Той ги пренебрегна.

Над него „Росинант“ започна да се мести, запалил маневрените си двигатели в отговор на бавното въртене на „Барбапикола“, опитвайки се отчаяно да разхлаби въжето.

Два огромни кораба, всеки въртящ се около различна ос — въжето можеше да премине от хлабаво към изопнато състояние, създавайки напрежение, което да се измерва в хиляди тонове, достатъчно силно, за да откъсне скобите и дори части от корпусите.

— Басиа — заговори Наоми с мек глас. — Не мога да ти дам много време. И ти знаеш как ще свърши всичко, каквото и да направим.

— Ще проверя свързките с „Барб“ — промърмори той, вместо да отговаря на думите ѝ.

Мястото на захващането бе като район на артилерийски обстрел — изкривен метал, откъсната обшивка, стърчащи кабели. Онези части от буксирното въже, които все още се държаха за скобите, се изопваха и свиваха при всяко завъртане на кораба. Басиа се опита да изчисли напрежението върху скобите, но не успя. Ако въжето се освободи,

вероятно ще го пререже наполовина. Ако той го среже, ще трябва първо да поиска от Алекс да го отпусне.

— Няма да го срежа — повтори Басиа, този път по-скоро на себе си. Да го прекъсне, означаваше да остави „Барб“ да отплава настрана, надолу към атмосферата, която щеше да го разкъса и изгори. Да остави Фелсия да загине в пламъците. Алекс му бе обещал, че това няма да се случи.

Две червени линии се появиха на дисплея и за миг блесна предупреждението „ОПАСНО СБЛИЖАВАНЕ“. Не беше запознат с терминологията на военните, но можеше да предположи какво означава. Той се завъртя от другата страна на въжето и потърси прикритие. От мрака между „Израел“ и „Барб“ изплуваха дванайсет мъже в скафандри, които се носеха към него върху издължените бели облачета на реактивните струи. Все още теглеха своите импровизирани ракети.

— Момчета — заговори Хейвлок и в гласа му се долови тъга.

— Хейвлок — извика Наоми, — ако позволиш на тия задници да застрелят Басиа, няма да се върнеш на кораба ми.

— Прието — каза тъжно Хейвлок. Един от дванайсетте нападатели се завъртя рязко, когато от реактивната му раница внезапно бликна нова струя. Човекът продължи да се върти неконтролируемо, отдалечавайки се бързо от останалите.

— Някой от вас да иде да го прибере — нареди Хейвлок. — Раницата му гръмна като прегрят тостер.

Още преди да е приключил, двама от другите нападатели се понесоха след ударения, насочили към него пушките с магнитни котви.

— Хейвлок, негоднико — изрева Коенен на откритата честота. — Как ще се позабавлявам, като дойде мигът да те стъпча. — Той и хората му откриха огън по позицията на Хейвлок при шлюза, принуждавайки го да се прикрие.

Сега, когато никой не гледаше към него, Басиа огледа оцелелите скоби.

— Наоми, ще наредя на скафандъра да ти прати снимки на повредените места.

— Басиа, аз... — поде тя.

— Помогни ми да ги поправа — прекъсна я той. — Ако фиксирам още въжета, Алекс ще може да ни задържи закрепени за

„Барб“.

— Басиа — каза Наоми с мек и тъжен глас. — Нищо не може да се поправи. „Барбапикола“ пада надолу. Положението му няма да се подобри, ако ни повлече със себе си.

— Няма да се примиря така лесно! — извика Басиа в микрофона. — Трябва да има някакъв начин!

Скафандърът му прати предупреждение и той побърза да се прикрие, миг преди цял залп да се изсипе на мястото, където бе стоял. Един от останалите девет нападатели вдигна ръце, сякаш се предаваше, сетне увисна неподвижно и започна бавно да се спуска, въртейки се, към „Барбапикола“.

— Удариха Уилямс — съобщи главният инженер. — Хейвлок, току-що уби служител на РЛЕ. Ще гориш в ада за това.

— Знаеш ли какво, главен? Майната ти — отвърна Хейвлок и в гласа му се долови гняв. — Ти доведе нещата дотук. Не съм те молил да го правиш. Изтегли хората си. Маруик, разкарай тези хора оттук! Не ме принуждавай да продължавам!

Нов глас, по-стар и по-тъжен, се намеси в разговора:

— Това не са мои хора, господин Хейвлок. Знаете не по-зле от мен, че нямам никаква власт върху експедиционния отряд.

— Точно така, шибаняко — извика главният инженер. — Изпълняваме пряка заповед на шефа на охраната Мъртри.

Докато Хейвлок, Маруик и главният инженер спореха, Басиа ги изключи. Или щяха да се споразумеят, или не. Хейвлок нямаше да убие повече от бившите си колеги, или пък щеше. Капитанът или щеше да си възвърне авторитета, или нямаше. Нито едно от тези неща не решаваше истинския проблем на Басиа. Дъщеря му беше на борда на кораб, който се въртеше и губеше височина. В някой момент той щеше да се сблъска с горния слой на атмосферата, да изгуби още скорост и да започне да пада през нея, докато изгори. „Росинант“ не можеше да го спаси. Изпълваше го безпомощност и мъка, но той си наложи да не им се поддава. Не би могъл да вижда с насълзени очи. Трябваше да има и друг начин.

— Басиа — повика го Наоми по друг канал. Допусна, че е само за тях двамата, защото спорът между Хейвлок, капитана и главния инженер внезапно бе притихнал. — Басиа, смятам да измъкна дъщеря ти.

— Какво?

— Свързах се с капитана на „Барбапикола“. Обясних му положението. Той... е, не е никак доволен. Но прояви разбиране. Алекс ти е обещал, когато „Барбапикола“ започне да пада, Фелсия да е на борда на „Росинант“. Ще спазим обещанието му.

— Как? — попита Басиа. Не можеше да си представи, че ще опитат скачване, както се премятаха корабите. Междукорабните свързващи тунели бяха гъвкави, но не чак толкова.

— В момента я водят при шлюза. Ще я облекат със скафандър и ще ти я пратят. Трябва да я прибереш на кораба и... да прережеш въжето.

Нещо се мярна в съзнанието му, беше свързано с гъвкавите тунели. „Росинант“ не можеше да се скачи с „Барбапикола“, за да евакуира обречения му екипаж, но скафандрите по същество бяха мехури от въздух, позволяващи на преносителя им да живее.

— Скачващият тунел — рече той. — Има ли начин да се херметизира от двете страни? Можем да го прикачим за „Барб“, да го напълним с хора, да го затворим от другия край и да го изтеглим на „Роси“.

— Ще трябва да го отрежем от гнездото на шлюза — разочарова го Наоми. Нов дъжд от куршуми се посипа около скобата на въжето, докато разговаряха, сякаш визуална пунктуация на думите ѝ. Още един инженер се завъртя с няколко пресни отвърстия в раницата. Наоми продължаваше да говори, но Басиа не я чуваше.

— Ами аварийните шлюзове? — попита той. — Онези, дето са като найлонова сфера? Те са изработени така, че да задържат вътре въздух.

— Ще трябва да ги прикачиш към нещо — отвърна Наоми.

— А ако ги закачим един за друг? — попита Басиа.

Този път Наоми мълча дълго. Когато заговори отново, сякаш премерваше внимателно всяка дума. Сякаш ги обмисляше.

— Животоподдържаща сфера. — Басиа се досети, че е превключила на общия канал, защото отново чу гневния глас на Хейвлок. — Господа, имаме идея. Ще прехвърлим екипажа на „Барбапикола“ в спасителни капсули, създадени от два аварийни шлюза, прилепени един за друг. На „Роси“ има само един такъв, но на „Барбапикола“...

— Майтапите ли се с мен? — обади се нов глас. Капитанът на пояския кораб. — Нашите отдавна ги използвах за други неща, още преди да преминем пръстените.

— Ние разполагаме с достатъчно такива — намеси се Хейвлок. — „Израел“ пристигна тук добре зареден. Обзалагам се, че в склада има поне двайсет.

— Това са десет сфери — пресметна Басиа. — Достатъчно да натоварят целия екипаж за кратко пътуване.

— Капитан Маруик — противопостави се Коенен, — не можете да предоставяте на тези хора жизненоважно оборудване на РЛЕ.

— Маруик — обади се Хейвлок. — Не позволявайте стотина невинни да загинат заради подобни дразги. Не го правете.

— О, по дяволите. Какво ще ми направят те? Ще ми прекратят договора? — Маруик изпусна дълга въздишка. — „Израел“ отива да прехвърли аварийните шлюзове. Ще накарам обслужващия екип да започне да ги скачва по два.

— Капитане — изръмжа главният инженер. — Ние тук изпълняваме преките заповеди на шефа на охраната Мъртри за обезвреждане кораба на колонистите. Не бива да им оказвате помощ.

— Ти — намеси се Хейвлок — си такъв задник. Да не си се побъркал?

— Ще стрелям при всеки опит да се... — закани се главният инженер, но внезапно млъкна. Въжето до Басиа се изопна и едва не изтръгна от корпуса последните няколко скоби. Под него оръдието изгърмя право към Ил и след миг пресечният огън откъм луните унищожи поредния проектил. Една от червените точки на дисплея на Басиа изчезна.

— Съжалявам — обади се Алекс и акцентът му бе малко по-тежък от обикновено. — Това бях аз. Но този тип ме ядоса и трябваше да стрелям. Загазих ли го?

Настъпи продължителна тишина, а после капитан Маруик заяви:

— „Израел“ поема курс.

Отне им почти три часа да сглобят и прехвърлят импровизираните спасителни капсули от „Израел“. Басиа следеше времето по снижаването на кислородния запас в неговия скафандър. Категорично отказа да се върне на „Росинант“, докато дъщеря му не бъде прехвърлена от пояския кораб. С внимателно преценени маневри

Алекс бе успял да разхлаби буксирното въже и Басиа го бе прерязал. Нямаше повече смисъл да държат двата кораба прикачени един за друг.

Един по един инженерите от доброволческия отряд се свързаха с Хейвлок и му се извиниха за драматичния обрат в ситуацията. Повечето от тях стовариха вината върху главния инженер. Независимо дали той единствен беше отговорен за случилото се, или имаше и други, Басиа бе сигурен, че историята няма да го запомни с добро. Един от другите инженери призна, че той е изстрелял ракетата по „Барбапикола“, и предложи на Басиа да му помогне с ремонта на пораженията. Басиа отвърна, че ще го убие, ако се опита. И двамата стигнаха до съгласие, че не са се спогодили.

Дори след като преустроените въздушни шлюзове бяха доставени, на екипажа на „Барбапикола“, бяха необходими около два часа да заредят кислородните бутилки и да прехвърлят и изолират хората вътре. По това време компютрите на „Росинант“ вече твърдяха, че корабът би трябвало да драци горния слой на атмосферата. Часовникът бе спрял.

Басиа се бе преместил над огромните хидравлични прегради на хангара на „Барбапикола“ в очакване да се отворят и да освободят дъщеря му.

Всичко започна с линия от бяла светлина, която проряза корпуса на огромния кораб. Сетне бавно, докато хидравличните врати се раздалечаваха все повече и повече, пред погледа му изникна просторният хангар. На фона на десетките хиляди тонове литиева руда се поклащаха десет микроскопични прозрачни сфери. Някой бе използвал дистанционно, за да отвори вратите и въздухът на „Барбапикола“ излетя навън, избутвайки блещукащите мехури.

Сферите литнаха нагоре, отдалечавайки се от планетата, безпомощни и дребни мехури с въздух, всяка с десетина души вътре, заобиколени от замръзналата мъгла на доскорошната корабна атмосфера. Звездата на Ил започна да наднича над ръба на планетата, озари сферите отзад и превърна сгушените вътре хора в черни силуети, изумително контрастни на фона на мътноватите стени. Като изрязани от картон човешки контури, с прожектор зад тях.

Басиа внезапно бе споходен от спомена как като малък Яцек се плацикаше в кухненското корито и по повърхността избликваха мехурчета. Кой знае защо този спомен го накара да се разсмее на глас.

Реши, че е заради облекчението, което изпитва от спасяването на дъщеря си.

— Добре ли си там? — попита Наоми.

— Някога къпала ли си дете в корито?

— Аха — отвърна тя. — Случвало се е.

— А случваше ли се да пръцне?

— Не разбирам... — Тя млъкна, после се разсмя като него.

Десет буксирни въжета бяха спуснати от отворения шлюз на „Израел“ и едно по едно Басиа ги улови, като ги прикачваше за сферите. Първа беше сферата на Фелсия. Докато дърпаше края на въжето към скобата, той я зърна да поглежда иззад прозорчето на шлюза. Слънцето се скри зад планетата и визьорът на Басиа отново стана прозрачен. Той включи светлините в шлема, за да може да вижда. Лицето ѝ се озари в усмивка и тя произнесе беззвучно „татко“.

— Здравей, малката ми — промълви той и опря ръка на прозореца. Тя постави своята от другата страна, малки, изящни пръсти на фона на неговата лапа.

Фелсия се усмихна, посочи зад него и добави едно „брей!“.

Той се обърна да погледне. „Израел“ бе започнал да прибира сферите една по една. Десетина души, теглени през вакуума на космическото пространство в пликове от въздух, малко по-големи от самите тях. Когато въжето на Фелсия започна да се навива, Басиа остави ръката си долепена до прозорчето докато тя бавно се отдалечи от него. Малкото му момиче се прибираще в безопасност. Поне засега.

В този момент Басиа изпита чувството, че са го ударили с тежък чук в гърдите. Всеки в тези малки сфери бе Фелсия за някого. Всеки спасен живот изпълваше други хора с облекчение и радост. Всеки живот, изтръгнат преди време, бе още един Катоа. Някой някъде го узнаваше със свито сърце.

Басиа все още усещаше детонатора в ръцете си, ужасното щракване, когато дланта му притисна копчето. Чувстваше зловецата шокова вълна, превърнала площадката за кацане в огнен стълб. Спомняше си ужаса, заменен от страх, след като по някаква нещастна игра на съдбата совалката се бе озовала твърде близо до площадката и бе свалена от небето.

Чувстваше всичко това толкова ясно, сякаш се бе случило сега. Но нещо повече, изпитваше тъга. Някой току-що се бе опитал да стори

същото на неговото малко момиче. Беше се опитал да я убие не защото я мрази, а защото се е изправила на пътя на едно политическо изявление. Всеки, който загина в онази совалка, бе Фелсия за някого. С натискането на копчето той ги бе убил.

Не бе искал да го направи. Опита се да ги спаси. Това бе малката лъжа, която от месеци държеше скрита в сърцето си. Но истината бе далеч по-лоша. Някаква тайна част от него бе искала онази совалка да бъде унищожена. Беше се радвала, докато тя падаше обгърната в пламъци от небето. Беше жадувал да накаже хората, опитващи се да му отнемат света.

Само че това също беше лъжа.

Истината бе, че той бе искал да прехвърли болката си и на други. Да накаже вселената, задето се оказа място, в което неговото малко момче загина. Да накаже други хора, че са живи, докато Катоа не е. Тази част от него бе гледала как совалката гори и си бе казала: „Сега вече знаете какво е чувството. Сега разбрахте как се чувствам аз“.

Но хората, които бе наранил, сега бяха спасили дъщеря му, защото те бяха от онези, които не биха оставили дори враговете си да загинат безпомощно.

Първото изхлипване го завари неподготвен, второто едва не го накара да се превие. После светът изчезна, скрит зад бликналите сълзи, и гърлото му се сви като че някой го душеше. Той си пое мъчително въздух и се разрида още по-силно.

— Басиа! — извика уплашено Наоми. Допреди малко той се кикотеше като побъркан, сега плачеше. Сигурно е решила, че се побърква. — Басиа, обади се!

Опита се да ѝ отговори, да я увери, че всичко е наред, но когато заговори, думите му бяха:

— Аз ги убих.

— Не — възрази тя. — Ти ги спаси. Спаси ги всичките.

— Аз ги убих — повтори той и имаше предвид губернатора и Куп, и Кейт, и хората от охраната на РЛЕ, но най-вече Катоа. Той бе убивал малкото си момче отново и отново, всеки път, когато бе оставял някой друг да умре, за да го накаже за смъртта на сина си. — Аз ги убих — потрети.

— Този път ги спаси — посочи Наоми сякаш можеше да чете мислите му. — Тези тук ти ги спаси.

* * *

Хейвлок го чакаше в шлюза. Басиа знаеше, че е станал свидетел на нервната му криза. Когато Хейвлок го погледна, не почувства нищо друго, освен срам. Но макар лицето на Хейвлок да бе изопнато от болка, в гласа му, когато улови Басиа за ръката, не се долавяше насмешка:

— Справи се добре.

Басиа кимна, но не посмя да заговори, за да не издаде слабостта си.

— Виж — посочи Хейвлок навън през вратите на шлюза.

Басиа се обърна. „Барбапикола“ оставяше след себе си дълги пухкави дири. Беше навлязъл в атмосферата на Ил. Предната част на кораба започна да свети.

Хейвлок затвори люка, но докато вървеше цикълът и те си сваляха скафандрите, двамата не откъсваха поглед от последните мигове на кораба, предавани на стенния монитор. Алекс държеше телескопа на „Роси“ насочен натагък. Перестите облаци зад „Барб“ скоро се превърнаха в гъсти колони от дим, докато черното им сърце, където бе корпусът, изгаряше.

Когато настъпи край, той бе внезапен и разтърсващ. От твърдо тяло корпусът в миг, без междинна фаза, се преобрази в множество дребни пламтящи късове. Басиа погледна часовника за обратно броене, за да види колко време е спечелил на Фелсия.

Четири дни. „Израел“ разполагаше с четири дни.

52.

ЕЛВИ

Елви седеше в мрака, положила ръчния терминал в скута си. Тялото ѝ се тресеше неудържимо, страхът, мъката и гневът бяха като онези, които изпитваше, когато бурята се бе разразила с пълна сила. Ала сега не биваше да им се поддава. Трябваше да намери сили да помисли.

На екрана, разбира се, нямаше карта. Никой не бе извършвал наблюдение на този район и дори да беше, тя нямаше връзка с „Израел“ — ако „Израел“ бе все още на орбита и не бе паднал в атмосферата, за да изгори с всички на борда, и...

Не бива да мисли за това. Трябва да намери изход. Комплексът, руините, каквото и да бе всичко, това се простираше на поне осем квадратни километра. Бяха навлезли сред руините близо до мястото, където е бил засечен последният сигнал на Холдън, но все още оставаше голяма площ за претърсване. Локаторът на ръчния ѝ терминал показваше само местните източници на сигнали. Другите два бяха на Файез и Мъртри и те бяха оцветени в сиво. Това означаваше, че са извън полезрението ѝ, което беше добре, поне що се отнася до Мъртри, и лошо, тъй като не знаеше къде може да се намира. Тя настрои програмата да следи за евентуалната му поява и да планира маршрута ѝ така, че да го избягва. Не беше кой знае какво, но щеше да я предупреди, ако Мъртри се озове наблизо. Когато се окаже в полезрението ѝ. Когато можеше да я застреля, както вероятно бе застрелял Еймъс и Файез. Двамата бяха мъртви, а тя не чувстваше нищо. Но да не мисли за това. Трябва да открие Холдън. Да го намери и да го предупреди. Да не позволи на Мъртри да го спре. Тя си пое бавно въздух и се огледа. Наоколо бе пълно с всякакви предмети, но пространството над нея бе обширно и свободно. Ако можеше да си намери наблюдателен пункт, ръчният терминал би могъл да ѝ посочи къде е Мъртри. Ако не успее да открие приятеля, поне ще знае къде е врагът. Да реши поне единия проблем. Когато не разполагаш с нужната

информация, използваш данните, които имаш, за да видиш какво ще излезе от това. Беше го правила три семестъра на заниманията по комбинаторика. Какво пък.

Тялото ѝ все още потрепваше. Все още изпитваше слабост. Мислите ѝ се движеха в мъгла. В жилите ѝ имаше твърде много адреналин, а като прибави към него мисълта за Файез и глада... Тя напъха терминала в джоба си и се огледа. Не виждаше никъде стълби, нито проходи или висящи мостове с удобни перила. Сякаш всичко наоколо бе едно голямо органично тяло. Или органично тяло, превърнало се наполовина в машина. Тя се затича тихо, стараяйки се да не издава почти никакъв шум. Вдясно от нея от пода се подаваше нов сноп тръби и тя се покатери по тях, като се подпираше с крак във вдлъбнатините помежду им. Имаше толкова много хора, които биха се справили по-добре. Файез например бе много по-силен от нея. Судям се бе катерила на Земята. Елви не обичаше да се катери дори по дървета, камо ли по тези чуждоземни образувания. Но тя продължи, като гледаше нагоре и избягваше да извъръща глава надолу.

Комплексът бе огромен и мекото сияние, което се просмукваше отвсякъде, му придаваше причудлив вид. Като съновидение. Тя се подпря в една цепнатина между две тръби — или артерии — и запъна крак в пролуката. Извади ръчния си терминал. На два пъти, докато се бе катерила нагоре, алармата я бе предупреждавала, но не я бе чула. На два пъти Мъртри бе навлизал в полезрението ѝ. Мисъл, която накара гърлото ѝ да се свие. Тя погледна времето за реакция. Две хилядни от секундата? Не можеше да бъде вярно. Радиовълните се разпространяват със скоростта на светлината, но тук имаше атмосфера, следователно... какво правеше това? Три пъти по десет на осма степен? Нещо от този род. Достатъчно близо, за да няма значение. Все едно е на половин милион метра от нея. Вероятно съществува някакъв необясним елемент на забавяне в програмата, или...

На екранчето се появи ново предупреждение и сърцето ѝ подскочи. Отказано повикване. Тя премигна. Защо терминалът на Мъртри приемаше връзката, докато се катереше нагоре, и я отказваше, когато спре? В това нямаше никаква логика. Ново повикване и отново отказ. Тя усети лек полъх на надежда. Не беше Мъртри. Беше някой друг. Някой извън допуснатите в доверения кръг служители на РЛЕ.

Оставаше да е Холдън.

Тя завъртя глава, сякаш би могла да го види. Но комплексът бе толкова обширен... Помисли си дали да не извика, ала нямаше причини да вярва, че ще я чуе. И дори да го направи, може Мъртри да е по-близо.

Мъртри. Това беше мисъл. Тя отново отвори маршрутизиращата програма на терминала. От години не си бе играла с мрежови протоколи. А и най-много, за което ги бе използвала, бяха сигнални протеини и протеинова регулация. Кракът ѝ започваше да изтръпва, понесъл тежестта на цялото ѝ тяло. Трябва да има начин да се сдобие с копие от данните за връзка на Мъртри. И още по-важно бе да се опита да ги интерпретира.

Някъде в комплекса отекна метален звън и ехото от него накара помещението да завибрира като писък в катедрала. Помисли си, че ако Мъртри вдигне глава, може да види блясъка от екрана ѝ. Но нямаше какво да направи. Зачака. Ново предупреждение. Елви продължи да чака. Мъртри осъществи връзка. Тя затвори очи. „Добре — помисли си. — Сега давай. Само задръж малко.“

Алармата замря, тя поиска доклад от базата данни и ето че на екрана изплува и запис от терминала на Мъртри. Едно от повикванията бе маркирано с отказана връзка. Отново всичко опираше до математика. Накарай изплашена екзобиоложка да се покатери на няколко метра по странно съоръжение и пусни долу мъж с хищнически наклонности, а от нея поискай да смята уравнение с a , b и c . В точка d хищникът отказва връзка с време на забавяне нищожно помалко от една десета от секундата, защото проклетата обработваща програма забавя реакцията на сигнала и превръща цялото...

Само че забавянето няма да е същото, нали? Така че, ако успее да открие разликата...

Светът наоколо изчезна. Пръстите ѝ тракаха по екрана, танцуваха върху копчетата на калкулатора, изваждаха и записваха данни, настройваха таблици. Страхът, мъката и болката, животинският ужас, всичко все още бе вътре в нея, но това бяха само вътрешни съобщения и тя можеше да ги игнорира. Кракът отново започна да я боли. Тя се премести с няколко сантиметра встрани.

Холдън се намираще на сто и десет метра от нея. Тя бе на сто и петдесет метра от Мъртри. Можеше да изчислява местонахождението на Мъртри въз основа на контактите, които той бе осъществявал с нея.

Холдън трябваше да е — ако, разбира се, не бъркаше в сметките — вдясно от нея, там, където в едно масивно черно крило се събираха всички тръбопроводи. Елви изключи ръчния си терминал и заслиза. Когато стигна повърхността и опита да върви, кракът ѝ едва не се подгъна от болка. Като набоден с игли и карфици. С накуцване се отпрати към мястото, което си бе отбелязала. Вече не я беше грижа за Мъртри. Имаше нещо друго, върху което да се съсредоточи.

Беше нещо средно между провиране през изоставен индустриален комплекс и проправяне на път из гъста, обрасла джунгла. Трябваше да се промушва в пролуките между причудливи съоръжения, да се навежда и да пълзи по корем през ниски отвори, понякога отново да се катери. Беше сигурна, че напредва, че ще стигне там и ще потвърди, че изчисленията ѝ са били верни — и тогава изведнъж се озова на тесен корниз пред бездна.

Отдолу долиташе нисък тътнеж, вероятно от около стотина метра дълбочина. Там се поклащаше верига от светлинки, те се люшкаха на една и на друга страна, а после отминаваха. Пропастта се простираше в двете посоки до самите стени на комплекса. Мрежа от тръби я пресичаше отгоре, долу пък се виждаха разкривени като пипала връзки. Тя тръгна покрай ръба, прекрачвайки белите, подобни на растения израстъци, които сякаш се издигаха чак от дъното. Отне ѝ няколко минути да открие издатина, която пресичаше пропастта, но не беше мост.

Имаше сравнително равна повърхност, заоблена по края и покрита с нещо като метална мрежа, заради която наподобяваше изплезен език. Нямах перила и когато пристъпи отгоре, езикът реагира, сгърчи се и се раздвижи, като че се опитваше да я притегли със себе си. Тя разпери ръце за равновесие и се затича през пропастта. Два метра, четири, пет, ето че се озова оттатък. Облегна се на стената и притисна слепоочия с длани, докато премине световъртежът. Огромната, наподобяваща крило структура сега бе пред нея и отблизо можеше да види, че има далеч по-сложен строеж. Хиляди преплитащи се израстъци, обрамчени в спирали и помръдващи по командата на източник, който не можеше да види.

Тя се плъзна по отсрещния край на корниза и се озова в проход, който не бе видяла, докато пресичаше пропастта. Проходът изви наляво, после надясно. Елви го следваше, подбираше пътя си с

налучкване и надежда. Съотношението между пода, стената и тавана я плашеше по причини, които не можеше да установи. Дребни синкави светлини като светулки блещукаха и изгасваха в мрака около нея. Тя навлезе в широк завой и се озова в подземна камера. И тогава изпищя.

Холдън бе тук, на три метра от нея, а над него се издигаше огромно, подобно на насекомо създание. От него стърчаха остри метални шипове и клещи, които проблясваха в тъмнината. Тя затисна уста с юмрук, неспособна да откъсне поглед от Холдън.

Чудовището се извъртя към нея, спря и вдигна един израстък, сякаш ѝ помахваше. Холдън направи същото.

— Елви? — повика я той. — Какво правиш тук?

— Аз бях... ние бяхме... — Тя падна на колене, внезапно завладяна от безмерно облекчение. Пое си въздух и продължи: — Мъртри взе една от колите, когато ти изчезна. Проследил е сигнала на ръчния ти терминал. Знае, че си тук и се опитваш да изключиш артефактите. — Тя погледна неволно към металното чудовище и отново я завладя страх.

— Няма нищо, хлапе — произнесе роботоподобното създание с поясен акцент. — Знаех го.

— Еймъс, Файез и аз поехме с другата кола след тях. Искяхме да те предупредим.

— Добре — кимна Холдън. — Чудесно се справяш. Но тук всичко е наред. Как ни намери?

Елви вдигна ръчния си терминал и отново си пое дъх.

— Малко е сложно.

— Разбрано. Ами Еймъс? Той къде е?

— Мъртри го застреля. Мисля, че е мъртъв.

Лицето на Холдън пребледня, сетне почервеня. Той поклати глава и когато заговори, гласът му бе внимателен и премерен.

— Еймъс не е мъртъв.

— Откъде знаеш?

— Когато Еймъс падне, това би означавало, че всички наоколо са убити. Щом ние сме живи, значи и той също.

— Не му обръщай внимание — обади се роботът чудовище. — Малко е романтичен на тази тема. Щом твърдиш, че плешивият е мъртъв, аз ти вярвам.

— Благодаря ви — отвърна машинално Елви.

— Но съжалявам за него. Харесвах го.

— Аз също — призна Елви. — Както и Файез. Чух изстрели, докато бягах. Мисля, че Файез...

— Ами Мъртри? — прекъсна я Холдън.

— Той идва. Някъде зад мен е. Не зная колко е далече. Но те търси. Иска да ти попречи.

— Защо, по дяволите, ще ми пречи? — удиви се Холдън, като произнасяше бавно всяка дума.

— Иска РЛЕ да получи работещи артефакти.

— Този човек е такъв задник — обяви металното чудовище. — Но ние тук и без това сме близо.

— Близо до какво? — попита Елви.

— Ето това е въпросът — подчерта чудовището, но погледът на Холдън бе втренчен над лявото ѝ рамо. Беше стиснал гневно челюст.

— Добре — каза той. — Значи трябва да свършим две неща.

— Така ли? — попита металното създание. Изведнъж Елви си даде сметка, че разговаря с извънземен. Помисли си колко е забележително това и бе малко объркана, че Холдън не го бе обяснил.

— Някой трябва да намери това, което търсим, и да изключи планетарната защита, и някой трябва да застреля Мъртри.

— Не че искам да ти противореча — отбеляза чуждоземецът и се намести върху шестте си метални крака. — Но едното от тези две неща ми се струва доста по-важно.

— На мен също — кимна Холдън, — ала не мисля, че изборът ми е като твоя. Елви, ще ми трябваш, за да спасиш всички, ясно?

— Хм — въздъхна тя. — Ами... добре?

— Хубаво. Това е детектив Милър. Той умря, когато Ерос се блъсна с Венера, и сега е марионетка на протомолекулата.

— Полуавтономна — обади се извънземният.

— Приятно ми е да се запознаем.

— На мен също.

— Добре — вдигна ръка Холдън. — Аз ще се погрижа.

За изненада и безпокойство на Елви Холдън се отдалечи в прохода, по който бе дошла тя. Извънземният се покашля извинително, само че тя не беше сигурна дали изобщо има гърло. Или звукът бе разговорна модулация.

— Съжалявам за това — рече извънземният, Милър. — Но когато намисли нещо, няма начин да го разубедиш.

— Ами... няма нищо — измънка Елви. — А сега... ааа... хм.

— Да, вярно, спасяването на света. Последвай ме, хлапе. Ще трябва да побързаме.

* * *

— Значи става въпрос за разпространяващо се съзнание — говореше тя, докато вървеше през ниския сводест тунел след Милър. Усещаше лек световъртеж, но не от глад. Файез бе мъртъв. Еймъс също. Скоро и тя ще умре. Намираше се на чужда планета. Разговаряше с мъртъв човек, обитаващ чуждоземен робот. Тази част от нея, която можеше да чувства, се беше изключила. Сърцето ѝ биеше равномерно зад ребрата и когато — ако — се пробудеше отново, не знаеше коя или какво щеше да е.

— Само че не е съзнание — поправи я Милър. — Вътре в него съществуват центрове, но те не определят играта. Аз не съм един от тях всъщност. Аз съм конструкция, основана върху мъртъв човек, но не копирана изцяло, а със степен на приближение, и трябва да изпълнявам определена роля. Ролята на копой, която и той изпълняваше до края си.

— Значи ти имаш съзнание?

Чуждоземният робот — обвивката, която използваше конструкцията на име Милър — сви рамене. Беше странно да наблюдава подобен жест.

— Не зная. Изглежда, че съм подложен на свой тест на Тюринг^[1].

Елви обмисли думите му и кимна.

— Звучи логично.

— Та аз... успях чрез триангулация да засека къде е онова мъртво петно в пространството. Разбираш ли какво имам предвид?

— Ами да. Триангулация. Разбирам напълно — потвърди Елви. — И така. Стават четири фактора.

— Четири?

— Нашата биосфера, местните организми, съществата, създали порталите, и онези, които са ги избили. Четири.

Милър спря при една цепнатина в стената и положи върху нея метална лапа, готов да натисне.

— Там вътре... някога се е намирал един от големите контролни центрове на планетата. Нещо като главен неврон, важно разклонение. Доколкото мога да определя, там е мъртвото петно.

Той натисна с механичната ръка. Стената се отдръпна, не толкова се плъзна встрани, колкото промени състава си. Отвъд нея имаше просторно и високо помещение. Стотици ниши на безброй редове се издигаха една над друга и вътре във всяка от тях имаше механизъм, подобен на Милър. Яркосини точки като светулки описваха спирали във въздуха, носейки се върху въздушни течения, които Елви не усещаше. А в центъра, увиснал на метър над земята, имаше...

Тя извърна лице и се подпря с ръка на Милър, за да не изгуби равновесие, сетне си наложи да погледне отново. Трудно беше да гледаш право натам. Границите на пространството бяха ярки, без да осветяват нищо наоколо или да хвърлят сянка, остри и ужасяващи. Напомнях ѝ начина, по който страдащи от мигрена или шизофреници описват ярката светлина — като опасна и агресивна. А вътре в тези граници се вихреше мрак. Беше повече от отсъствие. Тя усещаше в средата някакъв строеж, напластени слоеве, сенки, хвърлящи сенки. То пулсираше с нечовешка сила, ритмична, дълбока и болезнена. „Ако го гледаш твърде дълго — помисли си Елви, — ще си изгубиш ума.“ Тя пристъпи към него, усещайки, че онова вътре реагира на присъствието ѝ. Струваше ѝ се, че може да види пространствата между молекулите във въздуха, сякаш самите атоми се бяха превърнали в разреждана мъгла и за първи път реалността пред очите ѝ придобиваше форма. Беше само на една ръка разстояние.

Някога тук бе имало цивилизация, надхвърляща и най-смелото ѝ въображение. Същества, които са могли да създават инструменти като протомолекулата, да конструират пръстените. Те бяха заселили хиляди светове и дори повече, бяха се разпрострели през пространството и времето, ала сега ги нямаше. И това — тя не се съмняваше, — *това* бе отпечатък на нещото, което ги бе убило.

— И така — заговори Милър, като вдигна и разпери крайници, — трябва да търсим нещо странно. Нещо, на което не му е мястото

тук.

Тя се обърна смутена към него и посочи странния феномен в средата.

— Имаш предвид нещо като това?

Милър завъртя очи и лещите му се събраха.

— Като кое?

— Като това. В средата на помещението. Това там.

— Не виждам нищо — призна Милър. — На какво прилича?

— На окото на разгневен бог — отвърна Елви.

— Ох — въздъхна Милър. Докато пристъпваше, масивните плочи на тялото му потракваха. — Да, вероятно е точно това. Добра работа.

[1] Тестът на Тюринг е предложен от британския математик Алан Тюринг през 1950 г. в статията му „Изчислителни машини и разум“. Тестът е за проверка дали компютърът има разум в човешкия смисъл на думата. — Б.пр. ↑

53. ХОЛДЪН

Когато Мъртри се промуши през пролуката в машината и тръгна по тесния мост, Холдън го очакваше от другата страна. Ръката му бе положена небрежно на дръжката на пистолета. Шефът на отдела за сигурност кимна разсеяно на капитана и огледа внимателно мястото наоколо. Сведе очи към дълбоката стотина метра пропаст и почука тесния, приличащ на език мост с върха на обувката си. Завъртя се бавно и изучи всички цепнатини, създадени от скупчените машини. След като приключи, погледна отново към Холдън и му отправи безизразна усмивка. Ръката му нито за миг не остана далеч от оръжието.

— Дошъл си сам — поде Мъртри. — По-добре щеше да е да излезеш напред и да скриеш някого зад противника.

— Начин, който ти би използвал? — попита Холдън. Опитваше се да говори нехайно като Мъртри и му се струваше, че се получава.

— Върши работа — отвърна Мъртри. — И как ще продължим сега?

— И аз се питах същото.

— Хм. — Мъртри повдигна леко рамене. — Аз трябва да се прехвърля оттатък и да спра това, което ти и хората ти сте замислили. Доктор Окойе мисли, че знаеш как да изключиш отбранителната мрежа.

— Аха — потвърди Холдън. — Изглежда, зная. Наречи го спасяване на хора.

Мъртри кимна, но не заговори. Холдън го чакаше да посегне към пистолета. Разстоянието между тях бе малко над пет метра. Лесен изстрел. Светлината падаше под подходящ ъгъл и Мъртри не носеше шлем. Да рискува с изстрел в главата? Бронята на шефа на охраната изглеждаше доста пострадала. Съдейки по пораженията, вероятно бе работа на пушката на Еймъс. По-лесно щеше да го уцели в гърдите, но

не беше изключено пораженията по бронята да са само козметични и в такъв случай пистолетът не можеше да постигне много.

Мъртри му намигна и Холдън внезапно бе спокоен от усещането, че този човек му чете мислите, докато той изчислява най-добрия начин да го убие.

— Не мога да позволя да го направиш — заяви Мъртри. Той повдигна отново рамене и този път жестът изглеждаше почти извинителен. — По право всичко тук принадлежи на РЛЕ. Не можеш да го повреждаш.

Холдън поклати невярващо глава.

— Ти наистина си луд. Ако не го повредя, нашите кораби ще изпопадат от небето и всички ще умрем.

— Може би. Може и да умрем. Или пък да намерим друг начин да оцелеем. И в двата случая това е притежание на РЛЕ. — Мъртри размаха ръка, но не тази над пистолета. — Всичко това струва трилиони и трябва да бъде опазено. Спечелихме невероятно много само като сложихме ръка на порталите. Какво ли ще получим оттук? Затова дойдохме, капитане. Не ти ще решава как да правим с находките.

— Трилиони — повтори Холдън, неспособен да скрие изумлението си. — Не бях виждал мъртъв човек да харчи пари.

— Виждал си, разбира се. Наричат го фондация или завещание. Непрестанно се случва.

— И всичко това е заради твоето завещание?

Усмивката на Мъртри се разшири с милиметър.

— Не — отвърна той. — Дойдох да завладея един нов свят. И *това* е начинът, по който го правя. Разбирам, че на някои като теб може да се стори жесток и безкомпромисен, но ситуацията го изисква. Средствата, които използваш тук, се прилагат, когато цивилизацията надделее. Те са погрешни в този случай. Не храня илюзии относно цената за построяването на дом в погранична територия. Необходими са жертви, ще се пролее кръв и още много неща, които не бихме направили, когато всичко е уредено и поставено под контрол. Ти си мислиш, че може да се постигне със събрания и раздаване на листовки.

— Питам се дали думите ти биха прозвучали утешително за хората, които в момента умират на орбита.

— Съжалявам за тях. Наистина. Но те са знаели, че се захващат с рисковано начинание. И смъртта им няма да е напразна.

— Няма да е напразна?

— Те ще са доказателството, че не отстъпваме и сантиметър. От това, за което сме дошли. Че ще го опазим докрай. Капитане, това не е нещо, което човечеството ще зареже наскреда пътя. Дори Кортес е изгорил корабите си.

В смеха на Холдън освен недоверие се долавяше и съжаление.

— Чудя се що за хора сте вие, та се прекланяте пред масовите убийци?

Мъртри се намръщи. Ято синкави светулки се вдигна и спусна между тях като прахоляк на опустяла улица.

— За какво говориш? — попита той.

— Един тип, когото познавах навремето, се опита да оправдае решенията в живота си, като се сравняваше с Чингис хан.

— Предполагам, не си намерил аргументите му за необорими? — попита насмешливо Мъртри.

— Не — отвърна Холдън. — А после един мой приятел го застреля в лицето.

— Иронично опровержение на аргумента за необходимостта от насилие.

— И аз мислех така тогава.

Мъртри вдигна лявата си ръка и се почеса по темето. Сплъстената му коса с щръкнали кичури малко напомняше стърчащите шипове на Милър. Той погледна с отвращение върховете на пръстите си и ги изтри в бронята. Холдън чакаше. Някъде зад тях се чу странен цвърчащ звук, като щурци в лятна нощ.

— И така — продължи Мъртри. — Ще трябва да мина оттатък. — Той посочи страната, на която бе застанал Холдън. Дясната му ръка все така бе увиснала над дръжката на пистолета.

— Не — завъртя глава Холдън.

Мъртри кимна сякаш го очакваше.

— Ще ме арестуваш ли, шерифе?

— Всъщност смятах да те застрелям.

— В лицето, без съмнение.

— Ако го уцеля — да.

— Доста радикална промяна — поклати глава Мъртри. — За човек, който иска да овладее границата с медитация и събрания на комитети.

— О, изобщо не става дума за това. Елви каза, че си убил Еймъс. Не бих застрелял никого заради шибаната ти граница, но ти уби човек от моя екипаж. Да, за това съм готов да променя метода си на действие.

— Казват, че отмъщението е безсмислено.

— Някога и аз смятах така — рече Холдън. — Прости ми, че възгледите ми претърпяха развитие.

— Ще се промени ли нещо, ако твоето момче не е мъртво? Защото той продължаваше да стреля, когато се отдалечих.

Вълната на облекчение бе толкова силна, че Холдън едва не се олюля. Ако Мъртри бе извадил пистолета в този момент, можеше да го повали без проблеми. Но все пак успя да запази безстрастно изражение и да не позволи на коленете си да се подгънат.

— Ранен ли е?

— О, боже, разбира се. Доста тежко. Той уби един от служителите ми, преди да падне. За човек, настояващ да решава проблеми без насилие, ти се движиш в доста опасна компания.

— Така е — потвърди Холдън с лека усмивка. — Но той е много добър монтьор. А какво стана с другия? Файез?

— Повален, но не е мъртъв. Не можах да го довърша, защото твоето момче започна да стреля. Но тъй като и двамата вече не бяха в кондиция да оказват съпротива, реших да си тръгна.

Спокойният глас, с който Мъртри обясняваше защо не е убил Файез, накара Холдън да потрепери.

— Та ето какво предлагам — продължи Мъртри. — Ще ти позволя да минеш от тази страна, за да провериш как е Еймъс. И да помогнеш на яйцеглавия да не умре от кръвозагуба. Давам ти думата си, че няма да се намесвам.

— Но ти — изтъкна Холдън — ще минеш от тази страна и ще попречиш на Елви да направи това, което й заръчах.

— Какво пък, изглежда ми честна размяна.

Холдън спусна бавно ръка и я положи върху дръжката на пистолета. Завъртя се леко на една страна и зае позиция. Мъртри го гледаше намръщен.

— Не — обяви Холдън и зачака да започне стрелбата.

— Така значи — въздъхна Мъртри, без да помръдва. — Знаеш ли какво все забравят хората за новия свят?

Холдън не отговори.

— Цивилизацията има свой вграден период на забавяне. Точно както светлината. Долитаме тук, на това място, и тъй като сме цивилизовани, смятаме, че цивилизацията идва с нас. Но не е така. Трябва да я построим. И докато го правим, умират доста хора. Мислиш, че американският запад е дошъл с железниците, пощенските служби и затворите? Тези неща са били построени и са стрували живота на много хора. Били са построени върху трупите на всички, което са живели там, преди да дойдат испанците. Не можеш да получиш едното без другото. И трябва хора като мен, за да го свършат. Хората като теб идват по-късно. Всичко това? — Мъртри размаха лявата си ръка към Холдън и околностите. — То е, защото ти се появи твърде рано. Върни се, след като аз учредя пощенската служба, и тогава ще говорим.

— Свърши ли? — попита Холдън.

— Е, щом смяташ, че трябва да стане днес, приемам — каза Мъртри. — Значи няма друг начин, а? Дори и ако не съм убил твоя човек?

— Може би си убил Еймъс и Файез, а може би не. Може би си прав за границата, а аз съм един наивен идиот. Може би всеки един, когото ти уби на този нов свят, си го е заслужавал и ти си бил прав.

— Но има хора на орбита и спасяването им сега е по-важно от всичко?

— Щях да кажа: „Но ти си един проклет задник“ — отвърна Холдън. — Но и твоето върши работа. Няма да пресечеш моста.

— Добре тогава — рече Мъртри. Той промени позата си и присви очи. Жуженето се усили. Под тях светулките на протомолекулата се завъртяха в бесен танц. — Добре тогава.

Холдън му се усмихна. Имитирайки гласа му, произнесе бавно:

— Хайде, Черен Барт^[1], от самото начало знаеше как ще свърши това.

Мъртри се засмя.

— Ама че си забавен...

Холдън го простреля.

Мъртри се олюля, улови се за гърдите и потърси пипнешком пистолета. Холдън пусна втори куршум в дясната му ръка. Опита да уцели лакътя, но попадна в бицепса. И това вършеше работа. Мъртри изпусна пистолета на моста пред него. Подпря се на коляно и направи нов опит да го вдигне, и тогава Холдън го гръмна в крака. Мъртри се просна по очи върху моста и пистолетът му отлетя в пропастта. Мъртри се претърколи на една страна и за малко щеше да последва пистолета, но успя да се улови с ръка за мрежата.

Цялата случка бе отнела само три секунди.

Когато екотът от последния изстрел утихна, Холдън прекоси бавно моста. Причудливата, подобна на мускул повърхност поддаваше под краката му. Мъртри се държеше за мрежата със здравата си ръка, лицето му бе изопнато от болка, но въпреки това успя да се ухили подигравателно.

— Стиска ли ти да довършиш нещата, момче? — попита той. — Или ще оставиш на гравитацията да го направи?

— О, не. — Холдън се наведе, улови го за лявата китка и го дръпна към корнизата. — Не смятам да те убивам. Не и докато не се уверя за Еймъс.

Холдън слезе от моста на страната, която допреди малко бе държал Мъртри, и изтегли след себе си охранителя. Мъртри му помагаше със здравата си ръка.

— И после какво? — попита той, след като се излегна по гръб до прохода и си пое дъх. Под дясната му ръка се беше образувала малка локва кръв.

— Ще дойда за теб — каза Холдън, приседнал до него, и го потупа дружески по главата. — И ще те изгоря публично, под светлината на прожектори и пред камери, показващи те на целия свят. А след това ще те хвърлим в дупка, толкова дълбока, та всички да забравят, че някога си съществувал. Няма да има слава и величие за теб, Кортес. Този път Монтесума няма да бъде впечатлен от огнената ти пръчка.

— Всичките ми действия са в съгласие с правомощията, дадени ми от лиценза на ООН — изтъкна Мъртри. — Действах с цялата отговорност, необходима, за да бъдат опазени служителите на РЛЕ и инвестициите на компанията.

— Добре — похвали го Холдън, извади аптекката и напръска с кръвоспиращ гел двете рани. — Виждам, че вече си подготвил защитната си стратегия. Това наричам мислене в перспектива. Адвокатите ще се радват да го чуят. Искаш ли да узнаеш моята теза?

— Разбира се — съгласи се Мъртри и опипа една от раните си с ръка. Присви болезнено устни, но поне вече не течеше кръв.

— Най-могъщият човек на Земята ми дължи услуга и смятам да я помоля да направи всичко, което ѝ е по силите, за да докаже, че си задник. Това е само най-общ план, но мисля, че има бъдеще.

— Така ли разбираш правосъдието?

— Очевидно така.

Мъртри отвори уста, но това, което възнамеряваше да каже, бе заглушено, тъй като в комплекса внезапно се възцари хаос. Стена от синкави светулки се вдигна от пропастта до тях и изчезна през малки отвори в тавана. Наоколо настъпи истинска какофония, когато всички огромни машини внезапно се пробудиха. Нещо се метна от сенките на тавана и профуча над главата на Холдън. Той се хвърли върху Мъртри, без да осъзнава, че закрива с тялото си човека, когото току-що бе прострелял три пъти.

— Какво става? — попита Мъртри.

— Елви — отвърна Холдън. — Това е Елви.

[1] Легендарен престъпник от Дивия запад. — Б.пр. ↑

54.

ЕЛВИ

— Аха — потвърди Милър, очевидно доволен. — Имам план, но ще ми е нужна помощта ти. Трябва да се приближа колкото може повече до онова, каквото и да е то. Но разбираш ли, не мога. Така че оставям на теб.

— Добре — склони тя. — А ти... какво ще направиш?
Роботът сви рамене.

— Всеки път, когато... е, ти вече го знаеш. Всеки път, когато нещо го доближава, то умира. То унищожава мрежи като тази, каквато съм аз. Смятам да поддържам връзка с колкото се може повече от гадостите на тази планета и да го насочвам към тях. За да може... нали ме разбра. Да ги изключи. Да разруши системата.

— Това няма ли да изключи и теб?

— Мисля, че да. Така става, когато използваш сложни инструменти. Понякога онова, което се опитваш да постигнеш, върви в комплект с куп други неща.

— Не разбирам — призна Елви.

— То ме създаде, за да намеря нещо, което липсва — обясни Милър. — Оказа се, че съм и добър инструмент за умиране, ако това е начинът за решение на проблема. Сериозно, вече имам богат опит. Така че ела тук и ме доближи колкото можеш до онова там. Но не искам да го докосвам. Ако се напъхам в него, преди да се свържа с всичко останало, усилията ни ще идат на вятъра.

— Добре. — Елви се намести така, че да вижда едновременно робота и мрака. — Завърти се на трийсет градуса наляво.

Роботът се извъртя с бързината на подплашено насекомо.

— Границата му е на половин метър от теб. Защо трябва да си близо до него?

— Заради нещото, от което съм част. Може да няма съзнание, но не е глупаво. Когато го правя, почти всички негови части ще знаят това, което знам аз, и може да не се съгласят на принудително

изключване. За каквото и да е предназначено това нещо, то предпочита да съществува, докато си свърши работата. То умее да оцелява. Докато аз съм съвсем обратният случай.

Стори й се, че долавя насмешка в гласа му. Откъде ли се е взела? От привичките и спомените на един мъртъв човек? Или това бе вроденият му фатализъм? Дали вселената подтиква към появата и еволюцията на очи, криле и сетивни органи, както и към огорчение пред лицето на смъртта?

— Добре — поде Милър. Той се намести, приклепна и се подготви да скочи напред. — Ще го направим на три. Две. *Едно*.

Сблъсъкът беше като при падането на транспортната совалка. Светът около Елви се сви до миниатюрно пространство вътре в главата й и после постепенно и болезнено разцъфна. Тя се опита да се изправи, да проясни мислите си. Опита се да разсъждава. Дали Милър беше избухнал? Мъртва ли е? Какофонията от скърцащ метал и необузdana стихия й пречеше да се ориентира.

Беше се подпряла на стената. Около нея от всички ниши изпълзяваха механизми. Много от тях не можеха да се движат нормално — краката им дращеха безпомощно по стените, те се прекатурваха панически на пода или се движеха в конвулсивни кръгове като умиращи от отрова насекоми. Въздухът бе изпълнен с безсмисленото стържене на техните съчленения. Три огромни машини бяха притиснали Милърбота и го налагаха, а гласът на Милър повтаряше: мамка му... мамка му... мамка му...

Един от нападателите улови Милър за челюстта и я дръпна рязко, разкъсвайки механичните й стави, а от разбитата част бликнаха искри и белезникава течност. Нямаше да успее. Не виждаше как би могъл.

Дребна крилата машина с яркосин клюн, заострен като трион, профуча отгоре и тупна с бръмчене и цвърчене на пода. Елви изтича при нея и я вдигна. Беше достатъчно лека, за да я носи, дълга колкото предмишницата й и заострена отпред. Тя нададе вик и се нахвърли върху машините, които разкъсваха Милър. От удара пръстите й изтръпнаха. Нещо я удари в гърба и светът се смали отново, но тя продължаваше да размахва клюнестата машина с колкото сили имаше.

Една от огромните машини се обърна към нея и разтвори клещи, дълги по три метра всяка. Елви отскочи назад и се препъна.

Пулсиращата зловредна чернилка на мъртвото петно бе вляво и тя изпълзя към нея, опитвайки се да се прикрие от масивния си нападател.

Роботът пристъпи, размахвайки израстъци като грамадни сърпове, доближи границите на мъртвешката зона и рухна. Инерцията завъртя тялото му на пода, ръцете и краката му изтракаха и утихнаха. За миг цвърченето и жуженето в помещението утихнаха. Вниманието на всички машини бе насочено към Елви. Тя опря крак в събореното механично чудовище, вдигна юмрук и нададе победен вик. Милър се завъртя, забодде единствения си оцелял горен крайник в една от другите две машини и я прикова към пода. Цвърченето се върна, по-силно и настойчиво отпреди. Агресивен и неприятен звук, който дразнеше слуха ѝ и я караше да се поклаща.

Елви се намираше в центъра на невидим водопад, буря, стихия. По-скоро приливът на адреналин, отколкото някаква съзнателна мисъл, я накара да се изправи над поваления противник и да заобиколи мъртвото петно. Още една машина тупна от най-високата ниша и се разби на пода до нея. Елви я прекрачи, докато се гърчеше. Последният все още функциониращ нападател замахна към Милър и остриетата на клещите му се забодоха дълбоко в черупката на детектива. Докато Елви се доближаваше, Милърботът направи опит да се обърне към нея. Острието, впито дълбоко в металния му корпус, издаде остър, стържещ звук. През отвора бликна гъста течност и из въздуха се разнесе миризмата на нефт и киселина. Елви прекрачи Милър, замахна с импровизираното си оръжие и го заби в гърдите на нападателя му. Разхвърчаха се искри. Ударът нямаше почти никакъв ефект, освен че отвлече вниманието на нападателя. Не би могла да му стори нищо, също както не можеше да се издигне във въздуха и да спре падането на корабите от орбита. Но моментното колебание се оказа достатъчно.

Милър се надигна изпод последния нападател. Четири от шестте му крака прободоха отдолу тялото на металното чудовище. В корема. Ако това, разбира се, беше корем. От удара наоколо се разхвърчаха метални късове и части, вероятно принадлежащи и на двамата. Ала колкото и да се опитваше, Милър не успяваше да заеме подходяща позиция, за да нанесе довършващия удар. Нито да се измъкне отдолу.

През отвора в стената влетя миниатюрен тънкокрак механизъм и се понесе със стържене право към двамата. Елви го сграбчи, докато

минаваше край нея, и го запокити в мъртвото петно. От плоскостите в коремната част на нападателя започнаха да се отделят едри късове и Милър продължи да заравя крайници под тях. Едва когато чудовището спря да помръдва, Елви ги доближи. Мъртвият робот лежеше проснат върху Милър. От локвата гъста течност се вдигаха изпарения, които дразнеха очите ѝ.

— Е, можеше да мине и по-добре — оплака се Милър.

— Стана ли? Успя ли да се свържеш?

— Аха — потвърди Милър. — Но не съм сигурен доколко свършихме работа. Приближава се нова вълна от тези досадни същества и не виждам как ще успеем да се измъкнем.

Елви подпъхна ръка под мъртвия робот и се опита да го повдигне. Мускулите и сухожилията на врата ѝ се напрегнаха. Стори ѝ се, че ги чува да поскърцват мъчително. Вложи всички сили в напъна. Нямаше за какво да се хване. Нямаше смисъл да пази сили за по-късно, защото едва ли щеше да има по-късно. Тя се напъна отново и нададе вик.

Роботът не помръдваше.

Елви падна на колене. Милър изстена, протегна един крайник и го постави върху ръката ѝ. Когато заговори, гласът му бе отпаднал, приглушен. Сякаш идваше от гроба.

— Добре, тази част ще е малко по-сложна. Ще искам една услуга от теб, хлапе. А нямаме много време, преди те да стигнат тук.

— Хубаво — съгласи се тя. — Каквото и да е.

— Първо се отдръпни малко. Ще трябва да пусна кепенците на това нещо.

Тя се плъзна назад по пода и усети, че изтеклата от роботите течност е намокрила крачолите ѝ. Чу се свистене като излизаща от клапан пара, дълбоко, метално изщракване и Милър се разпадна на части, а бронираните плочи и хитиновият корпус изтрополиха на пода. Чудовището върху него се изтърколи настрана.

Елви се изправи над трупа на Милър. Приличаше на огромно насекомо, смачкано от гигантска пета. Цвърченето около нея прерасна в писък.

— Какво да правя? — попита тя. — Какво да направя сега?

Гласът на Милър долетя от вътрешността на купчината отломки.

— Тук има една част. Дълга е около метър, яркосиня и върху нея има редица от седем... не, осем точки. Трябва да я изровиш.

Елви се наведе. Останките имаха остри като бръснач краища. Тя усети ужилване по дланта и силно дразнене там, където течността от робота бе допряла кожата ѝ.

— Виж — добави Милър, — не искам да съм досаден. Но трябва да побързаш.

— Опитвам се — отвърна тя.

— Само напомням, че още от лошите приближават насам.

— Добре. Намерих я. Ето я тук.

— Хубаво. Чудесна работа. А сега я вземи и я пхни в мъртвото пространство.

Синята част приличаше на продълговат бадем. Повърхността ѝ бе гладка и мека. Тя я обгърна с ръце, напъна мишци, изпъшка и пристъпи напред.

— Сигурно се шегуваш — рече.

— Може да е малко тежичка — отбеляза Милър.

— Трябва да е към деветдесет кило.

— Наистина съжалявам, но се налага да я напъхаш още сега в мъртвото петно. Опитай се да мушнеш с ръце под нея и да я повдигнеш с крака и гръб. Сякаш е бебче.

— Бебче, излято от титан — промърмори Елви.

— Малко преувеличаваш — каза той, докато Елви провираше ръце под частта.

— Не мога да я хвърля — оплака се тя. — Ще трябва да вляза с нея вътре.

— Добре.

— Ако го направя, това нещо ще ме убие ли?

Нов звук заглуши цвърченето. Дълбок, бумтящ тътен, като от огромен барабан. Не искаше да си представя какво може да го е породило.

— Ако потвърдя, ще се откажеш ли?

Елви се напрегна и изправи гръб. Синкавият предмет се намести в скута ѝ. Тя наведе глава и се помъчи да си поеме въздух.

— Не — отвърна, изненадана от думите си. — Въпреки това ще го направя.

— Тогава — може би. Не зная.

Елви се наведе назад, придържайки предмета — Милър — върху бедрата си. Докато изправяше крака, усети, че се накланя наляво. Ако го изпусне сега, не мислеше, че ще успее да го вземе втори път. Бумтенето се приближаваше. Елви напъна с бедра. Коленете я боляха. Целият ѝ гръб гореше. Тя притисна синия предмет към гърдите си и извика от болка.

— Справяш се чудесно, хлапе. Наистина си страхотна. Можеш да го направиш. Само още малко. Но го направи *сега*.

Тя не пристъпи напред. Само приплъзна леко крак и пренесе тежестта върху него. Подът бе хлъзгав като лед. Не напълно лишен от съпротивление, но почти. Бумтенето отекна отново, достатъчно близо, за да се разтърси помещението. Тя насочи погледа си към чернотата в мъртвото петно и пристъпи по-близо. Още една стъпка. Още една. Още една. Вече беше до него. Гърбът я болеше неистово. Ръцете ѝ бяха изтръпнали. Юмруците ѝ сякаш принадлежаха на някой друг и по някаква случайност бяха свързани с нея.

Сребристосинкав рояк нахлу през вратата, досущ облак мухи. Елви пристъпи, подхлъзна се и полетя напред...

Най-близкото сравнение, което ѝ предложи умът ѝ, а после отхвърли и отново прие, бе, че се гмурва с плясък в езеро. Беше студено и същевременно не беше студено. Имаше някаква миризма — сладникава, на глина. Мирисът на растеж и разпад. Тя усещаше тялото си, кожата, мускулите, сухожилията, червата. Усещаше нервите, които пращаха сигнали към мозъка ѝ, и усещаше как пращат сигнали към мозъка си. Тя унищожи себе си и гледаше как се унищожава. Всички бактерии по кожата ѝ и вирусите в тъканите. Жената, която бе Елви Окойе, се превърна в пейзаж. В свят. Тя продължи да пропада навътре.

Клетките станаха молекули — безброй, сложни, различни. Границата между едно и друго нещо изчезна. Имаше само общност от молекули, потрепващи в необятен танц. А след това атомите, от които бяха изградени молекулите, отстъпиха заеманото пространство и тя се превърна в дъх. В мъгла. В мъничка игра на полета и взаимодействия във вакуум, перфектен като космоса. Тя беше вибрация в нищото.

Елви се претърколи на една страна. Нещо я болеше. Всичко я болеше и болката беше интересна. По-скоро обект на любопитство, отколкото на неудобство. Тя дишаше. Усещаше как въздухът се мести през гърлото ѝ и навлиза в меките кухни зад ребрата. Беше странно и

красиво усещане. Задържа го, докато започна да осъзнава, че времето съществува. Че моментите отминават. Това означаваше, че ганглиите, малкият мозък и мозъчната кора започват да функционират. Изпитваше лека изненада от този факт. Отвори очи към нищото.

Притискаше нещо към себе си, сякаш беше безценно. Син предмет. Милър. Само че вече не беше син. Беше чернилката зад затворените очи. Елви го пусна и се изправи. Светът тънеше в мълчание. Нямаше го бумтенето. Нито цвърченето. Дъхът й. Пулсирането на нейната кръв. След няколко секунди тя извади терминала от джоба си и включи екрана, използвайки го за осветление.

Около нея лежаха мъртвите артефакти на Нова Тера. Острите като ножове крака не помръдваха. Огромни нечовешки челюсти, които можеха да са изваяни от камък. Дъжд от сребърни искри на земята показваше къде е паднал облакът микроскопични механизми, милиони малки телца, изключени едновременно. Светлината бе твърде мъждива, за да различава цветовете. Всичко бе само сиво.

Тя приседна и се завъртя неохотно на една страна. Черно и ярко по краищата. Усети пробождане на почти неестествен страх. Мислеше — надяваше се, — че си е отишло. Каквото и да беше, тя бе минала през него, бе разкъсана от него и бе успяла да се сглоби отново от другата му страна. То я бе спасило, а тя не бе виждала никога в живота си нещо, което да я изпълва с по-дълбок страх от този невероятно сложен мрак.

Елви се дръпна назад и почувства, че краката я болят. Изправи се. Усети, че плаче, без да осъзнава какво прави. Гладът, страхът и облекчението, смъртният страх. Беше твърде много. Това бе чудесно.

Гласът, който я застигна, бе човешки и далечен. Беше на Холдън.

— Елви? Елви! Къде си?

— Тук съм — откликна тя.

— Победихме ли?

Тя си пое дъх. После още веднъж.

— Да — каза. — Победихме.

ИНТЕРЛЮДИЯ СЛЕДОВАТЕЛЯТ

... то се пресяга и се пресяга, и се пресяга, и се пресяга...

Сто и тринайсет пъти в секунда то се пресяга, за да докладва, че работата е свършена. Ако нещо е приело доклада, то може да спре. Но то никога няма да спре. То не изпитва разочарование или страх.

То усеща, че следователят се движи в него и около него. Следователят напуска определените му граници. То се опитва да го убие. Не успява. Не изпитва разочарование от неуспеха и се пресяга, и се пресяга, и се пресяга...

Следователят поглежда смъртта в очите и не може да я види. Той *знае* и това е достатъчно. Изпитва удоволствие и съжаление, защото те са част от неговата схема. Той произнася едно име — Джули. Спомня си как е държал ръката на младата жена в своята.

Следователят се пресяга, посяга надолу. Разширява се като едно безкрайно, вечно вдишване и постепенно изпълва пространството, което може да достигне, което може да бъде достигнато. Кое то съществува. То се пресяга и се пресяга, и се пресяга, трепет на насекомоподобен крак, искра, затваряща пролука, безкрайно, и следователят го усеща, обгръща го. Белезите също се пресягат, другите умове. Някои са изплашени, някои изгубени в съновидения, в които живеят от години, някои са благодарни. Те възпяват следователя или го обвиняват, умоляват го или му крещат. Те имат съзнание и са безпомощни, каквито са били винаги. Следователят ги докосва, както докосва всичко. Казва им да не се безпокоят. Че той управлява автобуса.

„Не се тревожете — казва. — Всичко ще бъде наред.“ Следователят побутва шапката си назад и си мисли, че ще е хубаво, ако може да изпие една бира. Той харесва тази жена. Тази Елви. Би искал да разполага с малко повече време да я опознае. Но не го е грижа. Умирал е милион пъти, откакто умря. За него в пустотата няма тайни.

Следователят се свързва и се превръща в света. Усеца навсякъде. Орбиталните бази, енергийните ядра на дъното на океана, библиотечните куполи, където са живели някогашните, сигналните станции високо в планините, градовете дълбоко под повърхността. Той е светът.

Накрая идва време за борба. Винаги накрая има борба. Той не е изплашен и затова другите по целия свят не изпитват страх. „Ти си като Питър Пан — казва тя. — Когато умре дете, Питър Пан изминава половината път надолу с него. За да не го е страх.“

„Странно. И това е история за деца? Както и да е, не съм аз. — Следователят ѝ се усмихва. Държи я за ръката. — Няма да ида толкова далеч.“

... то се пресяга и се пресяга, и се пресяга и после спира.

55. ХЕЙВЛОК

Синьото. Ето кое всеки път забравяше. Макар да фигурираше в спомените му. Небесносиньо, ако трябва да е точен, но когато прекараш няколко години на станция или кораб, оттенъкът е една от подробностите, които ти убягват. Дори не знаеше, че го е забравил, докато не настъпи този момент. Той се облегна на бастунчето, вдигна ръка да засенчи очи и погледна над зеленикавите облаци към безбрежното синьо небе.

— Красиво е, нали? — попита жената. Името ѝ беше Лусия. Лекар на Първо кацане, съпруга на Басиа, майка на Фелсия и Яцек. — Кара те да поискаш да останеш.

— Не — отвърна той. — Кара ме да искам вече да съм си у дома.

— Ако живеете тук... — поде тя.

— Никакъв шанс — прекъсна я Хейвлок.

„Росинант“ стърчеше върху калната поляна зад него, горе-долу на мястото, където преди се е намирала площадката за кацане. Всичко това вече го нямаше. Къщичките на научния екип, постройките на Първо кацане, дори миньорските съоръжения. Всичко бе изстъргано и отнесено надалече. Само разкривените канавки показваха местата, където е бушувала водната стихия, преди водата да се оттече.

Товарният хангар на „Роси“ зееше отворен. Мъже и жени изнасяха отвътре кашони с припаси и снаряжение и ги подреждаха на меката пръст. Наоми, облечена в светъл комбинезон, координираше разтоварването, събираше информация и отговаряше на запитвания по терминала. Алекс и Басиа се бяха покатерили върху тънко скеле, издигнато до корпуса на кораба. До тях беше и другият — Еймъс Бъртън. Те оглеждаха щетите по корпуса и планираха ремонтните работи, които можеха да извършат на този примитивен сух док. Дясната ръка на високия гологлав мъж бе привързана към шина и това очевидно го дразнеше, личеше си по начина, по който помръдваше с яките си плещи.

— Готов ли сте? — попита Лусия.

— Ако искате — отвърна той. — Разбира се.

Те се отправиха заедно към близката купчина сандъци. Хейвлок извади ръчния си терминал, а Лусия онзи, който бе получила от кораба. Двамата се заеха да маркират сандъците и да ги сверяват с товарителниците на кораба, да записват грижливо каква помощ е била доставена и приета.

* * *

Трябваше да е мъртъв още преди три седмици. Тялото му трябваше да е поток от йонизирани атоми и сложни молекули, носещи се някъде в горната атмосфера на Ил. „Израел“ трябваше да загине преди него.

Намираще се в лазарета, когато взе да идва на себе си, все още леко упоен и натъпкан с изкуствена кръв. Помнеше натиска на ремъците, които го държаха за леглото, мекото потракване на мониторите, хладното усещане за вливаща се във вените му кръв. Устните и езикът му бяха изстинали и изтръпнали, но Алекс го увери, че това е нормално. Дойде Басиа, поприказваха, после той излезе да почисти останките от буксирното въже, които висяха от търбуха на „Роси“.

Беше споменал, че упражнението щяло да е безсмислено.

— Ами той си е такъв, предполагам — подхвърли Алекс. — Не обича да оставя работата свършена наполовина.

— Поясен.

— Аха — съгласи се Алекс. — Те всичките са такива.

Ръчният терминал на Алекс изписука и пилотът се намръщи.

— Капитане? Ти ли си?

Гласът, който долетя от говорителя, определено принадлежеше на Джеймс Холдън, но звучеше по-дрезгаво. Сякаш бе викал дълго.

— Алекс! Включи реактора!

— Не съм сигурен, че мога да го направя, капитане — отвърна Алекс.

— Ние убихме защитната мрежа. Мисля, че убихме всичко. Виж дали реакторът ще заработи.

Лицето на Алекс придоби сериозен вид. Нямаше го доскорошното насмешливо изражение, храбрата маска пред лицето на смъртта. Хейвлок го разбираше, защото той изпитваше същия прилив на надежда, както и страх, че тази надежда може да се окаже разочароваща. Без да промълви нито дума повече, Алекс се настани пред един от медицинските компютри и го превключи на програмата за контрол над двигателя. Хейвлок стисна юмруци, докато го заболяха, и се овладя, преди да е попитал нетърпеливо Алекс дали се получава.

— Е, как е?

— Мисля... че ще стане. — Алекс се наведе към ръчния терминал. — Имаме мощност, капитане. Диагностичната програма съобщава за някои грешки, но съм сигурен, че е задето се поразтресохме малко. Ще прехвърля Наоми и Басиа да поработят над това и обзалагам се, че скоро всичко ще бъде наред. Щеше да помогне, ако и Еймъс беше тук.

— Еймъс все още не е съвсем в кондиция — събщи Холдън и Хейвлок долови, че се усмихва.

— Добре ли е?

— Ще му трябва няколко нови пръста.

Алекс сви рамене.

— Можем да се справим с това. Дай ми два дена и вероятно ще успея да сваля „Роси“ на повърхността. И тогава ще го настаним в лазарета.

— Не бързай — посъветва го Холдън. — Провери внимателно дали всичко функционира нормално. Сега не е моментът за още една криза.

— Винаги ще има и други кризи, капитане. Такъв е животът.

— Нека да отложим следващата, докато се възстановим от последната, съгласен? Можеш ли да се свържеш с „Израел“? Не бих искал някой да умре, защото не знаят, че могат да използват реакторите си. Също така ще ни трябва совалката на „Израел“, ако успеем да ги убедим да ни я предоставят.

— Първо ще трябва да ги запознаем с развоя на събитията — каза Алекс. — Нещата тук протекоха доста динамично. Но нека преди това проверя дали реакторите на всички ще зацъкнат отново.

— Добре — съгласи се Холдън. — А ще можеш ли да ни спуснеш малко храна?

— Веднага щом осигуря ток в камбуза — обеща Алекс.
— Ясно. Хубаво. А Наоми... тя как е...?
— Всички са добре — отвърна Алекс. — Всичко ще бъде наред.

* * *

По времето, когато Хейвлок и доктор Мъртън приключваха с инвентаризацията, група строители вече завършваха монтирането на акумулаторите във фабриката и определяха местата, където щяха да се вдигат стени. Истински човешки домове. Едно ново Първо кацане. Екипът на строителите бе доста разнообразен. Някои бяха колонисти, други — от хората на Хейвлок. Разделението между тях още съществуваше в ума му, но помежду им като че губеше смисъл. Взривът на товарната совалка и изгарянето на терористическото ядро изглеждаха като събития от друга епоха. Вероятно причината за това се криеше в бурята, слепотата, червеите убийци и постоянната мисъл, че опасността дебне зад вратата и се покашля многозначително. Не беше никакъв примерен модел на общество, но тук навярно щеше да свърши работа. Временно. Засега.

Мургава жена с дълга черна коса се отдели от групата. Стори му се позната, но му трябваша няколко секунди, за да се досети коя е. Времето, прекарано на повърхността, бе прибрало бузите ѝ.

— Доктор Ван Алтрикт.

— Наричайте ме Судям — предложи тя. — Всеки го прави.

— Судям да бъде — кимна той и ѝ подаде ръчния си терминал.
— Имам документи за вас.

— Чудесно! — Тя пое терминала. Погледът ѝ се плъзна твърде бързо по страницата с договора, за да го е прочела внимателно. Тя написа името си в края с нокът и притисна показалец и палец към екрана. Ръчният терминал изписука и тя му го върна.

— Поздравления — рече Хейвлок. — Сега вече сте официален наземен ръководител на научния екип на РЛЕ.

— Най-лошият пост, който бих могла да си представя — отвърна усмихнато тя. — Сега, когато съм началник, ще ми кажете ли кога ще получим следващото оборудване?

— Една безпилотна снабдителна капсула вече лети с максимална скорост от Медина — съобщи Хейвлок. — Ако СВП не решат да я задържат или да я конфискуват, би трябвало да е тук след шест-седем месеца.

— Има ли опасност СВП да я спре?

— Да речем, че шансовете са три към десет — отвърна Хейвлок. — Но честно казано, не мисля.

Биохимичката поклати глава.

— Какво пък, и това ми стига.

Близо седмица след възстановяването на мощностите „Росинант“ и „Израел“ се намираха в деликатна политическа позиция. Поясните от „Барбапикола“ бяха приети на борда на „Израел“ в жест на взаимопомощ, в момент, когато всички смятаха, че скоро ще умрат. Сега, когато тази опасност отпадна, въпросът за техния статут — дали са бежанци, пленници или платени пътници — се превръщаше в източник на напрежение. Маруик трябваше да реши дали да останат на неговия кораб през всичките осемнайсет месеца обратен полет до Медина, или да ги свали долу. Нещата още повече се затрудняваха от факта, че единственият начин да бъдат свалени, тъй като совалките бяха претоварени с работа, беше на борда на „Росинант“. В края на краищата настъпи разделение, почти по равно. Около половината от екипажа на „Барб“ гласува да остане с колонистите и учените на повърхността. Половината от служителите на РЛЕ също изразиха желание да бъдат свалени долу, тъй като това е целта на идването им. От научния екип, пристигнал на повърхността на планетата още преди бедствието — Вон, Чапер, Окойе, Кордоба, Хъгън, Ли, Саркис и още десетина — само Кордоба пожела да го приберат горе, за да се върне у дома, и това, изглежда, бе причинено най-вече от скръб и провалена любовна връзка, а не от факта, че цяла една планета се бе опитала да ги убие. Хейвлок не го разбираше, но и не беше необходимо да го разбира.

Поправките на кораба продължиха и след здрачаване, на трепкащите светлини на прожекторите и под блясъка на горелки и окисжени. Залезът бе панорамно платно от златисто и оранжево, зелено и розово, индигово и синьо. Напомняше му за западния бряг на Северна Америка, само дето ги нямаше уличните търговци, нито рекламните дроне, бръмчащи над земята. Беше красиво, но по свой

начин. Нямахте да се изненада, ако бе видял разпален огън и група колонисти, насядали около него с китари и алкохолни питиета, ала на планетата нямаше нищо, което да използваш, ако искаш да се поразтушиш.

Той се качи в „Росинант“ и закуцука към койката, която му бе определила Наоми. За пръв път пресичаше кораба, след като се бе приземил, и мина известно време, преди да осъзнае, че върви по стените. Разкъсаните мускули в бедрото и пресеца му се възстановяваха бавно, коляното му вероятно щеше да се нуждае от по-сериозна операция, за да може да се свива. Но като имаше предвид всичко друго, което се беше случило, можеше да се смята за късметлия.

Той се изтегна на койката и провери личните съобщения. И най-вече това, от което най-много се боеше. Семейството на Уилямс бе предявило иск срещу него заради убийството на техен близък. Представителят на професионалния съюз вече бе реагирал, а и РЛЕ проявяваше странна склонност да му сътрудничи. По времето, когато „Израел“ се върне в своя порт, Хейвлок се надяваше, че всичко ще бъде уредено. Щеше му се да прати писмо на роднините на Уилямс и да им се извини. Да обясни, че само се е опитвал да повреди раницата и че много, много съжالياва за това, което е направил. Ала адвокатът от профсъюза го посъветва да не им пише. Имаше шанс да се споразумеят извън съда.

Беше получил също така и писмо от капитан Маруик с надслов „Струва ми се, че ти дължа едно питие“ и препратка към новините. Хейвлок я последва.

Екранът се изпълни с множество съобщения, но той спря поглед на централното изображение. Беше кратко видео, на което се виждаше как „Барбапикола“ се премята бавно, завързан за въжето, а сетне от корпуса му изплуват десетина прозрачни сфери. Все едно гледаше цвете, пускащо семена на вятъра. Мъжки глас, дълбок и загрижен, обясняваше зад кадър на английски с поясен акцент:

... получихме днес, показващи изумителната спасителна операция на Нова Тера. Това, което виждате, са записи, направени от кораба на РЛЕ „Едуард Израел“ на

масовата евакуация от повредения транспортен кораб „Барбапикола“. За тези от вас, които не са запознати с предисторията, ще припомним, че трите кораба е трябвало да разчитат единствено на захранването от своите акумулатори по време на този инцидент и макар „Барбапикола“ да е бил изгубен, след като навлязъл безконтролно в горните слоеве на атмосферата, всички негови пътници и екипаж са били прехвърлени на „Израел“ за медицински изследвания и помощ под прякото наблюдение и координация на и.д. заместник-началник на охраната Димитри Хейвлок.

На екрана се появи негово изображение от официалния доклад до РЛЕ. Косата му бе щръкнала във всички посоки и му придаваше вид на поясен, гласът му бе тънък и писклив:

Прехвърлянето бе завършено за по-малко от три часа. Специално искам да благодаря на капитан Тулуз Маруик за неговата своевременна и професионална помощ, без която вероятно щяхме да изгубим много наши колеги.

Записът свърши и Хейвлок се разсмя. Той потърси връзка с Маруик и червенокосият капитан се появи почти веднага на екрана.

— Май няма да ни уволнят — поде Хейвлок.

— Напротив, ще ни посрещнат с парад, ако все още се правят такива неща — изтъкна Маруик. — Сега е моментът да искаме повишение на заплатите.

— Възнаграждение за риска — додаде Хейвлок и подпря брадичка с ръка.

— Героите на деня, ето кои сме ние — засмя се Маруик. — Не че онези там имат ясна представа какво точно е станало. А онова е едно от тези неща, които колкото и да ги обясняваш, човекът отсреща все не схваща.

— Не е зле — отбеляза Хейвлок. — Не им и трябва повече. Ще поискам списък на необходимото оборудване за научния екип. Смяташ

ли, че има още нещо, което можем да им осигурим?

— Зависи — промърмори Маруик. — „Росинант“ ще се връща ли с нас до Пръстена?

— Мисля, че да. Мога да попитам.

— Защото, ако ще си тръгваме скоро, мога да сваля всичко, от което нямам нужда. Не е кой знае какво, но можем да разглобим дори резервните генератори и да им ги пуснем. И биомаса за кухните.

— Всъщност този проблем май ще се реши. Доктор Окойе говореше за начин да се преработи местната флора в нещо, което да става за ядене. Зависело от някакви дясновъртящи молекули, каквито и да са те.

— Е, радвам се за нея — подсмихна се Маруик. — Направо да ти се доще да останеш, а? И да видиш как ще се развият нещата?

— Не и на мен — поклати глава Хейвлок. — Да знаеш само какво е тук долу. Мръсно, лишено от живот и всичко изглежда слепено от горещ туткал и хартия. Освен това има червеи, които могат да ти видят сметката за секунди. Ще бъда изненадан, ако тези хора изкарат и година.

— Наистина?

— Знаеш, че след месец, два или осем нещо ще се случи. Хидропонните инсталации ще спрат да работят или ще се появи някоя друга гадина, която обича да се загнездва в очите, само че този път няма да разполагат с готово лекарство, или пък някоя от луните ще ги нападне от небето. По дяволите, шибаните червеи убийци може да си отгледат крилца. Откъде сме сигурни, че не могат? Знаем, че на дъното на океана има реактори, достатъчно мощни, за да взривят цялата планета. Холдън твърди, че са изключени, но кой може да знае със сигурност? Нищичко не разбираме тук.

Маруик не изглеждаше впечатлен, но кимна.

— Предполагам, че е така.

— Не, искам си обратно станция Церера или дори Земята, или Марс. Знаеш ли какво имат в Ню Йорк? Денонощни закусвални с мазна храна и гадно кафе. Искам да живея на свят с денонощни закусвални. И надбягвания. Да ми доставят вкъщи тайландска храна, направена от нещо, което вече не съм ял седем пъти през последния месец.

— Говориш все едно на Земята е рай — подсмихна се Маруик. — Но лично аз се чувствам малко неудобно, че трябва да зарежа всички тия хора, ако наистина ще умрат.

— Може и да не умрат — възрази Хейвлок. — Няма да е първият път, когато греша в преценката си. Пък и държат скрити козове. Имат повече учени и инженери на глава от населението, отколкото навсякъде другаде в човешките поселения. А и ще им оставим припаси й снаряжение.

— И все пак, шансовете им изглеждат малки.

Хейвлок се надигна и койката изскърца.

— Не забравяй, че вече са заедно. Това е много важно. Когато се започна, почти се бяха стиснали за гушите, а сега вдигат заедно палатки. Ако не се появи нещо ново, което да ги избива, току-виж скоро посрещнат и първите бебета на Нова Тера. И не бих се обзаложил, че родителите им ще са дошли с един и същ кораб.

— Хъм — изсумтя Маруик. — Хубаво е да знаеш, че с каквото и да се захванат хората, каквото и да носят със себе си, човечеството все още може да се сплотява при трудности.

Хейвлок сви рамене. Гласът на Коенен все още бе пресен в спомените му, както и картината на отдалечаващия се прострелян Уилямс. Наоми Нагата в нейната килия. Поясният инженер, в чието шкафче пикаеха други. Совалката, която бяха преоборудвали в адска машина. Божичко, достатъчен бе само Уилямс. Не можеше да си представи какво щеше да стане, ако бяха спуснали совалката бомба.

— Понякога успяваме, понякога не. Тези хора могат със същия успех и ентузиазъм да си прегризат гърлата. Това също се е случвало. Просто хората, които го правят, не сядат после да пишат исторически книги.

— Амин — поклати глава Маруик и се засмя. — Амин, наистина.

56.

ХОЛДЪН

„Росинант“ наистина бе пострадал здравата.

Корабът имаше множество различни пробойни във външния корпус, по целия ляв борд. Холдън виждаше ярките петна, където Басиа и Наоми бяха подменили повредените сопла на маневрените двигатели. Истинско доказателство за уменията на Алекс бе фактът, че бе успял да ги свали на повърхността, без да се разбият. Поне едно от гнездата на оръдията бе изтръгнато от корпуса и цевта вътре вероятно не беше годна за употреба. Да не забравя също и продълговатия белег през целия корпус, който според Наоми беше от импровизирана ракета.

Холдън доволно отбелязваше всяка повреда в списъка за финансиране на щетите, който възнамеряваше да представи на Авасарала.

„Росинант“ се издигаше на широко и пусто място в района, където преди се намираше Първо кацане. Недалеч вече стърчаха скелетата на новите постройки. Хората строяха върху руините на онова, което се бе намирало тук преди, също както го бяха правили през цялата си история. Толкова много неща бяха изгубени, но от всичко болката по хората бе най-силна.

Както винаги.

Холдън отбеляза едно повредено място върху конуса на главния двигател, обиколи откъм десния борд и спря поглед на десетина поясни, които вдигаха заслон недалеч от него. Мъж на около трийсет години размотаваше кабел, а възрастна жена забиваше метални колчета в калната земя. Втора жена стоеше наблизко, въоръжена с дълъг метален прът за разгонване и премазване на червеи.

— Не бива да вдигате заслон тук — извика им Холдън и се приближи, размахал ръце. — Попитайте координатор Чиуиуи къде да го поставите.

— Това място не е ничие — опъна се мъжът. — Имаме точно такива права...

— Да, да. Не ви казвам дали можете, или не можете да строите тук. Но след няколко часа корабът ще излети и ще изравни палатката ви със земята.

— Ох — въздъхна мъжът изплашено. — Тъй ли било? Е, тогава ще ви почакаме да си тръгнете.

— Благодаря ви. И ви желая приятен ден. — Холдън им помаха усмихнато и се отправи към Ново Първо кацане. Това все още бяха хората, готови да се бият до смърт с РЛЕ за парче земя. Нямаше да позволят да ги командват никакви си чужденци. Но катастрофата поне ги бе научила да уважават бурните ветрове.

Когато доближи шестте правоъгълни постройките, които щяха да са сърцевината на Ново Първо кацане, видя Керъл да обсъжда разгорещено нещо с човек от инженерния екип на РЛЕ. Еймъс стоеше наблизко, зареял поглед и със замислена усмивка на широкото си лице. Ортопедичните апарати на ръката и крака му придаваха вид на киборг. Затова пък с превръзката на окото беше истински пират. Еймъс понасяше сериозните рани по-леко от всеки друг, когато Холдън познаваше. За разлика от него Файез все още накуцваше. Или пък само се преструваше, за да държи ръка на рамото на Елви.

Басиа, Лусия и Яцек стояха на почтително разстояние от спорещите, уловили се за ръце, сякаш от това им зависеше животът.

— Не ме интересува какво пише в книгите — настояваше Керъл. — Всички тези шест къщи трябва да са на един генератор. Разполагаме само с два. Другият ще ми трябва за останалата част от града.

— Тези постройките ще бъдат с най-висока степен на използваемост — възрази инженерът. — Натоварването ще е близко до границите...

— Винаги има и резерв — намеси се Наоми. — Затова направи както иска координаторът.

Инженерът завъртя очи и сви рамене.

— Добре, госпожо.

— Как върви тука? — попита Холдън.

— Като по мед и масло, капитане — отвърна Еймъс. — Миролюбиви са като писанчета.

— Как е корабът? — поинтересува се Наоми и се отдалечи от групичката.

— Доста бой е изял.

— Ами направихме каквото можахме.

— Вие, хора, сте невероятни. — Холдън я улови за ръката. — Но следващия път не позволявайте на лошите да ви хващат.

— Ей — погледна го тя засмяно. — Аз си рискувах задника.

— Тъкмо щях да те питам по този въпрос. Как точно накара твоя тъмничар да премине на наша страна?

Наоми се притисна към него и му се усмихна.

— Бях в затвор. Там хората правят куп неща, които не биха направили при нормални обстоятелства. Сигурен ли си, че искаш да знаеш?

— Хич не ме интересува. — Холдън разтвори ръце и я привлече в обятията си. Тя почти се отпусна в прегръдката му.

— Божичко, само не ме пускай — прошепна в ухото му. — Коленете ми едва издържат. Още час обикаляне в тази гравитация и ще ми трябва подмяна на ставните връзки.

— Тогава да изчезваме отгук.

Холдън се наклони над рамото ѝ, за да улови погледа на Еймъс, след което му посочи с брадичка кораба. Монтъорът кимна, усмихна се и пое, накуцвайки, през площада.

— Нашият пленник на борда ли е?

— Еймъс го заключи в лазарета преди два часа — отвърна Наоми. Тя пристъпи внимателно и изстена.

— Ще можеш ли да вървиш до кораба?

— Да. Само да се сбогувам.

Холдън я пусна и я проследи с поглед как се движи неуверено, след което се приближи до групичката и подаде ръка на Керъл Чиуиуи. Тя и инженерът от РЛЕ бяха прехвърлили спора върху канализационната система и пречистването на водата. След кратко сбогуване и размяна на пожелания за успех Холдън се доближи до Басиа и семейството му.

— Докторе — поздрави той Лусия и ѝ подаде ръка. — Не бих се справил без вас. Никой от нас не би могъл. — След това се ръкува с Яцек. Накрая се здрависа с Басиа. — Благодаря ти за помощта на кораба. И че се опита да спасиш Наоми. Ти си храбър човек. Сбогом и безоблачни дни.

Гръмотевицата в далечината сякаш избра този момент, за да му се надсмее, и той им се ухили.

— Какво? — изненада се Басиа. — Мислех, че ще ме приберете на...

Холдън вече се отдалечаваше, но спря и добави:

— Работете здраво. Следващия път, когато дойда на тази планета, искам да получа поне чаша свястно кафе.

— Ще има — обеща Лусия. Холдън долови сълзи в гласа ѝ, но дъждът, който започна да вали, ги скри.

Планетата нямаше да му липсва, ала не можеше да каже същото за хората. Както винаги.

* * *

На „Росинант“ стартът притисна Холдън в противоускорителното кресло сякаш корабът го посрещаше с прегръдка. Веднага щом се озоваха на ниска орбита, той излетя от креслото и се спусна надолу по стълбичката в камбуза. Трийсет и пет секунди по-късно кафеварката бръмчеше и изпълваше каютата с прелестния аромат на прясно смляно кафе. Почти му се зави свят от удоволствие.

Наоми влетя след него.

— Първата крачка е признанието, че имаш проблем.

— Имам — съгласи се той. — Но току-що преживях два месеца на планета, която през цялото време се опитваше да ми види сметката. А ме чака дълга и досадна работа, та затова реших да започна с чашка кафе.

— Направи и на мен — помоли тя, притегли се към монитора и се зае да преглежда докладите за текущата обстановка.

— Нека са три. — Еймъс също се появи в каютата. — Чакаат ме тонове работа, защото вие, хора, сте позволили на някого да използва моето метално момиче за мишена.

— Ей, постаряхме се доколкото можахме... — започна да се оправдава Наоми, но комуникационният пулт изписука и я прекъсна.

— Кафе ли си правите долу? — попита Алекс от пилотската. — Някой да ми донесе една чашка.

Докато Еймъс и Наоми съставяха списък с предстоящите поправки, които трябваше да извършат по време на полета до станция

Медина, Холдън приготви четири чаши кафе. Нямахте нищо против. Беше толкова приятно да върши нещо просто и домашно, нещо, с което да достави удоволствие на хората. Черно за него. С мляко и захар за Еймъс. Само с мляко за Алекс. И едно със захар за Наоми. Той им раздаде чашите.

— Ще отнесеш ли тази на Алекс? — посочи той на Наоми последната чаша. Нещо в гласа му я накара да се намръщи обезпокоено.

— Добре ли си? — попита тя и взе чашата, но не тръгваше. Зад нея Еймъс стисна своята в огромната си, покрита с белези лапа и се отпрати към ремонтния цех, мърморейки под нос, докато преговаряше предстоящите задачи.

— Нали ти казах, чака ме досадна работа.

— Мога ли да помогна?

— Мисля, че ще се справя и сам.

— Разбира се, че ще справиш. — Тя го целуна по бузата. — Ще се видим по-късно.

Холдън се качи в товарния отсек при шлюза и намери там самохерметизиращ се вакуумен пакет, лопатка и скафандър, оборудван за ремонтни дейности в космоса, към който бе прикачена малка горелка. Облече скафандъра и се прехвърли в товарния отсек.

Там, където почти със сигурност се спотайваше Милър.

Почака в отсека, докато външната шлюзова врата премина през пълния цикъл, създавайки вакуум в помещението, сетне влезе. Ако нещо се обърка, ако остатъците от протомолекулата на неговия кораб решат да се съпротивляват, той ще бъде във вакуум, със затворен зад него шлюзов люк, блокиращ достъпа до кораба. За по-сигурно залости люка отвътре, свърза се с Алекс и му нареди да направи същото чрез корабната система и да не го отваря, докато не му се обади. Алекс се съгласи, без да пита защо.

След което Холдън се зае методично да разглобява товарния отсек.

Пет часа по-късно и след едно презареждане на кислородната бутилка най-сетне го откри. Малка капка плът, не по-голяма от върха на пръста му, залепнала от вътрешната страна на електрически кабел, зад разглобяемата табла на стената. Когато за първи път се натъкнаха на протомолекулното чудовище, прехвърлило се на „Роси“ от Ганимед,

то бе на по-малко от половин метър от мястото, където сега откри полипа. Настръхна при мисълта колко дълго са държали тук тези последни останки от чудовището.

Той изстърга полипа с помощта на лопатката, прибра го заедно с инструмента във вакуумната торба и задейства херметизиращата клапа отгоре. Обгори мястото, където беше залепнал, на известно разстояние наоколо, докато металът се нагорещи до червено, за да изтреби и най-малките останки. След това разрови из снаряжението в склада, намери една сонда, отвори капачето на контейнера ѝ и напъха вътре вакуумната торба.

Свърза се по радиото с „Роси“, този път на общия канал.

— Наоми, чуваш ли ме?

— Тук съм — откликна тя. — На мостика. Какво ти трябва?

— Можеш ли да намериш ръководството за сонда... ааа...
117A43?

— Разбира се, какво да правя с него?

— Ще пусна сондата през шлюзовата врата. Дай ѝ пет минути, сетне я преориентирай към слънцето на Ил.

— Добре — отвърна тя, без да задава въпроси, макар по гласа ѝ да личеше, че е любопитна. Той прекъсна връзката.

Сондата беше малък електромагнитен и инфрачервен сензор с рудиментарна задвижваща система. От онзи тип, който са използвали във флота, за да проверят какво може да се спотайва от другата страна на планетата. Не беше по-голяма от пожарен кран, но беше тежичка.

Отвън Ил се въртеше бавно, все така забулен в гневни облаци, раздирани от време на време от единични светкавици. Щеше да мине известно време, преди планетата да се успокои. Гущерите имитатори щяха да се върнат и да продължат конкуренцията с децата на хората за пространство. Щяха да се върнат и онези досадни малки буболечки. Две различни биосистеми, борещи се за съществуване. Или три. А може би четири. Нищо, което Ил да не е преживявал през последните няколко милиарда години. Нова борба, досущ като старата.

Холдън вдигна сондата и я насочи към планетата.

— Това си ти, човече. А това е вторият свят, който спаси. И за втори път няма какво да ти предложим в замяна. Ще ми се да бях помил с теб.

Той се разсмя, защото почти можеше да чуе как детективът му казва: „Сигурно затова си ми устроил викингско погребение, а?“.

— Сигурно. Ще се видим от другата страна. — Холдън всъщност не вярваше, че има друга страна. Няма нищо след смъртта, само безкраен мрак. Или поне за него. Но пък никой не знае какво може да се случи, когато се намесва чуждоземна технология.

— Сбогом, стари приятелю.

Той побутна леко сондата и тя се понесе плавно, отдалечавайки се от кораба. Холдън я проследи с поглед и скоро тя се превърна в мъничка искра, отразяваща светлината на слънцето на Ил. След това припламна няколко пъти и пое встрани от планетата. Холдън почака, докато съвсем се скрие от погледа му, и едва тогава затвори люка на хангара.

Съблече скафандъра в шлюза, след като той се напълни с въздух. Наоми го очакваше зад вътрешния люк.

— Здравей — рече той.

— Приключи ли?

— Да, нямам повече работа тук.

— Тогава ела в каютата ми, моряко — усмихна се тя. — Има нещо, което искам да ти покажа.

* * *

Холдън се рееше на половин метър над леглото, целият плувнал в пот. Наоми се поклащаше до него, издължена и стройна, с разчорлена от любовната игра коса. Той се пипна по темето и усети странните потни туфи, в които се бе превърнала косата му.

— Сигурно изглеждам ужасно — промърмори.

— Като таралеж, но аз ги харесвам. Много си сладък. — Тя се опря за миг с палец на стената и се премести леко към пулта за атмосферен контрол. Насочи струята на вентилатора към двамата и Холдън усети приятна хладина върху кожата.

— Не мисля, че колкото и да се къпя, някога ще изтрия напълно Ил от себе си — добави той след малко.

— Аз пък бях две седмици в арест. Не се сравнявай с мен.

— Съжалявам за това. Не беше по твоя вина. Просто лош късмет.

— Знаеш ли, че Хейвлок, който отговаряше за охраната на кораба, е бил партньор на Милър на Церера?

Холдън докосна леглото, за да може да се завърти към нея.

— Майтапиш се с мен.

— Ни най-малко. Преди да се срещнем, разбира се.

— Жалко, че не го знаех.

— Не е ли странно все пак?

— Вероятно да. — Холдън въздъхна и се протегна, докато ставите му изпукаха. — Никога повече няма да го правя.

— Да правиш какво?

— Да те напускам. Като си помисля, че можех да пукна долу на Ил, а ти да издъхнеш на орбита и дори да не можем да се държим за ръце, когато това се случва. Струва ми се, че не би имало по-ужасно нещо.

— Така е — съгласи се тя. — Разбирам те.

— Обещавам ти да не се случва повече.

— Добре. Защо пусна Басиа?

Холдън се намръщи. Истината беше, че не знаеше защо го е направил. И се опитваше да не мисли за това.

— Защото... го харесвам. Харесвам и Лусия. Разделянето на семейството им нямаше да реши нищо. Повярвах на историята му, че се е съгласил да взриви площадката за кацане, без да знае, че ще пострадат хора, бил уверен, че така помага на своите. Пък и той няма да залага повече бомби. И заради едно нещо, което ми каза Мъртри. И което ме накара да се уверя, че наистина сме отвъд границите на цивилизацията. Тук правните спорове нямат кой знае каква тежест. Някой ден, може би.

— На границата няма закони, само шерифи? — подхвърли Наоми и му се усмихна.

— Аха — потвърди Холдън и тя се разсмя.

Известно време двамата се полюшваха в приятно умиротворение.

— Като стана дума за това, трябва да ида да навестя нашия затворник — рече Холдън.

— Искаш да злорадстваш, нали? — Наоми го сръчка в ребрата. — Ти обичаш да злорадстваш.

— Злорадството придава сладост на живота.

— Върви. — Тя опря ръце на стената и го бутна към вратата. — Облечи се. И си среши косата.

— Скоро се връщам — обеща той и извади дрехите си от шкафчето. — Има още едно нещо, което искам да ми покажеш.

— Ще наваксваш изгубеното време?

— Не знаеш колко си права.

* * *

Холдън се отби да си измие зъбите и да се срещне, преди да покаже физиономията си на Мъртри в лазарета. Докато се бореше със сплъстените кичури, Еймъс надникна в каютата и остана да чака.

— Преча ли, или какво? — попита Холдън. — Искаш да се усамотиш ли?

Досега Еймъс никога не бе проявявал свенливост при използването на тоалетната.

— Наоми каза, че ще ходиш при Мъртри — подметна механикът с привидно равнодушен глас.

— Аха.

— А ти ми каза, че не ми е позволено да се срещам с него.

— Не ти е.

— Мога ли да дойда с теб, тогава?

Холдън едва не поклати глава, но размисли и сви рамене.

— Разбира се. Защо не?

Кракът на Мъртри не бе в особено тежко състояние, но куршумът на Холдън бе раздробил дясната му ключица и го държаха заключен в лазарета, докато медицинският робот наглеждаше костния растеж. Лявата ръка на шефа на охраната на РЛЕ бе прикована с белезници за кревата. Когато ключицата му заздравееше, щяха да го преместят в една от каютите, на която Еймъс бе поставил допълнителни ключалки.

— Капитан Холдън — поздрави Мъртри, когато влязоха. — Господин Бъртън.

— И така — поде Холдън, сякаш продължаваха прекъснат порано разговор. — Преди няколко часа получих съобщение от моя човек в ООН. Тя няма търпение да се срещне с теб. Ще те оставим в

централата на ООН в Ловел Сити, на Луната. Веднъж вече откарах там затворник и този човек престана да съществува, що се отнася до останалата част от Слънчевата система. Ей, може да ви сложат в съседни килии.

— Продължаваш да ми внушаваш, че съм нарушил закона. Не съм — подчерта Мъртри.

— Има един почти гениален екип от прависти на Земята, които в момента обсъждат твоя случай. Ще имат две години за това. Наслаждавай се на обратното пътуване.

— А аз — обади се Еймъс — дойдох, за да ти кажа защо няма да се наслаждаваш.

— Не мога да слушам това — протестира Холдън. — Той е мой затворник.

— Ами може би тогава трябва да излезеш — предложи Еймъс.

Холдън погледна към Мъртри, който отвърна на погледа му.

— Добре, Еймъс. Ще се срещнем след минута в камбуза.

— Прието, капитане — отвърна Еймъс и се усмихна на пленника. Изплашен, че Еймъс може да го убие, Холдън остана да чака зад вратата на лазарета.

— Смяташ да пребиеш до смърт един безпомощен човек само защото се оказа по-добър от теб, ли? — попита хапливо Мъртри, опитвайки се да скрие безпокойството си с насмешка.

— О, не, за бога — отвърна малко раздражено Еймъс. — Това беше много хитър ход. Да ме нападнеш в гръб. Нямам нищо против тази игра. И мога да оценя добрия играч.

— Тогава... — поде Мъртри, но Еймъс продължи:

— Но ти ме накара да убия Уей. А аз я харесвах.

Мълчанието между двамата се проточи и Холдън почти бе готов да се върне в помещението, очаквайки да завари Еймъс стиснал Мъртри за гушата. И тогава Еймъс заговори отново:

— Когато дойде време да те пребия до смърт, няма да си в безпомощно състояние. Смяташ ли, че това ще ти помогне?

Холдън не изчака да чуе отговора.

ЕПИЛОГ

АВАСАРАЛА

Вячеслав Пратканис, говорител на Марсианския конгрес, притежаваше съвършеното лице на покерджия. През трите дни на срещи, съвместни обеда и вечери в театри и на коктейли нито веднъж не си позволи да покаже и най-малка изненада. Или беше парализиран от паника, или просто не разбираше какво става. Авасарала предположи, че е второто.

— Съжالياвам, че не мога да дойда с вас тази вечер — извини се Вячеслав, докато се ръкуваше с нея.

— Вие сте отличен лъжец — каза тя с усмивка. — Повечето мъже, прекарвали толкова много време с мен, явно са убедени, че ако не се измъкнат навреме, ще се лишат от оная си работа.

Той облеци очи и се разсмия по начин, който несъмнено бе упражнявал пред огледалото. Тя отвърна подобаващо. Правителствената сграда бе разположена в Атерпол, луксозен район в подземния квартал на Лондрес Нова. Още шест подобни жилищни квартала бяха разпръснати под повърхността на марсианската Аврора Синус. Трябваше да признае, че марсианците се бяха справили отлично с подреждането на своя нов свят под земята. Фалшивият купол на Атерпол бе достатъчно висок и осветен с внимателно подбрани оттенъци, за да й внуши, макар и подсъзнателно, че е на Земята. Правителствените сгради имаха олекотена и изящна конструкция, която почти я караше да забрави, че целият този град — цялата планетарна мрежа — наподобява в конструкцията си огромна бомба. Липсата на магнитосфера бе накарала марсианците да поставят на първо място в приоритетите си защитата от радиация. Това, заедно с по-слабата гравитация, която я принуждаваше да подскача по коридорите сякаш е малко момиченце, допринасяха да не си пада особено по тази планета.

— За мен бе чест да споделя възгледите си с вас — измърка той. Тя сведе глава.

— О, моля ви, Вячеслав. Мисля, че срещата ни се проточи твърде дълго. Може да престанете с тези комплименти.

— Както кажете — отвърна мъжът с каменно лице. — Както кажете.

В коридора до преддверието тя подръпна надолу сарито си и го нагласи. Не че се беше измачкало, но ѝ стягаше от едната страна и това я дразнеше. Мека светлина бликаше от каменни аплици по стените. Миришеше на сандалово дърво и ванилия, дочуваше се лека, приятна музика. Сякаш не се намираше в правителствена сграда, а в хотелски комплекс за релаксиране.

— Крисджен! — провикна се мъжки глас откъм преддверието. Тя се обърна. Видя висок мъж с няколко отсенки по-тъмна от нейната кожа и коса по-бяла от сивкавите ѝ кичури. Той протегна ръце към нея и когато я приближи, тя го прегърна. Никой, който ги наблюдаваше, не би могъл да предположи, че двамата държат в ръцете си поне няколко могъщи политически организации на човечеството. Земята може и да се страхуваше от Пояса, а Поясът да ненавижда Земята, но СВП и ООН трябваше да поддържат мирен дипломатически декор и истината беше, че тя харесваше този стар копелдак.

— Нямах да си тръгнеш, без да кажеш довиждане, надявам се? — попита той.

— Корабът ми отлита едва утре — отвърна тя. — Отивах на вечеря с приятел.

— Въпреки това се радвам да те видя. Имаш ли минутка?

Фред Джонсън закричи бавно по коридора и тя се присъедини към него. Преддверието беше облицовано с шлифован камък. Един фонтан в центъра разпръскваше лениво водни капки върху абстрактна човешка скулптура. Той приседна на ръба на фонтана. Тя си помисли, че бавните вълнички вътре карат водата да изглежда покрита с мазен слой.

— Съжалявам, че не можах да ти окажа по-голяма подкрепа — поде Фред. — Но ти знаеш как стоят нещата.

— Зная. Правим каквото можем, без да преминаваме границата, както винаги.

— Имаме доста поясни на онези кораби. Ако приема твърда линия към тях, ще бъде далеч по-зле, отколкото ако проявя отстъпчивост.

— Не е необходимо да се извиняваш на мен — погледна го Аvasарала. — И двамата бяхме ограничени в действията си от реалното положение. А и поне не сме толкова прецакани, колкото е Пратканис.

— Зная — рече Джонсън и поклати глава.

— Андерсън Доус все още ли дърпа конците там?

Джонсън сви рамене.

— В повечето случаи. Като квачка на малки пиленца е. Само че неговите пиленца имат доста оръжие и свръхдоза от неолибертантски теории за собственост. Ами при теб? Как се справя Гао като генерален секретар?

— Тя не е глупава, но се е научила да се преструва на такава — подсмихна се Аvasарала. — Може да произнесе всички правилни думи и да ги придружи със съответните жестове. Имам грижата за нея.

Фред Джонсън изсумтя. Фонтанът бълбукаше, а досадната музика не му действаше успокояващо. Тя имаше усещането, че са на прага на нещо, но може би беше само илюзия. Истината беше, че отдавна бяха прекрачили границата.

— Пази се, Фред — рече Аvasарала.

— Ще държим връзка.

* * *

Съвместен отряд на марсианските сили за сигурност и охраната от ООН бе блокирал станцията на субтранса заради нея. Аvasарала седеше във вагона с трима въоръжени пазачи и потъмнени стъкла. Седалката бе извърната към прозореца, където можеше да види отражението си. Изглеждаше уморена, но поне ниската гравитация я подмладяваше. Страхуваше се, че с възрастта шията ѝ увисваше. Вагонът се носеше с тихо свистене по релсите. Тунелът отвън бе във вакуум, за да намали съпротивлението. Тя опря глава на стената и затвори очи.

Марс беше първи. Не първата база или първата колония, но първият опит на човечеството да прекъсне връзките със Земята. Успяла колония, която обяви своята независимост. И ако Соломон Ъпстейн не беше марсианец и не беше усъвършенствал двигателя си, Марс щеше

да е мястото на първата междупланетна война. Вместо това Земята и Марс бяха сключили един труден съюз, в който всяка страна се чувстваше по-силна от другата, и се бяха заели да преустроят Слънчевата система. И е било така, откакто помнеше.

Това беше опасността да си стар и политик. Навиците надживяха ситуациите, които ги създаваха. Политиката оставаше непроменена на места, които я бяха вдъхновили, а сетне се бяха променили. Интегралът на човешката сила се беше променил и моделите, които тя използваше, за да го измерва, също търпяха изменения и непрестанно ѝ се налагаше да си напомня, че миналото е различно място. Че вече не живее в него.

Метрото спря в Нариман и Авасарала излезе. Станцията бе претъпкана от местни, задържани заради нейното пътуване. На Земята те щяха да са смесица от европейци, африканци, азиатци и полинезийци. Тук те бяха марсианци, а тя бе землянин. Докато охранителите я водеха към електрическата кола, тя се зачуди какви лица бъдат след това. Новотеранци, предполагаше. Освен ако колонистите не измислят нещо друго. А после... какво? Илусианци? Илюзионисти? Какво глупаво име.

Божичко, колко беше изморена. Всичко беше ужасно голямо и ужасно опасно, а тя беше изморена.

Бяха затворили за нея един салон в задната част на ресторанта. Място за двеста, може би триста души. Кристални полилеи. Истински сребърни прибори. Кристални чаши за вино, килим, доста добра имитация на истински персийски. Боби Дрейпър седеше на масата и всичко около нея изглеждаше дребно.

— По дяволите — изруга Авасарала. — Закъснях ли?

— Казаха ми да се явя по-рано за проверка от охраната — обясни Боби и се надигна. Авасарала я доближи. Странно, можеше да прегърне Фред Джонсън с лекота и грация, а го смяташе само за свой политически съперник и инструмент. Харесваше истински Боби Дрейпър, но не беше сигурна дали е редно да прегърне бившия артилерийски сержант, да ѝ стисне ръката и дори да седне до нея и да се преструва, че двете се срещат всеки ден. Затова побърза само да седне.

— Как е животът като ветеран? — попита тя.

— Стига да си плащам сметките — отвърна Боби.

— Какво повече му трябва на човек?

Млад мъж с остри, красиви черти и изящни ръце се приближи и им наля вода и вино.

— А ти как си? — попита Боби.

— Общо взето добре. Арджун твърди, че работата ме изнервя.

— Според него личи ли си?

— Той има доста богат опит. Истината е, че мразя новата служба. Колко добре ми беше като помощник на подсекретаря. Само власт и никакви глупости. Сега, след това повишение, трябва да пътувам. Да се срещам с хора.

— И преди се срещаше с хора — изтъкна Боби, пренебрегна виното и отпи от чашата с вода. — Това ти е работата. Да се срещаш с хора.

— Но сега първо трябва да отида там. Не обичам да прекарвам седмици на кораб заради разговор, който мога проведа и като си седя на бюрото.

— Така е — засмя се Боби. — Мисля, че разбирам какво е имал предвид Арджун.

— Не ми се прави на такава хитруша — сгълча я Авасарала и в този момент красива млада жена им поднесе салати. Свежи марули с репички и черни осолени маслини. Нито едно от тези неща не бе виждало слънцето. Тя взе вилицата. — А сега и това.

— Следих го по новините. Договор за право на достъп до порталите?

— Не, това са глупости. Подхвърлихме го на журналистите, за да има какво да предъвкват. Има по-голяма риба, която се пържи в тигана.

Вилицата на Боби увисна на средата на пътя към устата ѝ. Тя се намръщи. Авасарала гаврътна половин чаша вино. Беше добро, поне така предполагаше.

— Проблемът — поде тя, като посочи Боби с вилицата си — е, че вярвах на Джеймс Холдън. Мислех, че няма да направи нищо, което съм му казала да прави. Не съм глупачка. Просто се надявах да бъде себе си.

— Да бъде себе си, а?

Авасарала си взе от марулята.

— Знаеш ли колко кораби летят в момента към Пръстена? Точно в този момент, сега, имаме хиляда и шестстотин кораба и всеки от тях

е отправил взор към Нова Тера. Двамата с Джонсън пратихме Холдън да посредничи, защото той е идеалният човек, който да демонстрира какъв провал е цялата тази операция. Колко *страшно* може да стане. Очаквах медиите да вдигнат вой до небесата всеки път, когато някой кихне. Този човек умее да разпалва войни, но не и този път, когато искахме точно това от него. Изведнъж се оказа шибан миротворец.

— Не разбирам — повдигна вежди Боби. — Защо ви е нужен конфликт?

— За да натиснем спирачките — обясни Авасарала. — Да спасим Марс. Само че не успях.

Боби остави вилницата. Красивият млад мъже беше изчезнал. Вършеше си добре работата. Време беше двете да останат насаме.

— Хиляди слънца, Боби. Мащаби, каквито не сме познавали досега. Дано да можеш да си го представиш, защото в повечето случаи аз не мога. И някои — може би всички — имат поне една планета с атмосфера, която можем да дишаме. Място, където може да се развива живот. Каквото търсехме. Не зная що за проклетници са създали протомолекулата, но и те са търсили места като Земята. И са ги намирали. Места, които много повече приличат на Земята от Марс. Нова Тера беше прецедент, нещо, от което трябваше всички да извлечем поука. Но вместо това какво получихме? Най-голямото преселение в историята на човешката цивилизация. Фред Джонсън си мисли, че може да го контролира, защото държи гърлото на бутилката на станция Медина, но не бива да забравя, че СВП му диша във врата. Вече е твърде късно.

— Защо трябва да го контролира? Защо да не остави хората да се заселват където искат?

— Заради Марс — натърти Авасарала.

— Не разбирам.

— Марс разполага с втория по големина флот в Слънчевата система. Около петнайсет хиляди бойни глави. Шестнайсет разрушителя. И един господ знае колко по-малки кораба. Тези кораби са по-модерни от земните. С по-добра конструкция. Те са по-бързи. Притежават системи за прикриване на топлинните следи, по-бързо рециклиране на водата и високоенергийни протонни оръдия.

— Протонните оръдия са мит.

— Не са. Та ето ти втория по сила флот, който някога е бил създаван. Какво ще стане с него?

— Ще защитава Марс.

— Марс е мъртъв, Боби. Холдън, онзи кучи син Хейвлок и Елви Окойе, която и да е тя, мамка й, го убиха. Половината марсианско правителство го разбира, и мнозина се готвят да заминат с такава скорост, че и пращинка няма да остане от тях. И кой, по дяволите, ще живее на Марс? Хиляди нови светове, където не трябва да се завираш в пещери и да носиш скафандър всеки път, когато излезеш на разходка под небето. Никой няма да остане тук. Знаеш ли какво ще се случи, ако половината от населението на Земята се отпрати към световите отвъд Пръстена?

— Какво?

— Ще съборим доста стени и ще си направим по-големи апартаменти. А ако Марс изгуби двацет процента от населението си?

— Програмата за тераформиране ще спре?

— Ще спре, разбира се. Ще стане по-трудно да се поддържат всички системи. Ще рухне данъчната система. Марсианското правителство ще падне. Ето какво ще стане и единственият шанс да го запазим беше изгубен безвъзвратно. Ще имаш изолирано управление с планета, на която никой не желае да остане, защото никой не иска. Суровините, които сега изкарват на пазара, съществуват в изобилие на хиляди планети, където добивът им е лесен и няма да се задушиш до смърт във вакуум, ако снаряжението ти се повреди. И кое е единственото нещо — *единственото* нещо, — което ти остава за продан? Твоят единствен ресурс?

— Петнайсет хиляди бойни глави — довърши Боби.

— И кораби, които да ги пренасят. Кой ще притежава тези кораби, когато Марс се превърне в призрачен град, Боби? Къде ще отидат те? Кого ще убиват? Всички ние местим фигури за първия междузвезден конфликт. И Джеймс Холдън, който трябваше да превърне Нова Тера в убедителен пример, че е по-добре да си останеш вкъщи, и да ни даде малко време, за да си поемем дъх, вместо това откри нов начин да оплеска нещата.

— Като успя?

— Според някои дефиниции на тази дума.

— Да, но планетата там избухна.

— Дребна работа — промърмори недоволно Аvasарала.

— Хм — изсумтя Боби. — По дяволите.

— Казах го вече.

Известно време двете мълчаха. Боби гледаше към салатата, без да я вижда. Аvasарала допи виното. По лицето на своята събеседница виждаше как обмисля всички възможни последствия. Погледът на Боби се втвърди.

— И защо ме покани на обяд? Готвиш се да ме наемеш?

Аvasарала скръсти ръце.

— Боби, след като всички ние местим фигури...

— Да?

— Искам да те поставя на шахматната дъска, войнико.

Издание:

Автор: Джеймс С. А. Кори

Заглавие: Сибола гори

Преводач: Юлиан Стойнов

Година на превод: 2015

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Полиграфюг“ АД — Хасково

Редактор: Мария Василева

Художник: „Megachrom“

ISBN: 978-954-655-636-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/836>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.